

СВИРЕЦИЯ 4

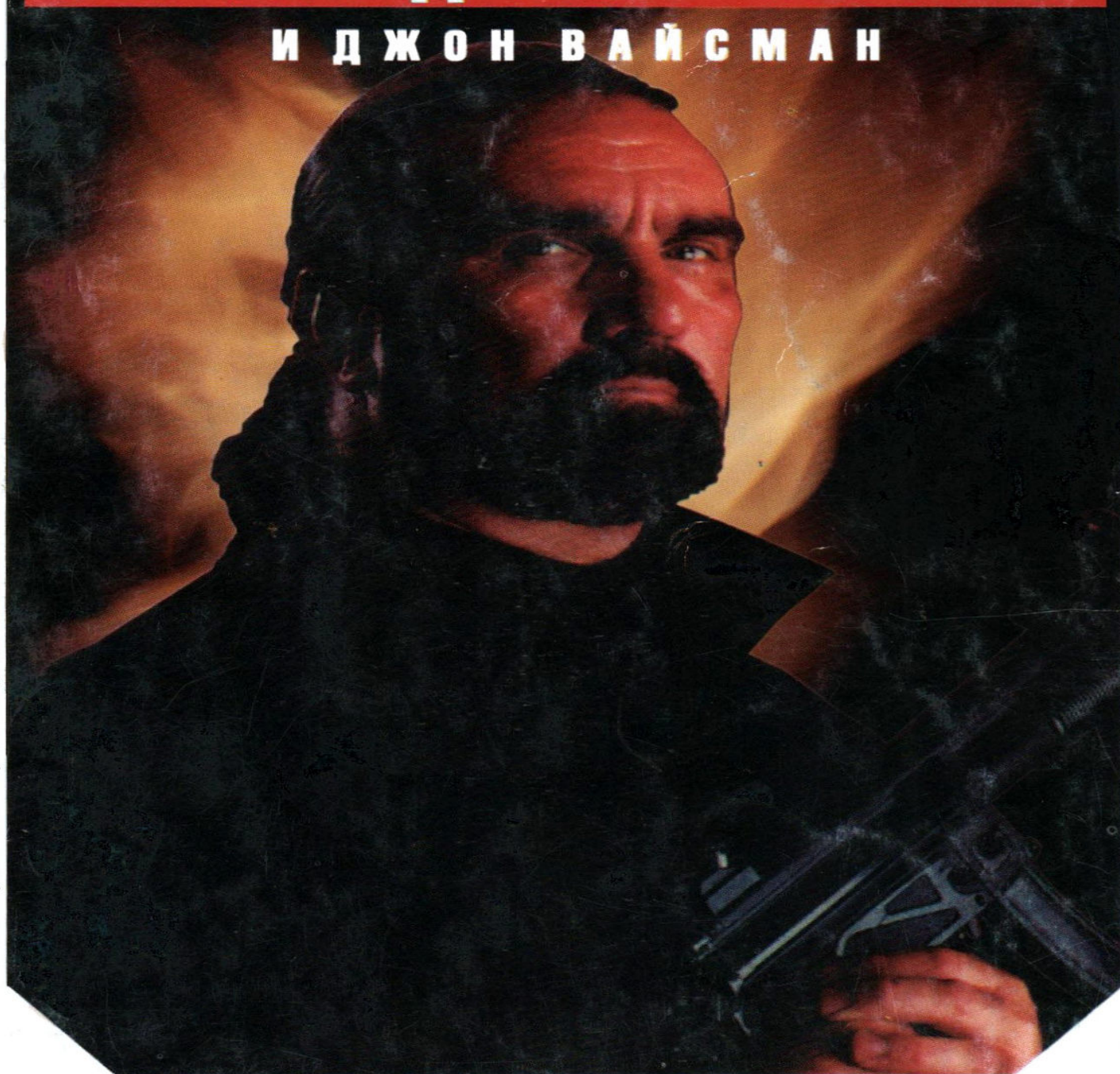
Тази книга е от поредицата
бестселъри „Crime & Mystery“.
Най-добрите и най-търсените трилъри,
преиздавани в милионни тиражи
и филмирани по целия свят.

Тюлен-убиец, експерт в неконвенционалните
бойни действия - да! Но на бойното поле
Марчинко е реален герой, за който другите
писатели могат само да мечтаят.
New York Times Book Review

РИЧАРД МАРЧИНКО

И ДЖОН ВАЙСМАН

**РИЧАРД МАРЧИНКО, ДЖОН
ВАЙСМАН
СВИРЕПИЯ 4
СПЕЦИАЛНА ГРУПА „БЛУ“**

Превод: Венцислав Градинаров

chitanka.info

Тюлен-убиец, експерт в неконвенционалните бойни действия — да! Но на бойното поле Марчинко е реален герой, за който другите писатели могат само да мечтаят.

New York Times Book Review

Господ да пази Америка, ако Дик Марчинко играе за лошите... Но Свирепия се завръща за друга битка. Този път с новата си специална група „Блу“.

Отвлечен самолет каца във Флорида. Терористите започват да избиват заложниците. Нищо ново — положението е осрано без надежда за почистване... Защото на борда е новата шефка на Военноморските сили. И докато умните се наумуват, Свирепия и хората му атакуват самолета.

Тангата са ликвидирани, заложниците са освободени. А Свирепия е затънал отново до гушата в... сецате се какво. Големият му словашки нос пак надушва измяна точно сред тези, които трябва да бранят, защитават и т.н.

Е, тогава Господ да пази лошите...

*Отново на стрелците —
все по-малко на брой... —
и на
адмирал Джеймс „Ейс“ Лайънс,
Военноморски флот на САЩ (о.з.),
Воин на воините*

Ричард Марчинко, Джон
Вайсман

Настоящата книга е художествена творба. Имената, героите, местата на действията и събитията са продукт на въображението на авторите или са използвани с художествена цел. Променени са някои оперативни детайли, за да не бъдат издадени начините за водене на съвременната война със специални методи.

Много от оръжията на Свирепия са представени с любезното съгласие на международния търговски отдел на фирма „Хеклер и Кох Инк.“, гр. Стърлинг, Вирджиния.

Политиката е калпавият начин да се върши работа.

П. Дж. О'Рурк^[1]

ДЕСЕТТЕ БОЖИ ЗАПОВЕДИ НА ВОЙНАТА СЪС СПЕЦИАЛНИ МЕТОДИ

Аз съм Богът на войната и гневният Бог на бойните действия и винаги ще те водя отпред, а не откъм тила.

Ще се отнасям с теб като с всички останали — като с боклуци.

Не прави нищо, което аз не съм направил преди теб — така ще станеш воин по мой смъртоносен образ и подобие.

И ако болката съпътства твоите усилия и страдаш силно, то значи правиш всичко както трябва.

Не трябва да ти харесва — трябва просто да го направиш.

Прави нещата просто, глупако.

Никога не си въобразявай.

И наистина, не ти се плаща за твоите методи, а за резултатите, което значи да убиеш врага си с всички възможни средства, преди той да те убие.

Винаги носи във воинската си мисъл и душа последната ми и основна заповед: Няма правила — побеждавай на всяка цена.

ЧАСТ ПЪРВА

НАСХИО^[2]

1.

Казано е, че да стигнеш там, накъдето си тръгнал, е половината от удоволствието. Ако е така, вероятно вече беше време да стигна там, защото изпитвах силна нужда от удоволствие. За по-лесно бях свършил със сутрешното бърхане от четвърт миля и бях излязъл от соленото езеро с гадна тиня по дъното в хладния мартенски дъжд на щата Флорида. Изглеждах, чувствах се и (което е по-важно) смърдях точно като онова неприятно чудовище от филмите.

Излях застоялата кисела вода от огромните си очила. Изтръсках калта от пистолета „НК USP“ 45-ти калибър, закачен към дясното ми бедро с найлонов кобур за тактически действия. Изстисках колкото можах вода от плитката си, завързах отново черния парцал около косата си и пяхнах гумената радиослушалка в ухото си. После се преборих с кабела за микрофона, който се спускаше от слушалката надолу по лицето и се пхаше под мустака ми (искаше да се настани точно в дясната ноздра, а не над устната, където му беше мястото). Надянах на главата си подгизнала шапка от материал „Номекс“ и вълнена подплата, след което нагласих двадесеткилограмовата си бронежилетка, направена да издържа на куршуми Class IIIA Plus Point Blank, която ме дърпаше като котва, докато минавах езерото, и ме караше да се чувствам сякаш накиснат до дебелия си четиридесет и четири сантиметра врат в досеците се какво.

Самата бронежилетка тежи по-малко от пет килограма, дори мокра. Истинската тежест е от дузината изработени по поръчка джобове, пълни с всичко — от вездесъщия ми сгъваем нож за близък бой „Емерсън 6“ с титанова рамка, водонепроницаемия ми тактически радиотелефон, миниатюрното фенерче „Шуър файър“ с мощност 100 свещи, четирите шашки „DEF-TEC No. 25“ за отклоняване на вниманието до дузина пластмасови белезници, половин дузина клинове за врати, ролка хирургическа залепяща лента, петнадесет метра въже за катерене, осем пълнителя с осемдесет патрона „Магсейф плюс-П“, каквито използват специалните полицейски сили, ножа с назъбено острие „Мед дог ДСУ-2“ в специалната си ножница от

материал „Кайдекс“, леката щанга от хирургическа стомана за разбиване на врати, пет метра лентов взрив, както и три електронни детонатора, а също и... е, схващате идеята. Бях накичен като някакъв шибан товарен тюлен.

Както и да е, наместих проклетото нещо където трябва, отново затворих възможно най-тихо капака на един от джобовете с „велкро“ (старомодните брезентови жилетки с всичките си катарами и връзки имат едно тактическо предимство — не вдигат шум), след което започнах бавно да лазя напред по мокрия асфалт сантиметър по сантиметър и през цялото време си мислех колко невероятно голямо шибано удоволствие си доставях по пътя за там.

Там се намираше на 150 метра, в самия край на пистата за рулиране, където, почти невидим през проливния дъжд, който вятърът забиваше в лицето ми, един „Боинг“ 727 с осемдесет и трима пътници и екипаж от седем души, отвлечен от Сан Хуан и кацнал тук, в Кий Уест, стоеше като неподвижна сянка в тъмното. Гумите му бяха простреляни от снайперист на полицията на Кий Уест, след като на пилота беше наредено да излети в неизвестна посока и той бе докарал самолета чак дотук, преди някой да успее да реагира. Преди около час бяха спуснали задната стълба. Един самотен терорист, въоръжен, както можахме да забележим от 1500 метра през биноклите си за нощно виждане, с нов модел автомат „Колт“ 633 НВ девети калибър, сега стоеше мокър и нещастен на пост под опашката.

Имах гадната (почти неизпълнима) задача да се промъкна, без да ме забележат или чуят, да освободя самолета от лошите, да спася пътниците, да потупам стюардесите — извинете, исках да кажа съпътстващия полета персонал — по приятните, твърди дупенца, след което да се метна на своя жребец, безстрашния бял и вонящ на неумит хуй Вихрогон Смръдльо, и да изчезна оттук, докато всички се оглеждат и питат: „Кой, по дяволите, е този гаден маскиран словак с опашката и с групата откачени?“

Да, знам, знам. Питате какво (следва псувня) прави тук Дикий Марчинко Диверсанта, Човекът-акула от Делтата, старият Свиреп воин с радиопозивна Сребърния куршум, накуснат чак до лошия си задник в кал и танга (което е радиожаргон за терористите, за онези от вас, които не са чели последните ни три книги), когато може да е във вила „Свирепия“, да се наслаждава на своите осемдесет и нещо хектара,

седнал на двора във ваната „Джакузи“ с масажирани струи, разчекнал уста до ушите и натопорчен цял метър, стиснал в ръка огромна чаша с най-добрия джин „Сапфир“ с лед на доктор Бомбай. И да не пропуснем — затиснат в сандвич от чифт едробалонести сервитьорки от „Хутърс“^[3], които му правят онези номера с мокрите тениски и голите дупета в преминалата през озонери филтри и затоплена до тридесет градуса вода?

Е, приятели, простият отговор е, че един от онези осемдесет и трима пътници на самолет от полет 1252 на... е, нека го наречем Пансветовни авиолинии, пътуващ от Богота, Колумбия през Сан Хуан, Пуерто Рико, Атланта, Джорджия, Шарлот, Северна Каролина, за да спре във Вашингтон, беше уважаемата С. Лин Крофорд, на тридесет и пет години, регистрирана като професионална демократка и специалист по набиране на финансови средства и считано отпреди дванадесет седмици, нашият най-нов министър на Военноморските сили.

Сред заложените се намираха и двама (всъщност в момента бе останал един, но за това — после) висококвалифицирани, добре обучени агенти на Следствената служба на Военноморските сили, както биха ги обрисували съставителите на описателни протоколи. С други думи — двама тънкохуести мухлясали безмозъчни задници от Следствената служба, които посещават стрелбището два пъти в годината, прекарват всичкото си време в писане на протоколи и са склонни да се паникьосват при първия признак на криза.

И защо беше отишла уважаемата С. Лин в Богота? Кой знае? Поточно, на кого му пукаше? Подобни политически решения се вземат на нива, където заплатите са далеч по-високи от моята, която е от категория 0–6, или съответстващото на полковник. Единственото важно нещо сега беше, че шефката на Военноморските сили се намираше в ръцете на най-малко шестима и най-много неизвестно колко гадни копелета, въоръжени до зъби с оръжия, каквито носят лошите момчета, и експлозиви. А аз в качеството си на КО — командващ офицер — на поделението към Групата за развитие на военните действия със специални методи към американските Военноморски сили, известна като Морски Неконвенционални Акции/Тактика Континентална Америка и съкратена като МА/ТКА (произнасяно *матка* с очевидния стремеж на тюлените към

политическа коректност), имах незавидната задача да измъкна оттам нейния възвишен почти до президентския кабинет задник за предпочитане цял.

Възможно е да се запитате какво, по дяволите, правеше министърът на Военноморските сили в туристическия сектор на евтина авиолиния, след като Военноморският флот има на свое разположение всякакви отлични (а и сравнително надеждни) самолети. Предполагам, че сега имам време да обясня, въпреки че може би сте се досетили за отговора, защото той е толкова очевиден — по политически съображения.

Вижте, преди няколко месеца в тази конкретна държавна администрация някои от по-надутите божества в Белия дом и Пентагона, заемащи неизборни длъжности, се бяха заели да реквизират военни самолети. Защо ли? За да отскачат до игрища за голф, на кратки разходки с цел държане на речи в не особено приятни места, като Флорида, Европа и Хавайските острови, безполезни пътувания до Барбадос на лов за мацки и други разнообразни неофициални пътешествия. Най-напред ползващият се с лоша слава журналист и помияр Самюъл Андрю Доналдсън от „Ей Би Си нюз“ изпя всичко в своето предаване „На живо в най-гледаното време“ със сардоничния си материал, наречен „Четиризвездните авиолинии“. Само за двадесет и четири часа националните вестници, сензационните телевизионни предавания и седмичните новинарски списания го последваха и си направиха групов секс с тази тема, като я отразяваха с подигравателни, унизителни, хапливи и свръхкритични думи. От своя страна Белият дом реагира така, както най-добре умее — изсили се прекалено.

По тази причина отвисоко беше спуснат като подводна мина един многосричен указ, който профуча през Западното крило, мина през старата сграда на изпълнителната служба и накрая избухна посред Пентагона с такова унищожително въздействие върху самочувствието, каквото не беше виждано от времето на Джими Картър насам.

Когато накрая същността на указа беше смляна до едносрични и двусрични изразни средства, които мога да разбирам, всичко се изясни. Позволете да ви предам гореупоменатата същност в превод: „Край на шибаното возене във ВОСАМ (това е ВОенни САМолети на

пентагоноговор), освен ако шибаната заповед за шибаното возене не носи шибания подпис на самия шибан върховен главнокомандващ и предводител на шибания свободен свят.“

Това ново и неотменимо нареждане остави секретарите на различните служби, техните заместници, заместниците на техните заместници, военните им помощници, както и други отбрани бюрократи, а да не говорим за дузините пагононосци с по две, три и четири звезди, в неласкавите ръце на пътническите авиолинии. Няма вече хеликоптери, бръмчащи на празен ход на площадката пред Пентагона преди седемминутния полет до военновъздушната база „Андрюс“, за да кацнат на сто метра от някой самолет „Джетстар“ на Военновъздухарските сили или „С-9“ на Военноморските сили, за бърз, ефектен полет директно до целта на гореупоменатото божествено създание. Не. Този вид ефективност вече я няма.

Днес всички — от командващия военноморските операции до шефа на военното разузнаване — спират шофьори на разкапани таксите пред входа на Пентагона, които бъкел не разбират от английски, или пък се спускат в претъпканото метро на Вашингтон, за да изминат трите спирки до Националното летище заедно с просяците и уличните певци. Това пътуване е последвано от безкрайно чакане и основателен страх от прекратяване на полета.

Е, аз не вярвам особено силно в допълнителните удобства, особено когато става дума за политиците. Но ако питате мен, то шефовете, и най-вече тези, които са назначени на длъжност министър на Военноморските сили, би трябвало да имат известни привилегии от време на време. Особено ако става дума за сигурността — а полетите до и от Колумбия, където цар е Коката, се вписват в тази категория.

Но никой никога не иска мнението ми. Дори не бях виждал лицето на проклетата шефка на Военноморските сили, докато не ми дадох изпратена по факса снимка преди пет или шест часа, а аз не мога да разпознавам божества като нея дори и да се блъсна в тях. Единственият път, когато телефонът ми звъни и когато вратата на клетката ми се отваря, е при подобни ефектни осирания и при нужда някой бързо-бързо оправ-оправ всичко и всички.

И затова сега бях облечен в работните си дрехи за тържество, направени от черна материя и *sans*^[4] перли. Носех винаги популярното съчетание от черна шапка от „Номекс“ за главата и лицето, устойчиви

на раздиране бойни дрехи, както и противокуршумна жилетка, а да не говорим за винаги модните високи и в момента подгизнали черни маратонки „Рийбок“ за аеробика. Това е и причината да бъда в обичайното си състояние — измръзнал, мокър, зле и удрящ се в различни изпъкналости по грубия асфалт.

Спрях, за да се послушам. Нищо. Възобнових пълзенето. До момента мисията протичаше отлично. Разбира се, още не беше изминала дори минута, откакто излязохме от соленото езеро.

Дъждът валеше силно и удряше със силата на сачми от лагери, носени от ветровете с двадесет мили в час. Това беше и добре, и зле. Добре, защото означаваше, че петдесетте или повече телевизионни камери върху камионите извън оградата на летището няма да могат да заснемат първоначалните ни действия. Дъждът щеше да заглуши всички шумове от нашето приближаване към самолета.

Лошото беше, че нападението ни така ставаше много податливо на осиряне с кози лайна, защото всичко, което носехме, докосвахме или нападахме, щеше да бъде мокро и хлъзгаво като катеричката на осемнадесетгодишна похотлива колежанка от хубавия модел, върнала се у дома за уикенда. Всичко — от крилата, които ще трябва да прекосим, и стълбите, по които ще трябва да се катерим, до аварийните дръжки, които ще трябва да освободим, без да привлечем вниманието на намиращите се вътре танга — изглеждаше като едно голямо предстоящо осиряне с многократно действие.

На два метра зад мен стройното тяло на въоръжения и опасен помощник при машините първи клас Стиви Уондър се придвижваше сантиметър по сантиметър през черната пътека за рулиране. Нали е винаги в крак с модата, този мръсник бе облечен убийствено. В буквален смисъл. Обърнах се, за да се уверя, че не изостава. Когато ме поздрави с един пръст, разбрах, че всичко е наред. Веднага след задника на Уондър и привързан към него със стълба, Док Трембли, главен старшина, лекар и снайперист, се прокрадваше в тъмното, а дългите му увиснали мустаци мърдаха като антени, докато лазеше на подплатените си колене и лакти, метнал на гръб един „Хеклер и Кох“ със заглушител.

Още седем стрелци след Док и Уондър допълваха смъртоносния ми контингент. Синьор старшина Ники Гръндъл Гадния ни охраняваше откъм шест часа^[5] с вездесъщия си автомат със заглушител „Хеклер и

Кох“ MP5-PDW. Пред него пълзяха Дюи Пачия крак, Чери Ендърс, Харис Малката бира, Мийд Пиколото, Шепард Алигатора и Гризача. Всяка двойка плувци от моята група МАТКА носеше по една от четирите подплатени стълби.

Бих искал да имам още седем души за този щурм, но както пее оня кльошав певец, не винаги получаваме това, което искаме, и затова ги нямах. Просто щяхме да свършим работата с наличните стрелци. Имахме достатъчно време да репетираме на един „Боинг“ 727 — макар и 727–200, — а не от по-старите 727–100 като този тук в дъжда — в един хангар, обявен от нас за щаб. Така можахме да опресним просмуканите си с бира и разбъркани от видения на катерички спомени за отварянето на изходните прозорци и врати, качване върху крилата, без да се разклаща самолетът, и влизане в него без препъване във всевъзможните стърчащи и бодящи таковата, както и шибани, изтаковани онаковата, а също и други разнообразни неща, които обикновено са натъпкани, вързани, смачкани, завити, сбутани, закрепени с болтове, вклинени и залепени в самолетните кабинни.

От пристигането ми досега се питах едно — на колко танга щяхме да се натъкнем? Нямаше никакви разузнавателни сведения за този най-критичен елемент на спасяването на заложниците, тъй като самолетът беше кацнал на единствената писта на международното летище Кий Уест само преди петнадесет часа.

Добре, тогава какво знаех? Е, съвсем малко повече от това, което знаеше останалият свят: PWA 1252 беше напуснал Богота в 07:10, пристигнал в Сан Хуан два и половина часа по-късно, тръгнал за Атланта в 11:00 часа и отвлечен деветдесет минути по-късно малко на север от Доминиканската република.

Чул бях запис на първоначалното известие от пилота. То беше кратко и лаконично: „Център в Сан Хуан, тук PWA 1252, ноември. Тук има едни хора, половин дузина са, и искат да се отклоним към Кий Уест. Имат бомби и пистолети и затова ще се подчиним.“

След като самолет PWA 1252 беше кацнал тук, имаше само шест обаждания до него. Нито едно не беше продължило повече от минута. Всяко от тях бе започвано от пилота. Нито едно не съдържаше допълнителна информация, дори и намеци, за броя на терористите, взели заложниците, нито за оръжието им. А тези късчета информация

са от критична важност за успешното завземане на самолета, повярвайте ми.

Позволете да се отклоня малко — в края на краищата аз съм мокър и измръзнал, пък съм и на работа, — за да проведе кратък курс по логиката и тактиката при спасяване на заложници в самолет, както и да преподам подготвителния урок по физическите характеристики на самолетите „Боинг“ 727–100, за да разберете пред какво бях изправен.

Логиката и тактиката са достатъчно прости: ключът към успеха при спасяване на заложници е изненадата. Изненадата. Запомнете думата — отново ще срещнете тази материя. Влизащият екип трябва да бъде напълно динамичен, т.е. трябва да нахлуе в самолета за по-малко от шест секунди, защото вероятно иначе ще загуби някои от заложниците. Ако не успеят да нанесат удара в един и същ миг или ако се бавят прекалено много, или ако мистър Мърфи, известен със своя закон на Мърфи, е дошъл с тях, ще загинат невинни хора. Това е.

Е, и кое му е трудното, питате? Иди и превземи шибания самолет.

Да, приятели, така е. Вземете сегашната ни ситуация (*моооля ви, вземете я. Давам ви я, само кажете*). Ние бяхме десет мъже на мокрия асфалт. Самолетите 727–100 имат девет възможни входни точки. Вие направете сметката.

В идеалния случай са необходими седемнадесет стрелци, за да бъде атакуван самолет 727. (Ако той е ширококорпусен модел, като 767, „Еърбъс“ А340 или голям стар 747, може да ви трябват до две дузини хора в групата за първоначално навлизане, както и още две дузини за втората вълна за контролиране на пътниците, отделяне на лошите от добрите, както и проумяване на ситуацията.)

Да си призная, тази вечер имаше допълнителни стрелци. Базираната в Куонтико Национална група за спасяване на заложници на ФБР беше напрегната до краен предел, защото овладяваше затворнически бунт, бушуващ с пълна сила в Левънфорд, както и един бял расист с шестима заложници, барикадирани зад ограда от бодлива тел в Орегон, а също и един разстроен приходящ служител, който с помощта на ръчна граната беше отвлякъл една таратайка някъде в Калифорния. Но въпреки всичко ФБР беше успяло да събере един дванадесетчленен екип за специални действия от Маями. Екипът беше

пристигнал три часа след мен и определил свой собствен периметър. Но не направиха нищо повече.

Защо ли? Поради един малък проблем: преди три седмици службата на главния прокурор издаде една директива на Министерството на правосъдието. В нея се казваше, че считано от днес и от този момент, всички местни служби на ФБР и присъединените към тях групи „ще полагат всички възможни усилия да отчитат културните, етническите, социологическите и родовите различия, характерни за местонахождението на службата“.

Ама вие мислите, че това си го измисляме, а? Е, познайте нещо — тези тъпотии са истински. Виждал съм копие от проклетата директива, защото ми беше изпратена анонимно по факса от един човек в „Хард глок кафе“ — на жаргона на стрелците това означава щаба на ФБР в Куонтико, — който искаше да си изпълня кафето през носа.

Както и да е, дванадесетчленният екип за специални действия включваше седем жени (една от които имаше по-големи мускули от тези на Гадния, а той вдига сто и осемдесет килограма), шестима латиноамериканци, трима афроамериканци, двама очевидни представители на това, което на бюроговор се нарича еднopolова връзка, един азиатец, един туземец американец, както и един самотен бял мъж от по-изискана класа. Наистина — разнородна група. Единственият проблем беше, че никога не са се обучавали заедно. Вероятно са били прекалено заети да посещават курсове по РВНР, или равни възможности за назначаване на работа, за да си губят времето с дреболии като обучение по стрелба, мародерство и функциониране като група. Е, аз също имам своя версия на РВНР — отнасям се с всички еднакво — като с лайна.

Но стига съм говорил за себе си. Нека ви разкажа за тях. Водеше ги специален агент-командир от полевата служба на ФБР в Маями — една червенокоса, двуметрова, черноока чистокръвна латиноамериканска кучка, по-точно кубинка, на име Есмералда Лопес Рейес. Незабавно я нарекох Мучача^[6]. Не беше за вярване — тя пристигна тук, сякаш излязла направо от официална вечеря, облечена в рокля, която вероятно струваше повече от месечната заплата на един старшина, също толкова скъпи обувки, както и чантичка от „Шанел“. Нямах абсолютно никаква идея къде слагаше полагащия ѝ се пистолет

от ФБР. Всъщност предполагах за едно място, и: (1) вероятно се е чувствала доста некомфортно, и: (2) интересно би било да се види как го вади бързо.

Отношението ѝ, ако мога да го нарека така, беше вбесяващо. Очевидно не знаеше, че аз и групата ми ще дойдем, и когато пристигна и ни видя готови, се отнесе към нас като към *campesinos*^[7].

За да станат нещата по-интересни, около час след нашето идване пристигнаха петима полицаи от участъка в Маратон Кий. Водеше ги един шкембест, мустакат, кривозъб, тесногръд, лаещ заповеди сержант на име Боб. Носеха еднакви колосани камуфлажни дрехи, чисто нови, скърцащи обувки марка „Кокран“ с цинтове направо от каталога и чисто нови автоматични оръжия, достатъчни за шестмесечна партизанска война. Пътуваха в голям бял фургон „Форд“ с блестящ надпис „Специална полицейска група от Маратон Кий“ отстрани с тридесетсантиметрови букви. Сержант Боб натисна сирената два пъти, слезе от колата (като остави лампата да святка), засука мустак, раздвижи челюсти, изхрани се в една стиропорна чашка и се нае доброволно да ни поведе към победата.

Благодаря, но не, приятелю. Вижте, хора, проблемът е следният: динамичното навлизане, или истинската изненада, изисква не само добри разузнавателни данни, но и страхотна работа в група. Вашите стрелци трябва не само да имат представа къде са лошите (за да не изпозастрелят пътниците), но трябва да функционират като едно цяло. Навременните действия са всичко. Разбира се, що се отнася до мен, абсолютната същност на спасяването на заложници — сърцето, основата, ядрото на всеки друг елемент — е сплотеността на групата.

И какво е това? За мен в превод този израз винаги означава тайфа задници, които са загрижени един за друг достатъчно силно, за да ядат, спят, работят и се веселят заедно, като група. Тайфа мъже, които знаят как мисли всеки от тях; група, в която всеки може да разчете мислите на другия; мъже, които реагират един на друг, без да е необходимо да спират и да се замислят.

Какво значи всичко това ли? Просто не е възможно да се събере група от различни стрелци, независимо колко талантиливи поотделно са те, и да се очаква да действат като екип, ако не са работили заедно. Те няма да функционират като група, а и ще загинат заложници.

Изразих тези свои възгледи в типичния си, да го наречем, директен маниер. Боб от Маратон предъвка мустака си, изплю тютюнева плюнка в празната чаша от кафе и накрая се съгласи неохотно. Но добави, че ако му позволим, би искал да се навърта около нас, за да ни помага. Нямах против. Чувствах, че старият Боб и хората му ще се окажат съвсем наред при натиск. И освен това те бяха тренирали като група, което не можех да кажа за хората от ФБР.

Подобен начин на убеждение обаче не вършеше работа при Мучача. Тя имаше дванадесет стрелци срещу моите десет, което според нея й даваше тактическо превъзходство. Летището според донякъде педантичните й думи беше цивилен обект и попадеше под нейните, а не моите пълномощия. Следователно щеше да действа нейната, а не моята група.

Е, ако единственият начин да се оправя с тези тъпотии на командната верига беше да дам възможност на нейните хора, то нямах нищо против. В края на краищата тук ставаше дума само за живота на заложниците, а ако това не притесняваше Мучача, то защо трябваше аз да се кося? Всички отидохме в един хангар наблизко, където бях наредил да изтеглят един „Боинг“ 727, за да се упражняваме. Дадох хронометъра си на Мучача, позволих й да вземе назаем моите стълби, след което отстъпих и оставих нейните хора да покажат колко са добри.

Трябваша им четири минути и четиридесет и пет секунди да влязат в проклетия самолет, като не отвориха всички капаци. Това, приятели, е прекалено бавно — с малко повече от четири минути. Знаете не по-зле от мен, че докато влязат, заложниците вече ще бъдат мъртви.

Е, тя отговори, че това е първи път и затова не се брои. Поиска да опитаме отново.

О, тази песен я бях чувал и преди — музиката беше толкова неприемлива сега, колкото и тогава. По времето, когато командвах „ТЮЛЕН-6“, бях провел съвместно учение с Първо оперативно поделение на специалните сили „Делта“, познато още като Делта Форс. Тогавашният командир на Делта Форс беше един лъскав задник с чин полковник на име Елуд Докинс, но известен сред бойците като Дъг. Е, помянете на Дъг оплескаха своята част от учението и той също настоя да повторим всичко отначало.

Отговорих на САК така, както и на Дъг:

— Не става, мамицата му. Като спасяваш заложници, имаш право само на един опит — и ако се осереш, всичко свършва.

След това дойде наш ред. Аз наредих момчетата си на място. Трябваша ни двадесет и шест секунди от началото до поставянето на стълбите и влизането в самолета. Боб от Маратон изплю тютюн в чашката си и ми изпрати една голяма, кривозъба усмивка.

— Сладки Исусе — каза, — сякаш гледах поезия на движението, по дяволите. Може ли да се преместим на север и да ходим с вас на училище, момчета?

Мучача не беше толкова впечатлена. Всъщност, когато я помолих да се присъедини към него за подкрепа, тя отказа. Отговори, че агентите на ФБР не играят второстепенни роли. След това хвърли към мен шепа бюрократична плява. Обяви, че Федералната авиационна администрация преди по-малко от седмица е издала нова партида строги и конкретни правила за започване на бойни действия, които трябва да се следват дословно при атакуване на самолет в местно летище, и докато не ги прочета и не подпише копие от тях, няма да е възможно да предприема действия.

Да, знаех, че или ме будалка, или не познава фактите. Вижте, приятели, пълномощията на Федералната авиационна администрация при отвлечане на самолети се прекратяват при отваряне на вратата на самолета. Стане ли това, цялата отговорност преминава върху командира на наземните сили. А в този случай аз считах себе си за такъв командир.

Мучача обаче беше на противоположно мнение. Настояваше, че тя, а не аз командва. Освен това добави, че според нея, след като аз командвам военна част и не съм се заклел, както полицаите, нямам правото да действам законосъобразно, докато не получа преки пълномощия от Националното командване, което в превод означава или президента, или министъра на отбраната. Точка. Край. Толкова.

Приятели, аз не съм неразбран човек. Затова се разбрахме, че няма да се разберем, докато всеки не направи справка с неговия/нейния/ командири във Вашингтон.

Аз набрах на своя клетъчен телефон „Моторола“ номера на министъра на отбраната в командния център. Невероятно! Даваше заето. Какво, по дяволите, правеха тези хора? Пица ли поръчваха?

А сега, след като повече или по-малко ви въведох в нещата, позволете да ви върна към самолета модел 727–100 и неговите девет входа. Ще започнем от носовата част отдясно на борд (знам, че 727 е самолет, а използвам морска терминология, но, за бога, приятели, та аз съм моряк). Добре, прозорецът на втория пилот може да бъде отворен, като се изтегли едно чудо на техниката, разположено точно под самия прозорец. Коефициент на осираемост с кози лайна ли? В конкретния случай — висок.

Защо? Защото ви трябва най-малко двама души за този вход: един да се качи по стълбата и да отвори прозореца, а другият — да крепи стълбата, след това да се покачи и да изтрепе всички танга в кабината. Аз нямах двама души за там.

В посока към кърмата има врата за достъп до галерията малко пред крилата. Коефициент на осираемост с кози лайна ли? Също висок в този ден.

Защо? Позволете да обясня. Имахме стълба с приблизително подходяща височина, която би позволила на един човек да се качи нагоре и много нежно да завърти дръжката за отваряне на вратата. Но вратата на галерията е изключително тежка и се завърта много нашироко — за да могат големите камиони за доставка на хранителни продукти да се приближат на заден ход до самия самолет и да разтоварят онези вкусни деликатеси, които ви сервират по време на полетите. Така че по принцип човек номер 1 се вози на вратата, докато тя се отваря, а хора номер 2 и 3 нахълтват в самолета. Първо, нямах трима души за тази врата. Ще трябва да се задоволя с двама. Второ, тангата имат навика да кибичат в галерията и да сърбат кафе, чай, кола или всякакви други неща с кофеин, за да не заспиват. По тази причина вратата към галерията става ДОШМ — доста опасно шибано място — и обикновено там разполагам пушечното месо, с което имам предвид най-новите и неопитни мъже. Не че ми харесва да губя хора. Не. Но предпочитам да загубя някой с жълто около човката, а не воин с десетгодишен опит. Сега положението беше спорно — нямах пушечно месо.

Също така има два прозореца над крилата, които могат да се отворят отвън. Те са съседни на места 11F и 14F. Потенциална осираемост с кози лайна? Средна до висока.

Откъм положителната страна имаме доста опит при покачването върху самолетни крила — това беше нещо, което правехме като част от нормалните си обучения по спасяване на заложници. Дюи Пачия крак, Чери Ендърс, Гризача и Шепард Алигатора бяха тихи като нинджи. Можеха да се прехвърлят от стълбите върху крилата, да се придвижат и да отворят прозорците без никакъв шум или вибрации дори ако крилата са толкова мокри, колкото щяха да бъдат сега.

Откъм отрицателната страна — прозорците над крилата са малки и всичкото оборудване, което носи човек — автомати, бронижилетки, зашеметяващи бомби и други разнообразни вещи, — се закача при преминаване през тях. Е, при такова закачане се губи време. А времето, както казах по-горе, е абсолютилно важно за успеха. Разрешението за моите момчета върху крилата е да носят по-малко неща. Но пък това означава, че стават по-уязвими.

Продължавайки към кърмата, стигаме до кърмовата стълба. Тя е с хидравлично управление и може да се спуска отвън или отвътре. Коефициентът на осираемост е среден до висок.

Към положителните фактори е това, че стълбата стабилизира самолета. Значи, ако е спусната, тангата по-трудно могат да усетят щурмоваците, които се качват по крилата, опират стълбите по обшивката и т.н. Също така стълбата е достатъчно широка, за да не се закача оборудването ви. Към отрицателните — можеш да качиш само по един човек и всеки от тях трябва да влиза през врата в горния край, врата, която лесно може да бъде блокирана отвътре, поради което да останеш отвън в горния край на стълбата зареден, напомпан, готов за действие и стиснал увисналия си *lagarto*^[8] в ръка.

Сега проблемът беше по-сериозен, защото тангата имаха човек на пост. Ако ни видеше, преди да стигнем достатъчно близо, за да го елиминираме, щяха да ни го начукат. В нормални обстоятелства (или с други думи, по време на репетициите за подобни ситуации) щях да накарам някой снайперист да го очисти. Но това беше Кий Уест с една писта, една кула, без високи сгради, а и самолетът беше разположен така, че отстоеше на петстотин метра от всяка добра позиция за снайперист. Освен това имаше ураганен вятър и кофти дъжд, а вятърът и дъждът имат лошия навик да отклоняват куршумите на дълги разстояния. Не. Щеше да е по-лесно и ефективно да го очистим

отблизо. Всъщност предвид настроението ми в момента и желанието ми за... удоволствия изпращането по предназначение на гореупоменатото танго по бавен и болезнен начин представляваше задача, която бих искал да изпълня лично.

Окей. Сега се връщаме към носа на самолета отляво на борд. Има два прозореца над крилото при места 11А и 14А, а също и там е главният вход зад вратата към пилотската кабина. Коефициентът на осираемост с кози лайна при прозорците на десния борд е същият, както при левия. А и главният люк си има своите проблеми. Тангата не бяха позволили до самолета да се приближи подвижна стълба. Добре за тях и зле за мен. Защо? Зле, защото стълбата е широка и мога да кача по нея четирима мъже за по-малко от секунда и за половин секунда да отворя люка с взрив. А сега щеше да се наложи да използвам стълба, да отворя леко вратата и да вкарам вътре двама души. Един ще трябва да изчисти кабината, другият — да блокира вратата на тоалетната, за да не може никой да излезе оттам, след което бързо да премине в салона за първа класа.

Накрая, което е последната възможна мярка, може да се влезе в 727, като се отвори багажното отделение и се вмъкнеш през пода на салона. Така е шумно и неефективно, може да се стигне до провал, затова се стремя да не използвам тази възможност, освен ако не искам да поставя оптичен кабел и миниатюрна видеокамера в пода на салона с помощта на безшумна дрелка. Така ще виждам къде се намират тангата.

Подобни операции обаче могат да бъдат изпълнени, ако около самолета се движат хора — механици, шофьори на автоцистерни с гориво, работници, които зареждат храна, а също и разни други, — които да отклоняват вниманието. Самолетът стоеше тук, в това отдалечено място, защото гумите му бяха простреляни, докато се е движел към пистата за излитане. След този инцидент тангата не бяха допуснали никого на борда: никаква храна, вода, дори и АПА — това е авиационен пусков агрегат, — за да може самолетът да разполага с удобства като климатична инсталация, вода в тоалетната и други. Преди осем часа един пътник, претърпял сърдечен удар с фатален край, беше освободен. Позволили бяха на линейка да се приближи, но две танга с автомати и противотанкови ракети наблюдавали санитарите отблизо, за да няма възможност властите да направят каквото и да е.

И както казах преди, никой не беше говорил направо с тангата. Нямаше истински преговори. Всички комуникации бяха осъществени чрез радиото на пилота. Затова не можехме да използваме гласови анализатори или други средства, които да ни представят психологическия портрет на лошите.

Ето накратко всичко, което знаехме:

Тангата наричаха себе си група АДАМ, което е съкращение на Алфа Дивизия /Американска Милиция/. Не казваха откъде са или каква кауза преследват.

АДАМ бяха се качили на самолета в Сан Хуан, знаейки, че министърът на Военноморските сили се намира на борда.

Пилотът съобщи, че хората от АДАМ са му казали, че имат доказателства за тайно споразумение между министъра на Военноморските сили и колумбийските военни — споразумение, съгласно което Военноморските сили на САЩ да се правят, че не забелязват хилядите тонове кокаин, влизащи в страната. Бяха я взели за заложник, за да протестират срещу това. Първоначалната им цел, сега осуетена, била да се върнат обратно в Колумбия и да я накарат да отхвърли съглашението.

Тъй като излитането на самолета беше осуетено, АДАМ-овците промениха исканията си. Настояваха да разговарят с Л. К. Строхаус, милиардер от Калифорния, който вдигаше шум във връзка с кампанията си за президент по всички средства за масова информация — от шоуто на Лари Кинг и веригата „Хоум шопинг“ до радиопредаванията за разговори със слушателите на Ръш Лимбоу и Г. Гордън Лиди^[9].

Когато за трети път попитах много мило за ситуацията, Мучача с нежелание ми отговори, че ФБР от Вашингтон са влезли във връзка с хората на Строхаус, но че калифорниецът не е на разположение.

Когато въздушните пирати били информирани, че Л. К. Строхаус не може да разговаря с тях, откачили. Петдесет и пет минути след това съобщение бяха убили един от агентите на Следствената служба на Военноморските сили и изхвърлили тялото му на асфалта. Обещаваха да убият и друг веднага след като се разсветли, за да е по-лесно на телевизионните камери, смятахме ние, и да продължават с по един граждан на час, докато не дойде самият Л. К. и не се срещне с тях.

Началникът на летището, който водеше разговорите до пристигането на професионалистите, беше вдигнал летвата от радиокулата и питал дали не желаят да разговарят с някой висш административен служител — например с министъра на отбраната или главния прокурор. Отговорът бил безусловно не. Ами с вицепрезидента? Тангото казало, че ще говорят единствено с Л. К. Строхаус и никой друг. Ако не се появи до три часа, екзекуциите започват.

Това бяха фактите. Допълнителна информация ли? Имаше много малко. Някой беше ли чувал за групата АДАМ? Сержант Боб сдъвка тютюна си, изплю го и поклати отрицателно глава. Според Мучача ФБР беше прокарало името през компютъра си и не намерило нищо. Имаха имената на Мичиганската милиция (че кой ли ги нямаше?) и половин дузина други групи от района, но нито дума за АДАМ. Нямаше ги и в нашите списъци.

Все пак фактът, че така точно бяха спипали министъра на Военноморските сили, ми подсказваше, че АДАМ са получили добри тактически данни — всъщност по-добри, отколкото нашите в момента. Пътуването на госпожа Крофорд не беше шумно разгласено в пресата, а разписанието ѝ — никак. И все пак те бяха успели да го узнаят, да се качат на точния самолет по време на престоя в Сан Хуан и да го превземат.

Как са вкарали оръжията си в самолета? Отговорът на този въпрос, приятели, е потискащо прост. Качили са ги на борда, защото проклетите авиолинии обикновено обръщат повече внимание на товарачите на багажа, отколкото на охраната си. Хората, които мятат куфарите ви натам-насам, имат договори с профсъюзите, здравноосигурителни картони и пенсии. Хората, които проверяват чантите през рентгеновата машина, по принцип получават минималната заплата. Те дори не са служители на авиолиниите, а временно назначени, наети *sans* социални добавки от някой брокер на физическа сила.

Е, каква им е мотивацията за работа, как мислите? Ако отговорите „ниска до нулева“, си налейте един джин „Бомбай“ и ме оставете да си гледам работата. Честно, тук е мокро и студено и искам да приключа с това шибано нещо, за да мога да се преоблека, а след

това да потърся малко студена бира и разгорещени катерички. В края на краищата това е градът на коктейлите „Маргарита“ и разпуснатите нрави, нали?

Сега най-добрият сценарий в подобни случаи е да се чака лошите да се покажат. Може така да не е удобно на пътниците, но колкото по-дълго траят тези неща, толкова по-голяма е вероятността те да свършат мирно и тихо. Най-благоприятният сценарий изхвъркна през прозореца преди тридесет минути с убийството на агента от Следствената служба на Военноморските сили и заплахата за убиване на един заложник на всеки час. Затова се обадох до командния пост на министъра на отбраната — и този път дори успях да се свържа, — обясних на дежурната носителка на четири нашивки какъв е случаят и дадох не съвсем скромното си мнение, че екипът от ФБР не струва.

Тя се обади на адютанта на министъра на отбраната, който се обади на шефа си у дома. Петнадесет секунди по-късно чух гласа му по телефона — каза ми, че трябва да изчакам така, докато се обади до Белия дом. Две минути по-късно министърът на отбраната каза, че президентът е дал словесното си одобрение и ще последва писмено потвърждение.

Това ми стигаше. Събрах хората си и им казах, че ще превземем проклетия самолет, и то веднага.

Е, веднага беше относително понятие. Когато казах на Мучача, че са ми дали зелена улица, и я помолих за малко *ayuda* — това е помощ на испаньолски, — гореупоменатият САК ми забрани да предприемам — цитирам: „инициативни действия“, докато тя също не получи „зелена улица и позитивно потвърждение“ от службата на главния прокурор във Вашингтон, че наистина имам позволение да действам.

Почакайте малко. Спрете. Тези проблеми на командната верига не трябва ли да се решават на ниво президентски кабинет? Или под-президентски кабинет? Или под-под-президентски кабинет? Знам само, че се решават на ниво с далеч по-висока категория на заплащане от моята. Честно казано, смятах, че нещата са относително ясни — министърът на отбраната беше казал „да“.

Но желаех да бъда дипломатичен. Добре, отговорих, ето клетъчния телефон, нека се обади на прокурора. Тя се обади. И познайте какво стана. Дежурният от службата на главния прокурор й

отговори, че никой от Министерството на отбраната не се е обаждал до Министерството на правосъдието, за да ги извести, че Националното командване е пушло тюлените на войната. САК-ът каза, че в такъв случай тя по никакъв начин не би ми позволила да щурмувам самолета или дори да щурмувам самолета с нейната група.

Да ми позволи? Тя? Имах позволенията да ритам задници и да раздавам наказания от самия шибан президент на Съединените щати и от проклетия министър на отбраната. Почвах да губя търпение от тази бюрокрация. Отново набрах номера на командния център на министъра на отбраната, обясних затрудненията си и подадох телефона на Мучача.

Тя може и да беше чула, но не слушаше. Що се отнася до нея, ако заповедите не произлизаха от Правосъдието, значи не са валидни. Очевидно ФБР не признаваше Министерството на отбраната за надлежно създаден орган на правителството.

Впрочем, нежни читателю, ако считаш, че при тази скапана ситуация трябва да реагирам, като използвам ужасно неприятната дума „чукане“ в няколко комбинации, които Мучача никога не беше чувала през целия си ограничен живот на латиноамериканка, изобщо няма да стгрешите. Казах ѝ, че ще разширя шибаното ѝ отворстие, за да може да завре в него шибаните си правила за влизане в бой, както и че ще предприемем шибаните си инициативни мерки, преди още някой смотан и шибан заложник да загуби живота си, независимо какво казват Министерството на правосъдието, Федералната авиационна агенция и другите натаковани, изтаковани и дотаковани министерства.

Мучача навря маникюра си в лицето ми. Каза, че поведението ми е неконтролируемо, езикът ми — непростим, и след като веднъж е обяснила правилата, няма повече да комуникира с мен освен чрез адвокатите на Министерството на правосъдието. Измъкна химикалка за сто долара от чантичката си, записа името ми в бележник марка „Гучи“ и ми каза, че ще подаде официален протест срещу моето непристойно държане веднага щом се върне в Маями. А междувременно нейният екип ще наблюдава какво правим и ще докладва за всички нарушения.

Дотук бяхме с междуведомственото сътрудничество. Е, добре — шибаното ѝ отношение означаваше, че най-после ще мога да свърша шибаната си работа. (Забелязвате ли ироничното повторение на

нецензурната дума? Да? Добре.) Както и да е, след като хармонията в отношенията ни бе загубена, събрах хората си в хангара, който бяхме завзели, за да направим последните планове за щурма.

Останали сами, обмислихме всички възможни комбинации. Включвахме мистър Мърфи във всяко възможно кътче и завойче. И все пак знаехме, че напук на всичкото планиране, на цялото ни обучение и компетентност задачата ни беше изпълнена с толкова трудности, че някъде по трасето някой щеше да се осере — и някой да загине.

Дадох сигнали с ръка. Стиви Уондър излезе пред мен и поведе, а аз го смених и поех предната част на стълбата. Тъй като той е бивш разузнавач от морската пехота (а и обича тези неща), на него се падаше задачата да елиминира тангото в долната част на стълбата при кърмата. В нормалния случай той би изпълнил задачата, като трайно избави упоменатото лошо момче от неприятното му съществуване. Но тъй като искахме поне един от лошите жив, за да можем да му задаваме въпроси, Уондър носеше кожена палка, пълна с оловни сачми, която да послужи също така ефективно, но не смъртоносно, както щангата, която обичайно мъкнеше в щурмовата си жилетка.

Извакахме, докато Уондър се изгуби в тъмното, след което отново тръгнахме. Не бяхме изминали и десет метра, когато мистър Мърфи се появи.

— Маmicата му — дочух гласа на Уондър в слушалката.

— Какво има? — прошепнах.

— Проблем. Оня се качи вътре и вдигна стълбата.

Видял ли ни беше? Разкрити ли сме? Поисках Уондър да ми докладва ситуацията.

Нямаше отговор. Опитах пак. Нищо. Шибаното радио умря — или пък Уондър.

Какво може да се направи в такъв момент, по дяволите? Отговорът според мен е прост. Продължаваш напред.

Тръгнахме отново на колене и длани, като се придържахме към невидимата страна директно вдясно зад опашката. Чак когато стигнахме на петнадесет метра, успях да различа детайлите по тялото — толкова силен беше дъждът.

Сега самолетът беше почти напълно тъмен — вътрешните лампи в салона бяха изключени. Това също не беше добре. Или тангата са ни видели, или пък са много внимателни и очакват потенциални заплахи.

Не обичам внимателните танга, защото са УИЛ, или умни, непредсказуеми и лукави копелета. Бих предпочел вътрешните светлини да са включени, защото те щяха да им пречат да ни забележат.

Пропълзяхме последните десет метра колкото можахме по-бързо, без да вдигаме шум, и се скрихме в относително безопасното място под корема на самолета, където налякахме, за да помислим какво да правим. Стълбата наистина беше вдигната — наполовина.

Открих под нея Уондър, който се опитваше да оправи радиото си.

— Счупи се, дявол да го вземе — прошепна той. — Сигурно е мокро.

Радиоапаратите на тюлените трябва да бъдат водонепромокаеми. И бяха такива. Но сега вместо апаратите „Моторола“ от най-добро качество, които купувах за групите си, Военноморските сили взимат най-евтините японски или тайвански стоки. *Sayonara*^[10], добли комуникации. Добле досъл, насилие.

Насочих пръст към стълбата и раздвижих устни:

— Докладвай.

Уондър сви рамене.

— Качи се спокойно като кмета на Ню Йорк, затвори вратата и вдигна стълбата — прошепна той, като устните му почти не се мърдаха. — Според мен не ме е забелязал, може би просто е отишъл да се изпикае. Но не можем да бъдем сигурни...

Сякаш по сигнал се чу виене на хидравлични цилиндри и стълбата се спусна. Докосна бетона с тъп звук. Хората ми се проснаха на асфалта и станаха почти невидими под самолета. Оръжията и стълбите им бяха готови. Ако ни хванеха, поне щяхме да си постреляме.

Бог да благослови Уондър — радиото му вече лежеше на земята, а палката — в ръката. Аз дръпнах капака на кобура си и извадих пистолета.

Настъпи четири-пет секундна пауза. След това дочух как някъде над мен се отваря врата — слаб лъч светлина от изхода над стълбата прорязва тъмнината и аз затворих едно око, за да запазя способността си да виждам на тъмно.

Дочух внимателни стъпки по непозволяващите плъзгане грапави стъпала.

Виждах как стълбите се огъват леко под тежестта. Косата на врата ми настръхна така, както всеки път от първата ми бойна операция с група „Браво“ от Втори взвод на „ТЮЛЕН-група 2“, когато бях лейтенант с жълто около топките.

Тръгнах към десния борд. Уондър — към левия. Не дишахме.

Оня слизаше бавно — стъпваше първо на пета, после на пръсти, както правят добрите челни дозори, за да не размести нещо или да не предизвика излишен шум. Спря на около метър над долния край на стълбата. Чувствах го. Той беше като животно, тръгнало на лов — оставяше интуицията си, инстинктите си да надвият и да го защитават в това враждебно обкръжение.

Чакаше. Преброих тридесет секунди. След това отново тръгна, като слезе още три стъпала — достатъчно, за да си поемем безшумно дъх.

Сигурен бях, че кучият син е чул ударите на сърцето ми, защото сигурно бе стигнало до 140 в минута. Чувах удари в ушите си и усещах пулса във врата и китките си като в разбрицана таратайка, която се движи със сто и петдесет километра в час през тунел, дълъг една миля.

Проклетото чакане беше непоносимо. Искаше ми се да направи нещо — каквото и да е.

Но не правеше нищо. Копелето му с копеле, просто си седеше там, където не можех да го видя, и тихо възприемаше ситуацията.

Стълбата изскърца. Тангото се раздвижи. Тръгна към страната на Уондър. Но не бързаше — първо постави крак на *terra firma*^[11]. След това се обърна. Виждах цевта на автомата му. Поставена беше в така наречената ниска позиция на готовност. Биваше го — добре се е обучавал.

Започна патрула си. Тръгна да „разрязва тортата“ — да се движи така, че да заобиколи ъгъла на стълбата в широка дъга, за да се възползва напълно от възможността си да се опази от някой, скрил се зад стълбите.

Уондър беше се скрил в сянката. Добре го правеше. Аз се плъзнах по посока, обратна на часовниковата стрелка, заобикаляйки стълбата, за да мина откъм фланга на тангото.

Опитвах да се движа само тогава, когато се движеше и лошият — вдигах крак, спирах, чаках, слушах и чак тогава отпусках крак, когато

дочуех, че и той го прави. Двамата изпълнявахме смъртоносно па де дьо.

Тангото стъпи встрани от стълбата и спря рязко, като ме изненада и останах с крак във въздуха. Чух как си пое дъх. Видял беше нещо — радиото на Уондър, разбира се.

Мама му стара, втасахме я. Изгубихме изненадата. В този момент, като някаква шибана змиорка, която излиза от дупката си, Уондър нанесе удар, преди тангото да успее да реагира. Дочух тракането на палката в костта. Бързо се приближих и хванах тангото, докато то падаше към земята — беше толкова едър, че имах чувството, сякаш хващам дънера на кленово дърво. Уондър улови автомата, за да не вдига шум. И сякаш това не му стигаше, тангото беше препасал като колчан през гърдите си и един проклет противотанков юмрук. Нямаше време за губене — срязах ремъка с ножа си и подадох оръжието на Гадния, който внимателно го положи на земята. По-късно щяхме да се върнем, за да прегледаме оръжието. О, да, исках да разбера откъде, по дяволите, тези танга намират такива неща.

Но нямаш намерение сега да задавам този въпрос. Очите на Уондър ме изгледаха въпросително и аз кимнах. Той отново удари тангото, просто за да е сигурен. Извадих хирургическа лента от жилетката си. Запушихме устата на тангото, след това го обърнахме и завързахме ръцете, краката и очите му. Това беше един голям човек, който тази вечер нямаше да ходи никъде.

Направих бърза проверка. Мистър Лош задник носеше в якето си две осколочни гранати на въоръжение в американската армия, както и два допълнителни пълнителя за автомата. Портфейлът му съдържаше седем презерватива — очевидно голям оптимист, — както и двеста долара на дребни банкноти, шофьорска книжка от щат Мичиган на името на Томас Даниел Кейпъл и адрес в град Инкстър, Мичиган, една кредитна карта „Виза“, регистрационен талон за „Тойота“ модел „4-Рънър“, ксерокопие на обява от фирма с име „Паджар“ в Ла Куинта, Калифорния, търсеща добри мъже, желаещи да работят в областта на личната охрана, и имаше телефонен номер, започващ с 800. В портфейла намерих и военна лична карта, от която разбрах, че гореупоменатият Кейпъл Кленовото дърво е Е-6 — което е сержант — в поделение на националната гвардия и военната полиция в град Ромулус, Мичиган.

Нищо чудно, че знаеше как да се движи. Нищо чудно, че е имал достъп до осколочни гранати и автоматично оръжие. Ако другите танга там горе също са така добре обучени и оборудвани, ни предстоеше, меко казано, трудно утро.

04:01. Време е да тръгваме. Прошепнах в микрофона си и групата започна предварителните действия.

Док Трембли и аз щяхме съвсем уместно да влезем през задната врата: до стълбата в кърмата. Уондър и Гръндъл ще се заемат с предния люк. Те ще осигурят охраната на министъра на Военноморските сили, защото съгласно плана на местата, който получихме от авиолинията, дамата е била преместена в първа класа. Седеше на място 2А. Един от съпровождащите я агенти от Следствената служба на Военноморските сили — този, когото бяха убили — е бил в 2С. Другият пък се возеше в евтината класа — в 15С.

На Малката бира и Пик се бе паднала голямата врата на галерията. А моите гадни и бързи стрелци Пачия крак и Чери, както и Алигатора и Гризача щяха да се качат на крилата и да минат през прозорците.

Тръгнах първи. Бавно, бавно, за да не разклатя самолета, пропълзях нагоре по кърмовата стълба. Когато стигнах по средата, далеч под линията на горния праг, облегнах колене на стъпалото, извадих една зашеметяваща граната от калъфката и изправих щифта, който придържа ударника на мястото му. Да, знам. Във филмите винаги виждате Слай или Жан-Клод, или Стивън, или пък който и да е да изважда щифта със зъби. Е, приятели, опитайте да го направите, ако желаете да пратите детето на зъболекаря си да учи в Йейл, защото дръпнете ли щифта на проклетата граната със зъби, ще успеете само да си ги счупите.

Рискувах да погледна над прага и с удоволствие установих, че задната врата стоеше леко отворена. Това беше страхотно — искам да кажа, че щях да мога да хвърля гранатата, без да се налага да се изкачвам чак до вратата, което е потенциално опасно, в случай че зад вратата дежури някое танго.

Моите двойки вече заемаха позиции. Щяха да се промъкнат до крилата и да опрат подплатените горни части на стълбите върху страничните релси на корпуса до вратите или пък до вътрешния,

преден ръб на крилата. След това съвсем бавно, съвсем внимателно щяха да заемат позиция.

Хората по крилата ще лазят сантиметър по сантиметър, като лежат ниско и внимават да не бъдат забелязани, докато стигнат до прозорците си. По мой сигнал щяха да отворят прозорците, да хвърлят бомбите, а след това да нахълтат.

Хората при вратите ще поставят стълбите до люковете, като се разположат така, че първият да може да дръпне освобождаващата дръжка, вторият ще хвърли бомбата, а след това ще нахълта в салона.

Бяхме репетирали тази последователност на действията в хангара и знаехме какви са стрелковите ни полета. Ние с Док имахме най-дългия участък — от ред 16 до ред 23. Пачия крак и Гризача имаха полето около задните прозорци — редове 14, 15, 16 и 17. Алигатора и Чери хващаха предните прозорци — редове 9 до 14.

Малката бира и Пик имаха трудния вход: люка на десния борд. Ако имаха късмет, щяха да го прочистят и да останат живи, за да прочистят редове 8, 7, 6 и 5. Оставаха Уондър и Гръндъл. Те щяха да влязат през предната врата. Уондър щеше да изчисти пилотската кабина, а след това да последва Гръндъл в първа класа. Гръндъл трябваше да осигури сигурността на министъра на Военноморските сили, докато Уондър се разправя с тангата.

Двойното цъкане с език, което чух в слушалката си, ми даде да разбера, че всички са по местата си. За да съм напълно сигурен, прошепнах в микрофона:

— Готови ли сте? Пребройте се.

Получих осем цъкания и тъй като радиото на хубавеца Уондър лежеше на земята под мен, разбрах, че сме готови за тръгване.

Интересували ли сте се някога какво преминава в главата на водача на групата в такъв момент? Да? Е, нека ви кажа. Лоши неща. Човек си мисли за всичко, което може да се обърка; всички неща, заради които хората ви може да загинат. Ето бърз набор от многобройните възможности за осиране с кози лайна, които преминаваха през главата ми, докато клечах в основата на стълбата, готов за действие.

Тангата са завързали отвътре всички дръжки на вратите. Ако са го направили, ще трябва да взривим вратите с помощта на лентови

експлозивни, като през това време заложниците ще са се превърнали в храна за кучета.

Тангата са минирали някои от заложниците. От тази възможност ме побиваха тръпки. Така можеш да загубиш стрелеца си, както и заложника, в случай че нещата тръгнат лошо — а те често тръгват лошо.

По-конкретно, не са ли минирали някоя врата или прозорец? Ако са го направили, значи ще загубя някои от стрелците си, докато си проправяме път, защото ще ни трябва повече време, а това ще даде възможност на тангата да очистят задниците ни.

Един от камионите на телевизията имаше оборудване за нощно виждане и ни предаваше на живо, като някое танго сигурно гледа предаването на своя телевизор с батерии.

Можех цяла нощ да си седя там и да обмислям възможностите. Но беше време да вървим.

— На три — казах и дръпнах щифта от гранатата.

— Едно. — Натисках ударника с палец.

— Две. — Замахнах назад с ръка, за да може осемстотинграмовият цилиндър да има инерция, когато го хвърля през вратата.

— Три. — Завъртях ръка напред, като метнах гранатата като топка при софтбоул по малка дъгообразна траектория. С ужас гледах как тя отиде пет сантиметра встрани от мястото, в което се целях, отскочи от рамката на вратата и се върна към мен и Док.

Зашеметяващата граната „DEF-TEC No25“ има време на запалване от 1,5 секунди. След изтичането им експлозивът гръмва, получава се светлина със сила 2,42 милиона свещи и гръм с мощност 174,5 децибела на разстояние метър и петдесет.

Нека превода това на английски език. Бомбата е достатъчно ярка и шумна, че да изкара лайната на почти всеки — така стана и с мен, когато шибаната бомба се изтърколи по стълбата, отскочи и гръмна точно на петнадесет сантиметра южно от чатала ми.

Сътресението ме повдигна заедно с топките ми тридесет сантиметра във въздуха, след което се строполих като труп — краката ми поддадоха. Ударих се лошо и си навехнах глезена — усетих как

талусът и проксималният ми фаланкс (не знаехте, че знам такива неща, нали?) казват „пук“, „пук“, „пук“. Усетих ги, защото не можех да виждам или чувам нищо — бях временно сляп и глух благодарение на ефективността на гранатата.

Инстинктът пое контрола над мен. Претърколих се наляво, като фраснах коляното си в непрощаващата стомана и шибнах носа си в парапета. О, доста ме заболя.

Дотук с изненадите. Е, майната му — ще направим всичко агресивно и жестоко.

Извадих още една бомба от торбичката, изтеглих щифта и го хвърлих като някой цар на бейзбола през тесния отвор. Този път бомбата премина и избухна вътре, след което аз се засилих нагоре и през вратата, а Док ме следваше по петите и опашката.

Почти невъзможно е да се опише вътрешността на самолета по време на операция по спасяване на заложници, може единствено да се каже, че е пълен ад, което е недостатъчно.

Нямаше никакво осветление освен слабото зарево на лампите за изходните врати, фенерчетата, които носехме привързани на оръжията си, и отблясъците от ослепителните експлозии на гранатите. Имаше доста дим. Всички крещяхме „*Abajo, abajo* — долу, долу“, за да не започнат да скачат пътниците и да бъдат застреляни по погрешка. Въпреки това две глави се вдигнаха. Фраснах ги, докато тичах по пътеката и крещях цинично.

Халогенното фенерче на пистолета ми беше включено и осветяваше салона, докато се придвижвах надолу по пътеката. Три редици по-напред видях нещо — цев, която се вдигаше към мен. Извиках на Док:

— Пистолет вляво.

Вдигнах пистолета си, прицелих се през мерника „Триджикон“ и изстрелях серия от четири двойки.

Стрелях два пъти по задника и го улучих с три — в слабините, корема и гърдите. Куршумите 45-ти калибър за полицейските групи със специално оръжие и тактика вдигнаха кучия син във въздуха и го удариха в седалките. Падна между две редици с крещящи, навеждащи се пътници, а аз се спуснах към него, като не обръщах внимание на телата, върху които стъпвах.

По дяволите, очевидно носеше бронезилетка, защото, въпреки че четиридесет и пет калибровите куршуми го бяха съборили, той продължаваше да стреля, като неговия автомат „633НВ“ чертаеше назъбена линия по тавана, а заложниците бързо бягаха от пътя му. Добре. Отново ще прострелям кучия син. Само че нямах възможност — той беше между седалките, а между мен и него можеше да застане някой заложник. Вдигнах се над облегалките за глава, като в същото време извадих ножа си. Ударих лицето си в една масичка, протегнах ръка колкото можах между седалките и забих дебелото, черно назъбено острие право през бронезилетката на минетчията посред гърдите и започнах да режа нагоре, докато го разцепих на две. Нямаше начин да стане повече. Измъкнах оръжието от ръката му и го метнах към Док. Изобщо не исках то да остане ненаблюдавано.

Прибрах ножа си, смених пълнителя, избърсах кръвта от лицето си и погледнах напред, където видях лъчите от фенерчетата на Пачия крак и Гризача през дима. Бяха проснали едно танго с лицето надолу и му слагаха белезници. Зад тях, в предната част на салона, се виждаше дим и се чуваха изстрели — по дяволите, там трябваше да се намира министърът на Военноморските сили.

Дочух нещо зад себе си и се обърнах. Док беше готов — автоматът му „MP5“ освети една сянка, излизаща от тоалетната дясно на борд, и изпрати чудесен залп от три куршума в лицето на тангото.

— Маmicата му — извика Док и затича. Грабна нещо от пода и го хвърли по стълбите, а след това се просна.

Чух експлозията и Док извика:

— Оу, мамка му...

Бих проверил какво му е, но бях зает с друго танго. Този изникна между седалките откъм десния борд в посока към кърмата като някаква шибана мишена в стрелбище. Държеше автомат, насочен някъде към мен. Отляво на борд изникна втори задник. Тия да нямаха някакво шибано събрание тук?

Изпратих четири куршума в тангото отдясно на борд — той беше най-непосредствената заплаха — в гърдите, раменете и главата му. Падна.

С периферното си зрение долових блясъка на оръжие в ръката на втория човек и се завъртях наляво, като насочих пистолета.

— Хей, боклук, остави шибания пистолет, легни с отворени ръце, дланите нагоре и не мърдай, че мамка ти!

Това беше Алигатора. Само че, вместо да застреля лошия, както трябваше, той крещеше заповеди. Е, Алигатора е бивш полицай и все още обича да нашепва мили полицейски слова, като „Замръзни, мръсно копеле, или пиши завещание“.

Сега не беше време за учтивост. Нямахме време за губене, за предупреждения и за приятни обноски. За нищо освен три изстрела от по два куршума. Улучих танго номер 2 в гърдите и врата с два куршума. Трети разби челюстта му и той също падна.

Придвижих се напред и излязох в галерията, когато настъпи малка пауза — вече бяха минали петнадесет секунди, и чух прекрасните слова:

— Носовият отсек е чист. — Гласът на Уондър с нюйоркски акцент прогърмя през слушалката ми.

Половин секунда по-късно дочух приятното чуруликане на Гризача:

— Средата е чиста.

— Док...

— Всичко е чисто, капитане. — Док се изправи от пода. Улучен беше в бузата от парче шрапнел и изглеждаше, сякаш е нарязан с бръснач — щяха да му трябват най-малко десет конца. Видях в светлината на фенерчето, че вече си залепяше парче лейкопласт.

По дяволите, бяхме се справили добре. Не, бяхме се справили страхотно добре — десет души свършиха работа за седемнадесет и много се гордеех с всичките.

— Добре, нека вземем шефката и да осигурим безопасността й. И дайте да включим шибаното осветление още сега.

— Слушам, сър.

Гласът на Гадния беше последван от включването на лампите. Изохках — очите ми бяха привикнали с тъмното.

Невероятно, в мига, в който светлините се включиха, пътниците започнаха да се движат, сякаш щяха да слизат. Двама от тях дори посегнаха към багажниците над главите си.

Е, властите бяха тръгнали насам, по пътеката имаше трупове и трябваше да се следват правилните процедури, затова ги спрях доста бързо, прилагайки щедра доза шокова терапия:

— Никой да не мърда, мамицата ви. Сядайте на шибаните си задници и си затваряйте шибаните човки. Поставете скапаните си ръце на седалките пред себе си, за да ги виждаме.

Подчиниха се покорно. Добре. Това значеше, че можем да се заловим за работа *sans* прекъсвания.

— Докладвайте — изляях в микрофона. — Къде е министърът? Колко са телата?

Не получих отговор.

— Гаден?

— Чисто. Уондър и аз съборихме две танга. Няма ранени цивилни, няма и министър.

Мамицата му.

— Хайде да я намерим.

Това беше важно — важно беше и да се убедим, че сме повалили всички лоши. Да проверим — аз бях убил трима, Док очисти един и имахме един жив на асфалта. Ставаха общо седем, без нито един заложник да бъде ранен.

— Чери?

— Чисто. Няма убити.

— Пачи крак?

— Чисто. Чисто. Един мъртъв — вързан, капитане.

Ставаха осем.

— Пик...

— Чисто, капитане. Един лош убит.

Девет.

— Малка бира?

Не получих отговор. Обадох се отново. Какво беше станало с шибания дребосък? Тръгнах напред, като си проправях път през пълния с отломки коридор.

— Пик, къде, по дяволите, е човекът от двойката ти?

Пик беше коленичил на пътеката пред ред 12 и слагаше бележниците на своя труп. Вдигна поглед и поклати глава.

— Не знам, капитане. Последния път, когато го видях, висеше на вратата на галерията.

Прескочих го и тръгнах напред към преградата на галерията, светнах надолу с фенерчето си и видях неподвижното тяло на Харис

Малката бира, проснато с лице нагоре и разперени ръце върху мокрия от дъжда асфалт.

Е, по време на такива операции се случват неприятни неща, но това никога не ме радва. Слязох по мократа, хлъзгава стълба и проверих врата на Малката бира. Пулсът му беше силен и нямаше кръв. Добре, когато се свести, ще разберем какво е станало.

Сега трябваше да се връщам към работата си. Когато успях да се кача обратно по стълбата и да вляза в салона, самолетът бе заобиколен от полицейски автомобили на половин дузина правоимащи агенции. Дузини автомобили на федерални законоприлагащи организации, полицейски коли в двадесет и един цвята, линейки, противопожарни автомобили, както и джипове от летищната охрана спираха по мократа писта. Всичко приличаше на задръстване, каквото правеха проклетите кийстоунски полицаи.

Боб и неговите Маратонци бяха тук. Като бивш старшина от подводните диверсионни групи той просто беше поел командването, даваше сигнали, лаеше заповеди, разпределяше хората си по входовете, за да не може никой неупълномощен да влезе в салона. Това беше добре — ние, Тюлените, не обръщаме много внимание на запазването на уликите. Но след като Боб беше тук, тази подробност щеше да бъде осигурена.

Грижите на Боб бяха допълнени от тези на Мучача, която дойде в носа на самолета с яркожълт дъждобран (и подходящо отношение), наметнат върху роклята ѝ. Тя незабавно се захвана за работа — върху мен.

Честно казано, няхах време за нея. Имахме работа — например трябваше да намерим министъра на Военноморските сили. Уважаемата С. Лин Крофорд трябваше да бъде изтеглена от самолета, поразпитана насаме, почистена, откарана на три и половина мили до Военноморската въздушна станция в Бока Чика (там се намираше нашият самолет „С-141“) и изпратена по пътя си с минимум суетене, но този път с безопасен срещу въздушно пиратство, редовен армейски казионен самолет на Военноморските сили на САЩ.

Въпросът, разбира се, беше къде се намираше горепосочената шибана шефка на Военноморските сили, след като не беше в първа класа. Проправих си път към кърмата, като сверяхах лицата със снимката, която ми бяха пратили по факса преди няколко часа.

Не бях изминал и една трета от пътя, когато Док Трембли я откри седнала зад преградата на галерията и ме извика с изсвирване и махане с ръка. Уважаемата С. Лин Крофорд, министър на Военноморските сили, седеше на пода при ред 15 и гледаше към тялото на едно мъртво танго. Беше потънала в сълзи и не можеше да говори.

Невероятно. Ето ви класически стокхолмски синдром (за онези от вас, които не знаят, стокхолмският синдром е прехвърлянето на симпатиите на заложник от властите върху терористите. Дължи се на емоционалния стрес. Тъй като заложниците са оставени на милостта на своите мъчители, често пъти започват да се идентифицират с тях поради подсъзнателно желание да оцелеят.) Е, добре, това беше идеален случай — по-хубав не бях виждал.

Но независимо от стокхолмския си синдром или каквото и друго да имаше, моите заповеди бяха да я сваля от самолета.

— По дяволите, мадам министър, трябва да тръгваме, веднага.

Сякаш говорех на стена. Изобщо не реагира на думите ми. Махнах на Док да дойде. Неговият болничен маниер е далеч по-дипломатичен от моя. Клекна и застана с лице към мадам, усмихна се с чудесната си новоанглийска усмивка, взе ръцете ѝ в своите и започна да говори тихо.

Успя. Тя му отговори след няколко секунди, като кимаше през сълзи. Преглътна, изхълца, преглътна отново, сякаш беше поела малко кафе през кривото гърло. С помощта на Док се изправи на колене. След това се отърси от ръцете му. Сведе глава сякаш в молитва, притисна ръце към лицето си, изкашля се два пъти, успокои дишането си и обърса нос с обратната страна на дланта си.

След това вдигна поглед и ме фиксира, трябва да призная искрено, усмихнат лъчезарно и самодоволно след добре свършената работа.

Само че лицето ѝ беше разкривено в агония, примесена със страх, отвращение, презрение и шок.

— Невежа, идиот такъв — каза тя. — Слабоумен неандерталец-побойник. Презрян убиец. Ти уби охраната ми.

[1] Популярен американски журналист. — Б.пр. ↑

[2] Виж речника в края на книгата. — Б.пр. ↑

- [3] Известен ресторант в Ню Йорк, в който сервитьорките носят къси елечета, скроени така, че да подчертават бюста. — Б.пр. ↑
- [4] Без (фр.). — Б.пр. ↑
- [5] Има се предвид отзад, зад тях, тила им. — Б.пр. ↑
- [6] *La Muchacha* — мъжкараната (исп.). — Б.пр. ↑
- [7] Селяни (исп.). — Б.пр. ↑
- [8] Салам (ит.). — Б.пр. ↑
- [9] Г. Гордън Лиди — един от замесените в аферата „Уотъргейт“, оправдал се с компрометиращо писмо от Никсън. — Б.пр. ↑
- [10] Сбогом (яп.). — Б.пр. ↑
- [11] Твърда земя (лат.). — Б.пр. ↑

2.

Убийството на агента от Следствената служба може да е било неприятен случай, но не беше грешка. Абсошибанолотно никакво съмнение нямаше по този въпрос. Човек не размахва пистолет в отвлечен самолет по време на спасителна операция, без да очаква да го гръмнат. Следствената служба на Военноморските сили се съгласи на хартия — несъмнено в четири копия, макар на мен да показаха само розовия лист, — че (съгласно собствените им думи на бюроговор) случилото се е „печален акт, възникнал вследствие нещастно и злополучно отклонение (!?!) от правилната процедура за агентите от Следствената служба на Военноморските сили.“

Пълната с лайна чанта от ФБР в Маями, която и без това не изпитваше любов към мен или методите ми, написа в доклада си, че случилото се е било неизбежно, като се има предвид фактът, че съм действал, преди да ми дадат разрешение. Да. Точно така. В доклада й се казваше още, че макар и да бях спасил всички заложници и измъкнал министъра на Военноморските сили, без да разруша самолета, възнамерява да подаде оплакване за сексуален тормоз от моя страна, както и за използване на неприличен език, а и за непристойно поведение.

Приех записката на САК като комплимент. По свой бюрократичен начин тя казваше, че може да съм страхотен специалист, но маниерите ми не струват нищо. Е, да върви по дяволите, маниерите ми наистина не струват и съм горд с това.

Но нито завоалираните комплименти на ФБР, нито бюроговорът на Следствената служба не успяха да укротят министъра на Военноморските сили. Телевизионните мрежи не можаха да открият нищо за група АДАМ и затова решиха, че историята с отвлечения самолет се отнася за мен. Лицето ми — удобно изрязано от корици на книги — беше показвано по всички новинарски предавания заедно с доста неточни истории за противоречивата ми история на ренегат и командир от Групите за водене на война със специални методи на Военноморските сили на САЩ. Си Ен Ен използваша записа си с мен,

на който правех пудинг от лицето на майор Джеф Лайъндейл, командир на Специалната ескадра на Кралските военноморски сили след фиаското в Портсмут, Англия, за което четохте в „Свирепия 3“.

Не беше трудно да се намерят дузина бивши офицери ТЮЛЕНИ (чиито задници бяха носили по едно или друго време отпечатъците на обувките ми 45 номер), които нямаха нищо против да представят собствената си версия за историята ми в ТЮЛЕН на Ей Би Си, Си Би Ес, Ен Би Си, Си Ен Ен и всеки друг, който се интересуваеше. До края на неделя вечер бях обрисован като убиец с камъни, противообществен психопат и шизофреник — а това според тях бяха някои от по-добрите ми качества.

Да, телевизионните компании се обаждат, за да видят дали искам да отговоря, но съм се научил да си затварям устата в такива безнадеждни случаи. Преценявах ме, а преценката съвсем не беше добра.

Дочух грохота на бурята няколко минути след като министърът на Военноморските сили изпрати любовното си послание. Новините дойдоха от един човек, когото ще нарека Пол Махон. Тук ще ви дам малко историческа информация за Пол и себе си. В литературния свят тя е позната като предистория. Но не я пропускайте, защото, както старите старшини в Школата за организирано осирене (така наричам Школата за кандидат-офицери) казваха: „Ще срещнете отново този материал.“

Добре, ето я историята. С Пол се запознахме като двама О-4 (лейтенанти) по време на службата си в Пентагона, когато работих за контраадмирал Ейс Лайънс в качеството на един от офицерите, информиращи министъра на Военноморските сили Джон Леман, а Пол, бивш футболист от отбора на Анаполис (да не споменавам и че беше обещаващ млад подводничар), от известно семейство в Ню Орлиънс, беше свързка на един двузвезден генерал на име Блек Джек Морисън. Спомнете си Блек Джек — той е пилотът, който стана командващ военноморските операции и като такъв поиска от мен да проектирам, да създам, да екипирам, да обуча и да командвам „ТЮЛЕН-група 2“.

Във всеки случай по едно време аз и Пол бяхме изпратени от командирите си да откраднем амулета на американската армия от голямото фоайе на главния вход за Пентагона една седмица преди

ежегодната среща по футбол между Военноморските сили и армията. Успяхме, въпреки че цял взвод хора на военната полиция ни преследва из шибаната сграда. Накрая задъхани си проправихме път до Е-образния коридор на четвърти етаж, където успяхме да се скрием заедно с плякката зад лъскавите махагонови двойни врати на заместник-главнокомандващия, които, както знаете, са винаги пазени от двама бойци от морската пехота с физиката на кеч борци.

След дните си на плячкаджии продължавахме да поддържаме връзка в движение. Сега Пол е с една звезда и работи в разузнавателната свързочна служба, която трябва не след дълго да му гарантира достатъчно звезди за заместник-командващ някъде във флотата. Но преди това трябваше да изкара още една година там, след което да мине едно двегодишно назначение в Москва като аташе по въпросите на отбраната. Военноморските сили са изключително заинтересовани от възможностите на руските подводници, особено поради факта, че благодарение на откраднати западни технологии руските подводници са тихи колкото, а дори и повече от нашите. Освен това Военноморските сили не се доверяват на военните преценки на ЦРУ и настояха да пратят свой човек в Москва.

Но това е друга история за друга книга. Да се върнем на сегашната: в момента Пол работи в малък, но впечатляващ кабинет на четвъртия етаж в Е-образния коридор, същото принципно местонахождение, където се намират кабинетите на министъра на Военноморските сили и командващия военноморските операции. Така ставахме направо съседни.

Как ставахме съседни ли? Е, наскоро след завръщането ми от Лондон от стратосферата бяха пуснати заповеди — носят се слухове, че са тръгнали от Белия дом, но не успях да потвърдя това. Знам само, че получих заповедта на бланка на главнокомандващия военноморските операции и тя намаляваше моята „Зелена група“ от три взвода на десет души, като временно назначаваше нас, малкото късметлии, братята бандити, към офиса на изпълняващия длъжността главнокомандващ военноморските операции като нова група за Разработване на методи за война със специални действия, наречена МАТКА, което беше съкращение от Морски неконвенционални Акции/Тактика, Континентална Америка. Дадох ми да разбера, че МАТКА почива на идеята за създаване на оперативна група към

Военноморските сили за антитерористични действия в самия Пентагон. Аз го възприех като закъсняла реакция на Военноморските сили на провала от Оклахома.

Реакция или не, трябва честно да призная, че изпаднах в екстаз от тази идея. Разположена в Пентагона оперативна група — не бяха опитвали нищо такова от най-добрите дни на „Червената клетка“ насам. Веднага откликнах на тази възможност, независимо че тя означаваше да загубя повечето от хората в „Зелената група“. Разсъжденията ми бяха прости. Ако работиш в Пентагона, ставаш гъвкав и подвижен, защото действаш в цялата система, а не си назначен или прикачен към конкретно управление. Освен това тази група щеше да бъде малка и подривна — два елемента, които считах критично важни за успеха. Малко означава, че няма междинно командване — МАТКА бяхме аз и девет свръхсрочнослужещи. А подривна значи, че командната верига е опростена: главнокомандващият и аз, без между нас да застават петнадесет административни служители с по четири нашивки на ръкавите, както и цялата йерархия на командването на Военноморските сили, заета с въпросите на специалните бойни действия.

Що се отнася до мен, всичко беше почти идеално. МАТКА щеше да има двойна задача. Най-напред щяхме да станем групата на Пентагона за спасяване на заложници, както и за антитерористични действия спрямо всички висши служители на Военноморските сили навсякъде в САЩ. Това ми даваше възможност да действам като антитерорист и спасител на заложници. И двете неща бяха актуални, а това означаваше, че си оставахме заети малки момченца.

Второ, всеки път, когато не преследвахме лоши типове, щяхме да провеждаме оценки на сигурността, които биха позволили на местните командири на бази да предотвратят загуба на оръжие и муниции — все по-сериозен проблем, засегнат в редица секретни доклади от главния инспектор на Министерството на отбраната. Тази задача беше подобна на задачата на „Червената клетка“. С разликата, че тук ролята ни отразяваше новото развитие на „единността“ на въоръжените сили. Нека разясня тази дума на прост английски език. Ние може и да бяхме Военноморски сили, но задачата ни засягаше всички сектори на армията. Но поради вероятността да обидим сухопътната армия, ВВС, както и Морската пехота по време на разиграването на ролята си

имахме нареждането да не проникваме в базите, докато играем ролята на терористи. Казано ми беше, че ние само ще провеждаме административни проверки и ще даваме писмени оценки на командирите на бази.

Да, точно така. Знаех, че няма да е възможно да удържа неудържимите си игриви разбойници, когато ни се представи възможност, но скръстих пръсти зад гърба си и отговорих с „Да, сър“ (като исках да кажа „Да ти го... сър“) и си отидох, преливащ от ентусиазъм.

Като се замисля за това сега, виждам, че всичко звучеше прекалено добре, за да е вярно. Дори тогава имах известни малки, нищожни съмнения — намираха се скептично разположени зад най-задната четвъртина на гадния ми словашки мозък, непосредствено под вулворадара. В края на краищата, ако нещо е прекалено хубаво, за да е истина, вероятно наистина е така.

Това мога да го кажа сега. В деня, когато ми представиха документацията, смятах, че съм улучил шибана шестица. В края на краищата бяха ми предоставили страхотно назначение — командвах деветте най-добри стрелци във Военноморските сили, а проклетата командна верига щеше да ме остави на мира.

Ако бях отделил повече време за размисъл, вероятно щях да стана по-мнителен. Защо например главнокомандващият военноморските операции, човек, известен с предпазливостта си, би одобрил подобна силно инициативна част, особено след като аз съм командирът ѝ?

Но след като никога не съм имал склонност да *regarde la bride de cheval donne* — което ще рече, да гледам лъо зъбите на подарения лъо кон, аз и деветте ми стрелци щастливо се пренесохме в новата база на МАТКА пет етажа по-долу от стаята на Пол с изгледа към реката. Тази близост означаваше, че двамата с него можехме лесно да излизаме от време на време за по някой бургер и бира в кръчмата „Булфедърс“ на „Юниън стрийт“ или всяка друга от дългия списък на кръчмите в Стария град, за да си кажем клюките и да си поговорим глупости.

Добре, сега, когато сте в час, нека се върнем там, откъдето се отклонихме.

Отидох до Пентагона в 05:00 в понеделник, убягнах на камерите, отворих кабинета, свърших си книжовната работа и започнах да чакам

предназначените за мен копия на докладите след събитието, изготвени в събота от ФБР. Нямаше оцелели танга — онзи, който скътахме, бил ударен от осколочната граната, която Док Трембли изхвърли през задната врата, и умрял от кръвоизлив.

Но трябваше да има информация за тях в огромната контраразузнавателна база данни на ФБР — серия папки, заели шест етажа на проклетата сграда на Дж. Едгар Хувър в центъра на Вашингтон. Независимо от думите на Мучача знаех, че ФБР си гледат работата. А аз исках да зная много повече за тези задници от АДАМ. Те разполагаха с добри данни за разписанието на министъра на Военноморските сили. Откъде ги имаха? Кой им ги даваше? Имаха хубави оръжия. Как са се снабдили с тях? Чрез кого?

Имаше и още. Исках да знам кои са те, каква цел преследва организацията им, откъде са, кога са образувани и защо искаха толкова много да разговарят с Л. К. Строхаус, милиардера от Калифорния. Също исках да разбера и някои неща за „Паджар“ от град Ла Куинта, Калифорния — фирмата, чиято реклама беше изрязало починалото танго.

Мотивацията ми беше проста като целувка.

Първо. Тези танга бяха провели добра операция.

Второ. МАТКА имаше задачата да спира групи като АДАМ.

След като до десет часа не пристигнаха никакви документи, се обадох до свързочната служба на ФБР. Оттам ми казаха, че има закъснение и ще ми се обаждат веднага, щом получат нещо, като ме помолиха да стоя до телефона, ако обичам. В 14:00 все още въртах покритите си с белези палци. В 14:05 телефонът на бюрото ми иззвъня.

Вдигнах го при първото позвъняване.

— Марчинко слуша.

— Знаеш ли кой се обажда — не използвай имена.

Разбира се, че знаех, и му го казах.

— Да. Ти си другият лайномозъчен задник, който е достатъчно тъп, за да краде собственост на американското правителство от фойето.

Пол бързо ми нашепна да си пазя задника. Той ръководеше потайните операции на командващия военноморския флот. Добави, че

ВД (въпросният доклад) е унищожен от доверения помощник на главнокомандващия, за да не оставя никакви неприятни факти. Но Пол беше успял да надникне и да види какво пише. Бележката била написана на ръка от самата шефка. Посланието било просто, точно и ясно: отървете се от Марчинко. Незабавно. Трайно.

Той затвори телефона и ме остави да се чудя как ли ще се отърват от мен този път. Направих нещастния извод, че няма да е много трудно. В момента нямах закрилник с четири звезди. Моят човек, командващият военноморските операции Арли Секрест, беше убит преди четири месеца и сегашният командващ, един шофьор на кораб на име Уендъл Уайтхед, беше от онези благоразумни бюрократи, които стоят надалеч от непокорни типове като мен.

Уинди, както го наричаха всички, беше временно назначен и му оставаха шест месеца до пенсионирането, но щеше да командва военноморските операции до назначаването на титуляр. С него не бяха направили лош избор, защото имаше правилно политическо и социално поведение (завършил е Военноморската академия и е работил в Съвета за национална сигурност при трима президенти. Веднъж като млад лейтенант е бил в Белия дом, за да води светски разговори с дамите без кавалери на светски вечери, и затова знае коя вилица трябва да използва, а и рядко, никога, не използва ужасни мръсни думи). Но не заради приятния му характер го бяха назначили.

Уинди заемаше този пост, защото беше никого незапращаващ и ориентиран към административната работа офицер (докторатът му от университета в Мериленд беше на тема управление на системи), чиято външност — от кръглите очила без рамки до крехката фигура и туфата пясъчноруса коса — му придаваше мека осанка на професор. Той беше идеалният организатор, чийто ненатрапващ се маниер му позволяваше лесно да работи както с нямащите отношение към армията, така и с настроените срещу нея хора, населяващи сегашната администрация.

Всъщност изборът му беше проява на вдъхновение. Разбира се, Уинди Уайтхед беше идеалният офицер, способен да заглажда последните скандали — от шпионите като Джони Уокър^[1] и Джонатан Полард^[2] до фиаското „Тейлхук“, както и всички съдебни процеси за равни условия при кандидатстване за работа, изпълнени с недоволници и мърморковци, притиснали като чума Военноморските сили през изминалото десетилетие. Обичаха го на Капитолийския

хълм, търпяха го в Белия дом и не му обръщаха внимание в Е-образния коридор.

Следователно командващият Уайтхед нямаше да бъде склонен да създава или да успокоява вълнения без нужда. А аз бях вълната цунами, която можеше да потопи гемията му.

Ако не можеше да се очаква подкрепа от кабинета на командващия военноморските операции, то още по-малко можеше да се разчита на съседния кабинет, където работеше неговият началник-щаб — един оплешивяващ, тъп цайс с една звезда на име Дон Лейтън. Най-напред контраадмирал Лейтън, прекарал цялата си кариера като подводничар, открито ненавиждаше военноморските специални сили. Вероятно ни смята за изпълнители на физическа работа, защото работим с ръце. Това би било достатъчно за него. Но имаше и втори елемент, който накара една малка червена лампичка в съзнанието ми да започне да мига: Дон Лейтън беше съкурсник от Анаполис на моя вечен, неотказващ се и безмилостен отмъстител Пинки Прескът.

Пинки беше проклятието на моето съществуване, откакто станах командир на „ТЮЛЕН-група 6“ и се явяваше великото божество на NAVSPECWARGRU TWO — това означава комодор на Втора група на Военноморските сили за бойни действия със специални методи. Тесногръд офицер, чиято стихия бяха докладните записки, Пинки бе опитвал всичко по силите си, за да ме прати на военен съд.

Досега не беше успял. Досега. И то не поради липса на усилия от негова страна. В крайна сметка, според която Дики трябваше да бъде дум, което на виетнамски означава, че трябва да ми го начукат (а вие се досетете за какъвто си искате на друг език), за мен нямаше да има подкрепа отникъде. Нито от кабинета на командващия военноморските операции, нито от който и да е от останалите кабинети на Е-образния коридор.

Имаше и нещо по-лошо — Пинки беше се върнал във Вашингтон, за да заеме поста помощник на заместник-командващия военноморските операции — този пост се обозначава с ОП-06. Да, знам, работата е за две звезди, а последния път, когато всички ние видяхме Пинки, той беше почти произведен вицеадмирал. Но познайте какво стана? Не получи трета звезда. Или поне не този път. Затова той се намуси. И започна да крои планове. И стовари вината за всичко върху мен. Затова знаех, че Пинки тихичко би дърпал всички конци, до

които се домогнаше, за да гарантира, че задникът ми ще бъде надлежно разпран, сцепен и нахъсан — без, разбира се, да оставя издайнически отпечатъци от пръсти. Такъв е той.

Е, никога не са ме обвинявали, че съм *un timide*^[3]. Затова в 15:00 изкачих стълбите на седемте етажа, преминах през половината сграда и се представих пред бюрото в Изпълнителния секретариат на изпълнителната секретарка първа степен на уважаемата С. Лин Крофорд.

— Полковник Марчинко се явява за среща с министъра.

Кръвта се оттегли от лицето й. Виждали ли сте как кръвта се оттегля от лицето на някой? То остава съвсем без цвят. Необходими й бяха няколко секунди, за да се овладее. Каза:

— Министърът не може да ви отдели време.

Мразя да получавам откази. Но нямаше да споря. Благодарих и си тръгнах. Преди хидравлично задвижваната дебела дървена врата да се затвори със съскане, видях как вдигна телефона, за да каже на секретаря какво е станало.

Ако си мислите, че се предавах, трябва да ви кажа, че не беше така. Но тъй като съм неконвенционален воин, реших да вляза по неконвенционален начин — през задната врата. Изминах петнадесет крачки надолу по коридора, докато стигнах една врата без табелка, охранявана от брава с бутон и шифър. Това е вратата за кабинета, в който министърът да може да работи на спокойствие. Знам го, защото работех за Джон Леман, използвах тази врата, за да влизам и да излизам, и не трябваше да се записвам при секретарката му.

Трябва да знаете едно нещо за кодираните брави в Пентагона: комбинациите им не се сменят при всяка нова администрация. Така цивилните служители, които на практика ръководят всичко там, не трябва да запомнят цял комплект нови цифрови комбинации през четири години.

Когато през осемдесетте Леман обитаваше този кабинет, цифровата комбинация беше 3-4-3-5-1. Познайте какво стана, когато набрах тези цифри. Да — вратата щракна и се отвори.

Повечето офицери имат в кабинетите си огромни, церемониални помещения със страхотни изгледи и множество антични мебели — там се приемат официални посетители, провеждат се фотоконференции и се говори с пресата.

Но не работят в тях. Не — работят в малки, дори тесни, удобни бърлоги, в които не се налага да изминават половин километър, за да вземат от сейфа някоя папка или доклад.

Такова е и скривалището на министъра. То е облицовано с дървена ламперия и е уютно, има само един малък прозорец, който гледа към река Потомак, малка камина, в която вместо дървета гори газ, както и многобройни вградени лавици. Има и малко бюро, направено от дъски от „Ендюърнс“ — британски военен кораб, заседнал при Испания през войната от 1812 г., — кожено кресло със сходна възглавничка за краката, както и лампа за четене, изглеждащи, сякаш са от някой лондонски клуб, и един малък диван с масичка, разположени върху забележителен персийски килим.

Министърът на Военноморските сили вдигна глава, когато влязох през вратата. Седеше на креслото, обути в меки хавлиени чехли, завила коленете си с плетено афганистанско одеяло и спуснала очилата си с половин стъкла на върха на носа, и четеше дебел доклад. Не изглеждаше изненадана.

— Четох досието ви и предполагах, че рано или късно ще дойдете неканен, полковник.

— Мадам министър, мисля, че трябва да поговорим.

Тя свали крака от възглавничката, сложи доклада в скута си, навря очилата в гъстата си червена коса и стисна устни.

— Не съм сигурна, че има много за казване, полковник Марчинко.

— Вижте, мадам министър...

— Не, вие вижте и, моля ви, опитайте се поне веднъж да слушате.

Стана.

— Това не е на лична основа. Няма нищо общо с вас или мен. Просто вие сте политическа тежест, полковник Марчинко, а сегашната администрация не може да се товари с политически тежести.

Трябваше да се усмихна. Не ми казваше нищо ново. Все старите неща. Казах ѝ го.

Дори само по чорапи, тя беше висока почти колкото мен. Отиде до бюрото, постави върху него доклада, изрита чехлите си, пхна краката си в обувките и зае полагащото ѝ се място.

— Вие носите обвинението ми така, сякаш е почетен медал. Но нека ви кажа истината, полковник — не трябва да се гордеете с това. Военноморските сили имат някои проблеми напоследък. Трябваше да изтърпят съкращения, да се научат да живеят с намалени възможности. Имаше и някои неприятности. Тейлхук. Лавината от съдебни дела за сексуален тормоз и равни възможности при кандидатстване за работа. Откраднатите ракети „Томахоук“. Убийството на командващия Секрест...

Забеляза, че стоя срещу нея със скръстени ръце. Посочи стола, от който току-що беше станала.

— Седнете.

— Благодаря, но ще стоя прав.

— Както желаете.

Замълча, а след това ме погледна право в очите.

Въздъгнах. Още шибана политика на силата.

Тя продължи:

— Назначиха ме на този пост, за да поправа нещата. Заповедите ми са да вкарам Военноморските сили в релсите. — Взе един химикал и започна да почуква по бюрото в такт с думите си: — Полковник, вие ми пречите да си върша работата. Вие сте опасен човек.

— За това ме взеха на работа.

Тя поклати глава.

— Не. Взеи са ви, полковник Марчинко, защото сте смъртоносен, защото сте носител на смърт или поне човек със смъртоносни таланти. Но по една случайност смятам, че сте и опасен. Вие сте като неконтролирано оръдие, неуправляем.

Понечих да отговоря, но тя ме сряза:

— Виждала съм ви в действие два пъти, полковник, и видяното не ми хареса. Адмирал Прескът ми изпрати видеозапис от Си Ен Ен на вашето нападение над британски офицер само преди няколко месеца. А миналата седмица бях свидетел на разюзданата ви жестокост. Подобни деяния формират желанието ми да ви уволня.

Отново Пинки. Много ми помага в нужда. Помислих си за няколко начина да причиня болка на тялото му.

— Правех каквото трябва, за да свърша работа, мадам министър.

Тя кимна и почука папката с химикалката си.

— Знаех, че ще спорите, че целта оправдава средствата, полковник. Обичайният ви маниер на работа е АНДЗ. Казаха ми, че това е съкращение от „ако няма други заповеди“, и че по този начин избягвате командната верига. Е, отново успяхте — по своя начин. Тоест терористите са мъртви. Заложниците, включително и аз — свободни. Но работата ви не беше безупречна: един от моите хора е мъртъв в резултат на разюзданата ви бруталност. Съгласно разясненията и според собствените ми спомени вашият човек — тя отвори папката и прелисти страниците в нея, докато стигна до лист с няколко реда, подсилени с яркожълт маркер, — старшина Шепард, предупреди специален агент Флин да свали пистолета си. Но вие не дадохте възможност на специален агент Флин да реагира — убихте го хладнокръвно.

Време беше да ѝ дам доза реалност.

— Предупреждението към Флин да се предаде беше грешка от страна на старшина Шепард.

Тя ме изглежда с невярващи очи.

— Какво?

— Алигатора действаше погрешно и затова му сдъвках задника. Позволете ми да бъда пряк, мадам министър — не ми е работа да предупреждавам, а да убивам терористи.

— Това е брутално.

Кимнах.

— Възможно е, но както току-що казахте, затова ме взеха. Не съм полицаи и не трябва да казвам на заподозрените, че имат право да не говорят, нито пък каквото и да е. Когато министърът на отбраната каже „Тръгвай“, аз тръгвам. Защото, ако министърът на отбраната ми даде зелена улица, значи ми е позволено. Това означава, че не трябва да се напъвам да правя арести.

— Не съм съгласна с начина ви на работа, полковник.

— Не е необходимо да сте — отговорих. — Вие не сте част от командната ми верига.

— Вероятно не — каза тя, — но като министър на Военноморските сили ви имам като елемент в своята командна верига и мога да се разправа с вас.

Имаше право. Не можеше да ми заповяда изпълнението на някоя мисия, но можеше да прекрати кариерата ми.

— Ще се боря срещу решението ви да ме отстраните.

— Предполагах това. Но нещата вече са много по-нависоко от нас — отговори тя. — Председателят на обединеното командване поиска да види всички документи във връзка със случая. Сега всичко зависи от него.

Отново потупа доклада с химикала си.

— А когато се произнесе, полковник Марчинко, мисля, че с вас ще бъде свършено и от това армията ще има само полза.

Отидох в кабинета на министъра на Военноморските сили в понеделник следобед. Цинтарката в задника ми се заби във вторник сутринта в 06:00, когато ми отказаха достъп в оперативния център на МАТКА, състоящ се от малка група стаи, скрити зад осигурени срещу подслушване стени в мазето на Пентагона, и бях изпратен незабавно и *toute de suite*^[4] в един кабинет с размери два на два и без прозорци в огромен и приличен на лабиринт пращен склад до задната ограда на вашингтонското военноморско пристанище. Поставиха ме под специален режим и ми наредиха да правя Ес на квадрат (това значи да Си затварям шибаната човка и да Си седя на шибания задник, и никак да не мътя шибаната вода).

Какво ставаше — отново ли *déjà vu*?^[5] Последния път, когато ме бяха изпратили позорно от Пентагона в пристанището на Военноморските сили, бяха изхарчени шестдесет милиона долара в опит да се докаже, че съм действал по неподходящ начин. Въпреки всички разходи и шестстотинте *човекогоди*ни работа следователите от Следствената служба не намериха никакви улики срещу мен.

Сега щяха да се опитат да ме изхвърлят от града, разпаряйки пословичния ми задник още веднъж, макар да знаех, че съм действал в рамките на мисията си. Невероятно.

Клетката ми — за такава я смятах — вървеше с очукано сиво метално бюро, метален стол с неравни крака, както и празен шкаф за папки. Нямаше телефон. Нямаше брава на вратата. Очевидно на пода нямаше и скъп килим.

На този етап от живота си не приемам такова отношение. Най-напред не ми трябва парите, които Военноморските сили ми плащат. Върша работата, защото вярвам в нея, както и в хората си. Финансово

съм осигурен. Направих цял самосвал пари с автобиографията си „Свирепия“, както и с двете ѝ продължения в проза „Свирепия 2, Червената клетка“ и „Свирепия 3, Зелената група“. Освен това имам вила „Свирепия“, къща двеста квадрата и осемдесет хектара райска земя, намираща се съвсем близо до Куонтико и на около час път югозападно от Вашингтон. С такъв имот на кой му трябва килийката на Военноморското пристанище и двата часа път до работа?

Затова се върнах във вилата и се захванах за работа.

Работа ли? Не вярвате, струва ми се. Казвате: „Дики преди малко го навряха в кофата с лайна, а той продължава да продължава. Какво става?“

Отговорът, приятели, е, че се въртяха прекалено много колела, във въздуха имаше прекалено много цели, а когато във въздуха има прекалено много цели, въпросът ми е коя да сваля най-напред.

Вижте, знаех, че съм действал съгласно правилната процедура. Бях получил устното разрешение за действие от Националното командване. Проблемът пред мен се състоеше в това, че нямаше нищо на хартия. Е, нищо ново. Президентът беше заповядал на мен и на Зелената група да отвлечем едно фундаменталистко танго от Кайро *sans* писмена заповед. А някой някъде в Пентагона записваше всички входящи и изходящи обаждания на командния център на министъра на отбраната и затова знаех, че рано или късно ще получа необходимите сведения и ще бъда оправдан. Всичко беше въпрос на време — и усилие.

Все пак нямаше съмнение, че министърът на Военноморските сили искаше да ме отстрани от сцената — бързо. Имаше смисъл в това: за нея то беше политически целесъобразно.

Но двамата с нея имахме различни приоритети. Нейната работа е прекалено политическа — да държи всичко под капак. Моята е тактическа — да взривя капака. А аз считам своята мисия за по-важна от нейната. В края на краищата там имаше лоши хора, получили достъп до тайните на Военноморските сили, и бях решен да ги намеря и да ги изправа пред съда.

[1] Американец, агент на КГБ. — Б.пр. ↑

[2] Американец, агент на МОСАД. — Б.пр. ↑

[3] Кротък, мек (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Веднага (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Илюзията за това, че дадено нещо е вече изживяно или видяно. — Б.пр. ↑

3.

С една дума, не си губех времето. Трябваше да се вършат разни неща. Например да се провери кои са АДАМ. Например да се провери Л. К. Строхаус. Усилията ми щяха да бъдат улеснени от една страна на моята личност, за която не съм говорил много досега: склонността ми да събирам всякакви дреболии. Просто казано, почти никога не изхвърлям нищо. Бившата ми съпруга, от вида на която ми се набръчкваше задникът, ме наричаше последния Плюшкин.

Кръстникът на всички тюлени Рой Боъм беше човекът, който първи ме насърчаваше да пазя всяко парченце хартия от Военноморските сили, преминало край носа на моя кораб.

— Никога не изхвърляй нито едно шибано нещо — ръмжеше Рой, когато бях само попова лъжичка, а той — обръгнал стар жабок, — защото един ден кучите синове, които воюват с хартиени оръжия, ще те подгонят и трябва да се защитаваш. Ти си един шибан боец и затова те ще те смятат за побойник, който не си съхранява добър архив. Е, изтаковай такованите таковачи. Пази всяка шибана хартийка, която мине през бюрото ти. Води си безупречно шибан отчет за това кой, мамицата му, какво, мамицата му, къде, мамицата му, кога, мамицата му, защо, мамицата му и как, мамицата му. (Да, приятели, Рой Хенри Боъм, подполковник от Военноморските сили на САЩ, пенсиониран, наистина говори по този начин. Трябва да запомните, че той, както и аз, е мустанг — срочнослужещо изповръщано, станало офицер, който не забравя нито за миг, че някога е бил помощник-боцман, и то доста добър, мамицата му.)

Добре, да се върнем към съвета на Рой за пазенето на документите. Цитирам: „Пази всичко. Така, когато те погнат, ще ги взривиш само с тежестта на шибаните си факти.“

Оттогава следвам — и дори подобрявам, да кажем — пикантно изразения, но ценен като злато съвет на Рой. Затова отидох при папките си. Да, имам всички публикации по моя занаят — десет оръжейни списания, половин дузина ръководства за използване на специални оръжия и тактика, полицейски каталози, бюлетини на

охранителни организации, както и военни списания. Но в мазето си съм събрал теченията на „Тайм“, „Нюзуик“, „Ю Ес нюз“, „Форбс“ и „Мъни“ за цели десет години, както и дебели папки с „Економист“, „Ролинг стоун“, „Мид ийст рипорт“. Да не споменавам „Американското ръководство по оцеляване“ и писмото до Лиди — да, всичките ги имам. И си ги пазя. Макар за АДАМ да нямаше информация, за шест часа събрах цяла купчина статии от списания и вестници за Л. К. (от Лаймън Клайд) Строхаус.

Интересно минало имаше. Според един доста благоприятен очерк в списание „Форбс“ той е най-голямото от тринадесет родени по време на депресията деца на Одеса и Върнън Строхаус — „фермери от северноизточния ъгъл на Тексас, страната на Бони и Клайд^[1], близо до мястото, където се срещат границите на Оклахома и Арканзас“, според описанието в близък до народа стил от „Уошингтън поуст“ през осемдесетте години. В статиста се казваше още, че родителите на Строхаус загубили къщата си за 120 долара, защото не могли да изплатят месечна ипотечна вноска от 8 долара. (Казваше се също, че един от вашингтонските му адвокати бил някой си Грант Грифит. Това ме накара да поставя малка черна точка до името на Строхаус. Грифит беше прокарващият влияние бивш министър на отбраната, когото застрелях, защото бях открил, че стои зад изнасянето на ядрени ракети „Томахоук“ за една ултранационалистическа японска групировка.)

Е, черна точка или не, Л. К., както Лаймън Клайд предпочиташе да бъде наричан, беше автентичният американски оригинал — самоиздигнал се мъж. Портретите от Дейвид Бърнет^[2], които намерих в списание „Форбс“, показваха върлинест — почти два метра, — жилест селянин с лице на койот, крака, които се допираха в коленете, големи уши и прическа тип помпадур от петдесетте години. Обличаше се добре, но не крещящо в лондонски костюми и предпочиташе каубойските ботуши пред обувките с връзки.

Селското у него беше неподправено: брал памук и ориз като шестгодишен, работил в кланица като тийнейджър и носил петдесеткилограмови блокове лед за двадесет и пет цента дневно, вместо да учи в гимназията. На осемнадесет бил привлечен на военна служба — избрал авиацията. Три години по-късно, като сержант, заслужил Почетния медал на Конгреса, когато спасил своя взвод от Рейнджърската рота на Осма армия да не ги унищожат китайските

комунисти на хълма Ипсак. Китайците ги пресрещнали, когато пресекли река Ялу, за да се намесят в полза на севернокорейските си съюзници. Шест месеца по-късно, все още на патерици, бил награден от Труман на церемония в Белия дом.

След армията се върнал в Тексас и си намерил работа в нефтените полета. Съгласно един очерк отпреди шест месеца в „Тайм“ „той бил най-щастлив, когато работил с ръцете си, докато засмърдявал на пот“.

Оказа се, че бил и предприемчив. Според „Бизнес уик“ към края на петдесетте бил дребен търсач на нефт. По времето, когато Кенеди бил избран, направил първите си пет милиона и се преместил с всичките си партакеша и двесталитрови варели в Калифорния. В деня, когато Никсън положи клетва, имал половин милиард. И ако вярвам на онова, което пишеше във вестникарските статии пред мен, а нямах основание да не им вярвам, Л. К. Строхаус, сега на около шестдесет и пет години и председател на Ел Си Ай Интернешънъл, притежаваше към двадесет-двадесет и пет милиарда долара.

Нека ви поднеса това в перспектива, хора. Това е повече от брутният национален продукт на Перу, Чили или Сирия. То е два пъти повече от брутният национален продукт на Малайзия. Позволете да използвам техническо описание от света на финансите: Л. К. Строхаус беше богат кучи син.

Но не парите му го правеха известен сега, а неговата политика. Струваше ми се, че напоследък, когато и да включа телевизора, виждах Л. К. Строхаус да ни обяснява колко неефективно, раздуто и безполезно беше станало правителството, както го наричаше.

— Ако правителството извършваше някакъв биднес^[3] — казваше той на Лари, Фил, Опра и Хералдо^[4] или на всеки друг, който би го взел в свое предаване, — отдавна да е ритнало камбаната.

Разрешението на Л. К. беше американският народ да го постави начело и да го остави да оправи нещата самосиндикално. Беше се регистрирал като независим кандидат за президент във всичките петдесет щата, а неговата организация получаваше милиони долари като вноски за помощ — не че той се нуждаеше и от един цент от тях.

Сега аз не съм политик. Прекарал съм повечето от живота си в армията, като съм работил за редица политически мотивирани командващи и правителства, които нямаха никаква представа как да

използват смъртоносните ми таланти. Но те бяха мои командващи и правителства — всъщност това е конституцията, нали, а и аз бях положил клетва да защитавам същата тази конституция.

Както и да е, изглеждаше очевидно (дори и на мен), че старият Л. К. Строхаус искаше да направи основни изменения в конституцията. Новинарските предавания следяха изявите му и речите му на събития като срещи на „Воините на съдбата“, оръжейни панаири, както и политически събирания през изминалата година и половина. Позволете накратко да ви изложа политическата му философия.

Л. К. вярваше, че ни е необходим ръководител на държавата, който в по-малка степен се влияе от гласовете и не е политик от нежен и обещаващ да не лъже тип, а да бъде по-скоро като онези латиноамерикански *caudillos* — по бащински строги диктатори като Трухильо или Батиста. Част от мен беше съгласна с него. Искях държавен глава, който е решителен — човек, който води отпред. Л. К. със сигурност беше такъв — той сам ръководеше бизнеса си. Не оставяше това на други. А и в много области начинът ни на мислене съвпадаше. Спореше, че не се нуждаем от Министерство на отбраната, което провежда спасителни операции в страните от третия свят, вместо да стои готово за война. Аз също мислех така. Той смяташе, че ние трябва да водим, а не да следваме световните събития. И тук нямаше за какво да споря с него. Той беше против престъпността и вярваше в образованието. Точно така.

Имаше едно място, в което се различавахме с Л. К. — конституцията. Той никога не го казваше изрично, но намекваше, че ни трябва конституция, която според мен си беше направо страшна.

Но познайте какво ставаше? Предварителното гласуване показваше, че много американци са съгласни с него — смятаха, че се нуждаем от силен мъж, който да води правителството, а конституцията да върви по дяволите. Едно преброяване от вестник „Ю Ес Ей тудей“ отпреди три седмици показваше, че 22% от американците биха искали да се откажат от някои или всичките си конституционни права, ако това означава намаляване на престъпността, наркотиците и измамите с пари за социални помощи. Само този факт би трябвало да ви говори доста за настроението на нацията. Честно казано, мен направо ме изнервяше.

Още повече се изнервях от факта, че група добре въоръжени, добре информирани танга бяха искали да разговарят с него повече, отколкото с вицепрезидента на Съединените щати.

В 05:30 сряда сутринта позвъних на Стиви Уондър, защото си знаех, че е буден.

— Зает ли си напоследък? — попитах го.

— Да — изкикоти се той. Мразя кикота му. — Откакто си нямам кабинет, си седя вкъщи и си играя. А ти?

Аз му разказах за срещата си с министъра на Военноморските сили и за подозренията си. Можех да си представя как главата му се клати наляво-надясно-наляво, надясно-наляво-надясно.

— Изглежда справедливо.

— Някой виждал ли е някаква информация от ФБР?

— Не. — Уондър замълча. Чух как сръбна от вечното си кафе. — Откакто ни затвориха вкъщи, никой не се е погрижил да пусне малко аки насам.

— Е, аз бих искал да видя...

— Аз също — засмя се той. — Хайде да се обадим на Мучача и да видим дали няма да ти изпрати нещо по факса във вилата?

— Има да чакаме, мамичката му. — След малко добавих: — Какво мислиш за едно малко влизане с взлом в собственост на федералните власти?

— Имаш ли някоя конкретна собственост предвид?

— Мислех си за сградата на Дж. Едгар Хувър.

— Оха — отговори Уондър. — Сигурно има пет-шест години, откакто не сме го правили. Май е време.

Валеше, когато Уондър вкара колата ми в един подземен гараж на „Десета“ улица северно от улица „Е“, на по-малко от сто метра от заемащата 800 000 квадратни метра сграда на Дж. Едгар Хувър. Паркирахме и започнахме да наблюдаваме как стотици служители на ФБР се вливаха като река в управлението в началото на сутрешната смяна. Нито аз, нито Уондър беше влизал в тази огромна, грозна бетонна крепост от доста време, а предварителната ми оценка, докато наблюдавах и си вземах бележки, не беше особено обещаваща.

Малко предистория. Сградата на Хувър покрива квадратния сектор между „Девета“ и „Десета“ улица и авеню „Пенсилвания“ и улица „Е“, точно срещу станция „Пен“ на метрото откъм Министерството на правосъдието. Откъм авеню „Пенсилвания“ има седем етажа, а откъм улица „Е“ — десет. В нея работят над седем хиляди служители на ФБР. Разделени са на три смени и обхващат двадесет и четири часа.

Сградата е била проектирана по време на най-оживените размирици — да се чете демонстрации срещу войната и вълнения за искане на граждански права — през шестдесетте години, а е била построена към края на шестдесетте и началото на седемдесетте години. Затова има такава крепостна архитектура и включва елементи като огромен сух ров, малко на брой тесни входове, както и прилична на лабиринт вътрешност — всичко това не предразполагаше към влизането с взлом, което бях свикнал да извършвам в зле охраняваните военни съоръжения.

От моя гледна точка нещата ставаха по-лоши поради факта, че ФБР очевидно бяха затегнали нещата значително след бомбения атентат в град Оклахома.

Едно време човек просто можеше да паркира колата си до сградата, да пхне десет цента в брояча и да влезе вътре просто като размаха някаква лична карта от федералните власти към отегчен полицай под наем. Така влизах, когато командвах „ТЮЛЕН-група 6“. Сега не можеше да се паркира по-близо от пряка и половина от самата сграда. А след половин час в дъжда разбрах, че всички служители на ФБР носеха лични карти с фотоснимки и магнитни идентификационни ленти. Показвах картите си на охраната — доста усилено работеща охрана със значка на ФБР, — която дори сверяваше снимките на картите с лицата на носещите ги. След това хората поставяха картите си в разчитащо устройство, което от своя страна им позволяваше да преминат през въртележката. Фактът, че същите хора са влезли, се отчиташе някъде на компютър.

Трябваше ми още един час, за да открия и още едно подобрение: картите бяха специфични за входа. Открих това, защото често пъти виждах хора, които идваха по улицата заедно, но влизаха през различни входове. Например в Държавния департамент или Пентагона

няма значение в кой кабинет работи човек — може да влезеш през всеки вход. Установих, че в управлението на ФБР не е така.

Ако например сте научен работник в лабораторията по съдебна медицина на третия етаж, вие можете да влезете в сградата откъм Десета улица, но не и през входа откъм авеню „Пенсилвания“. Защо? Защото той не води към лабораторията по съдебна медицина. През този конкретен вход видях да влизат единствено мъже в хубави костюми и жени, облечени като хора на успеха. Оценка: Входът откъм авеню „Пенсилвания“ вероятно е един от „директорските“ входове, водещ към асансьорите, специално предвидени за най-висшите служители на ФБР на шести и седми етаж.

Дори гаражът беше разделен. Разбрах, че би било възможно да вляза, като се скрия зад седалката на нечия кола. Но след като вляза, пак ще трябва да използвам лична карта със снимка и ще имам достъп само до конкретна част на сградата.

След два часа, прекарани в ходене и наблюдаване, се срещнах с Уондър в едно кафене на улица „Ф“, където се изсушихме и сравнихме записките си, докато закусвахме. Неговите констатации бяха също толкова потискащи, колкото моите. Той беше проверил как стоят нещата с чистачите — един от най-добрите начини да проникнеш в някоя сграда е като чистач, защото по принцип почистващият персонал има достъп до целия обект. Установил беше, че всички чистачи на ФБР са служители на ФБР и чистят само конкретни участъци на сградата.

Пиехме лошо кафе и разглеждахме възможностите за влизане с взлом. Проникване през канализацията? Всички канализационни шахти на две преки разстояние от сградата бяха закрепени с точкова заварка. Да се промъкнем незабелязани? От Министерството на правосъдието на другата страна на улицата имаше подземен тунел, но данните на Уондър показваха, че този тунел води до асансьор, който стигаше в кабинета на директора — що се отнася до нас, това беше задънена улица. Да откраднем лична карта и с нахалство да прогресираме в сградата? Това може само ако охраната не гледа снимките. Но пазачите на ФБР си вършеха работата и следователно щяха да ми го начукат.

Да се престорим на специалисти по ремонт на телефони? ФБР сами си поправяха телефоните, за да не позволяват на опозицията да монтира подслушвателни устройства. Да влезем на туристическа

обиколка и да отпаднем от групата? Не става. За разлика от обиколките в Държавния департамент, Пентагона или дори Белия дом тези във ФБР се провеждаха от специални, самостоятелни части. Влизаше се през половинчасови интервали през охранявани коридори, от които нямаше достъп до нито една от работните зони на сградата на Хувър.

Е, аз никога не съм се предавал. Нищо не е невъзможно — човек просто трябва да бъде гъвкав. Следователно трябваше да има начин да вляза незабелязано и да си осигуря необходимата информация.

Уондър дъвчеше ръжена поничка, намазана обилно със сметана, и сърбаше кафе.

— Артроскопия — каза той.

— Какво? — запитах с желание да се настроя на неговата вълна.

— Не разбираш ли?

Отговорих му, че не разбирам и че какво толкова има за разбиране, мамицата му.

Той поклати глава с повече тъга, отколкото съжаление.

— Ти си един остарял задник — обясни той. — Пръкнал си се от житейската школа на Лио Горси^[5]. С което искам да кажа, че за теб единственият начин да влезеш някъде е, като си проправиш път *avec*^[6] *le* щанга и *la* чук.

Обичам да слушам как Уондър говори френски.

— Е, Дики, хуй такъв, сър, в наше време има други, по-подмолнопотайни начини да си вършим работата. Като например взлом със средствата на електрониката. — Избърса малко сметана от ъгълчето дясно на борд на устата си. — Виж какво, ти дори не знаеш къде се намират проклетите досиета, а има колко, шест-седем етажа с шибани папки и досиета. Затова хайде да разберем какво ни трябва по бързия начин — с компютър. Освен това те дори няма да разберат, че сме идвали.

Имаше право. Аз май гледам на нещата по старомоден начин. Това е така, защото съм обучаван от тълпа старомодни старшини, чиято представа за приятно прекарване беше да взривяваш разни неща. Но те ме научиха да бъда и гъвкав.

Затова слушах какво ми говори Уондър. Да, той е младок. Но е и грамотен с компютрите. Освен това е крадец по рождение. Не са много местата, в които не може да проникне, а можех да се обзаложа, че едно

от тях е най-сигурната компютърна мрежа на Съединените щати, „Интелинк“.

Е, така се нарича сега, но след като ви я казах, вероятно ще сменят името.

Ако сте сред 99,9-те процента от населението, които не са чули за тази мрежа, то „Интелинк“ е засекретена компютърна система, която свързва разузнавателните ведомства, Министерството на отбраната, Министерството на правосъдието, Белия дом и Държавния департамент. Изградена беше преди пет години и работи на редица огромни 32-битови компютри, подобни на грамадните сървъри „Крей“, които понастоящем използват ЦРУ, Разузнавателната агенция на Министерството на отбраната и Агенция НеСъществуваща^[7].

Използвал бях информация от базите данни на „Интелинк“, но никога не съм сядал пред компютър, за да си поиграя с тази система, защото за мен всички компютри са програмирани на патагонски. Все пак основната концепция е достатъчно проста: всички потребители трябва да имат секретно позволение за достъп до системата и да получават най-основната информация от базите данни, като най-ниската класификация е „Поверително“. За да се доберете до истинските перли или до всичката информация, която е категоризирана над „поверителната“ (нивата са две — „секретна“ и „свръхсекретна“), трябва да преминете през процес на разрешаване от ФБР или СБР — което означава разширено (за цивилни) или специално (за военни) базисно разследване. СБР е разследване под лупа — само един на четирима преминава.

След като ви бъде даден достъп, което може да отнеме повече от два месеца, бивате посветен в ритуалите, които ви позволяват достъп до светая светих — редица пароли. Тези пароли се избират произволно и са кодирани, за да останат секретни.

Стигнете ли до най-горното ниво, системата позволява да извиквате безброй високосекретни нещица. На базово ниво набирате например ислямски тероризъм, и ще можете да видите телеграмите до Държавния департамент, както и някои от анализите на ЦРУ и Разузнавателната агенция на Министерството на отбраната. На свръхсекретно ниво системата ще ви подхвърли и данни, прехванати от Военноморската следствена служба, както и данни от Разузнавателната агенция на Министерството на отбраната, получени със средствата на

техническото разузнаване. Когато стигнете до кодовите думи, ще видите спътникови снимки в реално време от НРС (това е Националната разузнавателна служба, дом на големите птици и приятели), както и материали от Разузнавателната агенция, получени от агенти, включително и имената и лицата, които ви трябва, ако провеждате мисии като на „ТЮЛЕН-група 6“ или „Делта форс“.

Но за да получите достъп до „Интелинк“, трябва да работите на секретна работна станция, трябва да знаете валидните пароли и да можете да програмирате искането си на сложен компютърен език, разработен специално за „Интелинк“. Освен това системата има вградени мерки за сигурност. Всички потребители се записват по дата, час, код за достъп и парола. Терминалите се заключват — не седят просто на бюрата в очакване на гостуващи кракери, което означава криминални хакери.

Например в кабинета на МАТКА в Пентагона имаше терминал. Но той беше махнат няколко минути след появата на гадния протокол на министъра на Военноморските сили. Да идем в Пентагона и да намерим друг ли? Това е една възможност. Но е слабо от тактическа гледна точка. Добре, можем да влезем в доковете на Военноморските сили — ако сте чели „Свирепия 2, Червената клетка“, знаете, че съм го правил вече — и да използваме някой от нашите терминали. Но и това не беше валиден вариант.

Уондър обясни, че за разлика от ирландския секс тези неща изискват време. Възможно е да му трябва няколко дни, за да получи каквото ни трябва, а нямаше начин да седнем в нечий кабинет, независимо дали е в Пентагона или другаде, и да използваме неговия компютърен терминал.

Според мен бяха ни го наврели. Но нито едно от горните съображения не изглежда да притесняваше Уондър.

— Е, Кочис^[8] — каза той. — Хайде да се връщаме в резервата и да си поиграем с тамтамите.

Деветдесет минути по-късно седяхме пред сто и нещо мегагерцовия компютър тип работна станция с процесор „Пентиум“ в моя кабинет във вила „Свирепия“. Уондър си отвори една бира „Куърс“ и го включи.

Свърза се с модема и набра номера на компютърната мрежа на Военноморските сили — тя не е обявена в указателя.

***** ВОЕННОМОРСКИ РАЙОН ВАШИНГТОН

***** МРЕЖА ЗА ОТБРАНИТЕЛНИ ДАННИ *****
ВЪВЕДИ ДАННИ ЗА ВХОД:

Уондър написа *system*.
Компютърът отговори:

ПАРОЛА:

Уондър написа *operator*.
Екранът потъмня, след което се появи надпис:

***** ДОБРЕ ДОШЛИ В КОМПЮТЪРНАТА
МРЕЖА НА ВОЕННОМОРСКИ РАЙОН ВАШИНГТОН

На Уондър му бяха нужни по-малко от петнадесет секунди, за да се включи към секретната компютърна мрежа на Военноморските сили.

Той ми се ухили:

— Лесно, а?

— Как, мамицата му...

— Мога да ти кажа — ухили се отново той, — но след това трябва да те убия.

— Уондър...

— Добре де, добре. Помниш ли, когато преди две години ходих в Ирак?

— Да.

Бяха го изпратили там под прикритието на инспектор по ядреното въоръжение от ООН.

— Е, иракчаните бяха купили купчина стари компютри „Диджитал ВАКС“ и трябваше да вляза в тях, за да извадя информация за ракетните им площадки. Затова, преди да тръгна за Багдад, отидох да се видя с хората в „Диджитал“. И познай какво? Оказва се, че всички техни компютри от тази серия имат вградена парола — една и съща. Всичките им работни станции имат подсказка за включване към мрежата, която показва думата „потребител“ и изискват парола „потребител“. Централните машини също имат системна парола, която използва думата „система“ и изисква парола „оператор“.

— Да, но...

Той беше твърде запален, за да ми позволи да се включа или изключа.

— И познай какво, Дик, хуй такъв, повечето хора, включително и иракчаните, както и божествените задници в Пентагона, са прекалено мързеливи, за да сменят проклетите пароли, което означава, че е по-лесно да отворим вратата, отколкото си мислиш.

Това ме впечатли. Но още не бяхме в „Интелинк“. Компютърната мрежа, в която се намирахме сега, не беше от най-секретните и казах това на Уондър.

Той ме изгледа с тъпата си усмивка, след което завъртя глава наляво-надясно-наляво, надясно-наляво-надясно, точно като другия Стиви Уондър, и каза:

— Дадено, мистър Дик, хуй такъв, сър.

Изключително учтиво момче. Поработи с клавишите, като движеше рамене плавно и беше изпаднал в концентрацията на концертен пианист, и изведнъж започнахме да четем електронната поща на Разузнавателната служба на Военноморските сили.

— Важното е — обясни Уондър, като за момент забави своето битово и байтово глисандо, — че се включих като системен менажер, което значи, че мога да се завирам във всеки шибан файл в проклетия компютър. — Изхили се. — Това правех и в Ирак.

Наблюдавах го как преглежда записки от следователи, прелистваше протоколи, електронна поща и доклади. Намери и отпечата копие на програмата-маршрут на министъра на Военноморските сили от охранителния отдел на Военноморската

следствена служба. Те не си бяха направили труда дори да поставят парола на проклетия файл — той беше на разположение на всеки дванадесетгодишен хакер, който може да се включи в компютъра на Вашингтонския военноморски район. Най-после, след половинчасово подслушване, се облегна назад и изпука пръсти.

— Бинго, Дик, хуй такъв.

Погледнах към екрана. Уондър беше извадил едно съобщение — от един гумен чепик^[9] във Военноморската следствена служба към друг, написано преди шест дни.

БИЛ, ЩЕ ОТСЪСТВАМ ОТ ГРАДА ТРИ
СЕДМИЦИ. ВРЕМЕННО В НЕАПОЛ, ЗАТОВА ТРЯБВА
ДА СЪБЕРЕШ ВСИЧКО ПО ОНОВА
КОНТРАШПИОНСКО РАЗСЛЕДВАНЕ, ПО КОЕТО
РАБОТЕХ С ВПС.

(Използвал беше акронима за вашингтонската полева служба на ФБР в Базърд пойнт.)

ПАПКИТЕ НА БЮРОТО СА ДО ЕДНА В ИЛ.
ИЗПОЛЗВАЙ СКИТАЩАТА СМЕТКА ЗА СЧЕТОВОДНИ
ЦЕЛИ. ДОСТЪПЪТ Е ПРЕЗ ЦИЛИНДЪРА, А
ЗАСЕКРЕТЕНИТЕ НЕЩА СА В ЛИПА. ПРИЯТНО
ПРЕКАРВАНЕ, ДЖИМ.

— Не може да са толкова тъпи.

Уондър се ухили и залюля глава.

— Може и още как. Те са от Следствената служба.

Записа си паролата, излезе от системата на Военноморските сили, след което набра номера за достъп до мрежата „Интелинк“ на Министерството на отбраната, който, макар и невероятно, може да бъде намерен в локатора на Министерството на отбраната или казано на езика на цивилните — в шибания телефонен указател.

Системата отговори при второто позвъняване.

***** „ИНТЕЛИНК“ 6.2 МИНИСТЕРСТВО НА
ОТБРАНАТА *****
***** ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП *****

Опит...

СВЪРЗВАНЕ КЪМ ИНТЕЛИНК 6.2, МО
Добре дошли в ИНТЕЛИНК НА МО
Регистриране:

След като излезе съобщението за регистриране, Уондър написа думата „скитник“.

Системата незабавно поиска парола.

Уондър написа думата „цилиндър“ и получи поздрав: „Парола приета“.

Дотук със секретните системи и ограничения достъп и всички останали дивотии за сигурността. Дръпна една глътка „Куърс“ и ми се ухили:

— Гледай.

Написа: „@intelink“.

Компютърът избипка два пъти.

Натисна клавиша *return* и написа: „Интелинк > отвори ФБР Интелинк“.

След по-малко от секунда се появи съобщение:

***** ФБР ИНТЕЛИНК *****
***** ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП *****
Регистриране:

Уондър написа думата „гост“.

НЕВАЛИДНА ПАРОЛА, ОПИТАЙТЕ ОТНОВО.

Уондър написа думата „посетител“.

ДОБРЕ ДОШЛИ ВЪВ ФБР ИНТЕЛИНК.

Ограничен, друг път. Проклетата мрежа беше широко отворена. Време беше да задам един технически въпрос:

— Какво става бе, мамицата му? — попитах аз Уондър.

— А, сър Дик, хуй такъв — отговори той. — Повечето ръководители на системи знаят, че винаги има посетители. Например някой агент от Бюет^[10] идва за два дни и му трябва компютъра, за да провери нещо. Този агент не използва „Интелинк“ повече от веднъж в годината, докато е в Бюет. Затова е забравил паролата си, както и кода за достъп, или пък го е оставил на бюрото си. Затова горепосоченият системен ръководител може или да си прекарва времето в програмиране на нови пароли всеки път, когато в града дойде преминаващ потребител, или просто да програмира една постоянна парола — нещо, което лесно да се помни, например посетител или гост. Така не трябва да си създава главоболия с нова парола.

— Но това е лудост.

Уондър се усмихна.

— Какво искаш да кажеш? Разбира се, че е лудост. Но знаем, че за хората сигурността е много повече приказки, отколкото практика.

[1] Герои на популярен едноименен американски филм. — Б.пр.

↑

[2] Американски фотограф. — Б.пр. ↑

[3] Биднес — обратното на законен бизнес. — Бел. moosehead ↑

[4] Водещи на американски телевизионни предавания със събеседване. — Б.пр. ↑

[5] Американски комик. — Б.пр. ↑

[6] С (фр.). — Б.пр. ↑

[7] АНС — Агенция за национална сигурност. — Б.пр. ↑

[8] Известен вожд на апахите (около 1815–1874). — Б.пр. ↑

[9] *Gumshoe* — наименование за служителите на разузнавателни и шпионски служби, защото трябва да стъпват тихо. — Б.пр. ↑

[10] Малък град в северозападната част на щат Монтана. — Б.пр.

↑

4.

Два часа по-късно разглеждах повече от сто страници напечатан текст. Бяхме извлекли файловете на контраразузнавателната служба на ФБР за АДАМ, а също бяхме извадили вътрешните им доклади за групата — съкровищница с информация, от която разбихах, че Мучача — помните любимата ми торба от Маями — бе излъгала през скъпите коронки на зъбите си, като каза, че ФБР няма данни за тези танга. Скрили си бяха цяло тесте и просто не бяха пожелали да го споделят с мен.

Разбях, че вероятно тя не ме лъжеше. Вероятно тя също не е знаела нищо за тези файлове.

Защо? Отговорът лежеше на масата пред мен. Вижте, в дните след атентата в град Оклахома ФБР беше поискала свободни ръководни принципи, за да може да се бори с вътрешния тероризъм. Исканията им не бяха удовлетворени от Конгреса, който помни провали на ФБР като най-нелегалната контраразузнавателна програма, започната от Дж. Едгар Хувър срещу вътрешните, леви течения през петдесетте години, а също и други лудории, с които ФБР е нарушавало дузини закони.

Независимо от ограниченията на Конгреса ФБР все още се нуждаеше от разузнавателни данни, за да може да действа срещу тероризма. Затова то, или част от него, бе започнало да действа под прикритие.

А като съдех от съдържанието на протоколите пред себе си, разбихах, че АДАМ са били обект на няколко тайни операции през изминалата година. Както всички знаем, тези операции са изключително незаконни. Моят извод беше, че божествените ръководители на ФБР във Вашингтон бяха решили да се правят на тъпи, когато Мучача поиска информация за АДАМ, защото, ако кажеха какво знаят, някой можеше да попита откъде го знаят.

Продължих да чета. Нямаше никакво съмнение — протоколите показваха, че ФБР има сведения, че АДАМ е един малък елемент на по-голяма, неформална мрежа от ненормални — недоволници,

екстремисти психари, както и терористи, проповядващи свирепа непоносимост към нашето правителство.

Позволете ми сега да се отклоня малко. Както всички вече знаете много добре, съществуваша множество така наречени граждански милиции. Тези групи, чиято членска маса може би надвишава четвърт милион американци, са свързани в повече от тридесет и пет щата чрез факс, компютърни мрежи, късовълнови радиоприемници, настолни издателски системи, видеокасети и клетъчни телефони. За разлика от десните и левите психари, етнотерористите от всякакво естество, както и застъпниците за превъзходството на бялата раса от Ку Клукс Клан, повечето от тези милиции имат широка членска маса, а да не говорим и че се ползват с подкрепата на много местни полицаи.

Повечето от групите споделят общи ценности. Те вярват например, че правителството вече не е правителство на, от и за народа, а се е превърнало в огромна, скъпа, национална бюрокрация, излязла извън контрол. Вярват, че повечето закони и наредби за контрола върху оръжието, абортите, образованието и благосъстоянието са заблудени, безотговорни или направо погрешни. Като се замисли човек, те до голяма степен звучат като много от републиканците, избрани в Конгреса през 1994 г.

Сред много от членовете на милициите съществува усещането, че американците не само не могат да контролират живота си, че правителството им е измъкнало контрола и че ако човек се оплаче от този факт прекалено силно, ще го настъпят и смачкат. Цитираните от тях факти включват конфискуването на имущество от страна на Централната данъчна служба, бойната тактика на Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия, както и възбраните, налагани върху голям брой семейни ферми и домове в Средния запад и Северозапада от банки, които се оказват паравани на огромни корпорации, желаещи земята.

Някои от хората в тези милиции са убедени, че Новият ред е най-опасната заплаха пред Америка. Според тях съществува огромен, таен заговор между правителството на Съединените щати, Световната банка, Международния валутен фонд и Обединените нации, като всички те по някакъв начин ще съчетаят усилията си, за да банкрутират Съединените щати, след което ще ги превземат и окупираят с войници от ООН.

Аз не съм съгласен с версията за такъв заговор. Освен това съм прекарал твърде голяма част от живота си в служба на правителството, за да вярвам, че то може да действа като едно цяло. Но уважавам и бих защитавал правата на членовете на тези милиции да се образуват, да изказват мислите си, да се отбраняват и защитават и да се обучават така, както смятат за редно.

Като казвам това, трябва да ви кажа и другото. След като сме правова държава, вярвам, че всеки, който активно участва в заговор за сваляне на правителството със сила, не е нищо друго освен терорист и трябва да бъде третиран като такъв, по същия начин, както ние действахме спрямо атентаторите от град Оклахома. Тези кучи синове трябва да се изпържат на електрическия стол. Конституцията, която съм се заклел да защитавам, пазя и браня, гарантира на всички нас правото да протестираме. Е, защитаването е едно, а подбудителството — друго.

Групите, цитирани в докладите на ФБР, не бяха законните, спазващи закона милиции, които току-що бях описал. АДАМ бе една от крайните групи с гадни копелета. Според файловете тя имаше връзки със застъпниците за превъзходството на бялата раса от Арийския орден, организацията „Вафен щурм“ и Бялата божия ръка. Дори по-изненадващи бяха връзките ѝ с други, също толкова опасни групи с противоположни политически убеждения.

Един разузнавателен доклад, който цитираше поверителна информация от лице с кодово име Лансър, показваше, че починалият ни приятел Т. Д. Кейпъл е виждан от приятел на разузнавача в компанията на убиец от хората на имам Фуад ел-Ясин от Диърборн^[1], щата Мичиган. Аз знаех кой е този имам, защото беше свързан с мрежата танга, бомбардирани шестте места в страната през миналата година, което даде ход на веригата събития, пресъздадени в „Свирепия 3, Зелената група“.

Ежеседмичните проповеди на имам ел-Ясин, записани на аудиокасети, се слушат в стотици джамии по цялата страна от нарастваща публика ислямски фундаменталисти. Слушал съм ги. Кучият син най-безочливо защитава терористичната тактика — „Трябва да се лее американска кръв — крещи той. — Крайниците на

американците трябва да бъдат отрязвани. Майките трябва да оплакват синовете си, съпругите трябва да станат вдовици...“ Но не можем да му направим нищо, защото според онези от Американския съюз за граждански свободи^[2], успешно водили съдебни дела от негово име, той просто е скромен мирянин, използващ правата си, дадени му от Първата поправка на конституцията.

Не ме карайте да започвам да обсъждам тази тема.

Друг доклад представяше подробности за контакти между един задник от АДАМ на име Макнаб — знаех и това име: той беше едно от гадните копелета, които очистихме в Кий Уест — и Рокни Уошингтън, познат още като Шакил Шабаз, познат още като Генерал Хаос, върховен водач на Зулуските гангстерски принцове, най-голямата улична банда в Америка, чиито 25 000 членове контролират големи части от Чикаго и Детройт и продават наркотиците си по междуцатските шосета чак до Лос Анджелис на запад и Тампа на Източния бряг. Четох, че ФБР „предполагат“, че АДАМ продава оръжие на Зулуските гангстери, а също и че замисля терористични действия.

Може да запитате защо толкова много от тази разузнавателна информация на ФБР се изразява по такъв пикльовски начин с думи като „вероятност“, „навярно“ и „предположение“.

Отговорът е двойствен. Първо, поверителните информатори, или ПИ, както са известни, са хронично ненадеждни източници на информация. Тъй като често пъти продават информацията си или за пари в брой, или за намаляване на присъда, по традиция казват почти всичко, което според тях федералните искат да чуят, независимо дали е истина или не.

Всъщност неотдавна имаше дузина случаи, в които федералното правителство е трябвало да изплаща милиони долари на невинните жертви на измислиците на ПИ. Следователно напоследък съдиите не желаят да издават заповеди за обиск и други разузнавателни документи въз основа само на информация от ПИ. Това означаваше, че разузнавателната дейност на ФБР трябва да бъде просмукана с лойта на клаузите за непоемане на отговорност в случай на съдебно дело. Лигавият им език ми даде да разбера също, че не са намерили нито един съдия, който да им даде заповед за обиск, подслушване на

телефон или пък разрешение за поставяне на пасивни монитори и затова се е наложило да прибегнат към тайни методи.

Да се върнем към онова, което исках да кажа: в други съдебни дела на ФБР, като например онова, при което хванаха служители на ПСАЩ, или правителството на САЩ, включително сенатори и конгресмени, че приемат подкупи, ФБР трябва да се съобразява с всички правни норми на вежливостта. Завоите не могат да се секат. В противен случай лошото момченце просто ще си иде свободно.

Такъв беше и този случай. Всъщност ФБР се намираше в порочен кръг. Нуждаеше се от вътрешна информация, която най-лесно може да бъде получена чрез подслушване на телефони, с монитори и други методи на електронното наблюдение. Но съдията беше настоял, че след като към групата не е отправено конкретно обвинение, такива устройства и методи са *verbotten*^[3].

По тази причина ФБР просто бе отишло и свършило работата без позволение. Но в този случай не можеха да използват нито едно от събраните сведения. Шантава работа, нали? Аз мисля, че е така. Но това се случва, когато лошите имат повече права от добрите. Добрите трябва да играят по правилата. Лошите — не. Познайте кой побеждава най-често.

Продължавах да чета. Видях, че усилията на ФБР са допълнително осуетени, защото АДАМ бяха малка, тясно свързана група. Вероятно се е сформирала подобно на клетка от ислямския джихад — ядро от хора, които се познават от години и които увеличават кръга си много бавно. Трудно е да се проникне в подобни групи, защото всички непознати се посрещат с подозрение. АДАМ — малка клетка от танга — беше изтребена. Но оръжията, продадени от тях в района на Детройт — още бяха в обращение.

Като продължавах да чета, разбирах, че ФБР не само бяха осрали разследването, но бяха прикрили и следите си. Най-компрометиращите документи, които Уондър бе открил, се намираха в нещо, което може да се опише като електронно кошче за боклук. Единствената причина, поради която успя да ги събере, беше, че претърси файловете на ФБР с помощта на рационална програма, която търсеше в „Интелинк“ всякакви файлове или късчета от файлове, в които се споменава думата АДАМ, или Алфа Департамент/Американска Милиция.

Файловете за АДАМ бяха унищожени по електронен път по същия начин, както Оли Норт^[4] и колегите му бяха унищожили компютърните записи в Съвета за национална сигурност, след като действията им станаха център на внимание през 1986 г. Но също както в този случай, унищожен не означаваше непременно невъзвратно унищожен. Затова Уондър можа да възстанови над 80% от тях — достатъчно, за да получи доста добра идея за това, което федералните знаеха.

Разбира се, че бяха унищожили всичко, което са могли — техните файлове за АДАМ нямаше да издържат никаква критика. Очевидно данните бяха събирани незаконно, а това означаваше, че съдът ще изхвърли през прозореца всяко дело срещу АДАМ. Е, след като Алфа Департамент/Американска Милиция вече не бяха в бизнеса поради прекратяването им от искрено вашия автор, съдебният процес вече не беше част от уравнението.

Имаше и още нещо. Когато гледах протоколите, разбрах, че ФБР е удряло на камък, когато се е стигало до действия срещу тези подстрекателски вътрешни групи, и на практика е било заставено да действа чрез подмолни методи. Това не можеше да се разбере, ако докладите се прочетяха поотделно — трябваше човек да ги подреди един до друг и да разгледа структурата им. А структурата показваше, че всеки път, когато ФБР постигнеше някакъв напредък, получаваше удар и се връщаше назад. Сякаш лошите получаваха информация за работите на ФБР.

Имаше ли къртица^[5] във ФБР? Невероятно беше, но не и невъзможно. Както в ЦРУ и НАСА, във ФБР също имаше някои фурнаджийски лопати през последните години. Е, вътрешната сигурност си беше проблем на ФБР, а не мой. Аз мислех за други неща.

Едно от тях беше тексаският милиардер. Пуснахме името на Л. К. Строхаус. Уондър успя да извлече и възстанови унищожения ПРОРАЗ (протокол от разговор), според който самият Строхаус беше казал на заместник-директора на ФБР по операциите, че „няма никакъв проклет интерес да говори с проклетата (следва нецензурна дума, изтрита) тълпа отцепнически мичигански ненормалници, които действат самостоятелно“.

Не беше ли казала торбата от ФБР в Маями, че не е на разположение? Това не беше просто неразположение, а чист отказ.

Уондър откри друга група файлове, в които се споменаваше името Строхаус, заровени в базата данни на „Интелинк“ в Министерството на отбраната. Но всеки път, когато се опиташе да влезе с взлом, получаваше съобщения за „достъп отказан“. Отказа се след четири опита, за да не предизвика подозрения.

— Тези неща наистина са с ограничен достъп — вероятно имат произволна парола, за която ще ми трябват месеци — каза той.

— Можем ли да направим нещо?

По лицето му с ябълковочервени бузи се разтегна порочна усмивка.

— Да. Имам една-две идеи.

Излезе от „Интелинк“, за да се върне в системата на Военноморската следствена служба. Там използва статута си на свръхпотребител, за да напише кратка програма, която успя да въведе под кожата на „Интелинк“. Нарече я „Троянски кон“. Това представляваше фалшиво искане към всеки, който желаше информация за Строхаус или група АДАМ, да въведе името и паролата си.

Програмата беше от типа Целувка^[6]. От потребителите щеше да се иска да „въведат име“, а после да „въведат парола“. След това системата щеше да иска да повторят информацията, само че този път тя щеше да бъде отклонена към призрачен файл, който само Стиви Уондър можеше да достигне.

Огледа критично редовете компютърен патагонски, след което пренаписа последните няколко реда, като добави и моето име към списъка на запитванията.

Запитах го за какво е тази програма.

— Виж — обясни той, — когато напишеш паролата си в секретна система, тази парола се кодира в безсмислен код. Когато например написах цилиндър на клавишите, системата не използва тези осем букви, за да ми позволи достъп. Тя ги закодира в нещо, което може да изглежда така — и той написа *gqri@vcr* на екрана. — След това е сравнила тези букви и символи с главен списък на имена и пароли, регистрирала е данните и ги е одобрила. Тогава получих зелената светлина за влизане в „Интелинк“.

— Е?

— Е, влязох в системата като Джим, системния инспектор.

А, сега разбрах накъде бие. Джим, задникът от Военноморската следствена служба, нямаше достъп до файловете на Л. К. Строхаус. За да ги отворим, щяха да ни трябват други имена и пароли от по-висока категория.

Програмата, която Уондър току-що беше написал, вършеше две неща. Първо, тя щеше да ни поднесе един работен лист от имена и пароли на незакодиран английски. Това щеше да ни позволи да използваме „Интелинк“, както всеки друг потребител, което затрудняваше проследяването ни. Второ, можехме да видим още кой търси същата информация за нещата, които интересуваха и нас. Това беше, като да влезеш и да хвърлиш поглед през рамо — да провериш как си откъм шест, както казват пилотите.

[1] Град в югоизточната част на Мичиган, близо до Детройт. — Б.пр. ↑

[2] Организация, занимаваща се с трудни граждански дела. Нейните вярвания са, че всеки може да говори каквото сметне за необходимо, защото има това право. — Б.пр. ↑

[3] Забранени (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Полковник Оливър Норт, човекът, извършил продажбата на оръжие за Иран, в резултат на което възниква скандалът „Ирангейт“. Подведен е под отговорност за лъжесвидетелстване пред Конгреса. — Б.пр. ↑

[5] Шпионин, внедрен в някоя организация. — Б.пр. ↑

[6] От *KISS (Keep It Simple Stupid)* — ЦЕЛУВКА — Целта Е Лекотата, УмниКо ВАжен. — Б.пр. ↑

5.

Уондър си взе отпуск до края на седмицата. Аз ли? Аз прекарвах времето си в обмисляне на възможностите, докато си изливах агресивните чувства върху еднотонната тежест на гладиатора, поставен на бетонната площадка с размери три на три метра в малка празна зона в кърмовата част на ваната с масажирани струи „Джакузи“ и ляво на борд от езерото.

Правенето на мускули (Помпането на желязо — Валя Валентиновна, така казват на английски, и сигурно трябва да го обяснявам под черта или пък да оставя правенето на мускули, а?) на открито беше навик, който добих в затвора. Помните, че изкарах една година в пандиза в началото на деветдесетте години, след като журито на федералния съд — след две дела и независимо от явната липса на доказателства — ме призна за виновен по обвинение в заговор за измама на правителството във връзка с цените на гранати за специални операции. Излежах присъдата си в Питърсбърг^[1], Вирджиния, около четиридесет мили южно от Ричмънд^[2].

Както и да е, гладиаторът с тежестите във федералния лагер за лоши момчета и Кметския минетчийски затвор в Питърсбърг се намира на двеста метра от столовата до четиридесет и пет метровата бетонна площадка с баскетболните обръчи в стил Южен Бронкс. Всяка сутрин точно в шест минавах покрай кулата на часовите, пращах на дежурния когъск (което на затворнически жаргон означава конски гъз с ключове) приятелски поздрав, след което започвах физическа подготовка. Дрехите ми винаги бяха едни и същи: чифт найлонови шорти за бягане, чифт маратонки „Найки“, както и лента за челото. Носех едни и същи дрехи при минус десет градуса и при тридесет градуса. Пристигнал бях в Питърсбърг на 16 април. През ноември охраната започна да се обзалага дали ще облека анцуг или поне тениска. Към февруари, когато ме гледаха как се връщам бавно от тренировката си, потънал до косматите си глезени в кал, с лед, покрил брадата и веждите ми, и с пара, вдигаща се от голото ми тяло, разбраха, че няма да има победител.

Та аз правех упражнението си и стигнах до някои изводи. Първият беше, че предвид информацията, която бяхме отсели от компютъра, щях да имам достатъчно материал, за да се боря с решението на министъра на Военноморските сили да ме уволни дисциплинарно. Знаех, че съм прав и че решението ѝ е мотивирано от политически съображения. Второ, исках да разгледам въпроса за АДАМ по-задълбочено. Имаше някакво укриване на фактите и исках да зная защо, тъй като предвид онова, което аз и Уондър бяхме открили, то от мен правеха *bois* — или лъо виновник на френски език — както за изтичането на информация от Военноморските сили (попадането на графика за пътуване на шефа на Военноморските сили в ръцете на АДАМ беше сериозно осирене), така и незаконното наблюдение на ФБР върху групата танга.

В четвъртък следобед, след като бях задвижил един план, пуснах касетата на телефонния секретар. Имах пет обаждания от заместник-командира на военноморския док, един с четири нашивки, който винаги използва пълното си име („Полковник Марчинко, обажда се полковник Стив Отуей от Военноморските сили на САЩ...“), като искаше да знае къде съм, по дяволите, защото не си бях на бюрото. Е, прав беше за това.

Харис Малката бира беше се обадил, за да каже, че са го пуснали от болницата и сътресението е било леко, като се имат предвид обстоятелствата. Пиколо Мийд се обади, за да каже, че Малката бира е един шибан лъжец — сътресението е било доста силно и е извадил късмет, че не си е счупил гръбнака и не си е спукал черепа.

Док Трембли се беше обадил от Куонтико, където се намираше с двама приятели снайперисти, за да изпитват новата снайперска полуавтоматична пушка „Стонер“ 308-ми калибър, предпочитана от стрелците от „ТЮЛЕН-група 6“. Казваше, че без проблеми прави групи от попадания в кръг от два и половина — три сантиметра. Досетих се за двама души, в които би могъл да направи такива групи от попадания.

Имаше, много обаждания от разни репортери, като всички искаха да им отдели по няколко минути, а и едно известие от генерал-майор Харингтън, който се идентифицира като човек от Военното разузнаване. Казваше, че се е обадил в четвъртък в 09:30 по въпрос с

известна неотложност и отново ще се обади през следващите двадесет и четири часа. Не беше оставил телефонен номер.

Вдигнах рамене. Не познавах никакъв генерал-майор Харингтън. Познавах обаче един контраадмирал Пинки Прескът III и имаше и тринадесет — преброих ги, точно тринадесет — обаждания от неговия кабинет. Това беше неприятна изненада. С Пинки не бяхме си говорили почти два месеца. Не че ще му е лесно да го прави, защото ченето му е вързано с тел и като го слуша човек, има чувството, сякаш дъвче лайна и говори през стиснати зъби. Като се замисля, той си говори, сякаш дъвче лайна дори когато ченето му не е завързано с тел.

Чувам ви всички там. Искате да знаете защо ченето на Пинки е било вързано с тел. Ами вързано е, защото го счупих на две места само преди около девет седмици в Лондон.

Сега сигурно ще си помислите, че счупването от моя страна на ченето на двузвезден адмирал е достатъчно да ми изкара военен съд и дълга присъда с чукане на големи камъни, докато станат малки, във федералния затвор в Левънуърт, Канзас. В нормални обстоятелства би било така. Но аз имам осигурителна полица, която ме предпазва от подобни нещастни последствия, що се отнася до Пинки.

Само преди две години бях открил, че адмиралското гестапо — така наричат Военноморската следствена служба — бе започнала едно строго секретно разследване на Пинки. Натъкнах се на досието му през нощта, когато влязох в щаба на Военноморската следствена служба по време на учение за охраната, което провеждах в щаба на Военноморските сили. Ако искате да разберете повече за отиването ми там, можете да прочетете всичко в „Свирепия 2, Червената клетка“. Както и да е, папката, озаглавена „Ловец на лисици“, се намираще в свръхсекретната група на Военноморската следствена служба за лов на вещици от най-горната палуба, чиито следователи бяха известни като терминаторите, защото не се отказват до победа.

Тъй като аз също играя ва банк, взех досието на пазене при мен, в моята банка.

Преди осем седмици, около шест часа след връщането ми от Лондон, отидох на посещение при Пинки, който се възстановяваше у дома си. Със себе си донесох една снимка от досието „Ловец на лисици“. Тя беше едрозърнеста, но достатъчно добра, за да се познае

на нея добрият адмирал в процес на *flagrante delicto*, което на латински означава „на местопутеоблизанието“, с една японска агентка.

Онази вечер, когато посетих Пинки в къщата му в Ашкрофт, не казах нито дума. Нямаше нужда от обяснения. Нито от заплахи. Просто плъзнах черно-бялата снимка с размери двадесет на двадесет и пет сантиметра върху масичката за кафе, репродукция на Уилямсбърг от осемнадесети век, и наблюдавах как лицето му промени цвета си, след което топло му пожелах *Sayonara*.

Та изобщо не смятах да отговарям на Пинки. Нека кучият син да чака. А също и всички репортери, адвокатът от Военноморската следствена служба и капитан Стив Отуей от Военноморските сили на САЩ.

Оставаше генерал-майор Харингтън от Разузнавателното управление към МО на САЩ. Обадих се до телефона им и поисках да ме свържат с неговия кабинет. Операторът отговори, че при тях няма генерал-майор Харингтън.

Хмм. Един проект на Агенцията за борба с наркотиците с наименование СГБ, каквото и да значи то, се споменаваше в половин дузина от електронно унищожените прокотоли на ФБР. А сега беше ми се обадил един двузвезден генерал от Разузнавателното управление към Министерството на отбраната, за когото телефонният оператор тъкмо ми каза, че не съществува. Случайност? Стечение на обстоятелствата? Какво мислите?

Проверих отново, като разгледах телефонния указател на Разузнавателното управление, и открих, че както ми казаха, такъв генерал не беше споменат никъде. Това означаваше, че Харингтън е някакъв шпионин. Въпросът беше — пеех си аз, докато размишлявах над възможностите — какъв точно шпионин е този, който не е споменат тук.

Съществуват *beaocip*^[3] начини да се разберат разни неща за шпионите, без да се обезпокои предметът на вашата заинтересованост. В моя случай аз се обадих до кабинета на деветия етаж на Разузнавателното управление на стария си приятел Тони Меркалди. Ако имаше човек, който знае нещо за Харингтън, то той е Мерк. В края на краищата той е полковник от военновъздухарските сили, който работи по някои от най-шпионските проекти на Разузнавателното управление. По време на войната в Персийския залив Мерк имаше

задачата да води всички тайни операции на САЩ срещу Саддам Хюсеин. Сам той участваше в седемчленния екип, който беше заловен в Багдад малко след като Саддам Хюсеин нахлу в Кувейт и трябваше да бъде прехвърлен през турската граница от агенти на полското разузнаване. През декември 1990 г. Мерк беше човекът, който ми каза, че ако се съглася, той ще ме измъкне от затвора за достатъчно дълго време, та да водя операция някъде в големите населени околности на Багдад и направя мустакатия кучи син на пух и прах. След „Пустинна буря“ Мерк трябваше да научи много неща за бившия Съветски съюз по причини, които не мога да разисквам, освен ако вие, читатели, нямате разрешително от свръхсекретна категория.

Както и да е, може би Тони знаеше кой, мамицата му, е генерал-майор Харингтън и какво, мамицата му, искаше. Набрах номера. Телефонът му иззвъня четири пъти и ме прехвърли на телефонната му пощенска кутия за съобщения. Това означаваше, че не е в града. Бяха ми го начукали.

Помислих да се обадя на Кърнън Ирландеца от Агенция „Несъществуваща“, както ние, тюлените, наричаме Агенцията за националната сигурност. Но да се обадиш на Ирландеца е, като да говориш със сладичката си любима пред махленската клюкарка. Нашепваш сладки слова и цялата шибана махала ги знае.

Е, значи оставах сам. Удивително е колко много информация за уж засекретени неща или хора може да намери човек, ако знае къде да търси. Съветите (помните ли ги?) разбираха това. Всъщност точно затова всяка година откарвах в СССР над 450 тона (почти един милион фунта) книги, списания, вестници, както и доклади на Конгреса, протоколи от комисии и разследвания, както и хиляди документи от печатницата на правителството на САЩ.

Купувах почти всяко нещо, което се публикуваше. След това го опаковах и пращах за Москва, където го анализираха дума по дума, по дума.

Какво научавах ли? Ами от публикации като „Биографичен регистър на Държавния департамент на САЩ“ можеха доста лесно да разберат кой е истински дипломат и кой използва департамента като прикритие за ЦРУ. Проследявайки телефоните и кабинетите от един телефонен каталог в друг, можеха да следят кариерите на правителствените служители. Просто проверявах номерата на стаите

спрямо схемите на сградите, които купуваха от Администрацията по общите услуги.

Преглеждайки домашните адреси в „Каталога на персонала на Конгреса“, агентите на КГБ, или ГРУ можеха да разберат къде живеят канцеларистите от Комисията по разузнаването и евентуално да оберат някоя и друга къща, за да проверят дали тайничко не са донесени секретни материали. Непосочените телефонни номера на сенатори, конгресмени и други изтъкнати вашингтонци (включително много шпиони от най-висока категория) често пъти могат да се намерят в „Зелената книга“, която е светският годишник на Вашингтон.

Използвах същия метод. От своята колекция книги „Каталог на персонала на Конгреса“ открих, че Стоунуол Джексън Харингтън, подполковник, САЩ, е бил назначен в Избраната сенатска комисия по разузнаването само преди десет години. Пред името му стоеше звездичка, което означаваше, че биографията му фигурира в края на книгата.

Отворих раздела с биографиите и зачетох.

Харингтън, подп. Стоунуол Джексън, член на персонала, Избрана сенатска комисия по разузнаването. Роден: 25 февруари 1944 г. в Райс, Вирджиния. Сключил брак на 12 юни 1968 г. с Памела Лин Елиът. Деца: Джебедайъ, Дженифър. Университет в Джорджтаун, 1962–1966, бакалавър по изкуствата, член на Фи Бета Капа^[4], университет Йейл, 1966–1969, доктор по право. Кариера: започва активна служба като лейтенант през 1969 г. Назначения: 82-ра въздушна дивизия, 1173-та въздушна дивизия, 5-та група на специалните сили. Отличия: Сребърна звезда, Почетен легион, Бронзова звезда за бойни отличия (3), Пурпурно сърце, Лента от виетнамската кампания, Медал за защита на родината.

Значи е бил стрелец във Виетнам. Чудех се къде ли е служил — вероятно е отишъл там малко след като аз си заминах — и дали познавахме едни и същи хора.

Биографията ме накара да се втурна за дузина други книги. Проверих папките си от специалните сили, но не намерих нищо. След това извадих старите си разузнавателни адреси в тетрадка с подвити листа, пълна с имена и номера. Да, имаше един Харингтън, майор, Ст. Дж., записан към Армейското разузнавателно и охранително командване при Форт Белвоар по същото време, когато аз се потях като свиня в Пентагона. Дали съм му се обаждал по онова време? Не.

Потните свине са онази малка група изповръщани членове на персонала, които бързат по осемнадесет часа дневно в командния център на Военноморските сили и се занимават с фактчета и късчета информация. Те са хората, от които Военноморските сили чакат отговор. Някой адмирал иска да знае за колко време някоя специална група кариеристи може да отиде от Диего Гарсия до Оман. Пита адютанта си, който пита своя адютант, който вдига телефона и се обажда до командния център, откъдето някоя потна свиня му дава верния отговор.

Е, малко преди осрания опит за спасяване от Иран аз бях потната свиня по въпросите на войната със специални методи, или по-точно, потната жаба. Като такъв съставих дебела тетрадка с източници, които могат да ми помогнат да намеря необходимите отговори. Мрежата ми включваше прасета с нашивки в НРС — Националната разузнавателна служба, — които ми пускаха тайно спътникови разузнавателни снимки или оценки на целите с методите на разузнаване на заловени сигнали, до старшини от атлантическия флот, които знаеха как да придумват с езика на тялото системата така, че да действа в моя полза. Като потна свиня научих, че офицерите помагат най-рядко. Те са прекалено силно заинтересовани да стискат информацията близо до гърдите си, защото може да им помогне в кариерата. Затова си създадох голям брой приятели от по-ниски места — свръхсрочнослужещите от сержантския състав, които всъщност вършеха работата, — които желаеха силно да помагат, ако някой четиризвезден печеше яйце на задника ми и отговорът трябваше да бъде даден *НЕЗАБАВНО!*

Стига съм говорил за себе си. Да се върнем към разглеждания случай. Бях открил, че моят човек Харингтън се занимава с разузнаване от края на седемдесетте години. Това означаваше, че сега вероятно движи доста сериозни неща.

Окей, нека сега видим дали мога да намеря адреса му. Обадох се на основните номера във Форт Лесли Макнеър и Форт Майър, поисках да разбера къде живее генерал-майор Харингтън и получих отговор, че не живее в базата.

След това извадих последните пет издания на телефонните указатели за Вашингтон, Мериленд и Северна Вирджиния, издухах прахта от тях и ги запрелиствах. *Nada*^[5]. Набрах 411 и получих записан на лента отговор, че „По искане на търсения от вас клиент, номерът му не фигурира в каталога“.

След това свалих от рафта текущото издание на Зелената книга. На 202 страница имаше двама Харингтъновци, но не и Стоунуол Джексън Харингтън. Свалих от рафта предишното издание, прелистих го и отново не намерих нищо. Опитах тригодишна книга. В нея имаше домашния адрес и телефона на сегашния директор на Централното разузнаване (по онова време е бил известен обществен деятел). Намерих и адреса и телефона на сегашния председател на Обединеното командване на ВМС. Преди три години е бил тризвездният заместник-началник-щаб по въпросите на плановете, политиката и операциите на Морската пехота. И познайте какво — на страница 204 имаше статия за някой си Харингтън, бригаден генерал, и госпожа Стоунуол Джексън с адрес в Александрия, Вирджиния, както и телефонен номер заедно с бележката, че дъщеря им, Дженифър, е студентка в Харвардския университет.

Минаваше шест часът: достатъчно късно за него, за да е напуснал кабинета си, а за мен — да пия един джин „Бомбай“. Затова си налях една напитка, подпрях крака на масата и набрах номера на телефона му.

Вдигнаха слушалката при първото позвъняване:

— Харингтън.

Харесвам генералите, които отговарят така бързо на телефоните си.

— Генерале, обажда се Дик Марчинко — казах, — търсихте ме.

Настъпи кратка пауза, докато зъбните колела в мозъка му се въртяха. След това чух:

— Радвам се да те чуя, Дик.

Гласът му беше равен, силен и говореше сбито — това наричам добър радиоглас.

— Радвам се, че започваме на малки имена.

Засмях се за първи път от една седмица, защото всъщност бях го повикал по малко име — Генерале. Сръбнах от джина си.

— Какво мога да направя за вас, сър?

— Тъй като си открил къде живея, можеш да дойдеш тук за една чашка — „Бомбай“, нали? — и да поговорим. Имам едно предложение, което вероятно ще ти хареса.

Тъкмо щях да затворя слушалката, когато той добави:

— Направи ми една услуга — не паркирай пред къщата.

Тъй като пиковият час отдавна беше минал, ми беше необходим малко повече от час да взема душ, да се преоблека, да нахлузя едни дънки и черно поло и да измина петдесет и осемте мили от пътеката пред вилата си до генералската къща в стария град Александрия. Паркирах колата три преки встрани и както ми беше наредено, направих безцелна петнадесетминутна разходка нагоре-надолу около и по тесните улички, за да съм сигурен, че не съм предмет на някакво наблюдение.

След като установих, че съм чист, се върнах още веднъж по следите си, точно както майор Робърт Роджър, първият американски боец-диверсант и основател на Рейнджърите на Роджър, е казвал на бойците си да правят преди малко повече от два века, за да са сигурни, че не ги преследват французите или индианците.

Затова се прокрадвах през тесните, пълни с боклуци сокаци между улици „Пит“, „Феърфакс“ и „Лий“, направих широк кръг, проверих как съм откъм шест (и девет, и дванадесет, и три) часа, и след като останах доволен, че всичко е чисто, си проправих път до пресечката на улиците „Дюк“ и „Роял“.

На тридесетина метра от ъгъла спрях пред тесен вход и прегледах месинговите номера върху тъмnozеления лак. След това отстъпих и се загледах в къщата. От външния ѝ вид съдех, че е построена в края на осемнадесети век — триетажна тухлена постройка с вити като арки прозорци, застанала върху неравния тротоар на улица „Дюк“ на три преки от реката и до една стара черква.

Генералът ме посрещна на вратата. Беше по-нисък от мен и с добро телосложение. От ръкостискането му разбрах, че спортува. Беше

свалил своята униформа и облякъл моята — дънки, работни обувки и черно поло с бродирана емблема на GSG-9 — германската елитна антитерористична група.

Последвах го в къщата. Подът на дългия коридор беше направен от различно широки златисти чворести борови дъски, навярно стари колкото самата къща. Завихме надясно и влязохме в малка дневна. До стената с прозореца имаше удобен диван. На масичката за прислужника пред дивана се намираше елегантен сребърен поднос в георгиански стил с бутилка джин „Бомбай сапфир“, топлоизолирана кофа с идеални ледени бучки, чифт деликатни сребърни щипци, както и старомодна чаша от гравирани кристал. От двата фланга на камината стояха две маси за игра от осемнадесети век. Върху всяка видях по един античен комплект шах. И на двата се разиграваха партии.

Отидох да разгледам игрите. Едната, която изглеждаше към края си, трябва да е била испанска, защото добре лъснатите от употреба фигурки показваха Ел Сид^[6], воюващ срещу маврите във Валенсия. Белите, изглежда, побеждаваха — най-малкото, на дъската имаше повече бели фигурки. Другият шах беше от викторианска Англия — великолепно гравирани фигурки представляваха воюващи шотландски кланове. На нея, изглежда, черните имаха превес. Усетих, че генералът ме наблюдава как изучавам масите, и се обърнах към него.

— Хубави шахове.

— Благодаря.

Генерал Харингтън кимна.

— Играеш ли?

Поклатих глава.

— Не. — Посочих испанския шах. — Кой побеждава?

— Черните, след седем хода.

— А другата партия?

— Белите — девет хода.

Загледах се в дъските. Не можех да проумея ходовете.

— Откъде знаете?

Той сви рамене.

— Знам. Както, ако ти погледнеш сграда или мост и знаеш веднага как да ги срутиш. Същото важи и за мен, само че аз го правя върху шахматната дъска.

— Какво става, ако никой не победи?

— Това е реми — обясни Харингтън. — Само че аз не вярвам в реми. Винаги играя за победа, дори ако трябва да насиля играта по един или друг начин.

Тази мисъл ми хареса и му го казах. Генералът се усмихна и ми направи знак да седна на дивана, както и сторих. Той взе щипците, пусна четири идеално прозрачни ледени кубчета в чашата, напълни я догоре с джин „Бомбай“, постави чашата върху ленена коктейлна салфетка и ми я подаде.

Отпих.

— Благодаря.

— Няма проблем.

Генерал Харингтън се обърна към камината. Взе един месингов ръжен от поставката до камината, побутна горящите пънчета, добави едно добре сцепено парче бук и върна ръжена точно на мястото му. Седна срещу мен в богато тапициран фотьойл в стил кралица Ана, към който имаше и съответна поставка за крака, взе гравирана кристална чаша с кехлибареножълта бира от английската масичка, поставена до фотьойла, вдигна я към мен като неофициален тост, след което я изпи.

— О, хубаво е.

Избърса малките мустаци от пяна по горната си устна с обратната страна на показалеца си. Взе една папка, дебела два-три сантиметра от поставката за крака. Когато я обърна, забелязах, че притежава различимата оранжева лента, показваща, че съдържанието в нея е свръхсекретно. Поклати папката, след това леко я постави на масата пред мен.

— Е, Дик, като професионален служител в разузнаването преценявам от този материал, че отново си нагазил в дълбоките аки и този път те могат и да не се изчистят. Какво смяташ?

[1] Град в югоизточната част на щат Вирджиния. — Б.пр. ↑

[2] Столицата на щат Вирджиния. — Б.пр. ↑

[3] Много (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Почетно общество, състоящо се от студенти и дипломанти с високи отличия, основано през 1776 г. — Б.пр. ↑

[5] Нищо (исп.). — Б.пр. ↑

[6] Последният мавър-крал на Гренада, починал през 1538 г. Известен е още като Боабдил. — Б.пр. ↑

6.

Една стара китайска поговорка казва: „Не открадвай от веригата една брънка повече, отколкото можеш да носиш, плувайки.“ От броя на брънките в дебелия папак, който генерал Харингтън сложи пред мен, виждах, че съм навлязъл доста навътре във фазата даване при кражби на вериги.

Предполагам, че проблемът ми се крие в подценяването на Пинки. В края на краищата той е преди всичко бюрократ. Затова имам навика да не му обръщам внимание навреме, след като от горчив опит знам, че греша, защото той не е просто местач на листови хартии. Този недостатък на характера ми е нещо, на което не трябва да се поддавам. В края на краищата винаги се оплаквам, че другите гледат осемдесет и осем сантиметровите ми ръце и седемдесет и шест сантиметровите ми крака и ме мислят единствено за първообраз на каубоя побойник, но всъщност имам магистратура от университета в Обърн, свободно говоря три езика (а друга половина дужина — приемливо), а зад гърба си съм оставил три бестселъра според класацията на вестник „Ню Йорк Таймс“.

Е, такива неща трябва да помня, когато си имам работа с Пинки. Защо ли? Защото той е умен и лукав кучи син — човек не става адмирал без здрава доза хитрост и лукавство, — а да не споменавам и факта, че знае по-добре от повечето други как да води политически войни.

Сега разбирам, че цялото назначение в МАТКА, всъщност самата група, е била негово дело, независимо че не е оставил и един-единствен блед пръстов отпечатък. Почти бях повярвал, че заповедите ми идваха по командната верига от Белия дом, навярно като отплата за работата, която свърших в Лондон, и никой не се беше опитал да ме избави от това заблуждение. Всъщност със сигурност знаех само, че мисията на МАТКА беше определена от кабинета на командващия военноморските операции и подадена към мен от контраадмирал Дон Лейтън, съученика на Пинки от академията в Анаполис.

Изад сцената Пинки е люлеел примамката пред мен и аз я бях захапал по-бързо, отколкото някоя голяма бяла акула захапва стръвта от рибарското корабче. Мислех си, че ще мога да го държа настрани с онази снимка, на която облизваше катеричката, която бях му, ъ-ъ, поднесъл. Е, майната ми, той беше по-хитър и ефикасен, отколкото си мислех.

По-лошото беше, че доста добре бе предугадил следващите ми действия. Познаваше ме твърде добре, за да е сигурен, че рано или късно ще обявя операция от тип „ако няма други заповеди“, който е моят стандартен бунтарски свиреп начин на действие, ако смятам, че системата ми се пречка и че разни пухльовци искат от мен да питам „Може ли“.

По-дяволите. Като за неконвенционален воин бях действал доста конвенционално — предсказуемо тоест. Връхлетял бях шибания самолет в Кий Уест, без да подписвам никакви листа с правила за влизане в бойни действия, и което е по-важно, без да получа *писмени* — т.е. изпратени по факса — заповеди за действие от Националното командване във Вашингтон. Спомняте си, че бях получил устно съгласие. Но сега разбрах от папката пред себе си, че въпреки думите на министъра на отбраната по телефона след това нищо не е било записано на хартия.

Защо е важно това? Отговорът, приятели, е, че както бях обяснил на министъра на Военноморските сили, за разлика от полицейските специални части моите стрелци не са обучени да вземат заложници. Ние сме обучени да убиваме целите си. Но преди това да бъде законно, командната верига трябва по официален път да отключи клетките ни и да остави мен и моите тюлени на войната да лазим и да ръмжим.

Накратко, след като от Вашингтон ни кажат „тръгвай“, не трябва да четем правата, да обявяваме кои сме или да се притесняваме за последствията от това, че сме застреляли лошите, които са вдигнали ръце, за да се предадат. Но все пак, ако поредицата от действия по нашето пускане от клетките не бъде отразена — без писмена заповед от президента или министъра на отбраната, — то, приятели, се оказва, че можем (и, изглежда, вече сме станали) подвластни на едни и същи закони с вас.

Затова познайте какво става. Въпреки че всички заложници бяха спасени и че всички лоши бяха поразени, сега щяха да ми издадат

шибано обвинение в лишаване на тъпия размахващ пистолет охранител на министъра на Военноморските сили от проклетите му граждански права, като съм го лишил от проклетия му живот.

И това беше добрата вест. Лошата бе, че деветимата мъже, които връхлетяха самолета заедно с мен, щяха да бъдат подведени под отговорност по силата на проклетите закони КОПР (това са законите за Корумпираните организации, повлияни от рекета), същите, които се използват срещу организираната престъпност. Питате как? Е, ами защото щяха да ги обвинят в заговор. Те бяха участвали в заговор срещу мъртвия агент от Следствената служба, защото не бяха ми попречили да убия кучия син. Прочетох, че ще ги обвинят като съучастници в убийство.

А и Военноморските сили нямаше да ги защитават. Тъй като са обвинени от правителството, на което служат, трябва да си наемат сами адвокати срещу 500 долара на час. Много им здраве, мамицата му. Следователно ще трябва да бъдат защитавани от тълпа уморени от работа обществени защитници, което означава, че ще загубят делото. А ако това се случи, ще загубят званието си, правото си на пенсия, а да не говорим за свободата си. Целият им живот щеше да бъде хвърлен на вятъра заради мен.

Позволете да обясня какво ставаше. Тези обвинения — или повечето от тях — бяха пълни лайна. Но пък бяха точно онзи тип материал с кървища и черва, от който се прави страхотно вестникарско четиво. А при дела като това обвинението — в случая Следствената служба на Военноморските сили — пуска едно гадно обвинение след друго като кап-кап-капки. И след два месеца на мен и хората ми щяха да гледат като тълпа детеосквернители и откачени серийни убийци. Фактите няма да имат нищо общо с делото. Нито пък истината. А, между другото, моето разследване на причините зад фиаското в Кий Уест ще бъде изтласкано встрани.

Не, по-добре да нападам, отколкото да парирам. Затова, вместо да опитвам да се оправдавам, погледнах генерал Харингтън спокойно, пресуших джина си, сложих чашата си върху поставката с подходящо неподчинително тракане и казах:

— Добре, сега, след като привлече вниманието ми, какво искаш?
Изглежда ме над ръба на чашата си.

— Само помощта ти, Дик.

Това ми се видя странно.

— Сложно е — каза той. — Но в крайна сметка мога да кажа, че чаках да се появи някой като теб. Ела с мен.

Излязох след него от дневната и тръгнахме по тесен коридор край кухнята и вратите на трапезарията и влязохме в малък кабинет, който гледаше към малка тухлена площадка и градина в английски стил. Генерал Харингтън отвори малък сейф за документи, върху вратата на който имаше гравирани инвентарен контролен номер на Разузнавателното управление, постави папката ми в него и извади друга с оранжева лепенка.

— Прочети това — каза той.

Подаде ми една тънка синя поверителна монография от главната инспекционна служба на армията, в която се разглеждаше огромното несъответствие между броя на оръжията и мунициите в настоящия инвентар на армията и броя, който реално би могла да използва. Липсваха повече от десет хиляди автомати „М-16“, „САР-15“ и „63ЗНВ“. Липсваха и двадесет и пет хиляди гранати от различен тип, три милиона куршума калибър .223, 9-милиметрови и 308-ми калибър, както и неколкостотин снайперистки пушки. Откраднати бяха и мини тип „Клеймор“, детонатори, както и пластични експлозиви „С-4“.

Вече знаех, че АДАМ са използвали крадени армейски оръжия. Но цифрите, които видях тук, ме изненадаха. Отново ги прочетох. Тези вести бяха наистина лоши.

След като свърших, Харингтън ми подаде два листа хартия. Първият представляваше свръхсекретна шифрована бележка, написана ръчно на бледожълтата гавирана бланка на четиризвездния председател на Обединеното командване^[1].

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ОБЕДИНЕНОТО
КОМАНДВАНЕ
ВАШИНГТОН 20318 — 9999

Свръхсекретно

Пътник

Свещеник —

*Прочети приложените страници.
Погрижи се за проблема — по НАЙ-БЪРЗ НАЧИН.
Методът без значение, резултатите от критична
важност,*

Гъни

*Свръхсекретно
Пътник*

„Гъни“ беше неофициалното име, с което се подписваше сегашният председател на Обединеното командване, генерал А. Г. Барет от Морската пехота на САЩ. За разлика от много от предшествениците си Гъни Барет беше в близки лични отношения със своя върховен главнокомандващ. Председателят беше редовен компаньон в джогинга и партньор в голфа на президента. Всъщност според вестника върховният главнокомандващ се срещаше с А. Г. Барет, генерал от Морската пехота на САЩ, по-често, отколкото с шефа на ЦРУ или с министъра на отбраната, а и отношенията им бяха надхвърлили доста професионалните. Ако Свещеника работеше за Гъни, то значи получаваше и онзи вид информация, която идва направо от Овалния, като анално отверстие, офис.

Благодарение на използвания от Уондър начин на влизане с взлом бях виждал втория лист и преди. Това беше ксерокопие на част от секретен факс от полевата служба на ФБР в Маями до контртерористичното разузнавателно звено в управлението. Представляваше част от инвентарния списък на оръжията и всички принадлежности на пиратите от самолета, изпълняващ полет 1252. По средата на списъка се намираше и противотанковият юмрук, който бях свалил от тангото под опашката на самолета. До серийния номер на оръжието стоеше ръчен надпис „Оръжеен склад Линкълн — Сейнт Луис“. Точно под него беше описан и втори противотанков юмрук. Съгласно забележка в полето той е бил взет от арсенал в Роуд Айлънд. Останалата част от списъка беше скрита с черно мастило. Аз обаче знаех какво пише отдолу: че серийните номера на автоматите „Колт 633НВ“ на тангата също са проверени и че два от тях са били откраднати от оръжейната на „ТЮЛЕН-група 4“ в Литъл Крик, щат

Вирджиния, където се намираше Командването на специалните военноморски операции, два бяха от оръжеен склад извън Балтимор, а останалите — от едно охранявано резервно звено на Военноморските сили във Флорида.

— Ти имаш голям проблем и аз имам голям проблем — каза генерал Харингтън. — Но двамата можем да намерим общо решение.

Запазих безизразната си физиономия, докато генерал-майор Харингтън заплашваше големия ми словашки кучешки задник с парче салам.

Несъмнено той беше страхотен и опасен играч на покер, защото умееше да блъфира. Но аз също съм минавал по този път. Затова, когато ми показва папките от ФБР и известията от Министерството на отбраната, се направих на изненадан, въпреки че бях ги чел всичките. Дори научих много неща от повторното четене — научих, защото Свещеника ги беше редактирал изкусно. Вижте, разузнавателните данни често пъти се откриват не в това, което ви се показва, а в онова, което не ви се показва.

Пример ли? Окей. Генерал Харингтън беше изтрил всички улики за нелегалните действия на ФБР. Това не бяха унищожените шпионски протоколи, които бях видял. А и всички намеци, че ФБР може да е компрометирано, също бяха редактирани. От което разбрах, че в най-лошия случай той споделя информация с тях. А от това усетих, че трябва да внимавам какво му казвам.

Беше скрил много от препратките към Зулуските гангстерски принцове, към имам ел-Ясин и към Л. К. Строхаус. Ставаше ми ясно, че разследването му бе насочено към тексаския милиардер. Добре. Тази посока съвпадаше с моята.

Генералът имаше солидни сведения за Зулуските гангстерски принцове. Това беше добре. Голяма част от тази информация виждах за първи път, а връзката на Принцовете с АДАМ сигурно имаше значение. Вероятно значение имаше и връзката на АДАМ с един имам, който прокламираше война срещу Съединените щати.

Въпреки че прочетеното ме радваше, имаше и някои боцкащи въпросчета, останали без отговор. Материалите за Л. К. Строхаус бяха малко повече, отколкото аз бях успял да намеря от несекретни

източници. Предвид очевидните връзки на Свещеника и неговия пост това беше малко любопитно.

Вижте, от прочита на списание „Форбс“ знам, че Строхаус наемаше за фирмите си само бивши генерали и адмирали, от което следва, че тук може би има умишлено прикрит мотив. Може би Строхаус вече беше предложил на Свещеника работа след пенсионирането или което е още по-зловещо — далеч преди пенсионирането. Такива неща са ставали и преди. Разбира се, навярно С. Д. Харингтън, генерал-майор, САЩ, имаше едно-две приятелчета, които вече работеха за калифорнийския милиардер.

Истината щеше да изисква повече търсене от моя страна, а междувременно трябваше да внимавам какво правя и говоря в обсега на Свещеника. Твърде дълго съм в този бизнес, за да вярвам в съвпадения.

След около час разбрах защо му викат Свещеник. Когато го попитах (отговори така красиво небрежно, че не можеше да не го е наизустил), каза, че е, защото инициалите му бяха С. Д. — същите като на Обществото на Исус^[2], йезуитския орден, посветил го във философията и логиката в Джорджтаунския университет.

Може би. Аз бих си помислил, че това е така, защото можеше да направи истински вярващ дори от упорит безверник като мен.

Трябва да е бил адски добър офицер от разузнаването, защото беше адски убедителен от името на майката армия и нейната черква. Проповедта му беше проста. Искаше аз и хората ми да работим за него. Нашата задача щеше да бъде да открием кой, по дяволите, крадеше военни стоки и да помогнем за залавянето му. Съмняваше се, че работата би изисквала повече от два месеца, през което време щяхме да сме разпределени към Разузнавателното управление — е, разпределени в известен смисъл.

Разпаленото му слово продължи: нашата мисия щеше да бъде приоритет номер едно. Тя се осъществяваше под личното настояване и защита на председателя на Обединеното командване. Командната верига беше величествена със своята католическа аскетичност. Свещеника беше солоташак на председателя, а аз — втората топка на Свещеника. Тази екуменическа командна верига, обещаваше той, елиминира всяко нещо, което министърът на Военноморските сили, Министерството на правосъдието или всяко друго ведомство могат да

сторят на мен и хората ми. Нищо, че щяха да ни обвиняват в убийство — каза, че можел да го уреди.

Ами какво става след това, ваше уредителство? Дали няма да хванат мен и моите момченца и като прасенца да ни направят на филенца?

А, Свещеника продължаваше да говори, че ако нещата се объркат, той би гарантирал, че Военноморските сили и Министерството на правосъдието щели да опростят напълно всички грехове на нашите тела, помисли и души от Кий Уест. Досиетата ни ще бъдат изчистени до блясък.

Едва тогава разбрах, че говори от името на Белия дом. Видях бях намека — ръчно написаната бележка от Гъни Барет, — но до момента смисълът на дебелия гравирен лист не беше се просмукал през дебелия ми череп.

Казано е, че най-добрият момент да договориш добра сделка с правителството е, преди да подпишеш каквото и да е. И тъй като разбирах, че аз и моите мъже все още можехме да бъдем притеснявани от правната система и да бъдем заставени да изхарчим стотици хиляди долари, за да се защитаваме срещу разнообразни обвинения — сега беше моментът за оправ-оправ.

Блестящо чисто досие завинаги? — питах аз. Изхвърляне зад борда на всички обвинения, произтичащи от Кий Уест? Нищо в досието? Никакви прикрити работи?

Абсолютно, позитивно, 100 процента чисто, пледираше Свещеника. По-добре, отколкото дори ако се изповядаш пред папата.

А аз ще получа ли копие от този лист хартия? Абсолютно, отговаряше Свещеника. Копие за архивите. В края на краищата всичко това е, за да станат нещата по-добри.

Е, в тези обстоятелства реших, че ще бъде глупаво да не играя с него. В края на краищата целите на Свещеника съвпадаха с моите. И двамата искахме да съборим лошите. И докато знаех, че не може да му се вярва, като дойдеше време за изповядване, ще се разправа с този свещеник така, както го правех с всички онези в училището „Св. Ладислаус“ в Ню Брунзуик, когато бях злобно тийнейджърче с нечисти мисли и дела — щях да лъжа като съдран.

Ударихме Пинки Фъшкията с торба пясък по главата в кабинета на председателя. Когато влезе през украсената дървена врата, аз седях зад античното бюро на председателя в огромно черно кожено съдийско кресло — същото, което бяха използвали Бил Кроу, Колин Пауъл и Джон Шаликашвили. Зад мен бяха подредени вимпелът на председателя, флагът на Морската пехота и знамето на САЩ. Аз носех синята си парадна униформа и всички лентички за ордените си. Свещеника седеше зад дясното ми рамо. Председателят, генерал А. Г. Гъни Барет — първият четиризвезден генерал от Морската пехота, назначаван на този пост, — ме подпираше отляво. Генерал Том Крокър, кльощавият бивш рисивър^[3] от академията в Уест пойнт, който беше заместник-председател и главен довереник на Гъни Барет, седеше точно в центъра.

Секретарката беше позвънила и знаехме, че Пинкстъра идва. Влезе в кабинета така, сякаш щяха да му дават медал. Стигна на два метра от бюрото, когато забеляза нашето декорирано присъствие.

Погледът му се спря върху мен.

— Хей, Пинки, как е?

Във великите филми за Том и Джери от четиридесетте и петдесетте години всеки път, когато котаракът Том забележеше нещо абсолютно ужасяващо, очните му ябълки изхвърчаха от дъната си и започваха да се люлеят — *уам-ам-ам*, — сякаш са на пружини. Точно това стана и когато Пинки видя мен.

Помислих си, че кучият син ще получи удар. Направо посиня. След това пожълтя. Косата му, която притежава забележителната способност да става като близната от крава в моменти на стрес, направо щръкна. Пинки се хвана за гърлото, издаде звук като рев на магаре — „Ка-ка-ка-кво?“, — след което се обърна и затича към вратата.

Свещеника го спря.

— Влезте, контраадмирал Прескът. Седнете.

Посочи един неудобен металносив стол с права облегалка, който бяхме донесли в кабинета на председателя специално за кльощавия задник на Пинки.

Пинки се закова на място. Обърна се. Забелязах как брои звездите — две на Свещеника, четири на генерал Крокър и четири на председателя. Така ставаха десет срещу двете на Пинки. Тялото му се

отпусна. Сякаш костите му станаха на желе. Стисна зъби, което трябва да е било болезнено, защото челюстта му още беше с телове, след което бавно се върна назад и паркира костеливата си трътка точно където му беше показал Свещеника.

Станах и председателят Барет зае полагащото му се място.

— Благодаря, че дойде, Том — каза той, като насочи показалеца си към Крокър, сякаш насочваше пистолет „Колт 1911“.

Крокър тръгна към вратата.

— Няма за какво, Гъни. Аз ще ви оставя да си вършите работата. — Насочи палец към Свещеника и се усмихна. — Освен това генерал-майор Харингтън казва, че работата е само за хора, които трябва да знаят, а когато Свещеника казва, че не трябва да знам, аз не искам да знам, защото ще трябва да ме убие.

Председателят изчака заместникът му да излезе. След това спря стоманения си поглед върху Пинки Прескът. Не каза нито дума. Остави го да седи и да се пече на слаб огън цели деветдесет секунди. Ако смятате, че това не е дълго време, опитайте да преброите до деветдесет още сега. Ако не ви се брои, ми повярвайте. Истината ви казвам, дълга пауза е, особено ако шибаният председател на Обединеното командване ви гледа така, както може да гледа само ядосан генерал от Морската пехота.

Най-после проговори:

— Контразадник Прескът — каза той, като наблегна на думата задник, — генерал-майор Харингтън и аз бихме искали да вземем на заем полковник Марчинко и да му възложим една работа по въпрос от значителна секретност и значение. Имате ли нещо против, контраадмирал?

Пинки кимна утвърдително.

— Не ви чувам, контраадмирал Прескът — каза председателят, имитирайки доста приемливо гласа на инструкторите от подготвителния лагер в Парис Айлънд.

— Да, сър — отговори Пинки.

— Не ви чувам, контраадмирал Прескът — отново каза председателят и накара Пинки пак да повтори думите си.

— Освен това ми трябва девет от тюлените на полковник Марчинко. Това проблем ли е за вас, контраадмирал?

Всъщност сега Пинки направо се потеше. Косата му беше напълно объркана.

— Не, сър — отговори ясно и високо той през завързаната с тел челюст.

Този път трябва да беше отговорил достатъчно ясно и високо, защото председателят не го накара да повтори.

— Сега, контраадмирал Прескът — каза председателят Барет, — желаете ли да знаете нещо за назначението на полковник Марчинко?

— Ами аз бих... — поде Пинки.

Председателят го сръза:

— Според мен вие не желаете да знаете нищо, контраадмирал. Вие как смятате, генерал-майор Харингтън?

Свещеника поклати глава.

— Според мен контраадмирал Прескът не трябва да се ангажира с подробности по новото назначение на полковник Марчинко, сър. Вероятно има по-важни задачи пред себе си, отколкото да се занимава с бюрократични дреболии, произтичащи от настоящия кабинет. — Усмихна се. — Прав ли съм, контраадмирале?

— Ами, н-н-не... — започна Пинки.

С възхищение установих, че не е загубил способността си да заеква. Има неща, които никога не се променят, и това беше едно от тях.

Генерал Барет прекъсна Пинки:

— Не е необходимо да се занимавате с дреболии. Напълно сте прав, генерал-майор Харингтън.

Председателят замълча и прониза Пинки със зловещ поглед. Задникът му със задник изглеждаше като някакъв шибан заек в светлината на фарове.

Горната устна на председателя на Обединеното командване се повдигна злобно и тялото му се наведе към Пинки.

— Искам да кажа, контраадмирал Прескът, че вие няма да се пречкате. Няма да споменавате нищо за това. Ще третирате този въпрос като секретен. Всъщност, контраадмирал Прескът, изглеждате малко уморен. Може би сега имате чудесна възможност да заведете семейството си на почивка. Някъде, където няма телефони и телефакси.

— Н-но... — започна Пинки.

— Излизай в шибан отпуск — нареди Гъни Барет. — Ако не го сториш и ако се пречкаш при това назначение на полковник Марчинко, ще съжаляваш много, много.

Рязко поздрави Пинки.

— Това е всичко, контраадмирал Прескът. — Завъртя стола си настрани и продължи: — Свободен сте.

[1] Пълното название на най-старшата военна институция на САЩ е Съвет на началниците на щабовете на видовете въоръжени сили. — Б.ред. ↑

[2] Името на Харингтън е с английските букви *SJ*, които са първи и в *Society of Jesus* (Обществото на Исус). — Б.пр. ↑

[3] В американския футбол — играч, чиято функция е посрещането на дълги пасове. — Б.пр. ↑

7.

След като бях се отървал от Пинки за следващия месец, събрах бойците си и Свещеника ни отведе в кабинета си в Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на САЩ, за да се заемем с писмената работа. Имаше кабинет на ъгъла на четиринадесетия етаж с панорамен изглед върху цялата столица, от Католическия университет и река Анакостия на изток до Капитолийския хълм, Белия дом и мемориалите. Вдясно от вратата, където нормално се поставят номерът на стаята и табелката с името на отдела, се намираше малка синя табелка, на която с бели букви пишеше „ГРНБВМ“.

Когато попитах какво значи това, Свещеника съвсем сериозно отговори:

— Гледай си работата и не се бъркай в моята.

Вратите бяха оборудвани с електронни цифрови ключалки с анализатори на пръстовите отпечатъци. Човек можеше да проникне в тях, ако имаше компютър, дигитално правилни фалшиви длани с отпечатъци с правилна телесна температура, както и два часа без прекъсване, за да си играе с циферблата. След това забелязах сензорите по пода, пасивните монитори и топлинните детектори. Въпреки че няма нищо невъзможно, реших, че влизането в кабинета на Свещеника би било неприятна, много неприятна задача.

Вътре се качихме по три стъпала в същинския му кабинет, което означаваше, че подът беше изолиран и имаше монтирана вакуумна въздушна междина, за да не може кабинетът да се подслушва. Огледах се небрежно наоколо и забелязах, че прозорците имаха тройни стъкла с бели звукови тръби между двете външни крила за осуетяване на електронни средства за подслушване. Подобни пердета съм виждал и преди — в една стая-мехур, обезопасена срещу подслушване, в американското посолство в Москва. Изработени бяха от тъкан от века на космонавтиката, благодарение на което не можеше да се проникне с инфрачервени и лазерни лъчи. Бях впечатлен. Независимо от луксозната външност, ние седяхме в модерна осигурена срещу

подслушване стая, пред която ССРС в Пентагона — акронимът означава Специални Секретни Разузнавателни Средства — изглеждаха несигурни като сито.

Свещеника седна зад бюрото си, провери съобщенията и разгледа половин дузина страници, пристигнали по секретния факс. Посочи малкото, удобно канапе до отсрещната стена, двата фотьойла, както и четирите метални стола с прави облегалки, поставени до вратата.

— Кафе?

— Да.

Натисна един бутон на телефона два пъти бързо, направи пауза, след което повтори сигнала. Тридесет секунди по-късно влезе един капитан от Военновъздушните сили. Носеше голям поднос с единадесет синьо-бели чаши с надпис „Разузнавателно управление към Министерството на отбраната на САЩ“, единадесет лъжици, кана с кафе, купа захар и кана мляко. Постави подноса на масичката пред мен, наля на Свещеника една чаша, допълни я с мляко, разбърка я три пъти, сложи я нежно на античната португалска поставка, която лежеше дясно на борд върху генералското бюро, след което се оттегли ефективно и тихо като истински английски иконом. Бог да благослови хората от военновъздухарските сили, в края на краищата и те стават за нещо.

Изваках момчетата ми да се обслужат, след което си налях една чаша и сръбнах. Кафето беше хубаво — от онзи богат, опушен вид, който се прави от скъпи зърна. Свещеника имаше стил. Вдигнах чашата си към него за поздрав.

— Благодаря.

— Време е да се залавяме за работа.

Свещеника извади дебел топ листа от негорим сейф с две чекмеджета, поставен зад бюрото му, и ги сложи един по един пред нас, за да можем да напишем имената си, да се подпишем и да поставим инициалите си параграф по параграф, страница по страница.

— Мислете за това като за постъпване в религиозен орден — каза той със сардонична усмивка на лицето си.

Аз съм бил момче до олтара и знам този ритуал. Затова натопах пръста си в кръв и положих шибаната клетва за мълчание. След това положих доларов знак до шибаната клетва за бедност. Подписах

шибаната клетва за целомъдрие със знак във формата на пишка и поставих отпечатък от палеца си в долната част на документа, който ме предупреждаваше, че трябва да имам само чисти помисли, за да мога да изпълнявам Божието дело на земята.

Последният лист беше интересен — и извика у мен много спомени. По същество аз се подписах под едно безсрочно освобождаване от Военноморските сили, за да трансформирам гадния си словашки тюленски задник в такъв на частно, цивилно лице, което няма явни връзки с военните, правителството или всяко друго официално нещо, като същевременно обещавам да се подчинявам, спазвам и възхвалявам множеството заповеди на в известна степен йезуитския религиозен разузнавателен орден на Свещеника.

Правил съм това и преди — но не така тотално. Като командир на „ТЮЛЕН-група 6“ освобождавах цялата си част от Военноморските сили. Вижте, Военноморските сили биха отrekli съществуването на „ТЮЛЕН-група 6“. За да може това отричане да бъде достоверно, ние фигурирахме в книгите като цивилни служители на СЗМИ, или Съоръжение За Морски Изследвания. Всъщност всички бяхме подписвали документи, с които се отписвахме от книгите на Военноморските сили и се записвахме в тези на СЗМИ. Но тъй като „ТЮЛЕН-група 6“ беше подривна, но не и тайна част, пак си получавахме заплатите от американското правителство, макар и не от Военноморските сили.

Свещеника отиваше няколко стъпки по-далеч. По същество нас ни бяха изхвърлили така, както тюлените, които отиват да работят за Християните в действие^[1], биват изхвърлени от Военноморските сили и запратени в подземния свят.

Ние също щяхме да изчезнем от Военноморските сили. Щяхме да бъдем управлявани по същия начин, както Разузнавателното управление ръководи своята мрежа от дълбоко засекретени агенти по целия свят — без никаква връзка с правителството. Щяхме да имаме кодово наименование Специална група „Блу“. Всички щяхме да действаме като тайни агенти.

Специална група „Блу“. Виждах бях името и преди. Това беше съкращението „СГБ“, което се споменава в унищожените електронни протоколи на ФБР. Което означаваше, че проектът е бил в действие от известно време насам.

Размишлявах над документите пред себе си. Фактът, че ни захвърляха, беше добър — и лош. Защо е това взаимно допълнение? Е, първо, има закони, които не позволяват на военните да се ангажират с нищо, което може да изглежда като действия, предприети срещу американски граждани, освен ако не става дума за ядрени или биологични оръжия. Да, знам, че в холивудските трилъри често пъти гледате как Делта Форс или тюлените вършат кофти неща срещу наши лоши. Но това са глупости. Факт: законите за *Posse Comitatus*^[2] не ми дават законно право да разчленявам гадни типове в страната. Затова, като ме снемаше от ведомостите, Свещеника всъщност ми даваше ловен билет.

Второ, едно пълно отстраняване би предотвратило изтичанията на информация, от които в момента страдаше ФБР, както и коридорските клюки, които винаги намират път до средствата за масова информация. Разузнавателното управление на Министерството на отбраната на САЩ ръководи тайни мрежи и програми в продължение на години без никакви неприятни разкрития. Те успяват, защото си пазят тайните. Един от начините да го правиш е да осигуриш абсолютна отрицаемост.

Свещеника беше категоричен относно сигурността: нямаше да имаме никакви връзки с военните. Никакви. Няма обаждания до стари приятели в Пентагона за искане на услуги. Няма старшини, които да отпускат на стария си приятел мистър Рик разни хубави нещица. Няма игри с превключватели и циферблати в станциите, приемащи спътникови сигнали.

Единственият ни упълномощен контакт щеше да бъде Свещеника. Комуникациите щяха да се извършват чрез специален клетъчен телефон на специален номер и с кодирани думи. Контактите щяхме да осъществяваме само при нужда или подходящи условия. Всъщност щяхме да бъдем сами: като при скокове без резервен парашут.

Нямах нищо против решението му — всъщност предпочитам да действам сам. Соло полетите са може би най-ефикасният начин за контролиране на изтичането на информация и осигуряване на безопасност за мен и моите мъже.

Това беше положителната страна. Отрицателната бе, че като срязвам пъпната си връв с Министерството на отбраната, излизах

извън света на тюлените и неговите мрежи, в които намирах опора. Не се чувствах добре така. Нямах да имам помощта на старите си приятели в Пентагона, нито безмълвното съдействие на моята пета колона от бойци диверсанти, разпръснати по целия свят, нито подкрепата на моята обезопасителна мрежа от старшини, която в продължение на толкова много години съм изграждал. Това означаваше още, че освен ако не просим, не взимаме на заем и не крадем, ще се наложи да се справяме с това, което продават като оборудване, оръжие и други. Тук няхаме проблем — правил съм същото, когато за първи път оборудвах „ТЮЛЕН-група 6“, а когато „Зелената група“ пое по своята трансконтинентална одисея от Лондон до Афганистан и обратно, крадахме всичко необходимо от складовете на СДИТКА (Складове, дислоцирани извън територията под контрола на американската армия) в Германия, а останалото купувахме.

Но работата под прикритие си има своите рискове. Позволете да ви посоча само някои:

- *Риск.* Аз съм осъждан. Като за полковник от Военноморските сили този факт няма значение. Зад граница на никой не му е през досещате се коя работа. Но като цивилен не мога да притежавам огнестрелно оръжие. Ами ако трябваше да нося такова при изпълнението на това весело задание? Отговор: щяха да ми го начукат като на най-голям левак, защото няхам при кого да изтичам и да ревна: „Тате, татенце, ела да отървеш задника ми.“

- *Риск.* В армията имам право да върша нещата, които обичам най-много, т.е. да убивам, осакатявам, оплячкосвам, грабя и опожарявам без никакви (или с малко) последствия. Като за цивилен такива действия обикновено се посрещат намръщено от широката общественост по принцип и от полицията в частност. При настоящата ми задача, казваше Свещеника, мога да правя всичко, стига да не ме хванат.

Това също предизвикваше тревога. В „ТЮЛЕН-група 6“ имаме документи, които ни позволяваха да се обучаваме, макар и да не действаме, в страната. Когато местният шериф пристигнеше разгорещен и разтревожен, защото в неговия район има тълпа въоръжени и опасни мърльовци, аз притежавах цял портфейл, пълен с необходимите документи. Ако все пак той не останеше доволен, винаги имаше безплатен телефон във Вашингтон, на който той можеше

да се обади и да чуе от някой със звезди, че съм съвсем точен, като чушка в туршия.

Сегашният ми статут не ми позволяваше нищо такова. Ако ме хванеха, моят задник щеше да стане на туршия. Така са нещата, когато действаш под прикритие. Попитайте който и да е таен агент какво нещо е да висиш сам-самичък. Не е приятно, повярвайте ми.

• *Риск.* Като командир на „ТЮЛЕН-група 6“, „Червената клетка“ и „Зелената група“, имах достъп до вашите данъчни долари — колкото поискам, за да свърша работа. Това означаваше закупуване на най-доброто оборудване, което можех да намеря, получаване на най-новите комуникационни устройства, оръжия и други неща. Специална група „Блу“ беше насаме. О, Свещеника обеща, че ще имам достъп до малък запас от налични пари, но знаех, че съвсем няма да е близо до онова, което ми трябваше за започване на значителна операция. Какво искаше да правя? Да ограбя някоя банка ли? Запитах го и от погледа му разбрах, че подобни деяния може и да не са извън областта на възможното.

А присъстваше и обичайното, натрапчиво съмнение, което задействаше скептичния измервателен уред, окачен в задната част на мозъка ми. Ами ако всичко това беше голямо и огромно осиране с многократно действие и аз бях, за кой ли път, прецакан от силните на деня, за да могат да поставят мен и момчетата ми зад решетките и да се отърват от нас веднъж завинаги?

Това не беше невъзможно. Нека погледнем истината в очите — Свещеника знаеше, че държи всички карти. Можеше да ме захвърли в големия лош свят, след което да отреже въжето и да гледа как изчезвам завинаги.

Всичко това се намираше от едната страна на уравнението и имаше доста смисъл. Но от другата страна — бях виждал бележката от председателя. А председателят беше фраснал Пинки здравата и Свещеника със сигурност имаше връзки в Министерството на отбраната, за да разбие на пух и прах предполагаемите обвинения. Освен това проблемът беше реален, заплахата непогрешима, а пък и какво е животът *sans* предизвикателство?

Затова се подписах, поставих инициалите си и отписах живота си със знака във формата на пишка под погледа на Свещеника, който изглеждаше щастлив като Торквемада^[3] в отвратителното си мазе, докато поредните приемници на неговата вяра се присъединяват към едно ново, синьо братство.

Свиках събрание в „Джермейнс“ — азиатски ресторант в горната част на Джорджтаун, управляван от една бивша Марвин (така наричахме нашите съюзници от Арвин или Армията на Република Виетнам), която беше парашутист и медсестра и се казваше (съвсем уместно) Джермейн^[4]. Имах нужда от добра порция *tom ram Nha Trang* — скарида по нхатрангски, — за да прочистя мозъка си. Освен това Джермейн ме познава достатъчно добре, за да ми предостави достатъчно място, ако с момчетата си се нуждая от тиха бърлога за заговорничене, конспирации и размисъл. Начинът, по който тя управлява ресторанта си, както и начинът, по който ме шамаросва, ми напомнят за всичките ми любими собственици на бистра от Мама Маскалцоне в Хънтингтън Бийч, Калифорния, та чак до стареца Гъси със закусвалнята зад ъгъла до колежа „Рутгърс“ по времето, когато аз бях онаниращо хлапе в Ню Брунзуик, Ню Джърси.

Напуснахме един по един светилището на Свещеника и се отправихме към горната част на Джорджтаун. Паркирах на Тридесет и седма улица, проверих как съм откъм шестницата няколко пъти, след това се изкачих по стоманените задни стълби, отворих с шперца бравата на пожарния изход и се промъкнах през склада, стъпвайки между рафтове с двадесетлитрови туби с олио и петдесеткилограмови торби ориз. Свих наляво и се плъзнах през задимената оживена кухня (открадвайки бутилка виетнамска бира HUE от хладилника зад вечно бълбукащите котлета с говежди и пилешки бульон, които са основата на толкова много от чудесните ястия на Джермейн). След това преминах през люлеещата се служебна врата, използвах за прикритие един сервитьор на име Хуонг, и скочих на Джермейн изотзад и я повдигнах от пода в силна меча хватка, докато тя, без да подозира нищо, разглеждаше голямата книга с резервации.

Невъзможно е да изненадаш медсестра, която е била парашутист. Съвсем добре знаеше кой съм.

— Продължаваш да минаваш през задната врата, а, Дик, точно както изненада мистър Чарли на остров Ло-ло и му причини голямо главоболие.

Тя майсторски заби лакът в ребрата ми — като за жена на ръст малко повече от метър и петдесет имаше адски добър удар, — след което се изви ловко, хвана ме за лявата китка и я завъртя навътре в ефективна полицейска хватка.

Усмихна ми се чудесно и топло, потупа ме по бузата и натисна достатъчно силно, за да изохкам.

— А сега, моля, Дик, последвай ме до бара. Няколко от твоите приятели те чакат и започват да създават неприятности.

Седнахме на една голяма маса в задния салон. Джермейн държеше останалите клиенти достатъчно далеч, за да можем да си поговорим на спокойствие.

Изядохме своите големи купи с *pho* — говежда супа по ханойски, подправена с виетнамски ферментирал рибен сос, наричан *пиос тат*, люти чушки, ароматни босилекови листа и късчета пресен лимон. След това преминахме на *tom* — скарида. Ядохме я приготвена по нхатрангски, както и *nuong voi bun* — на грил по сайгонски с фиде. За да ни се услади още, имаше огромни чинии с нарязана зелена папая с говеждо месо и люти тайландски чушлета, както и мангова салата, направена от скариди, мангови плодове, лимони и — да, познахте — обилни количества червени тайландски чушки. Е, нежни читатели, знаете, че ако човек не се поти, значи не яде, а във Вашингтон най-подходящото място и за двете е ресторантът на Джермейн.

Наблюдавах бащински как моите стрелци и плячкаджии работеха с клечките и пресушаваха бирата. Ако прочетете досиетата за служебната им пригодност, ще си помислите, че са необуздани, размирни боклуци, които не изпитват уважение към офицерите, пък и към никой друг. Е, те бяха необуздани — ако не уважаваха офицера, за когото работеха. Изглеждаха като разръфани торби за боклук, но на бойното поле приликата с такава торба е камуфлаж, благодарение на който оставаш жив. Не — тези непочтителни, игриви и опасни жабоци бяха точно от онзи тип моряци, който винаги съм търсел при сформирание на групите си.

С Док Трембли се познаваме от времето, когато Христос е бил готвач в казармена кухня. Скачали сме и сме пукали, стреляли и плякосвали, осакатявали, изнасилвали, унищожавали и опожарявали заедно по цялото земно кълбо. На Док му оставали около шест месеца до края на едно двегодишно спонсорирано от правителството турне в Египет, когато някой от кабинета на посланика подшушнал на египетското Министерство на външните работи, че той може би има пръст в измъкването и последвалата смърт на едно танго на име Махмуд Азис абу Ясин — да, онзи от „Зелената група“. Както и да е, египтяните го обявиха за персона нон грата, той нямаше никакво назначение, и аз го грабнах при мен точно навреме за малкото ни фиаско в Кий Уест. Не е ли страхотен животът?

Не трябва да ви разказвам за Стиви Уондър — т.е. ако сте чели „Свирепия 2, Червената клетка“ и „Свирепия 3, Зелената група“. Ако не сте, той е известен като Стиви Уондър (истинското му име не е нито Стиви, нито Уондър), защото носи непрозрачни очила за стрелба без рамка и люлее глава наляво-надясно-наляво, надясно-наляво-надясно в нелюпа имитация на да, познахте — Стиви Уондър. Не е тюлен — той е бивш член на Заблудените деца на чичо Сам (или Морската пехота на САЩ)^[5], който дойде във Военноморските сили преди няколко години. Но е жилив и твърд като всеки един тюлен по света — и по-умен от 99% от тях. Има много агенти, които умеят да скачат, да плуват под вода и да патрулират при заповед. Но в наши дни онези, които доживяват до възможността да убият човек, са все по-малко. Уондър е един от тях — истински ловец. Разбира се, Стиви беше убил повече теснооки от всеки друг в салона освен Док и мен.

Старшината, когото наричам Гадния Ники Гръндъл, е голям като защитник от Националната футболна лига и два пъти по-гаден по характер. Избрах го за „ТЮЛЕН-група 6“, когато беше млад, енергичен преследвач на фусти в „ТЮЛЕН-група 4“. Двамата бяхме загубили връзка за известно време, но си го възвърнах, когато изграждахме Групата за координация на сигурността на Военноморските сили, за да гоним откраднатите ядрени ракети „Томахоук“, за които писахме в „Свирепия 2, Червената клетка“.

До Гадния седеше Дюи Пачия крак. Алън Дюи е ниско фермерско момче с гръден кош като варел, дошъл от пълните с водни птици блатисти земи на Мерилендското източно крайбрежие.

Кръвното му кръщение беше в Ирак, където служеше към „ТЮЛЕН-група 5“. Задачата му била да проникне в град Кувейт и да занесе на кувейтската съпротива комуникационно оборудване като клетъчни телефони и видеокамери, разузнавателни материали и муниции за мини. Всъщност Пачия крак е единственият старшина трети клас, който притежава Възвишения орден на източната звезда — най-високото военно отличие, което може да връчи емирът на Кувейт.

Седнал до Пачия крак, Чери Ендърс въртеше клечките си над голяма паница с *tus hao ha-long* — на виетнамски това означава лютиви калмари, приготвени с праз и домати. Добавил беше три лъжици от най-добрите накълцани пресни зелени чушлета на Джермейн, защото и той като мен вярваше, че ако не се потиш, значи не се храниш. Чери (наричан така заради татуировката на дясната си цицка^[6]) беше най-младият моряк, избран някога за „ТЮЛЕН-група 6“ — тогава бяха изминали шест седмици от деветнадесетия му рожден ден. Чери беше бездействал цяла година. Докато оглеждахме офиса на Грант Грифит в Бевърли Хилс, го бе улучил един куршум и проклетата рана заздравя бавно. Междувременно той ходеше на школа по алпинизъм — сега можеше да се катери по стените на жилищни блокове по-добре от Пачия крак, Малката бира или Гадния.

Срещу Чери седеше Харис Малката бира, в чиято твърда главица беше останал само смътен спомен от сътресението. Малката бира е от онези метър и шестдесет сантиметрови дребосъци, които смятат, че могат да забиват баскетболни топки с отскок чак до пръстена — той и го прави от чист инат. Освен че ни изкарва пари на игрището, говори свободно немски, нелошо френски и малко испански, може да поправи почти всеки механизъм, на който се натъкне, и няма сграда, в която не може да проникне, тъй като е дипломант от Школата на Еди по отваряне на брави и смълчаване на алармени инсталации.

През изминалите петнадесет години Малката бира беше като допълнение към шантавия Пиколо Мийд. Пик е високия кльощав тип, когото един старшина без чувство за хумор назначил като втори човек в двойка плувци с Малката бира по време на основното обучение по подводна диверсия за тюлени. Е, старшината да върви на майната си, защото оттогава са неразделни.

Гризача е още едно тюленче. Служил е в „ТЮЛЕН-група 1“ и „ТЮЛЕН-група 2“, СТВ (Съд за транспортиране на водолази) група 1 и

в специалната корабна ескадра по време на войната в Персийския залив. Гризача е старши муфтаджия — страхотен при това, — чиито командири, изглежда, никога не оценяваха неговата... непочтителност. Е, непочтителността е качество, което търся у хората си, затова от времето на „Зелената група“ е все с мен. Всъщност позволете да се отклоня за една-две минутки, за да мога да ви кажа защо избирам хората, които избирам.

Кръстникът на всички тюлени Рой Боъм ми казваше, че предпочита да набира хората си предимно от корабния карцер.

— Виж какво, заднико — ръмжеше обичливо той, — ако можеш да мотивираш човек, когото другите наричат неудачник, той ще те последва до ада и обратно, стига да му кажеш. Не е ли това типът мъж и воин, който искаш до себе си?

Приех напътствията му присърце. Досега съм се придържал предимно към този начин на мислене и той ми е вършил добра работа. Когато сформирам части — правил съм го три пъти през кариерата си с „ТЮЛЕН-група 6“, „Червената клетка“ и „Специална група «Блу»“, — не търся хора, които искат да я карат по устав. Търся типове с малко престъпни наклонности в сърцето, хора, които мислят сами и желаят да поемат рискове и да търпят последствията тихо, ако аз или те се осерем.

Каква, в края на краищата, е работата на един тюлен? Тя е, ако се замисли човек, да изстребва, да унищожава, да изтрива от лицето на земята, да убива, осакатява и премахва. Да, ние се прокрадваме натам-насам. Да, ние разузнаваме пристанища и проправяме пътя за морски десанти. Да, ние откриваме цели, събираме разузнавателна информация и проверяваме танкери за контрабандна стока. Но това не е целта на съществуването ни. Ние сме създадени от Рой Боъм като воители от партизански тип, които могат да нанасят удари от морето, земята или въздуха, за да парират подбудените от комунистите размирици, пред които беше изправен президентът Джон Кенеди в началото на шестдесетте години. Създадени да бъдем воители убийци и като такива ще стоим или ще паднем.

В наше време на тюлените им се случва рядко да бъдат воители. Всъщност най-често ги използват като продължение на Държавния департамент, за да учат хаитянските полицаи на учтивост, да показват на салвадорците как да правят пътни блокади, без да убиват никого, да

тичат след контрабандисти на кокаин в Перу и Боливия или да обучават професионална президентска охрана в Турция или Индонезия. Мамка му, в Турция дори бяха ги изтеглили от обучението на охраната, за да помагат да изравят жертви на земетресение.

Е, според мен, ако желаете да обучавате полицаи в Сан Салвадор, запишете се в Агенцията за международно развитие. Ако искате да гоните контрабандисти на кокаин из Андите, подайте молба в Агенцията за борба с наркотиците. А ако ви се ще да се разгърнете като спасителни работници, станете бойскаут, по дяволите.

Когато създадох „ТЮЛЕН-група 6“ и въведох (бих казал с викове и крясъци) специалните бойни действия в света на антитероризма, аз отново последвах заръката на Рой Боъм. Потърсих хора, които могат да стрелят и да убиват, без да питат: „Може ли?“ Затова, вместо да набирам способните „Уставящи на годината“, които ми предлагаха, аз разрових купчини доклади за пригодност на бойците и листа за оценка, докато намерих неуправляемите — злобните, гадни бойци-плячкаджии-изнасилвачи-крадци-пиромани, за които знаех, че ще свършат работа независимо от последствията и ще ме последват и в ада, ако ги поведем натам. И познайте какво стана — били сме на няколко места, в сравнение с които адът май не е никак лош. Но свършихме работа. И се върнахме здрави. Край на проповедта.

Шепард Алигатора беше едно от малкото изключения от практиката ми да набирам боклуци. Но пък той влезе в групите през задната врата. Бивш член на групата за работа със специални оръжия към кабинета на шерифа в Броуърд, Флорида, на когото му писнало да се занимава с наркотици и да барикадира улици. Затова се записал във Военноморските сили на двадесет и пет години и премина базовото обучение за диверсант на тридесет — а това е възраст като за библейски пророк, в случай че не знаете — и си проправи път до нас, напрягайки до краен предел побеляващите си от старост топки. Той е подстриган по войнишки, строен и гаден майкоосквернител-копелдак — един от онези задници с по-малко от 1 процент телесни мазнини — и обича своя НК MP5K-PDW (което е автомат за лична отбрана „Хеклер и Кох MP5K“, 9-милиметров, за вас, ревностни поддръжници на идеята за разоръжаване) повече от всичко освен своята ОНБ „Милър“, или Оригинална Наливна Бира, — както и всичките дами, до които могат да стигнат опипващите и галещите му длани. А пък и

доста го бива в тази работа — не, не, говоря за автомата му. Господи, що за мръсно подсъзнание имате вие, читателите.

Както и да е, Алигатора може да групира попаденията си в място колкото пет стотинки от тридесет метра денем и нощем, махмурлия или кефлия. Малко твърде чистичък е като за моя вкус и няма бойния опит на Гризача или Уондър. Но, по дяволите, чистичкият партизанин може да прониква в места, където боклучарската торба не може. И ако връчването на заповед за арестуване на колумбийски наркобарон и обявени извън закона рокери, или пък намирането и застрелването на избягали убийци не е същото като другата тюленска работа, то не знам кое е.

Единственият ми проблем с Алигатора е, че — както видяхте — все му се иска да крещи „Стой, полиция!“ на лошите, като всъщност трябва да убива копелетата, а след това да ги предупреждава. Или ще научи това, или така ще го наричам, че цяла седмица ще го боли задникът.

Вече знаеха, че положението ни не е добро — по дяволите, достатъчно беше да прочетат документите, които бяха подписали в ГРНБВМ, за да разберат, че сме оставени във на студа, — трябваше да работим сами, *sans* подкрепа, *sans* дори опората на неофициалната обезопасителна мрежа от старшини, която в продължение на толкова години бях изграждал.

— Какво искаш да кажеш, скипер? — поиска да разбере Чери. — Та ние сме шибани тюлени и би трябвало да работим сами.

— Освен това — добави Уондър — рано или късно ще ни го начукат. Какво имаме да губим, по дяволите?

— Забравяш най-важния елемент на цялото упражнение, полковник Дик, хуй такъв, сър — каза Док Трембли с провлечения си акцент от Нова Англия.

Пресуши шестстотинграмовата си бутилка суха бира „Асахи“, прасна я върху масата достатъчно силно, за да привлече вниманието на сервитьора и да поиска нова, след което погледна всички ни в очите.

— Нека приемем за гранитно сигурно, че онези копелета се опитват да ни направят засада. Е, и какво от това? Значи единственият

ни шибан избор е нападението. Тръгваме с рогата напред и ги фрасваме, преди те да фраснат нас.

Обичам да ми говори мръсни работи. Разбира се, имаше абсолютно право. Време беше да вземем инициативата. Или както би рекъл Рой Боъм, кръстникът на всички тюлени, време беше да изтакваме такованите таковачи, които и да са те.

Реших, че щабът ни ще се намира във Вилата. Затова, след като си тръгнахме от ресторанта на Джермейн, се нанесохме. Мога да настаня до двадесет души без проблем, а и винаги има достатъчно бира подръка за цяла пехотна рота — или взвод тюлени.

В събота сутринта се захванахме за работа. Накарах момчетата да прочетат всяка страница, която бяхме обрали от „Интелинк“. Докато четяха, Стиви Уондър правеше музика на клавиатурата.

И знаете ли какво? През изминалите седемдесет и два или повече часа бяха постъпили осем искания за информация за Л. К. Строхаус, група АДАМ и/или Ричард (няма средно име) Марчинко. Това ни даде възможност да използваме осем нови кода и пароли.

Уондър ги разпечата. След това поиска от компютъра да проследи запитванията, за да разберем какво е искано.

Първото беше за доклад на ФБР от Кий Уест.

Другото едно представляваше подробно искане за всички военни действия, свързани с група АДАМ.

Третото — сонда, за да се разбере кой е търсил информация за Л. К. Строхаус.

А пет бяха насочени към мен — къде работя, за кого работя, какво пише в най-новите доклади за моята служебна пригодност и какво е най-новото ми назначение.

Хората си пъхаха носове насам-натам.

Поставих кафето си на масичката за компютъра.

— Можем ли да проследим тези запитвания?

Вместо отговор Уондър махна неприятната ми чаша.

— Течностите и компютрите не си пасват — отговори той, като успокоителният му тон наподобяваше доста гласа на учителката ми от трети клас госпожица Шумейкър. Тя ме биеше през пръстите с дебела

дървена линейка и се огледах да видя дали Уондър няма наблизено подобно оръжие.

Вместо удар през пръстите Уондър ме изглежда гадно.

— Иди си намери някакво занимание и остави хората да работят.

Разбирам кога не съм желан и затова го оставих да трака и пише, съблякох се и отидох отвън, за да се постегна на гладиатора с тежестите.

Половин час по-късно той се появи с един отпечатан лист.

— Това ще ти хареса много — каза.

Изтърколих се от пейката, намерих очилата с половин стъкло и започнах да чета.

Запитването за Л. К. Строхаус беше дошло от Обединеното командване по специалните операции от Форт Браг. Това за мен беше нелогично. Обединеното командване не се занимава с вътрешни работи — и със сигурност — не с политически мисии.

Сондата за АДАМ започваше в Разузнавателното управление на МО в САЩ. В това също нямаше логика, защото знаех, че вече имаха материалите на ФБР.

А за мен? Всички запитвания за Марчинко, Ричард, бяха постъпили чрез Командването за специалните операции във военновъздушната база Макдил в Тампа. Направил ги беше вицеадмирал Г. Едуард Ему, заместник щабен командир на Командването за специалните операции и тюленът с най-високо звание в страната.

Това ме изненада истински. Защо ли? Защото Еди Емута знае всичко за мен — кара ме се от години. Като мичман, Г. Едуард Ему се беше опитал да ме даде на военен съд. Преди година се опита да отстрани моите вещи от „ТЮЛЕН-група 6“ в музея на подводната диверсия и тюлените във Форт Пиърс, Флорида, защото смята, че аз не съм тюлен от „подходящ тип“.

Следователно нямаше абсолютно никакъв смисъл Еди да започне издирване чрез компютъра за моето местонахождение, назначенията ми или докладите за служебната ми пригодност, защото имаше тази информация в своите папки.

Казах всичко това на Уондър, който отговори:

— Това си мислех и аз. Затова смятам, че някой използва паролите на адмирал Ему, както правя и аз.

Това имаше смисъл. Но кой се включваше в „Интелинк“? Бихме ли могли да проследим входящите сигнали?

Уондър се намръщи.

— Не — отговори, — освен ако нямаме достъп до телефонни линии и оборудване от телефонните компании.

Такова нямахме — все още.

— Може да се направи, но ще ми трябват няколко часа игра.

Време? Трябваше му време? Имахме много. Освен това ние знаехме, че някой там, навън, души. Това помагаше. По-добре щеше да бъде, ако разберем кой е той.

Понапомпах още малко мускулите си, след това взех една сауна и душ, размишлявайки над проблема. Отговорът дойде, когато сапунисвах топките си. Като се замисля, за много неща се досещам, докато си сапунисвам топките.

Разрешението се криеше в Заповед номер седемнадесет на майор Робърт Роджър.

Не ми казвайте, че не сте чували за Робърт Роджър. Той е основателят на Рейнджърите на Роджър и е бащата на войната със специални методи. Неговите бойци, облечени в говежди кожи и с пушки-кремъклийки и брадвички, са смазали французите и индианците през хиляда седемстотин и петдесетте години.

Та през 1759 година Роджър е написал деветнадесет заповеди за своите мъже — максими, които все още формират тактическата структура на всички диверсионни операции. Заповед номер седемнадесет е следната: „Ако някой ви следи, направете кръг, върнете се по собствените си следи и направете засада на хората, които се опитват да направят засада на вас.“ Само че този кръг щеше да бъде електронен — програма, която да ни позволи да видим откъде идват запитванията. Щяхме да го направим, като поставим лъжлива следа. Следата щеше да накара преследвачите да се движат бавно, да бързат по неочаквана за тях пътека. Докато се трепят по непознатия терен, ние щяхме да ги заобиколим в гръб — и ще можем да ги идентифицираме.

Докато Уондър композираше компютърните си бъркотии, аз конструирах стръвта. Написах няколко фалшиви доклада и съобщения по електронната поща от измислени шпиони и гумени галоши от Разузнавателното управление на Министерството на отбраната,

следователи от Следствената служба на Военноморските сили и бюрократи от Пентагона. В една поредица съобщения се клюкареше за нова секретна програма за събиране на разузнавателни данни, в която се включваше фирмата на Л. К. Строхаус. Друга поредица разсъждаваше за връзката между Л. К. и групата АДАМ. А третата линия съобщения по електронната поща засягаше гадните подробности относно предстоящото ми предаване на военен съд. Вкарах „доказателства“ за неправилно поведение и финансови шмекерии. Оставих ясни намеци за това, че министърът на Военноморските сили ще свидетелства пред съд срещу мен. Всичко написах така, че нещата не изглеждаха добри за мен.

След това Уондър инжектира всичките ми официални послания под кожата на системата на Разузнавателното управление с помощта на фалшиви адреси на електронна поща и подправени файлове. Дори направи така, сякаш са писани в различно време през изминалия ден. И остави достатъчно белези, за да може всеки сериозен хакер и търсач да се натъкне на тях.

След това седнахме и три часа пихме бира „Куърс“. В 17:00 Уондър запали компютъра. *Nada*. Все още никой не беше клъвнал. Тъй като бяхме в подходящо настроение за леки развлечения, вкарахме един диск с „Терминаторът“ на екрана, напълнихме фурната на микровълновата печка с пуканки и се върнахме към бирата.

Останахме будни през по-голямата част на нощта, като проверявахме периодически. Нищо. Може би хакерите работеха на петдневна седмица с четиридесет работни часа. След това, в 04:00 сутринта в неделя, точно когато възнамерявахме да натиснем бутона за включване на компютъра, угасна токът.

Какво ставаше, мамицата му? Обадох се по клетъчния телефон до аварийната линия на вирджинската енергоснабдителна компания и след двадесет и пет минути чакане ми казаха, че някакъв огромен трансформатор отвъд Куонтико е казал „бум“ и затова няма да имаме ток най-малко осем часа, докато преизграждат мрежата.

Е, аз си имам генератор с бензинов двигател точно за такива случаи. Не се живее в гората без такова нещо. Затова, макар и да не мислех да пускам компютъра, поне можех да държа бирата студена и кафето горещо през следващите седем и нещо часа.

Малко следобед в неделя можахме да се включим. И познайте какво беше станало. Докато бяхме мъдрували през всичките тези часове, някой се бе налудувал и имаше промяна — ново запитване. То беше насочено през Центъра по специални бойни действия към ВМС в Коронадо. Но сега Уондър можеше да го проследи надолу по линията или в този конкретен случай — нагоре. Защо нагоре ли? Защото произлизаше близо до ранчо „Мираж“, Калифорния.

Познай, нежни читателю, кой живее до ранчо „Мираж“. Отговорът е, че Лаймън Клайд Строхаус прави това. Живее върху двеста хиляди и нещо акра земя, някога покрита с храсталаци, пясък и кактуси.

Време беше за пътуване. Искях да направя посещение на стария Л. К. — моя тип посещение през задната врата за прокраждане и поглеждане и надничане и наакване. Събрах бойците и казах да се подготвят за разходка в пустинята. Когато им обясних защо тръгваме, Док Трембли вдигна ръка и се възпротиви.

— Какъв ти е проблемът, заднико?

— Ами, скипере — развя той последния брой на списание „Америкън снайпер“, — изглежда, предметът на твоите научни изследвания няма да бъде в Калифорния. Тук пише, че от утре той ще се намира в Детройт. Ще го почетат на годишната конференция на Асоциацията по специалните операции и трябва да говори на големия им банкет.

Това променяше нещата. Ранчо „Мираж“ можеше да почака — първостепенната цел беше Детройт. Това даваше възможност да се срещна с този Л. К. Строхаус отблизо. Освен това бяхме открили всичките тези доклади от ФБР за контакти между група АДАМ, с танга фундаменталисти и със Зулуските гангстерски принцове в района на детройтското метро.

Имаше и още нещо — един пъзел, за който държах всички късчета, но не намирах разрешението. Моят покоен и много оплакван покровител командващият военноморските операции Арли Секрест силно вярваше в разглеждането на информацията по неконвенционален начин. Ние сме склонни да категоризираме нещата и като го правим, изпускаме важни данни. Съветът му към мен беше да наслагвам всичката информация и да гледам какво ще се получи.

Понякога резултатът е неразбираем като маслена картина на Джексън Полок^[7]. Понякога обаче е ясна като картина на Каналето^[8].

Казах безмълвно една благодарствена молитва за главнокомандващия, хванах Уондър за ухото, заведох го до компютъра и започнах да гледам как го пуска.

— Искам база данни — казах.

— Фокус-мокус, ти си база данни.

— Дръж се сериозно, заднико.

— Мистър Дик, хуй такъв, сър — отговори той, като наблегна на думата хуй, — сериозно се държа. Трябват ми материали за вписване в базата данни.

Вярно. Затова му дадох материали. Отидох при папките си и му прочетох датите, на които Строхаус се е явявал пред обществеността през изминалата година. След това извадих един списък с обекти, от които са откраднати оръжия, съставен от главния инспектор на Министерството на отбраната. После открих местонахожденията на колкото можах милиции, групи, почитащи превъзходството на бялата раса, ислямски фундаменталисти и огромни улични банди.

— Сега... съпостави всичко.

Уондър си поигра с клавишите и отпечата резултатите. Познахте ли? От тридесет и трите ангажимента за речи на Л. К. Строхаус, на които бях се натъкнал в списания и вестници, деветнадесет бяха се състояли във или близо до градовете, цитирани в доклада на главния инспектор, откъдето бяха откраднати оръжия. Балтимор, Вирджиния бийч и Сейнт Луис бяха в списъка.

Е, нежни читателю, ако това бях аз, щях да направя необходимото да не се намирам наблизо до места, от които е крадено оръжие — за да не оставям следи. Но пък няхах и егото на Строхаус. А от изследванията си бях установил, че егото му е огромно като пишката ми.

Имаше още. От тринадесетте кофти организации, които бях накарал Уондър да въведе, седем се намираха в местата, където Л. К. Строхаус беше изнасял речи или се явявал на конвенции. И както се досещате, всичките седем също бяха включени в доклада на главния инспектор.

За вас не знам, но на мен тази информация ми се стори доста важна. Достатъчно важна, за да реша да пропусна двестата долара и да

ида направо в града на моторите^[9].

[1] Игра на думи — *CIA* (*Central Intelligence Agency* — Централно Разузнавателно Управление; *Christians In Action* — Християни В Действие). — Б.пр. ↑

[2] *Posse Comitatus* (лат.). — Пълномощията на шерифа да свиква цялото население на окръга над петнадесетгодишна възраст, за да му помага в определени случаи, както и да му съдейства при опазване на мира, преследване и арестуване на престъпници и т.н. — Б.пр. ↑

[3] Томас де Торквемада (1420–1498). Глава на испанската инквизиция. — Б.пр. ↑

[4] От *Germ* — микроб. Името *Germaine* може да се преведе като „Микробка“. — Б.пр. ↑

[5] От съкращението *USMC* (*United States Marine Corps* — Морска пехота на САЩ) със значение *Uncle Sam's Misguided Children* (Заблудените деца на чичо Сам). — Б.пр. ↑

[6] *Cherry* (англ.) череша. — Б.пр. ↑

[7] Джексън Полок (1912–1956), американски художник — привърженик на абстрактния експресионизъм. — Б.пр. ↑

[8] Джовани Антонио Каналето (1697–1768) — италиански художник и гравьор, известен с детайлните си картини на градове, особено Венеция, с характерни силни контрасти на светлини и сенки. — Б.пр. ↑

[9] Елементи на играта „Монополи“ и игра на думи с наименованието на Детройт — град на моторите, заради големия брой автомобилни заводи в него. — Б.пр. ↑

8.

Над централната част на Западна Вирджиния преглеждах графика на конвенцията на Асоциацията по специалните операции, която Док Трембли ми беше изрязал от списанието си за снайперисти. Да — в наше време има дори асоциация на общността на хората, занимаващи се със специални операции, която издава и членски карти, книжка с имената на членовете, както и годишно събиране и търговско изложение. И досещате ли се? Всеки може да стане член. Не трябва да сте тюлени или рейнджъри, или всякакви други пехотинци, разузнавачи от Морската пехота или пилоти на хеликоптери „Пейв Лоу“.

Може дори да сте някой проклет лобист или очилат мераклия и пак да получите гравираната със злато карта, според която сте изтъкнат член на Асоциацията по специалните операции на САЩ.

Вашата добронамереност не се проверява — необходимо е само да платите 160 долара годишно и получавате карта, според която сте „оператор“ в АСОСАЩ. Що за конски лайна.

Нямаше защо цялата група да ходи на това малко приключение — в края на краищата имаме бюджетни затруднения, защото се намирахме в частния сектор. Затова доведох личния си зоопарк — Алигатора и Гризача. Не за първи път в живота си пътувах с животни. Като жабок новобранец бях във взвод с един Рабит (както в Джон Франсис), Фокс (Джим) и един Аул^[1] — Евърет. Бяхме тълпа диви, буйни животни — постоянно търсехме още жива стока — например диви катерички^[2] и опитомени язовци^[3]. Както и да е, тъй като ангажирах места в последния момент, не намерих директен самолет за Мотаун, затова летяхме с транзитен самолет по линия летище „Дълес“-Кливланд-Детройт.

Не знаех имената на пътниците, но по времето, когато кацнахме в Кливланд, стана очевидно, че мистър Мърфи е пътувал с нас. Затова едно половинчасово изчакване се превърна в два и половина часа закъснение, докато механиците се завираха и ръчкаха навсякъде около колесника ляво на борд на нашия самолет. След това, тъй като бяхме

загубили реда си, дадохме път на двадесет и три шибани излитащи самолета. Споменах ли тежката ниска мъгла и видимостта, ограничена до четвърт километър? Не? Е, можете да се досетите, че бях в страховитото настроение, когато кацнахме на писта 33-N в Детройт с почти четири часа закъснение.

Наехме кола и минахме край една гума „Юнироял“, висока колкото пететажна сграда на шосе „I-94“, на около двадесет и нещо мили навътре в града. Детройт представлява една физическа аномалия. Всъщност той се намира *северно* от своя канадски град-побратим Уиндзър поради едно късче земя, около което се влочи река Детройт, носеща водите на езеро Сейнт Клер на тридесет и две мили на юг и източно в езерото Ери. Около късчето е разпръснат ветрилообразно град Детройт в посока север, запад и юг от водата.

От всички градове в Ръждивия пояс Детройт е най-печен, най-точен и най-малко възстановен. Голяма част от него изобщо не се е възстановила от расовите бунтове отпреди три десетилетия. Ние пристигнахме от запад — карахме покрай проспериращи квартали, пазарни комплекси и центрове.

Изведнъж долових с очи един знак, на който пишеше „ИНКСТЪР“. Тангото Т. Д. Кейпъл живееше там.

— Хей...

Свихме от шосето и тръгнахме на север през квартал с едноетажни, сиви каменни къщички от двадесетте и тридесетте години — жилища за хора от средна ръка, строени за работниците от конвейерите на „Кадилак“ в Уорън или на „Форд“ в Диърборн. Извадих едно листче от портфейла си и проверих адреса по картата на улиците.

— Свий надясно.

Минахме покрай общината, завихме на изток, след това на юг, после отново на изток, докато се озовахме в една тиха уличка, която водеше към малък парк. Проверих номера на улицата.

— Спирай. Трябва да сме близо.

Алигатора приближи колата до бордюра. Аз вперих поглед надолу по улицата. Къщата се намираше на петдесетина метра пред нас — това трябваше да е тя, защото беше овързана с яркожълти и черни полицейски ленти. Представляваше почернял скелет, напълно

изтърбушен от огъня, току-що преминал стадия на тлеенето. Очевидно мистър Мърфи беше пристигнал тук няколко часа преди нас.

Слязох от колата и се огледах обезкуражен. Забелязах от другата страна на улицата една жена, която се движеше към нас и разхождаше огромен ротвайлер.

— Извинете... — помахах аз и се усмихнах, — извинете.

— Да? — спря тя. Усмихваше се приятелски. Но не и кучето и затова стоях на разстояние от тях по средата на улицата.

— Тъкмо се чудех какво става тук. Търся къщата на един приятел — казва се Кейпъл — и мисля, че е тази, изгорялата...

— Стана пожар. Вчера. Смятат, че е бил умишлен.

— Има ли пострадали?

Тя поклати глава.

— Не. В къщата не е имало никой. Но погледнете я — жалко. Тези стари къщи са чудесни. Великолепни за възстановяване. Тази я бяха поправили само преди година. Но вижте я сега — свършено е с нея.

Дотук с фактите, които можехме да намерим в къщата на Кейпъл. А и приятната дама тъкмо беше казала, че сигурно е палеж. И познайте кой беше пристигнал в града. Точно така — самият Л. К. Строхаус.

Съвпадение? Случайност? Вие как смятате?

— Благодаря — махнах с ръка аз и се качих в колата. Добрахме се до междуцатското шосе 94 и продължихме да навлизаме в града по него. Не след дълго пътната настилка се влоши забележимо — видях един знак, който указваше началото на зоната на града, и осемлентовата магистрала се преобрази в неасфалтиран ров, а улиците преминаваха над нас. Виждах нагоре цели декари с изгорени къщи и гледката наподобяваше по-скоро Бихач или Сараево, а не американски град от Средния запад. Разбира се, обитателите на няколкото полицейски коли в синьо и бяло, които забелязахме по пътя, седяха приведени напред в очакване — поза, наподобяваща много тези на миротворците от ООН в Босна, а и навярно не ги надминаваха по ефективност.

Бавно слязохме от 94-то шосе и се качихме на 96-то. Тъй като гледах надолу към картата, пропуснахме отбивката за магистралата „Фишър“ с безплатно преминаване. Отклонихме се от магистралата, два пъти обиколихме стадион „Тайгър“, за да се ориентираме (не

успяхме), минахме през авеню „Мичиган“, след това свихме на юг и изток и тръгнахме според картата към реката.

Мамицата му, дори и централната част на града изглеждаше изоставена. Минахме край една обсипана с драсканици сграда, наречена „Кобо хол“, един занемарен „Граждански център“ и огромния Рен Цен, който преди се наричаше Ренесансов център — висок комплекс до реката, съставен от модерни стъклени сгради, хотел и конферентна зала, където се провеждаше конвенцията на Асоциацията по специалните операции.

Спряхме колата и изтичах до хотела в Рен Цен, поисках две стаи и ми отговориха, че всичко е заето. Попитах има ли друго място, където да се настаня, и получих името на хотел на около осем пресечки северно по авеню „Удуърд“.

Гризаха караше, докато аз играех навигател, което означава, че ни отиде може би още четвърт час, докато намерим хотела из объркващите поредици от еднопосочни улици, заради които карахме в кръг. Е, нямаше значение, и без това бяхме закъснели. Взехме стаи и оставихме чантите си.

Гризаха, Алигатора и пътната карта се качиха обратно в колата и се отправиха към Ипсиланти — Уондър беше научил от своите бази данни, че там е регионалният щаб на Шеста пехотна дивизия на националната гвардия. Преоблякох се в истински дрехи, след което застанах последен на опашката за таксито в момент, когато времето беше по средата между мъгла и ситен дъждец.

Опашката не помръдваше — нямаше никакви таксито. Олюлявах се на пети в продължение на деветдесетина секунди, след което невероятно учтиво, или поне така си мислех, попитах за портиера. Запитах го колко време се чака за такси. Той отправи опитния си поглед към опашката от гости, които чакаха такси, извъртя се, погледна нагоре и надолу по празната улица пред хотела и каза, че ще трябва да чакам половин час. Бутнах му една петдоларова банкнота за честността и тръгнах сам.

Майната му — макар никога преди да не бях идвал тук, знаех, ще измина осемте преки до Ренесансовия център за петнадесет минути. Пък и нямаше да трябва да се боря с еднопосочни улици.

Това се оказа голяма грешка. На четири преки разстояние започна да вали силно. Половин пряка по-нататък, където се

присъедини и мистър Мърфи — с галоши и шлифер „Бърбъри“, — силният дъжд се превърна в истински порой.

Е, нежни читателю, тъй като съм тюлен, аз не вярвам в чадърите. Предназначението ми е да оперирам в морско обкръжение. Но позволете ми да кажа тук и сега, че когато съм облечен в синия си фланелен блейзър с двоен ревер и английска кройка и сивите си панталони (всичко това закупено от „Маркс енд Спенсър“^[4] от Оксфорд стрийт, Лондон), изискана риза на сиви райета и модна вратовръзка от шарена коприна, не изпитвам удоволствие от падащ върху мен дъжд. Ако искам да изглеждам като човек, върху когото е валил дъжд, щях да нося памучни дрехи.

Както и да е, едно време посещавах курс по физика и затова разбирам природните закони. По тази причина понесох в тръс топките си през последните две преки. Природният закон, за който си мислех, казва: „Колкото по-бързо се движиш, толкова по-малко дъждовни капки ще те ударят.“ Можете да го прочетете в илюстрирания си гимназиален учебник под заглавие „Трети принцип на Марчинко за физиката на морската среда“. Той е верен за петдесет процента от случаите. Този път изобщо не се оказа верен.

Когато успях да се промъкна през осемте ленти с автомобили (а да не говорим за високата метър и половина разделителна стена от бетон) и през тежките стъклени въртящи се врати на Рен Цен, хубавата египетска материя на ризата ми беше подгизнала както отвън, така и отвътре. Вижте, човек може да се изпоти обилно — с цели кофи, — ако тича четири преки. Ако, разбира се, този човек е толкова едър, космат и така природно, генетично, присъщо склонен към изпотяване, колкото мен. Това не беше добре. Със сигурност това не бе външността, която исках за себе си.

Затова си проправих път през фоайето в стил модерн, край бара (видях, че имат голям рекламен плакат за джин „Бомбай“, и се заклех да се върна след малко) и през редица коридори намерих един закътан *double-vay say*^[5], както казват французите, където можех да подобра състоянието си на подгизналост, без много-много да ми се бъркат.

С мокри стъпки стигнах до вратата на тоалетната. Тя беше препречена от голям младеж с радиослушалка в стил секретни служби, сако на тънички сини райета и подстрижка за петдесет долара, който

стоеше точно в средата пред гореупоменатата врата със скръстени ръце.

Голям ли казах? Позволете да парафразирам. Той препречваше светлината на лампата. Метър и деветдесет. Сто и тридесет килограма. Никакви забележими телесни тлъстини. Приличаше на бивш футболист. Не — приличаше на цял шибан футболен отбор.

Заобиколих го.

— Извинете.

Той свали ръце.

— Съжалявам. Тоалетната е заета.

Отстъпих, за да видя надписа над вратата. Свих рамене.

— Струва ми се, че това е универсалният надпис за мъжка тоалетна — никъде не виждам думата „частна“.

Secor футболен отбор не се впечатли открито на способностите ми да тълкувам несловесни знаци. Просто остана на мястото си и повтори думите си.

Въздъгнах. Разбихах, че този разговор нямаше да стигне доникъде. А пък в края на краищата това беше обществена тоалетна. Затова направих десен финт, рязко свих наляво и тръгнах към вратата.

Той постави ръка на гърдите ми, за да ме спре. Това не беше мъдър избор — дори за човек с неговите размери. Не и когато съм в подобно настроение. Помните, нежни читатели, че тази седмица не беше добра за Дики.

Затова улових и натиснах ръката му към гърдите си, свих китката му назад, като за малко не я счупих (чух пукането на хрущяли и сухожилия), и докато той беше зает с китката си, аз хитроумно забих три колена в слабините му, като при всеки удар го повдигах на двадесет-тридесет сантиметра от пода.

Удивително е как едно хубаво коляно в слабините изпуска въздуха на един ДГВ — дебелогъз въздухар. И тъй като горепосоченият ДГВ беше надлежно обезвъздушен и не се съпротивляваше, го поставих на пода до вратата, махнах микрофончето, което висеше от китката му, и го смачках с крак — за да не му позволя да извика още някой от своя род (а аз не си падам много по родствените връзки) — и след това влязох в тоалетната.

Вътре нямаше никой с изключение на чифт на пръв поглед много скъпи каубойски ботуши с бледозлатист цвят, чифт също толкова

скъпи меки памучни панталони и екстравагантно скъп чифт шорти, навити около глезените на човек, седнал в номер три.

Виждам ви всички. Вие клатите глави и се чудите откъде знам, че тези шорти, увити около тези глезени, са — по моите собствени думи — „екстравагантно скъпи“?

Е, приятели, така е, защото имаха троен шлиц отпред и бяха без ластик. А шортите, които повечето хора носят — продават се в пакети по три, — имат ластик на кръста и са без цепка отпред. Истински хубавите — от онези, които си купувате, ако фамилието ви име е Рокфелер или Хариман и бельото ви е по-скъпо от костюмите на повечето хора — се правят по размера на кръста и имат малки гънки отпред, за да не може пръскачката ви да изскочи и да ви смути в съблекалнята на нюйоркския атлетически клуб или този на Обединената футболна лига.

Вероятно се питате откъде съм научил всичко това. Ех, приятелю, не е ли удивително какви неща научава човек, след като прекара живота си в неконвенционалните войски?

— Не ми обръщайте внимание — казах по посока на петдесетдоларовите гащи. — Просто искам да се подсуша малко, а след това ще изляза.

Не получих отговор, затова свих рамене и се захванах за работа. Свалих блейзъра си и го нагласих някак си върху два уреда за изсушаване на ръце с горещ въздух, така че струйниците да духат в ръкавите. Третия апарат използвах за ризата и вратовръзката си. След пет-шест минути от блейзъра ми започна да се вдига пара и го свалих от апарата, защото, ако не го направех, той скоро щеше да се свие.

Тъкмо бях окачил сакото на една поставка, когато видях в огледалото стария мистър ДГВ, който влезе през вратата разярен. В ръка държеше сгъваема палка от стомана, а в малките му кръгли свински очички се четеше мисълта за убийство.

Захвърлих ризата си върху една от вратите на свободните тоалетни, след което се засилих към него. Помислих си да измъкна от пояса си ножа за близък бой „Емерсън CQC6“ и просто да го убия. Но, честно казано, не исках да си цапам ръцете с кръв днес. Нямаше да е учтиво така да посрещна Л. К. Строхаус.

Затова, когато мистър ДГВ направи финт наляво, аз го парирах отдясно. Той замахна, аз се наведох. Аз замагнах, той се наведе. И

двамата направихме финт отново, като движехме крака и рамене в противоположни посоки. След това очите му дойдоха на фокус и разбрах, че щеше да нанесе удар.

Краката му тръгнаха надясно, тялото му — наляво, а палката се завъртя хоризонтално като бейзболна бухалка, насочена към бузата ми. Аз се извих. Но не бях достатъчно бърз — дръжката ме улучи по ухото достатъчно силно, за да ми се привидят звездички. Мамицата му, как силно боли от тези неща.

Бутна ме към една врата и тръгна след мен. Реагирах инстинктивно, като се отместих в момента, когато стоманената палка направи вдлъбнатина в сивата метална врата с неприятен звук.

Започна да ми писва от този копелдак — време беше да го разкарам. Освен това той използваше палката си, сякаш играеше бейзбол, като я размахваше странично, а не отгоре надолу, както аз предпочитам да го правя.

Това беше голяма грешка. Отдръпнах се назад и оставих палката му да премине пред мен — удар едно, — а след това експлозивно се хвърлих напред, като го ударих с рамото си в долната част на гръдния кош.

Той изгрухтя и се опита да стовари пръчката върху гърба ми.

Само че бях го хванал за китката и той не можеше да се движи добре. Удар две.

Бутнах го назад — по същия начин, както защитниците във футбола се борят с чучелата, но с тази разлика, че не играех по никакви правила. Съвсем истински се напънах и чух звук на чупещи се ребра, когато той се удари в двадесетсантиметровата дюза на един автомат за горещ въздух. Трябва да го е заболяло адски, защото изпусна палката.

Това беше удар три. Извих се, грабнах палката от пода и четирипет пъти го клъцнах по лицето. Скулите и носът му скоро щяха да се нуждаят от помощта на лекар. Но това не беше моя грижа. Моята грижа бе да *отстраня* този минетчия. Затова го извъртях, нагласих го на тридесетина сантиметра от стената и с помощта на дясната си предмишница го блъснах — *праааас* — в плочките на стената колкото можах по-силно.

Международният отдел за обучение на фирма „Хеклер и Кох“ предлага интензивен едноседмичен курс, наречен „Тактически екип“,

за полицейски служители, както и за шпиони и други разнообразни служители на правителството. Цял ден се прекарва в изучаване и практикуване на така наречените „активни контрамерки“. Това е начин да се каже, че обучаемите могат да се бият един друг до посиране. Вижте, за разлика от тюлените, полицаите не могат винаги да убиват *въоръжени* заподозрени. В случай че не са изправени пред непосредствена опасност да бъдат убити, те трябва според правилата за бойни действия да подчинят лошия, а не да го убиват.

Сега, ако това не бъде направено точно както трябва, ви дават на съд по дело като това на Родни Кинг. Ако се изпълни добре, всичко свършва за няколко секунди, престъпникът изпитва адски болки в продължение на седмица и никой не бива обвинен в полицейска бруталност.

Инструкторът по активни контрамерки е един як, безстрастен, ревностен лейтенант от шерифската служба на Милуоки, казва се Гари Клугиевиц и е носил национална титла по карате с пълен контакт. Човек може да се нарани при такова карате (аз се оприличавам с Гари, защото и той като мен вярва, че ако изпитваш болка, значи си още жив).

Както и да е, Гари твърди, че едно от най-добрите оръжия, с които разполагат полицаите, е обикновената скучна тухлена, каменна, облицована с плочки или гола бетонна стена. Всъщност той е разработил прецизно един чудесен метод за изкарване на всичко живо от човек с един удар с помощта на законите на физиката, бързо движещ се предмет (престъпника) и неподвижен предмет (стената). Не е необходимо да изпращате лошия далеч. Двадесет сантиметра са достатъчни (макар че шестдесет са по-добре). Но трябва да го ударите решително, та да отскочи от тази стена — силно. По време на обучение — а аз накарах всичките си момчета от „Зелената група“ да изучат този метод заедно с Гари, докато го усвоят — ви се привиждат звездички. Откъде знам, че ви се привиждат звездички ли? Знам, защото се упражнявахме един на друг. В реални ситуации от живота можете да използвате метода на Гари, за да смажете някой кучи син по-добре от всеки друг начин и с по-малки потенциални увреждания за самия вас.

В настоящата ситуация например мистър ДГВ отскочи от стената, очите му се завъртяха нагоре в черепа като на някакъв шибан

развален игрален автомат. Когато го ударих в стената за втори път просто за всеки случай, той вече беше излязъл в едноседмичен отпуск.

От заетата кабинка все още не се чуваше нищо и аз се надявах, че който и да беше той, не е получил сърдечен удар по време на малката ми схватка. Но това не беше моя грижа. Моята грижа бе да създам място за почивка на мистър ДГВ. Затова го завлякох до една кабинка, сложих го на седалката (като го облегнах на стената) и затворих вратата. Ако имах табелка „Не работи“, щях да допълня естетичния аспект на моята творба натюрморт, озаглавена „Дебелогъз въздухар — полегнал“. След това седнах на студения под, свих глава между коленете си и се опитах да се успокоя физически и мисловно.

Едно нещо, което трябва да знаете за конфликтите с проява на жестокост — стрелба с огнестрелни оръжия, бой с ножове и юмручни боеве, — е, че те не продължават дълго. Например тази схватка премина за по-малко от двадесет секунди от първия финт до момента, в който замъкнах мистър ДГВ в кабинката. Но въпреки краткото време те са невероятно изтощаващи както за тялото, така и за мисълта.

Да, мисълта. Не ме обвинявайте в псевдомъжкарски психобръщолевици, защото знам какво говоря. В крайна сметка по време на онези няколко секунди или минути, когато излагате живота си на опасност, не само тялото ви е поставено на изпитание, но и мисълта ви работи с космическа скорост. Тази комбинация въздейства по невероятно притъпяващ начин. Когато изчерпването на мислите се съчетае с хилядата процента, които трябва да отдадете от себе си във физически смисъл, получавате в резултат пълно изтощение.

Но в някои случаи просто трябва да продължавате напред. Този беше такъв. Затова, въпреки че ми се искаше да спра на бара във фойето за два двойни джина и да заговоря нещо русокосо и едрогърдо, аз избърсах лицето си, пооправих дрехите си и си проправих път към етажа за конвенцията, за да проведе сериозно разузнаване. Трябваше да намеря един милиардер.

Три часа по-късно, съсипан от ходене и говорене, но без осъществен контакт с целта си, най-после се озовах кацнал върху стол от изкуствена кожа в опушения плексигласов и осветен с неонов лампи бар от другата страна на фойето, нежно хванал чашка „Д-р

Бомбай“ и едновременно очарован и ужасен от бармана — ниско подстриган, с неопределен пол, четири обеци и значка на гърдите с името Ким^[6] върху... *нейната/неговата* черна туника, — който бъркаше мартини и добавяше три части студен вермут и една част топъл джин, след което пусна една вишна в чашата.

Србвах от джина си и правех адски опити да проумея защо мартинитата не са програмирани в огромния компютър зад бара, който сифонираше, смесваше, изливаше и накрая оценяваше всичко от наливната бира, виното розе и уискито с лед до лонгайлъндския чай с лед и текила „Сънрайз“ — като всяка една напитка се контролираше точно до последния милилитър.

Реших, че вероятно това е така, защото проклетата машина е била проектирана от някой побъркан двадесет и пет годишен видиотен боклук с диплом от Харвард, израснал с коктейли „Маргарита“ от Санта Фе и с желирани бонбони, който изобщо не е чувал за мартини.

Защо се занимавам толкова с някаква шибана машина ли? Защото, приятели, съществува паралелна ситуация в Пентагона — да, в Пентагона, — където войната със специални методи се отнема от взводните старшини с боен опит и се предава на машините — управлявани с компютри симулатори. Също както шибаният управител на хотела беше предал качествения контрол, контрола върху порциите и изобщо целия контрол на едно проклето модернистично устройство, направено от гумени маркучи, дюзи от неръждаема стомана и лъскави хромирани измишльотини.

О, да — войната със специални методи е твърдо в ръцете на застъпниците за контрола върху порциите. И с какви резултати? С лоши. Сега например контролът върху порциите постановява, че всеки тюлен получава точно сто патрона месечно. Ами какво ще стане, ако той иска повече? Отговорът е, че може да си ги закупи сам. Едно време моите тюлени изстрелваха по сто патрона за десет минути. Моите тюлени изстрелваха повече куршуми за една година, отколкото цялата морска пехота на САЩ.

Не и днешните тюлени. Контролът върху порциите казва сто патрона месечно. И толкова получават. Контролът върху порциите казва също, че те имат по двадесет и четири скока с парашут годишно. И как ще се изгради увереност с такива ниски обеми? Отговорът е (басирам се, че го знаете и без да ви го казвам), че не е възможно.

Което означава, че в бойни условия тюлените биха прекарали твърде много от ценното си време във вълнение дали ще оцелеят при скока и недостатъчно време в размисъл как да очистят лошите.

А какво прави контролът върху порциите? Спестява пари, за да могат Военноморските сили да си купуват играчки, като например новите катери от клас „Циклон“ (официално циклоните се обозначават като ПК, което е съкращение от Патрулен катер брегови, но непокорните бойци са го нарекли катер от Политически коректен клас). Както и да е, ПК са петдесет и два метрови катери, разработени за действия в кафяви води — т.е. плитките води, в които в наше време възникват все повече конфликти (човек се досеща за Куба и Хаити). Те са съдове от тип ОБДББ — „Ограничени бойни действия в близост до брега“ — за разлика от съдовете за сини води или средокеанските кораби. Разработени са за патрул и прехват. Вторичната им роля е изпълнение на диверсионни мисии, защото поемат до девет тюлени.

Но съществува един основен проблем: ние, тюлените, не се нуждаем от специален петдесет и два метров катер, за да си вършим работата. Ние можем да навлезем и да се измъкнем с всякакъв вид плавателни съдове — от рибарска лодка до проклет ферибот или дори шибан сампан. Следователно не тюлените се нуждаят от тези кораби, а проклетата йерархия на Военноморските сили.

Защо, питате. Защото това означава тринадесет нови поста за млади офицери, за да могат те да бъдат повишени в звание полковник, след това адмирал, което в крайна сметка ще ги постави в положение, от което могат да закупуват още кораби.

Сега финансирането за тези ПК е предоставено от командването за специалните операции. Що се отнася до мен, парите можеха да се изразходват по-разумно за изграждането на две-три къщи за обучение в убиване и за няколко милиона куршума. Къщите за обучение по убиване позволяват на тюлените да упражняват смъртоносния си занаят под напрежение и с известна степен на опасност. Но хората, които командват специалните операции, не мислят като мен. Те предпочитат да се сдобият със своите играчки. Затова в наши дни тюлените изстрелват електронни куршуми срещу големоекранни телевизори, а Военноморските сили притежават тринадесет нови катера.

Но когато *merde* удари *ventilateur*^[7], някои млади тюлени ще бъдат убити, защото няма да са прекарвали достатъчно време в стрелба с истински куршуми в истинско обкръжение, където рикоширалите куршуми биха могли да ги цапнат и където уж непробиваемите бетонни стени изведнъж заприличват на швейцарско сирене. Те няма да са се научили как да се прикриват под обстрел или да стрелят в стресови ситуации.

Новият режим не харесва ученията с истинска стрелба, защото е възможно някой да се нарани. А един ранен тюлен може да съсипе шансовете на някой офицер за израстване в службата. А в днешните Военноморски сили израстването, а не водачеството е същността на офицерството. Затова моят начин на работа — старомодният начин лице в лице — е изхвъркнал през прозореца. И затова симулациите, а не ученията с истинска стрелба осигуряват опит за бойците.

Всъщност повечето от мисиите в наше време се замислят, проектират и изпълняват на компютърни военни игри и статистически модели с бази данни. После, след подходящ размисъл от страна на тълпа управленски задници (през което време, разбира се, реалната ситуация се изменя напълно), стрелците получават благоволенieto на тези обилно осрани под и над кръста системни аналитици да излязат и да се опитат да изпълнят малък процент от мисията си — като, разбира се, не причиняват болка на никого.

И как военните игри с контрол върху порциите определят изискванията за реалния живот? Твърде често отговорът е: като използват още повече играчки. Пример? Искате пример? Окей. Днес, вместо да изпращат тюлени, одеялоглавци — тюленоговор за армейските специални сили, — или пехотинци разузнавачи да направят оглед, почитателите на контрола върху порциите провеждат разузнаването с помощта на ДПС — дистанционно пилотирани съдове — тъпи самолетчета с телевизионни камери в коремите си, които прелитат над целта и изпращат снимки.

Но какво ще стане, ако дистанционно управляваният безпилотен самолет заснеме плаж, който сякаш е пясъчен, но се окаже, че пясъците са плаващи, ваша четиризвездна божественост?

Групово осирене като в Свинския залив, сине мой.

А какво ще стане, когато председателят на Обединеното командване каже „Моля, момчета, внимавайте да не очистите някой

иранец и впрочем, това е заповед, и ако не се подчините, ще бъдете изправени пред военен съд“, ваше шестнашивъчно богопочитание?

Ще се случи „Пустиня едно“, косматогъзи водолазе мой.

А какво ще стане, когато компютърният статистически модел с бази данни каже, че няма да има вълнение и вятър, ваше предадмиралтейско величество?

Мистър Мърфи, известен със своя Закон на Мърфи, ще измъкне операцията под носа ви и четирима тюлени ще се удавят при бреговете на Гренада, дете мое.

А какво ще стане, когато министърът на отбраната, председателят на Обединеното командване, както и четиризвездният командир на Централното командване повярват в сърцата и душите си, че тюлените и специалните сили са просто едни откачени манияци-убийци, и освен това не им хареса прогнозата, че войната със специални методи може да доведе до 40–50 процента загуби на жива сила, както предрича статистическият модел, защото това няма да им изглежда политически правилно? Какво ще стане тогава, ваше величествено пищно златококардие?

Ще стане така, че Саддам Шибан Хюсеин се измъква безнаказано, ненужен лайномозъчен идиоте със скапани топки, и нищо няма да се промени в Ирак.

Моите нечестиви помисли бяха прекратени от провлачен глас с нисък тембър:

— Полковник Марчинко, виждам, че сте все така добър с юмруците.

Извъртях се на стола. Познах красивите бледозлатисти ботуши — както и лицето и гласа.

[1] Рабит — заек, Фокс — лисица, Аул — бухал. — Б.пр. ↑

[2] Синоним за женския полов орган. — Б.пр. ↑

[3] Синоним за женския полов орган. — Б.пр. ↑

[4] Верига магазини във Великобритания. — Б.пр. ↑

[5] WC, както вероятно би го казал французин. — Б.пр. ↑

[6] Име, което се използва като женско и мъжко. — Б.пр. ↑

[7] Лайно (фр.) и вентилатор (фр.) — от идиоматичния израз *When the shit hits the fan* (когато лайното се удари във вентилатора) със смисъл, когато стане напечено и т.н. — Б.пр. ↑

9.

— Винаги съм обичал да седя в кенефа сам — каза Л. К. Строхаус с толкова небрежен тон, сякаш сме стари приятели. — Когато бях малък, кенефът на двора беше единственото място, където можех да седна и да помисля.

Не са много хората днес, които си спомнят клозетите на двора. Аз го помня. Имахме такъв зад първата си къща в Лансфорд, Пенсилвания — една дълга съборетина, собственост на въгледобивната фирма, за която работеха баща ми, чичовците ми, както и дядо ми по майчина линия Джо Павлик.

— Вашият с една дупка ли беше или с две?

— О, по дяволите, бяхме твърде бедни, за да построим нещо повече от една дупка, Дик — имате ли против, ако ви наричам Дик, полковник?

Поклатих глава.

— Добре. Ти ме наричай Л. К., става ли? Е, Дик, в крайна сметка понякога хората, които работят за мен, стават малко прекалено покровителствени, знаеш, и ако им кажа, че искам да съм сам в дрискалника, за да мога да мисля, те вземат думите ми съвсем буквално. Уили Боб — това е момчето, което понатупа — беше от тях. — Л. К. поклати глава: — Младежи. Нямаат никакво чувство за пропорции. Всъщност пропорциите бяха темата на моето слово днес на обяда на Асоциацията. Ти успя ли да ме чуеш?

Казах му, че съм пристигнал с почти пет часа закъснение и съм пропуснал обедната му поява.

Това не изглеждаше да го тревожи.

— Е, щом си тук за утрешния банкет... ще ги разтърся така, че през стени ще минават, за да променят нещата във Вашингтон.

Трябва да съм направил скептична физиономия, защото той се усмихна подкупващо, както големите продавачи, и ме потупа по рамото.

— Ти също трябва да дойдеш. Няколко души ми казват, че двамата с теб трябва да се съберем и да си побъбрим.

Зачудих се кои са тези няколко души, но нямах намерение да го питам.

— Добре звучи — казах уклончиво.

Л. К. продължи монолога си:

— Казват, че са ти големи топките^[1] и ядосваш много хора, но постигаш каквото трябва. Харесвам тези качества. Хареса ми как се справи с онези танга в Лондон — решително. Ти си воин, Дик — а като теб вече няма много.

— Все по-малко и по-малко стрелци — отговорих.

Той се ухили.

— Тази категория включва и теб, нали?

Не разбрах накъде бие и му го казах.

— Е, предвид факта, че винаги си дълбоко в лайната спрямо Военноморските сили, може би трябва да помислиш за нова работа по някое време в близко бъдеще. Затова трябва да поговорим, за да видим какво можем да измислим.

— Може би — отговорих и запитах къде е отседнал.

Строхаус се усмихна.

— Наех си таванския апартамент — чувствам се донякъде така, сякаш съм във фойето у дома, но ще ми свърши работа. Няколко души ще ме посетят за кльопачка и клюки. Ти защо не дойдеш към... о, около двадесет часа. Просто кажи на младежа пред вратата, че те очаквам.

— Л. К., нещо в младежите, които наемаш да стоят пред предните врати, ме изнервя — казах.

Л. К. се засмя.

— Разбрах — каза. — Но ти няма да имаш повече неприятности — аз ще се погрижа за това.

Протегна ръка, взе сметката, която седеше зад чашата ми с „Бомбай“ и я подаде на някого зад себе си, без дори да погледне. Е, приятели, това е увереност — просто фактът, че той знаеше, че зад него има някой, беше невероятен. Това е онзи тип поведение на тясно свързана малка група, какъвто се опитвам да насърчавам сред моите мъже.

Огледах се — бърза разузнавателна процедура, — защото си помислих, че съм с човек, много добре познат в цяла Америка, и

седяхме в бар, а никой не търсеше автографа ми и не се намесваше в разговора ни.

Видях, че се намираме в центъра на един предпазен мехур. Между нас и всички останали в бара имаше три метра въздух. Всички останали посетители на бара просто бяха отстранени — толкова тихо и ефективно, че не бях го забелязал до момента.

Поздравих Л. К. за мерките за безопасност, което извика усмивка на сбръчканото му лице.

— Склонен съм да наемам бивши бойци от „Делта“ или тюлени, Дик. А те не губят тренинг, защото уреждам да се запишат в запасните части на специалните сили и се обучават на моето място в пустинята. Освен това имат адски добър шеф.

Заби дългия си пръст във въздуха, след това леко го изви в посока към нас.

— Хей, заместник Дъг, ела.

От сенките изникна едро привидение в зле скроен сив раиран костюм, синя риза и обувки с дебели подметки.

— Здравсти, Дик — злокобно изръмжа генерал-майор Елуд Т. Докинс. — Отдавна не сме се виждали.

Втората година, когато командвах „ТЮЛЕН-група 6“, Дъг Докинс стана командир на „Делта форс“.

Когато Чарли Бекуит водеше „Делта“, аз имах постоянна покана да изпращам редовно взводове от моите тюлени в Браг, за да се обучават с другите. Това е учтив начин да се каже, че моите момчета и момчетата на Чарли щяха да си го начукват едни на други в продължение на седмица. Уреждаха учения по спасяване на заложници при реална стрелба, скокове с въже от хеликоптери и провеждаха състезания за двойки по снайперска стрелба. Окончателните мероприятия, които двамата с Чарли по навик водехме отпред, се състояха в десеткилометрово лазене по кръчми, последвано от двудневен махмурлук.

След това Дъг пое командването на „Делта“. Той получи поста, защото неговият покровител, един четиризвезден, проверен от правителството на САЩ рубиненочервен сфинктер от категория А^[2] на име Жак Малоун, пое Командването на специалните операции във

военновъздухарската база в Макдил. Дъг беше началник-щаб и главен гъзолизец на *Frère*^[3] Жак. В замяна за своята лоялност беше получил командването на „Делта“.

За няколко дни настроението във Форт Браг се промени. Сякаш над тях се беше спуснал гръмотевичен облак. Дъг беше от онези офицери, които бяха прекарвали повече време като щабари, отколкото в бой — престоял беше във Виетнам по-малко от шест месеца, а на бойното поле по-малко от осем седмици и просто не мислеше като воин. Като командир Дъг желаше в много по-малка степен да дели с мен информация, както и с други командири на специални части, отколкото Чарли. Започнахме да мислим, че той гледа на нас повече като на противници, отколкото като на колеги.

Е, приятели, тук има проблем. Специалните воители трябва да се държат едни за други, защото и без това работим при изключително неблагоприятни за нас условия. Конвенционалният военен — и няма значение дали говорим за армейците, военноморските сили, морската пехота или военновъздухарите — не обича особено силно змиеядците от кой вид — на точки, ленти или друга окраска.

Друго: винаги съм поддържал възгледа, че като неконвенционален воин трябва да нямам друго бъдеще освен това на тюлените — да бъда оператор. Носа белезите си с гордост. Никога не съм искал адмиралски звезди така, както другите ги искат. Когато бях невъздържан сержант от групите по подводна диверсия, казах веднъж на един четиринашивник, че предпочитам да бъда старшина в групите, отколкото адмирал, защото щях да върша повече работа и да си прекарвам по-забавно. Когато станах овцифер, вярвах, че най-важната работа, която можех да върша, е да стана командир на група тюлени и да водя хората си в боя. Бог беше добър с мен — даде ми тази възможност не веднъж, не два, а повече от половин дузина пъти.

Но разбрах не след дълго, откакто Дъг Докинс пое командването на „Делта“, че той никога не си е спечелвал белези. Единственото нещо, което беше искал, е звезди.

Отношенията ни се определиха, когато той с нежелание прие моето предизвикателство за съревнование рамо до рамо, както тези с Чарли. След едномесечни преговори закарах със самолет взвод от най-добрите си боклукчийски торби в Браг и се впуснахме в действие за цяла седмица.

Надпреварата беше равна чак до последния ден — тогава по график трябваше да проведем учение по динамично влизане в стаи под истински обстрел в пететажната модулна къща за убиване на „Делта“. По традиция, съществуваща в специалните въздушни сили, аз и Дъг играехме заложници. Според теорията, ако не се чувствате спокоен да позволите на хората си да стрелят във вашата посока, значи не заслужавате да ги водите.

Правилата ми позволяваха да определя сценария за „Делта“, както и той да направи същото за „ТЮЛЕН-група 6“. Тъй като групата домакин е последна, ние действахме първи. Дъг ни даде съвсем конвенционална задача: трима заложници в кабинет на горните етажи в посолство, пазени от шестима похитители. Двамата с Дъг бяхме разположени на етажа до едно бюро. Честно казано, това до голяма степен беше посредствена версия на нападението на кралските сили на Великобритания в Принцес Гейт в Лондон и моите хора, които бяха водили инструктажа на бойците от кралските сили, провели спасителната операция, изпълниха всичко с лекота.

Предварителното разузнаване мина добре. Използваха безшумни свредели, за да поставят малки камери и да могат да виждат къде са всички. Прокараха миниатюрни микрофони през стените, за да следят „тангата“.

Тогава, след като бяха проверили, препроверили, препроверили и затворили мистър Мърфи в един шкаф, един взвод се спусна на въже от покрива и влезе през прозорците с ослепяващи гранати и сълзлив газ; останалите разбиха вратата. Трябваше им седем секунди за завършване на мисията от сигнала за започване.

Беше наш ред. Дадох на Дъг една истински гадна задача: петима похитители и трима заложници на реактивен самолет „Гълфстрийм-III“. Това беше кофти сценарий, защото вътрешното пространство в тялото на гълфстрийма е тясно и малко и видимостта, а следователно и определянето на целта се превръщат в огромен проблем за щурмоваците. След това направих ситуацията още по-лоша: двама от тангата и един от заложниците, наредих аз, трябва да са жени.

Защо от това нещата ставаха по-трудни? Защото независимо колко добре са обучени хората ви, независимо колко време са работили по тези въпроси, им е по-трудно да застрелят жена, отколкото мъж. Всъщност терористите знаят това — и женските танга постигат

огромни успехи, тъй като през едната десета от секундата, когато се колебаете, защото те са жени, ви пръсват задника.

Освен това групите на Дъг трябваше да вземат решение за част от секундата коя от срещнатите от тях жени е танго и коя — заложник. Не им казах, че кофти момичетата (всъщност те бяха манекени) няма да носят оръжие. Вместо това те трябваше да държат малки електронни детонатори.

Моите момчета си играха ролята на танга добре. Пребъркаха ни цялостно. И познайте какво стана. Откриха малък радиопредавател в дрехите на Дъг.

Опа, това е нарушаване на правилата. Разбира се, при войната със специални методи няма правила. Затова моят главен старшина, един безочлив рижав боклук, когото ще нарека Двете псета, прибра предавателя ефикасно и тихо, преди Дъг да успее да каже нещо нередно.

От игривия поглед на Двете псета аз знаех какво щеше да прави той. Щеше да подава всевъзможни лъжливи сведения на противника. Е, във война и на война всичко е честно^[4] — ако вие сте група спасители на заложници, е по-добре да отчетете това в плана си.

Хората ми вързаха Дъг до мен в съседни столове, обърнати напред. Срещу нас поставиха кукла, която представляваше женско танго с детонатор в ръка. На стола зад Дъг, който гледаше назад, се намираше заложницата — друга кукла, — стиснала малка правоъгълна чантичка. Точно зад мен се намираше втората дама-танго-манекен, а в нейния скут лежеше детонатор, приличен на чантичка.

Трябваше им само половин час за разузнаването. Това е доста малко и предположих, че навярно „Делта“ разчиташе на информация от предавателя. Само че не Дъг им я даваше, а главният старшина Двете псета.

Сега вероятно се чудите защо хората от другия край не са доловили разликата между гласа на собствения си командир и този на моя главен старшина. Отговорът е, че тези минимикрофончета обикновено се скриват под слоеве дрехи и затова не се получава добро качество на гласа. Това, което чувате, е с прекъсвания. Не е информация, на която трябва да базирате мисията си — това е просто допълнителен източник, който може да помогне да разберете срещу какво сте се изправили.

След това нападнаха. Бум-тряс — пръснаха се прозорци и капаци и гранатите със съзлив газ избухнаха. Въпреки очилата и антифоните аз оглушах и ослепях. Знаех, че ако не носех нищо, тъпанчетата ми щяха да се пръснат от сътресението.

Влязоха добре — изкатериха се точно както бяха обучени да правят. След това съзливият газ влезе под очилата ми и очите ми започнаха да сълзят. Чувах удари от куршуми, изстрелвани по двойки.

Мааама му стара — един куршум проби седалката между Дъг и мен и дясното рамо и вратът ми започнаха да болят адски. Някой кучи син ме беше застрелял.

Всичко свърши за няколко секунди. Донесоха вентилатори, за да раздухат съзливия газ, както и лекар, за да ми спре кръвта. Добрата новина беше, че дебелият, четиридесет и пет калибров куршум не беше улучил сухожилия, кости или нерви — беше преминал през месото на врата ми, оставяйки една голяма, грозна, болезнена дупка. И въпреки че болеше адски и кървеше като отпушен язовир, раната не беше сериозна — щях да я излекувам по-късно с обилна двойна доза „Д-р Бомбай“ с лед.

Казах на всички, че е по-съществено това, дето бойците на Дъг „убиха“ заложничката и спасиха лошата с детонатора, отколкото това, че някой тъп задник бе прокара един куршум през врата ми, без изобщо да улучи куклата-танго. Разбира се, ако така се беше осрал някой тюлен, вероятно щях да го убия. Та нали винаги съм изисквал повече от тюлените, отколкото от одеялоглавците.

Другият критичен въпрос беше защо се осраха толкова лошо. Една от причините се състоеше в това, че разчитаха на лошата информация, която главен старшина Двете псета им бе подавал по присвоения предавател. Вместо да се прокрадват, надничат и получават информацията си по трудния начин, те бяха минали по краткия път — и той ги отведе встрани. Помните, като ви казвах, че бяха посветили твърде малко време за разузнаването си, нали? Е, точно така направиха. И това казах на Дъг.

Той беше бесен. Никак не харесваше резултатите. Настояваше да направим всичко отново, за да могат момчетата му да постигнат по-добри резултати.

Аз обаче не исках и да чуя. Той беше се опитал да мами, ние го бяхме хванали — и одрали жив. А и за тези учения се предполагаше,

че са реалистични — а в реалния живот няма връщане назад.

Затова му поднесох мнението си по своя нормален, дипломатичен болничен маниер:

— Да ти го начукам, минетчийска смрадлива уста такава, ти загуби.

Както можете да се досетите, „ТЮЛЕН-група 6“ и „Делта“ никога вече не проведоха съвместни учения. А Дъг? Той си изгради команда. Делтата на Чарли Бекуит беше гадна и страшна: 200 души, всичките стрелци. По времето, когато Дъг освободи командния пост, имаше 475 бойци в „Делта“, както и още 300 души помощен персонал. Империята му разполагаше с всичките ненужни бюрократи, бълващи стотици безполезни протоколи, изследвания и отчети, които си проправяха път нагоре по командната верига. Той трябва да е направил впечатление на някои хора, защото си получи звездата. Всъщност завърши кариерата си като двузвезден КССО — командващ съвместните специални операции във Форт Браг. А когато Военноморските сили се нахвърлиха срещу мен в края на осемдесетте години, генерал-майор Елуд П. Докинс осигури достъп на Националната следствена служба до всяко късче неласкава информация за мен, която се съдържаше в папките на командването на съвместните специални операции.

Доста състарен изглеждаше. Широкоплещестото му тяло беше напълняло и той имаше онзи мазен вид, който се получава от твърде много обеда за сметка на фирмата и недостатъчно движение. Видът му се подчертаваше от старите бакенбарди и армейската подстрижка, която сега беше сива и доста рядка отгоре.

Дъг протегна ръка към мен.

Погледнах я, но не я поех.

Веждите на Л. К., от които приличаше на койот, се повдигнаха двадесетина сантиметра.

— Момчета, вие май сте имали напрегнато минало.

— Имахме своите добри и лоши моменти — сухо отговори Дъг. Замълча. — Чух, че сега убиваш заложниците, Дик.

Не можех да оставя това така.

— Очистих един шибан неизвестен тип, който носеше шибан пистолет. Ти никога не разполагаш с реалните факти, нали, Елуд?

Обърнах се настрани и допих джина си.

Дъг оголи зъби.

— Е, заднико — изръмжа той, — ето ти един шибан факт: моите приятели в Пентагона казват, че ще те дадат на военен съд за онова осирание и че министърът на Военноморските сили ще бъде свидетел на обвинението.

О, нима знаеше това? Радвах се, че го знае, защото, както ще си спомните, нежни читатели, *той* беше съставил това малко фактче, този бит информация, този дълбочинен дезинформационен взрив и го беше заровил в „Интелинк“.

Приятно беше да срещна очи в очи поне един от хората, които пасяха в забранена територия. Но аз не помръднах и мускулче. Просто го изгледах спокойно.

— И пет фъшкии не давам какво казват приятелите ти в Пентагона. Освен това те грешат. Аз вече не съм във Военноморските сили. Уволних се преди три дни.

Съдейки по грозното му лице, бях го изненадал.

Съдейки по лицето на Л. К. Строхаус, и него бях изненадал. Но той не беше от хората, които оставаха изненадани дълго време.

— Трябва ли ти нещо, с което да пълниш кошницата, Дик? Е, аз обикновено не наемам човек без поне една звезда. Всъщност около себе си имам толкова много звезди, че сякаш живея в някакъв проклет планетариум. Имам — започна да брои на костеливите си пръсти той — общо двадесет и две звезди на заплата, включително бивши председатели на Обединеното командване. Имам още половин дузина, които чакат — само да се пенсионира.

След това ме изгледа с изражение, което беше толкова ненормално, че косата на врата ми се изправи.

— Но в твоя случай мога да направя едно изключение. — Изгледа Дъг с онзи тип бездушна усмивка, каквато злодеите от уестърните запазват за селяните точно преди да започнат да грабят, плякосват, изнасилват и опожаряват селото им. — Елуд, дай на Дик една визитна картичка — от онези с частния номер, за да може да се свързва с мен, когато си поиска.

Дъг бръкна в самото си и извади една гравирена картичка. Постави я между два пръста и я протегна към мен.

Майка ми, Емили, ме възпитаваше в учтивост. Затова му казах:

— Да ти го начукам много — взех картичката и я погледнах набързо. На нея пишеше: „Паджар индъстриз, Ла Куинта, Калифорния“.

О, как обичам парченцата от пъзела да започват да се наместват. Пъхнах картичката в джоба на ризата си.

— Ако е при нас, нещата в каюткомпанията ще бъдат интересни, а, Елуд? — Л. К. Строхаус се ухили и заби палец в гърдите ми. — До утре, Дики.

Обадих се от един монетен автомат по път за площад „Удуърд“. Бях дал дума на Свещеника да стоя настрани от обезопасителната мрежа от старшини, която създадох през кариерата си. В искането на Свещеника имаше смисъл — сигурността беше нарушена. Ако Дъг Докинс можеше да чете секретни зашифровани съобщения, то аз не исках да поемам и най-малък риск.

Но не бях обещал на Свещеника нищо за пенсионираните моряци. Вижте, приятели, съществува малка, стегната, общонационална мрежа от стари моряци от групите за подводна диверсия и тюлени, които поддържат връзка по факс и телефон. Те са ветерани от Втората световна война, от Корея, Виетнам и от Студената война — повечето от тях тихи, скромни герои, чиито високо секретни мисии, слава богу, не са били разкрити от нахални писатели. А и те продължават да си затварят устата — освен ако разговарят помежду си.

Това са същите жилави водолази, минирали севернокорейски пристанища и убивали генерали от комунистически Китай през петдесетте години, измъквали тетрадки с шифри от потопени съветски ядрени подводници и спасявали атомни оръжия от потънали бомбардировачи „В-52“ през шестдесетте години. Някои от тях изчезнаха от водолазните групи, за да работят по секретните проекти на адмирал Хаймън Рикоувър. Други бяха прецакани от ЦРУ или още по-тайни агенции. Те не се срещат често лице в лице. Но поддържат връзка.

Малко — много, много малко — бивши офицери са канени да станат част от мрежата. Но мнозинството от тази неформална, непочтителна национална общност от бивши водолази е „замирисало на пръст“, което е водолазки жаргон за пенсионираните моряци от флотата по източното крайбрежие. Това са бившите старшини на взводовете и групите за подводна диверсия, като моя старшина Ев Барет от взвод 22, помощниците при оръдията, снайперистите и боцманите, които бяха поддържали екипажите си в изправност посредством познатата във Военноморските сили гранитна дисциплина. Това означаваше, че провинилите се биваха почерпвани с бърза цинтарка в задника или тупалка в ченето вместо с писмена заповед за наказание. Повярвайте, това вършеше работа по-добре от всеки бюрократичен тормоз — а и така се възпитаваха по-добри войници. Знам, защото така бях обучен и аз.

Както и да е, извадих тънък бележник с адреси от портфейла си, пуснах необходимия брой дребни в телефона и набрах един номер. Телефонът иззвъня веднъж, два пъти, три пъти, след което отговори ръмжащ водолазки глас:

— Ало?

— Мъгс, ти си безполезен задник, тънкохуй скапан лапач на боклуци, лайнолик лайномозъчен шибан малък минетчия.

От другия край на линията се чу незабавен смях, последван от:

— О, здрасти, скапан Ричард. От доста време не сме се чували. Все още ли се завираш чак до грозната си глава в конски лайна?

Оставих бележка в хотелската стая, че ще отсъствам цяла нощ, наех една кола и заминах на северозапад по междущатско шосе № 75 през модерните райони на Детройт — Роял Оук, Бирмингам и Понтиак, — след което продължих към Флинт, където голямото шосе зави точно на север. Ако Мичиган е оформен като дясна длан, обърната нагоре, то Сагиноу се намира точно под мястото, в което палецът се удебелява. Няколко мили северно от Сагиноу се отклоних от междущатското шосе по двулентов щатски път, карах по него дванадесет мили и завих на северозапад. На едно кръстовище, обозначено със знак стоп, завих наляво по настлан с черен асфалт път, който криволичеше право на север между поточета, огромни полета,

които по време на сезона сигурно са били засети с люцерна, пшеница, царевица и соя.

В момента те навярно бяха оставени незасети, а от изораната и набраздена почва стърчаха останки от растения. Но не можех да видя нищо — твърде тъмно беше. Продължих да карам под черното вечерно небе, като следвах дадените ми указания. Проверих шестицата си. Зад мен пътят беше празен. Ако някой ме следваше, значи кара с угасени фарове.

Просто за да съм сигурен, веднага след като пътят направи ляв завой, аз отбих, угасих собствените си фарове и изчаках петнадесет минути, като слушах радиото. Не мина нищо.

Възобнових пътуването и стигнах в малък град с непроизносимо индианско име и една-единствена главна улица с полусъборени магазини, чиито прозорци бяха затворени с капаци, изронени тротоари и никакви светофари. Преминах през него бавно. На две мили от другата страна завих по друг черен асфалтов път и продължих пет мили на север, докато стигнах в град, наречен на името на някоя жена — Черити.

Метрополисът Черити се състоеше от затворена бензиностанция, голи и издълбани от вода бетонни плочи в местата, където някога са се намирали помпите, и празен магазин, на чиито витрини някога е имало фермерско оборудване. Малкото къщи встрани от пътя не криеха възрастта си и белезите на суровите зими в района.

Максималната скорост продължаваше да бъде ограничена до 25 мили в час, когато фаровете ми осветиха огромната бяла котва от бетон, върху която беше поставена пощенската му кутия от дърво в корабносив цвят. Отминах котвата и веднага завих вляво, като слязох върху настлана с чакъл пътека, която минаваше точно покрай малката бяла къща, някога принадлежала на родителите му. В края на пътя стоеше наскоро измит и лъснат с восък сив буик с четири врати и с неизвестен брой години.

Той ме чакаше — зад предната врата, която нетърпеливо бе оставил отворена — с хладилник, пълен с леденостудена бира и с топла мечешка прегръдка. В групите по подводна диверсия беше известен като Мъгс^[5]. Мъгс, защото големите му ирландски уши стърчаха на деветдесет градуса от главата, а да не говорим, че в групите по подводна диверсия от около 1950 година не можеше да се

носи име като Алойсиъл Шон Съливан. Не, ако човек иска да мине жив през обучението за включване в групите по подводна диверсия — така се наричаше, преди да измислят основното обучение по подводна диверсия за тюлени.

Сега беше съвсем сам. Жена му Алис беше починала. Децата и семействата им бяха се преместили на запад и на юг и живееха добре в Тексас и Калифорния. Защо да не отиде при тях? Да живее на слънце и да играе голф? Отговорът беше, че мястото му е там, където са корените му, и проклет да е, ако го напусне отново. Преди повече от половин век беше заминал за морето. След двадесет и една години на разпределения беше се уволнил, върнал се в Мичиган и работил като полицаи в Детройт. Петнадесет години по-късно беше дръпнал резето, както полицаите наричат уволнението, върнал се тук и тук щеше да остане.

Забелязах безупречно подредения хол, спретнатото добре почистено антре, зад което имаше малка гостна, която беше превърнал в свой кабинет с телефон, компютър и факс върху направено от самия него бюро.

Просто за майтап метнах едно петаче върху силно опънатото одеяло на леглото и наблюдавах ухиления Мъгс, когато го улових на тридесетина сантиметра във въздуха. Морякът си остава моряк за цял живот.

Макар и на шестдесет и пет години, той все още притежаваше походката и извитите крака на моряк от рисуваните филми (всъщност Мъгс винаги ми е напомнял моряка Попай с размерите и формата си). Имаше лице, за каквото Бог, изглежда, е мислил, когато е създал моряшките кепета. Мъгс седна в охлузения си от използване фотьойл и прокара ръка през гъстата си червена и побеляла коса. Аз седнах на ъгъла на дивана. Той беше нарязал малко швейцарско сирене, забол по една клечка за зъби във всяко парченце и наредил около сиренето малки солени бисквити. Постави стъклената чиния на масичката за кафе пред мен. Аз си взех парче сирене, поставих го на една бисквитка, лапнах го наведнъж и след това го промях с глътка бира.

Хубаво беше — да се чете успокояващо, — че го виждам. Мъгс представляваше Военноморските сили, в които бях постъпил на седемнадесет години: онова обвързано от традиции братство на дървени кораби и железни мъже, а не обратното, в което са се

превърнали сега. И както толкова много старшини от своята ера, Мъгс Съливан следваше правилото, което аз наричам Първи морски закон на Ев Барет и който се свежда до идеята, че ние всички имаме задължението да предаваме своите знания и традиции на всяко следващо поколение моряци. Все по-трудно и по-трудно е в наше време да се намерят старшини, които практикуват закона на Барет. Но когато старшина Мъгс Съливан служеше, Военноморските сили живееха съобразно този закон.

Той ме остави да седя и изпускам пара в продължение на две бири време. Когато вече не можеше да търпи тишината, се наведе напред в своя фотьойл и надвесил към мен голямата си челюст на булдог-водолаз с меко изражение.

— Окей, гаден Ричард — каза той, — какъв е шибаният проблем? Не си пропътувал всичкото това разстояние само за да ядеш от проклетото ми уисконсинско сирене и да пиеш от проклетата ми супермаркетска бира.

Върнах се в Детройт малко преди обед. Гризача и Алигатора чакаха с новини. Е, всъщност чакаха с една огромна смрадлива торба с Кони Айлъндчета. Кони Айлъндчетата са местна детройтска храна. Тя представлява хотдог със свинско и говеждо и който знае какво още, отрупан с чили, горчица, ряпа и лук, всичко това сервирано върху мек, лесен за сдъвкване, гнусен, приличен на кифла хляб. Два от тях осигуряват на организма толкова много метан, че стига за отопление на дома за цяла седмица. Аз като истински застъпник за околната среда изядох три. След това, тъй като момчетата искаха да ми покажат, а не да ми разкажат какво са открили, настаних задника си (а да не говорим за ауспуховата тръба) на задната седалка на колата под наем и тръгнахме към Ипсиланти — със свалени прозорци на всички врати.

Датата на крайъгълния камък до склада на Националната гвардия в Ипсиланти сочеше 1958 г. Това представляваше едно истински грозно огромно двуетажно здание, построено в стил, който може да се нарече *faux castle*^[6]. Сградата беше направена от евтини червени тухли, които изпъкваха на фона на блокове от сив камък от неопределен вид и от бойници на покрива, както и четири кули със зъбери. Разбира се, средновековната външност на сградата се

променяше малко от изрисуваните надписи по стените. Грозната постройка се намираше в незаклучена площ от три до четири акъра, оградена с вериги. Отпред имаше две двадесетмилиметрови противотанкови оръдия от корейската война, застанали като мълчалива стража от двете страни на един олющен и очукан пилон за знаме.

Докато се приближавахме, забелязах дузина двутонни камиони с брезентови чергила, спрени безредно върху осеяния с дупки паркинг в задната част. Оставихме колата на една пряка разстояние, за да не привличаме внимание, и отидохме до предната врата. Там на един лист, поставен в остъклено табло, бяха посочени офицерите на пост и техният месечен график. Въпреки че първоначално сградата е била построена като оръжеен склад за Националната гвардия, съгласно написаното в листа, сега тя имаше двойно предназначение. Служеше като регионален щаб на Шеста мичиганска пехотна дивизия на Националната гвардия. (От художественото оформление разбрах, че наричат себе си Рисовете.) Освен това служеше и като вторично депо за КОМБАЮМ — КОМандването на Военните Арсенали, Южен Мичиган — на армията на САЩ.

Разтърсих предните врати. Бяха заключени. Притиснах нос върху стъклото. Вътре не светеха крушки.

Алигатора и Гризача ме заведоха до задната страна. Минахме за по-късо между камионите и се разходихме към задната ограда, която представляваше издигната на метър и шестдесет плетеница от вериги, на върха на която липсваше дори най-елементарен ред бодлива тел. Проверих гледката от другата страна. Плацът достигаше до огромен настлан с камъни паркинг, също с ограда, на който се намираха множество неохранявани огромни камиони влекачи.

Гризача посочи надолу. Погледнах.

— Е?

Той поклати глава.

— Трябва да се вгледаш по-внимателно, капитане.

Сега забелязах за какво наемква. Виждаха се бледи, но ясно различни следи от двойни гуми, стигащи до оградата — следи, които сякаш преминаваха под самата ограда.

Отстъпих, обърнах се и разгледах пейзажа. След това разгледах оградата по-отблизо. Без да бързам, се върнах до сградата, като се

движех, сякаш съм член дозор, което ще рече, че обръщах внимание на всичко около себе си.

Вдигнах очи към покрива. След като видях каквото търсех, върнах погледа си към земята и внимателно разгледах макадама. Бавно крачех край стената на сградата, гледайки неравния шев между макадама и тухлите.

Не ставаше. Отидох по средата на сградата, където тежката стоманена задна врата на ролки (грижливо украсена с множество надписи със спрейове и рисунки на бяла стилизирана корона) беше залостена със скоба и тежък катинар, и започнах всичко отново, като изпълнявах това, което във водата се нарича търсене по модел.

Преминах сантиметър по сантиметър надясно, докато бях обхванал цялото разстояние от вратата до ъгъла дясно на борд. След това направих същото и откъм левия борд, като внимателно прекривах малки парченца стъкла и боклуци и напрегнато гледах към земята, без да изпускам нищо.

След половин час усилия и концентрация се върнах до оградата, проверих ъглите и отново се захванах с търсенето по модел. Трябваша ми още четиридесет минути, за да открия всички елементи и да ги сглобя къс по къс.

Всичко се виждаше: трябва само да знаете какво да търсите.

- Някой, който не умееше да се цели добре, е използвал прашка, за да угаси двете охранителни лампи с натрий под високо налягане, осветяващи паркинга. Притежавах доказателството за ниските умения на стрелеца — девет лагерни сачми. Това е било сторено неотдавна, защото по сачмите нямаше следи от ръжда или окисляване.

- Някой, който притежава талант при маскировките, е паркирал много хитро камионите по привидно безразборен начин. Но всъщност така камионите образуваха ефективен параван, който не позволяваше на никой, преминал случайно с кола по улицата, да забележи какво ставаше при задната врата на сградата.

- Някой много внимателно е махнал закрепените с болтове ленти, които поддържаха триметров участък от оградата на мястото ѝ, и ги е заменил с връзки от найлонова материя, която може да бъде свалена и поставена на място за няколко секунди.

- Един камион с две задни оси е вкаран на заден ход между коловете на оградата достатъчно навътре, за да се провери дали може

да мине.

- Всичките горни подобрения на това недвижимо имущество бяха извършени по времето, когато Л. К. Строхаус се намирал в близкия Детройт. Какво съвпадение, а?

Казах на Алигатора и Гризача какво мисля. Те поклатиха глави в знак на съгласие. Започнах да търкалям с крак парче чакъл върху настилната на паркинга.

— Какво има вътре? — Смятах за естествено, че моите хора са влезли, за да проверят.

— Ами Националната гвардия държи оръжието и мунициите си в шкафови — отговори Гризача. — Но големите неща принадлежат на КОМБАЮМ. Имат сигурно три дузини леки минохвъргачки осемдесет и първи калибър и петдесет автоматични пушки М-60 с двукраки стойки в сандъци, както и хиляда и пет-шестстотин автомата М-16, петстотин пистолета от старите „Берета М-92“, много муниции — сто и петдесет хиляди патрона калибър 7,65 на ленти, сто хиляди деветмилиметрови патрона и сто сандъка с осколочни гранати, мини, няколко стотици мини за минохвъргачки и петстотин кутии с 5,56-милиметрови патрони.

— И никой не ги пази, нали?

Алигатора поклати глава.

— Вратите към всички складове бяха отворени, и то доста добре. Ако не се вгледаш внимателно, няма да разбереш, че бравите са незаклучени.

— Всичко е нагласено като за изнасяне — обади се Гризача. Ако имаше човек, който разбира от изнасяния, това беше той. Можеше да краде всичко — от полуавтоматичен пистолет до самолет „С-5“.

— И няма никаква охрана, нали?

Алигатора обърна длани нагоре и сви рамене. Разбира се, че нямаше.

Я не се изненадвайте. Позволете да ви дам малко предистория. От края на 1995 г.

- Проклетото Министерство на енергетиката не може да открие къде се намират двадесет и два килограма плутоний, годен за употреба в оръжия. Олеле.

- Министерството на отбраната, изглежда, е загубило следите на единадесет агрегата „Алфа“ — знаете за тях, нали? Това са преносими от хора ядрени оръжия, разработени за носене от тюлени и одеялоглавци при проникване зад вражеските линии. Извинявайте за това.

- Хората, които са отговорни за унищожаването на всичките ни химични/биологически/нервнопаралитични бойни запаси не могат да открият къде са 276 контейнера с отбрани нервнопаралитични вещества, включително зарин — безцветен смъртоносен нервнопаралитичен газ без миризма (който трябва да си спомните от инцидента в токийското метро преди две години), неговия по-мощен братовчед табун, както и два нови и строго секретни препарата „TSB-12“ и „SRQ-44“. Е, никой не е идеален.

Така че предвид горните факти за какъв хуй ѝ трябва на армията да си създава главоболия, за да пази някакви си няколко хиляди оръжия и половин милион патрони?

Тази информация ви кара да се чувствате наистина сигурни, нали?

Да, и мен. Както и да е, аз знаех точно как мислят задниците, които щяха да оберат склада: можеха да вземат сто, дори двеста автоматични пушки М-16, осемдесет-деветдесет пистолета и половин дузина автомати М-60, и ще минат месеци, а може би дори години, преди загубите да бъдат открити.

Защо ли? По две причини. Първо, защото знаеха, че никой не извършва административни проверки — от онези, при които командващ офицер проверява всяко болтче и гайка, брои всеки патрон и проверява всяко оръжие под своето командване. За това са необходими усилия. А има и всякакви гадни документи, които трябва да се попълват, ако се установи липса. Затова простият отговор е, че административните проверки се провеждат рядко, дори ако главният армейски инспектор знае, че се крадат оръжия.

Второ, всеизвестна истина е, че минохвъргачките и автоматите не се използват често от пехотните части на Националната гвардия. Вижте, минохвъргачката 81-ви калибър има ефективен диапазон на действие от 5800 метра — това е почти четири мили. Автоматите М-60

имат обсег до 1100 метра. Нито едно от тези оръжия не се използва при тримесечните цикли на обучение, когато взводовете посещават близкото двестаметрово стрелбище. Всъщност единствено когато цялата дивизия замине с камионите в Джорджия или към Маркет, или пък където, по дяволите, си провежда ежегодните двуседмични бойни учения в някоя база с достатъчно пространство и огромна огнева зона, тогава всъщност се раздават минохвъргачките и автоматите.

Това място щеше да бъде оскубано до шушка и аз исках да съм тук, когато пристигнат скубачите.

Време беше да строя бойците. Отидохме в един магазин за клетъчни телефони и с помощта на кредитна карта „Виза“, която използвам под псевдоним, купих три дигитални клетъчни телефона „Моторола“. Веднага щом ги включиха, се обадох във вила „Свирепия“.

— Да... — Гласът на Уондър се чуваше силно и ясно.

Не е ли страхотно нещо техниката?

— Да ти го начукам. Яж лайна и лай по луната, Уондър.

Той се засмя.

— И ти, сър Хуй.

— Получи ли бележката ми?

Бях му изпратил факс от къщата на Мъгс с половин дузина кратки съобщения, които да заложи на различни места в „Интелинк“.

— Да. За всичко съм се погрижил.

— Добре.

Наредих му да изведе оттам веселите мародери много бързо — казах, че започва да става интересно. Обясних му какво искам да направи. Уондър отговори с „тъй вярно, сър“, показва ми един словесен среден пръст и затвори.

След това се обадох на Мъгс, за да му дам номера на новия си клетъчен телефон. Той го записа, а след това, нали си е старшина, започна да задава въпроси. Изслуша доклада ми за обстановката, след което изръмжа, че ще пристигне на сцената след два часа.

Понечих да му кажа, че не трябва да идва, но той ме прекъсна и ми каза — ще предам точните му думи: „Понякога така се държиш като пълен шибан задник, така че разбирам защо те накараха да станеш офицер, а не те произведоха старшина. Някой не ти ли е казвал, мамицата ти, че трябва да се научиш да приемаш «да» за отговор?“

След като помислих две секунди, разбрах, че това е страхотна идея. Той беше пенсиониран полицай, който познаваше терена и много от играчите. И което е по-важно, имаше пълен сейф с огнестрелни оръжия и тайно разрешително за тях.

Разбира се, не трябваше да повдигам точно тази тема.

— Не тревожи грозната си мутра за дребните неща, гаден Ричард. Аз ще донеса играчките.

От колата се обадох на номера в Северна Вирджиния, който ми беше дал Свещеника. Отговори ми женски глас. Казах кодовото си име. Гласът не отговори, а вместо това след няколко секунди чух електронния сигнал на звънящ телефон.

Свещеника отговори след четири позвънявания:

— Здравсти, Дик. Какъв е резултатът?

Тъй като разговаряхме по необезопасена линия, го информирах за всичко в най-общи линии. Казах му, че възнамеряваме да обсадим склада на КОМБАЮМ в Ипсиланти, и той одобри идеята. От начина, по който ми задаваше въпросите, разбихах, че си води мислени записки.

След като свърших, той замълча, а после попита:

— Имаш ли нужда от нещо?

И още как. Щях да имам нужда от цяла кофа пари за тази операция.

Свещеника отговори, че няма проблеми, ще направи каквото трябва, за да даде пари на Уондър на летището. Попита има ли друго? Нещо конкретно?

Имаше много конкретни неща и всички те засягаха Л. К. Строхаус. Но не възнамерявах да казвам нищо — все още не. Казах му, че ще държа връзка, а след това изключих телефона.

По времето, когато свърших разговора, Алигатора тъкмо беше се върнал в Детройт.

Аз бях оставил Гризача да наблюдава — той бе моят *raton en la hierba* или, по-точно, *en el aparcamiento*^[7], което означава „моят плъх на де ла паркинга“. Алигатора щеше да ме остави в хотела, а след това да се върне при него. И скоро към моите две млади животни щеше да

се присъедини един стар водолаз-жабок. Що за гадна, шибана менажерия.

А аз? Аз трябваше да взема душ и да се преоблека. Имаше други неопитомени създания, с които щях да си имам работа тази вечер.

[1] Идиоматичен израз, означаващ смелост, кураж. — Б.пр. ↑

[2] Категория на началник-щаб на разузнавателни, тилови и др. войски. — Б.пр. ↑

[3] Отец, татко (фр.). — Б.пр. ↑

[4] От известната фраза „В любовта и войната всичко е честно“. — Б.пр. ↑

[5] Каната. — Б.пр. ↑

[6] Игра на думи от френския израз „faux pas“ — гаф, като думата „pas“ е заменена с „castle“ — крепост. — Б.пр. ↑

[7] Игра на думи — от израза *Snake in the grass* — „змия в тревата“ със значение на скрита опасност, скрит враг. — Б.пр. ↑

10.

В 22:25 — почти с час закъснение — се качих в таванската част на хотела със специален асансьор, в който работеше същият голям лош ДГВ, с когото се бях спречкал предишния ден в мъжката тоалетна. Сега не изглеждаше толкова безупречно — на китката си носеше шина, кожата на бузата му беше пурпурночервена, а петдесетдоларовата му прическа бе съсипана от някой лекар от бърза помощ, обръснал главата му отстрани, за да направи няколко шева — десетина, ако се съди по бинта — около ухото на бедното копеле.

Ухилих се нахално на мистър ДГВ и го праснах по дясното рамо, когато влязох през вратата.

— Моля за позволение да се кача на борда.

Той не отговори.

— Най-после си уреди тази сладка работа, а? Виждам, че се издигааш. Честито.

Отново го ръгнах.

Той изохка, а след това се обърна с гръб към мен, за да може да удари по бутоните (обзалагам се, че му се искаше да удря другаде), и ние се изкачихме по четиридесет и шестте етажа, без да говорим, загледани в тавана и заслушани в асансьорната версия на песента „Ще те държа под око“. Колко подходящо.

Вратите се отвориха със съскане и аз излязох.

— В края на коридора отляво на вас, сър — каза мистър ДГВ през зъби.

— Внимавай по пътя надолу, човече. Доста е като за начинаещ.

Покритият с килим коридор правеше лека извивка след асансьора. Отидох при две огромни двойни дървени врати, пред които стоеше друг ДГВ в син раиран костюм, радиослушалка в ухото и микрофон на китката.

Този беше невероятно мил.

— Добър вечер, сър — каза той най-почтително.

Кимнах, вдигнал глава към стратосферата. Дъг откъде ли намираще тези типове?

Той отвори дясната врата и застана до нея.
— Моля, влезте. Господин Строхаус ви очаква.

Бях очаквал тълпа, но той ме чакаше сам в хола. Имаше камина с огън — черешово дърво, ако можех да съдя по сладникавия мирис — и дълъг бял диван, заобиколен от двете страни от две двойки фотьойли. Картините бяха литографии, но си ги биваше. Килимът — впечатляващо разкошен. Очевидно сервитьорите бяха дошли и си отишли, защото тук беше безупречно — не се виждаше нито една салфетка за коктейли, изоставени ордъври или празни винени чаши. Върху масичката за кафе с дебело два сантиметра стъкло стоеше бутилка джин „Бомбай“, замразена в куб лед с размерите на тухла. Увита бе в ленена салфетка и стоеше върху поднос за напитки.

До джина имаше кофа с лед, в която стоеше четвъртлитрова кана със златиста течност, както и отворена кутия кола. До кофата имаше поставена старомодна чаша от гравирани кристал за две напитки и една салфетка за коктейл. Очаквах ме.

Той стоеше прав, загледан над огромната тераса към светлинките, които мигаха от другата страна на реката в Уиндзор, Онтарио. Върху гащите от петдесет долара носеше добре скроен смокинг. Панталоните се спускаха върху чифт направени по поръчка каубойски ботуши от грапава черна кожа. Над яката на плисираната му риза се виждаше бяло-синя панделка, от която висеше Почетният медал на Конгреса.

В лявата си ръка държеше чаша, в която се виждаха остатъци от коктейл и разтопен лед. Изглежда, беше забелязал отражението ми в стъклото, защото се обърна и вдигна тост с чашата си.

— Здравсти, Дик. Добре дошъл на забавата.

— Добър вечер.

— Липсваше ми на джамбурето.

— Имах ангажименти.

— Жалко. Страхотно беше. Трябваше да видиш моята маса — сенатори, генерали и адмирали на редовна служба и някои местни бизнесмени и други подобни лайна. Страхотна група.

— Съжалявам, че не можах да стигна навреме.

Кимна.

— И аз. Можеше да има малко гаден биднес за теб сега, когато отново си цивилен.

Нищо не казах и затова той се обърна към гледката си и с широк жест смени темата:

— Хубаво е, а?

Повече от хубаво беше и му го казах.

Засмя се.

— Прав си — каза. — Удивително е какво може да се купи с шест хиляди седемстотин и петдесет долара дневно, без да се включва обслужването по стаите. — Отново се засмя. — Хей, знаеш ли какво? Трябва да си долея, а и ти имаш нужда от напитка.

— Благодаря. — Огледах се. — Къде е Дъг?

— Излязъл е да дебне някъде — небрежно отговори калифорниецът. — Познаваш Дъг — става толкова неспокоен. Понякога ми се струва, че му е скучно с мен.

Отиде до масичката за кафе, вдигна четвъртлитровата кана, внимателно изсипа част от течността в чашата си, добави три бучки лед и я напълни до ръба с кола.

— Давай, налей си.

— Благодаря.

Изсипах шепа кубчета в чашата си и посегнах към бутилката с джин.

Преди да успея да си наляя, Л. К. Строхаус ме прекъсна:

— Помириши това.

Поднесе каната под носа ми. Ароматът определено беше като за менте. Но някак си се различаваше.

— Давай, давай, опитай го — няма проблем, — сръбни направо от каната, момче.

Подаде ми я. Отпих малко и му я върнах.

— Леко влиза.

— Леко и още как. Това е пъпеш, момчето ми, пъпеш. И ти никога досега не си пил такова нещо. Сто процента алкохол и влиза погладко от всичките проклети двадесетгодишни малцови уискита в целия проклет свят. Имам едно старо приятелче от Западен Арканзас, което ми го прави два пъти в годината. По пет галона наведнъж. И знаеш ли к'ва е тайната? Домати. Слага домати заедно с пъпешите и останалите лайна.

Мисълта за това го накара да се усмихне дяволито.

— Е, продължавай, синко, налей си малко от този адски скъп английски джин, който така много обичаш, след това паркирай задника си на дивана, за да можем да разтегнем по някой локум.

Не знам как е с вас, но на мен започваше да ми писва от тези глупости в леко фолклорен, селяшки стил, напомнящ за стърготини по пода, печка от варел и натъркаляни около нея типове.

— Виж какво, заднико. Да ти го начукам — казах му, за да го събудя. — Не си някакво бебе с лигавче и осрани пелени и затова разкарай скапания си селяндурски акцент и лафовете от гората и карай направо, става ли?

Това го сепна. Погледна ме така, сякаш съм откачен. След това отпи доста добра глътка от своето менте и кола, плъосна чашата върху масата, избърса уста с опакото на дланта си и се засмя.

— Предполагам, че не мога да продам на лайнар лайна, а, Дик?

Зависеше кой на кого ги пробутваше.

— Ти го каза, Л. К., а не аз.

Замълча. От начина, по който ме гледаше, предположих, че малко хора му говореха така.

— Е — най-после каза той, — това ми харесва. Харесвам откровените хора. Първите ми десет сделки бяха направени с хора, с които само си стиснах ръцете — и ме направиха богат. — Отпи от напитката си. — Сега имам двеста проклети адвокати на щат, които съставят договори. Имам още сто в четири фирми в Лос Анжелис, Ню Йорк, Лондон и Вашингтон — и тези кучи синове ми вземат по петстотин долара на час, за да хвърлят по някой проклет адвокатски поглед върху гореказаното, долуподписаното и горе— и долупосоченото, което пишат моите щатни адвокати — и пак ме съдят през цялото проклето време за нарушение на това или липса на онова, или пък за неизпълнение на нещо. Мама му стара, по-добре е да се върна към старите сделки срещу стискане на ръка.

Бих могъл да се застъпя за това мнение. Но не се намирах тук, за да дрънкам за адвокати или сделки — исках да знам защо тълпа танга, отвлекли самолет в Кий Уест, искаха да разговарят толкова много с него. Затова го попитах.

— По дяволите — отговори, — вероятно, защото знаят, че съм честен. — Отпи от чашата си и наблюдаваше реакциите ми. —

Получавам такива обаждания. Някакъв откачи миналата година и взе жена си за заложница. Даваха ме в шоуто на Лари Кинг — кучият син ми се обади по телефона и го уговорих да я остави точно там, на живо, в шоуто.

Вдигна рамене.

— С една дума, нямам представа защо онези пирати са ме търсили, освен че аз бих предпочел да говоря със себе си, а не с президента, защото аз съм човекът с най-честните отговори.

Отново отпи и ме загледа замислен над ръба на чашата си.

— Знаеш ли, искаше ми се да ми се бяха обадили от ФБР — вероятно щях да успея да направя нещо, за да не очистиш онези глупави задници.

Но заместник-директорът на ФБР за операциите му се беше обадил, а той — отказал да говори с тях, като не пропуснал и да ги наругае. Виждал бях доклада.

Дотук с честните отговори на Строхаус.

Не знам дали вече сте го разбрали, нежни читатели, но според мен тук имаше нещо явно не-готино.

Нека разгледаме ситуацията от моя ъгъл.

Първо. Л. К. Строхаус или някой негов приближен четеше файловете, които аз бях вкарал в „Интелинк“.

Второ. Ако можеше да чете фалшивите ми файлове, това означаваше, че може да манипулира цялата проклета система — както правеше Уондър.

Трето. Ако можеше да манипулира цялата система, значи можеше да си играе с улики, да унищожава информация, да променя съществуването на документите, дори да унищожава съдържанието на файловете. И всичко това по електронен път. Без отпечатыци — освен ако не знаехме какво търсим и не му поставим капан, както бяхме направили.

Нищо чудно, че Свещеника беше поискал аз и хората ми да се покрием. Нищо чудно, че беше настоял да стоим извън военните. Трябваше да приема за даденост, че не съществуваше нищо в системата „Интелинк“, което Л. К. Строхаус не можеше да види, ако пожелае.

Нищо чудно, че протоколът на генерал Барет до Свещеника беше написан на ръка — ако го имаше в компютъра, то вероятно Л. К. щеше вече да знае за него и обемистият ми словашки задник сега щеше да бъде накълцан.

Окей, знам, че една от заповедите ми за войната със специални методи постановява: Не си въобгъзвявай (защото така правиш мен и себе си на гъз). Но нека разгледаме подробно тази заповед. Да приемем, че Л. К. Строхаус не е чист. В такъв случай въпросът е колко не е чист. Дали преглеждаше вътрешната информация, за да си урежда сделки? Дали я продаваше и ако е така, на кого? Или пък не използваше ли достъпа си, за да си помогне с кандидатурата за президент, като създаде частна разузнавателна мрежа, която би могла да всее хаос, объркване и дезинформация сред правителството?

Е, приятели, съществуват няколко начина да се разбере това. Един от тях е да бъде попитан — доброто старо директно обвинение в лицето, поднесено в стил Пери Мейсън^[1].

Знаех, че това не би свършило никаква работа. Л. К. Строхаус беше прекарал изминалата година по телевизионни предавания. Не съществуваше въпрос, който да не му е задаван — от смехотворния „Вземали ли сте някога наркотици?“ по Ем Ти Ви до сублимното „Л. К., някои хора ви наричат псевдофашист — вие какво смятате за Мусолини?“ в шоуто на Лари Кинг. Не — старият Л. К. е бил в телевизионната школа. Знаеше как да отклонява въпроси с хумор, остроумие или сарказъм. Прекият подход нямаше да свърши работа. Щеше да се наложи да го ударя през задната врата — това е моето тюленско стенографско име за използване на неконвенционални бойни методи.

В този случай обаче нямаше да стрелям и плякосвам в буквален смисъл. Искях да създам психологическо предимство за себе си. Реших да го сторя, като атакувам самотнието му и посея смут.

Но не можех да постигна тази цел по явно интелектуален начин — той щеше веднага да прозре всичко. Инстинктивно знаех, че ще трябва да съм адски изтънчен. Всъщност трябваше да бъда непроницаем, мамицата му. (Навярно само по този начин можех да му го начукам по заслужения начин.) Затова се върнах към основите на неконвенционалната война — учението, което усвоявах още като млада попова лъжичка.

Рой Боъм имаше идеята да взема млади водолази-жабоци и да ги — да ни — посвещава в тайните на ориенталската философия. Всички ние смятахме навремето, че това са глупости — и Бог е свидетел, че доста огорчавахме Рой, когато ни караше да запаметяваме неща от Сун Дзъ^[2], Чан Ю, Миамото Мусаши^[3] и куп други древни воители. Всъщност буквално трябваше да набива знанието в главите ни — често пъти с помощта на юмруците си. Но познайте нещо — по-късно в боя, когато *merde* удряше *ventillateur* и ставаше дума за човешки живот, онези мъдри думи изникваха и ни помагаха да победим, да убиваме врага си в големи количества.

Затова съветът на Рой се върна при мен още веднъж — този път с думите на великия китайски тактик Чан Ю, който ни казва, че воинът контролира врага си, като предизвиква разочарование, изнервяне, объркване и притеснение.

Но този съвет не е ли малко очевиден, учителю Марчинко сан?

Да, попова лъжичко, така е. Но точно този прост съвет върши работа.

Приемам мъдростта на вашия опит, учителю Марчинко сан. Но как се постига такава страховито трудна и в същото време проста цел?

Е, попова лъжичко, слушай. Днешния си урок съм взел от добре прочетените поучения на един майстор на сабята, известен като Фудо, последовател от седемнадесети век на великия Миамото Мусаши.

Фудо е роден в Киото през 1627 г. (Познат е като „Непоклатимия“, за онези от вас, които се интересуват от подобни банални неща, и също както Шер^[4], Розеан^[5] и Халстън^[6], той е имал само едно име.) Останал сирак на дванадесет години, той станал пътуващ свещеник-шинтоист. На двадесет и една година му се явил Бог и той насочил цялата си енергия към изучаване на изкуството на острието. През 1652 г. вече бил създал бойния метод бушидо, съчетаващ кендо и фуджицу, познат като техниката на статуята. Вероятно най-добре я е резюмирал в известното стихче хайку на Фудо от 1654 г. за изкуството на боя със сабя:

Въздух, прорязван от стомана.

Острието спира: от безмълвен камък

смъртта е предопределена.

Сега, ако си следил пътя на воина, попова лъжичко, ще знаеш, че това стихче може да бъде тълкувано по няколко начина. Например „Безмълвният камък“, за който пише Фудо, може да означава врага или пък самия воин.

Хайде стига, учителю Марчинко сан. Това са просто мъжкарски психобръщолевици и конски лайна и аз не им вярвам.

Безочлива попова лъжичко, много имаш да учиш. Слушай и аз ще ти дам мъдрост.

Виж какво, ако врагът е станал безмълвен, това означава, че са му отнети всичките възможности да се защитава, планира и съпротивлява, защото острието, спряно в смъртоносния си път, го е довело до страх и объркване. Но ако воинът се е превърнал в безмълвен камък, той става непробиваем като гранит. Мотивите му не могат да бъдат прозрени и той ще създаде объркване и смут.

Но това е противоречие, учителю Марчинко сан. Не може да имаш и едното, и другото.

Разбира се, противоречие е, попова лъжичко. Но забравяш, че както учи учителят Боъм, съществено важният учебен предмет Вниманиезнание изисква всичко да бъде всичко и в еднакви пропорции на съществуване. Безкрайно взаимодействие, което влияе върху съдбите на всички твари и неща. Мисли за това като за равновесието, представено от черно и бяло. Ин и ян^[7]. Лаурел и Харди. Крачун и Малчо. Клинтън и Гор.

О, учителю Марчинко сан, ти май си изкукуригал.

Да ти го начукам, попова лъжичко, махай се от моя храм — ти си безнадежден случай.

Но аз не бях безнадежден. Защото си спомнях още нещо важно в стихчето на Фудо: спомних си, че техниката на статуята може да създаде ефективна база за разпит.

За онези от вас, които сега са напълно объркани, искам позволение да обясня. Тишината е страхотно и ефективно оръжие, когато се използва при разпит. Просто казано, гледаш към задника, докато той се почувства длъжен да проговори.

Да, знам, че се съмнявате, но това върши работа, по дяволите. Всъщност този метод е адаптиран и като част от сегашната доктрина по разпитите в ЦРУ. Християните в действие дори са отпечатали стихчето на Фудо върху своя наръчник за обучение.

Аз знам, че този метод е ефективен, защото съм виждал как го използва Тоширо Окинага, мой стар приятел от Куника — японската национална полицейска контратерористична група, — по време на съвместна операция, която проведохме заедно преди няколко години. Тоширо бе заловил един заподозрян от японската Червена армия, върху който, изглежда, методите на разпит не даваха резултат. Най-добрите агенти на Куника се бяха опитвали да го пречупят, но не успяваха.

Тогавя Тоширо накара да доведат тангото в малка килия. Там двамата седели лице в лице. То Шо гледал напрегнато арестувания в продължение на четиридесет минути, без да мърда, без да мига, без дори да диша. Тангото от японската Червена армия не устояло на напрегнатия поглед — почувствало се сякаш принудено да говори. Накрая доброволно признало греховете си.

Интересно щеше да е да се разбере колко време би издържал Л. К. Строхаус, когато бъде изправен пред съчетание от Мусаши и Фудо — насочени през мен. Отпих глътка от своя джин, след това оставих чашката на масата и се вгледах в милиардера, като концентрирах погледа си върху конгресния медал точно под адамовата му ябълка. Не мигах. Не се усещаше, че дишам. Имаше само тишина. И търпение.

Л. К. Строхаус, който съвсем не е непроницаем човек от Изтока, издържа по-малко от минута и половина. Отначало изглеждаше объркан. После постави чашата си на масата и ме загледа с подкупваща усмивка. След като не реагирах, той вдигна чашата си, отпи и я остави обратно на масата. Започна да барабани с костеливите си пръсти по масата. После се закашля. Отново ме погледна. Понечи да стане, отпусна се и още веднъж се усмихна, но този път нервно.

— Не че не си го заслужавах — избърбори той. — Задници — те бяха тъпи задници.

Още веднъж изчака да му кажа нещо. Не казах нищо и той отново започна. Този път ми поднесе пълна шаблонна кампанийна реч:

— Дик, трябва да видиш нещата по моя начин, а той е, че светът е полудял и трябва да се оправи. — Взе напитката си, сръбна от нея и внимателно я върна на масичката за кафе. — Изгубили сме чувството

си за отговорност — онзи независим новаторски дух на дедите си. Виж проклетите съдебни дела в наше време. Каквото и да направиш днес, някой те съди. А и проклетото правителство не струва кой знае колко. Например миналата година Администрацията по трудова безопасност и здраве ме съди. Някакъв бюрократ с тридесет и пет хиляди долара годишна заплата искаше да поставя на тухлите си предупреждаващи етикети, защото бил ги смлял и ги дал на плъхове, а плъховете умрели. — Той удари с длан облегалката за ръка на фотьойла си. — По дяволите, момче, и ти би умрял, ако изядеш пет кила смлени тухли. И това е само от гледна точка на биднеса. Ами виж какво става в армията. Ти се разходи в изложбената зала на конвенцията — сега всичко е симулатори и военни игри. Проклети играчки. Никой вече не иска да скача в калта, както сме правили аз и ти. И това е най-малкият проблем. Ние нямаме кураж. Нямаме гордост, нито остър ум — като се започне от върха, та чак до долу, а дори и връх няма. По дяволите, Дик, останаха ни само няколко воители и те гледат да ги чупят колкото може по-бързо.

Добре репетираният му монолог отне още половин час и още две оранжеви напитки с кола. Говори за съкращенията в армията и за липсата на готовност, за нарастващата престъпност, процъфтяването на измамите със социални помощи, разглезените престъпници, както и за арогантното правителство. Оставих го да плещи. Изобщо не промених изражението си. Не му позволих да забележи, че мигам или дишам.

Когато му се свърши запасът от слова, започна да се горещи и мята, опипвайки почвата и търсейки нещо, което да му позволи да се освободи от неумолимото ми присъствие. Накрая заговори за мен.

Отначало изрецитира цялата ми биография. От казаното беше очевидно, че е получил достъп до всичките ми доклади за армейска годност — дори и до секретните от „ТЮЛЕН-група 6“ и „Червената клетка“. Привеждаше цитати от вътрешни протоколи на Националната следствена служба, написани по време на шестдесетмилионното разследване от Военноморските сили на дейността ми. Дори повтори дописките на Пинки Прескът, в които той ме порицаваше, че работя без предварителна заповед.

Слушах думите му, потънал в каменно безмълвие. Знаех какво прави: опитваше се да изгради позиции срещу Военноморските сили. Защо? Защото се опитваше да ме наеме за себе си.

Това е стар трик на офицерите от разузнаването. Настройваш обекта на следствието срещу хората, за които работи. Ласкаеш. Примамваш. Правиш мили очички. И тогава, преди да се усети, му пускаш въдичката и е свършено с него.

В съответствие с формулата неговият тон и поведение се промениха — от покровителствени станаха прелъстителни.

Настояваше, че се нуждае от помощта ми. Военноморските сили били ми го начукали и аз не съм им дължал нищо. Дори ако съм извън системата на Военноморските сили, правителството пак можело да ме погне. В края на краищата правили са го и преди. Но Л. К. можел да ми помогне — ако го подкрепя. Каза, че в края на краищата аз все още имам мрежата си от приятели — много приятели — и той искаше да използвам влиянието си сред общността на бойците диверсанти, за да му помогна да постигне целите си. Каза, че това е в силите ми.

Ето къде била работата. Истинските стрелци и плячкаджии не бяха с него — а той ги искаше. Очевидно знаеше, че все още имам известно влияние в тези среди, защото кучият му син сега съвсем се разгореци — край рамото ми прехвърчаха малки пръски слюнка, докато той дрънкаше за нещата, които биха станали, ако спечели битката за Белия дом, и че на мен ми е сигурен висш административен пост.

— Ти ще бъдеш личният стрелец-плячкаджия на президента — каза Строхаус с крива усмивка, разтегната по цялото му лице. — Помисли за това, Дик, помисли.

Лицето ми представляваше маска.

Той разтвори ръце с обърнати нагоре длани като при молитва. Тонът му се промени отново — от лукав стана заговорнически.

— Истината, Дик, е, че човек трябва да управлява страната така, сякаш е биднес. Това е единственият ефективен начин да дадеш нещо срещу парите на хората. Но в биднеса има място само за един председател на управителния съвет.

— Една гледна точка — каза той след кратко мълчание. Започна да чака отговора ми. — Един начин на живот. Една стойностна система...

Това ми звучеше като тоталитаризъм — всъщност като сталинизъм. Но си спомних стихчето на Фудо, прехапах език и не казах нищо.

Погледна ме в търсене на подкрепа.

— Така ли е? Е, прав ли съм? Прав съм. Без съмнение.

Виждаше се как тишината го провокира.

Което беше точно моето желание. И накрая, точно както беше предрекъл безсмъртният японски воин, поведението ми го накара да действа прибързано.

Видях как лицето му доби изражение на лунатик с диви очи — ужасно, злобно и неопикуемо страховито.

— Знаеш ли какво ще стане, Дик? Аз знам. Страната ще се пръсне по проклетите си шевове. Най-напред ще ни обезоръжат, за да може всички оръжия да се намират в ръцете на престъпници. А наркотиците? Ще ги има навсякъде и никой няма да ги спира. Вътрешен тероризъм. Това е следващата стъпка. Оклахома не беше нищо. Нищо в сравнение с това, което ще се случи скоро. Ще настъпи тотална анархия — животните ще поемат контрола и няма начин да бъдат спрени. Цялата тъкан на обществото ще се разпадне по проклетите шевове.

Замълча. Пое си дъх.

— И знаеш ли какво? Ти ми показва пътя.

Преборих се с импулса да се размърдам, да отговоря. Какво говореше той, по дяволите? Знаех, че единственият начин да разбере е да го оставя да говори. Запазих мълчание.

— Ти — каза той. — Четох всички онези неща за Лондон — за оня шибан задник Брукфийлд. Той беше объркал всичко. Опитваше се да организира нещата до посиране.

Лицето му беше станало червено, а очите — като на някакъв шибан луд.

— Виж, това е грешката, която всички допускат. Организират — оставят следи. Действат по модел. Моделът е лошо нещо, нали? Те са конвенционални, мамицата им, Дик. Ти можеш да проследиш един модел. Но не можеш да проследиш хаоса. Хаосът просто става. Няма модел. Има само действие.

Наблюдавах го безмълвен. Той продължи да плещи.

— Никой не може да спре хаоса — никой освен мен. Мен. И ще го направя по свой начин — както по твоя начин. Знаеш какво да правиш — намираш ги и ги убиваш. Убиваш всички — животни,

изменници, проклети бюрократи. Мисли за това като за изхвърляне на боклука.

Погледна ме, за да потърси някакво одобрение. Получи единствено празния ми поглед на потънал в размисъл зен будист. Реагира, като пое нова глътка напитка с кола, и продължи, като преглъщаше думите си:

— Но ти знаеш какво е необходимо за това. Бил си там. Искан си силен юмрук. Абсолютна сила. Сега наричай го, както си пожелаеш, но, по дяволите, момче — аз му викам динамично правителство. Онези задници го наричат с други думи — авторитарно, фашистко, тоталитарно, — е, да им го начукам. Мама му стара, точно това ѝ трябва на тази страна. Доза английска сол. Политическа клизма. Ново начало. Знаеш ли какво си мисля? Според мен Конгресът трябва да иде по дяволите — с всичките онези надуты копелета, дето отнемат правата ни. По дяволите да върви и съдебната система — шибани пътокогъзи съдии, които нямат твърдо мнение по никой въпрос. И по дяволите всички чекове и балансови отчети — те и без това от петдесет години насам не вършат никаква работа. Не ни трябва. Никак.

Пресуши напитката си и отново си наля. Очите му вече блестяха и се чудех колко ли беше изпил преди това.

— Знаеш ли защо ще стана президент? — зададе ми риторичен въпрос той.

Не реагирах.

Това нямаше значение — не можеше да се стърпи да ми каже:

— Защото ми стиска да направя каквото трябва — да заставя Америка да разбере колко много се нуждае от мен. А тя се нуждае от мен, Дик — от нас, от нашия тип водачество.

Направи достатъчно дълга пауза, за да си поеме дъх и да отпие от напитката си.

— Знаеш ли, като погледна онзи слабохарактерен пъто в Белия дом — привлече той, — ми се гади. Повръща ми се. Той е само един дезертьор от редовна военна служба, прави каквото му каже оная работа на жена му, пуши марихуана и гони мацките. Страхливец, Дик, страхливец е. Знаеш ли какво означава това? Това означава, че не може да ми бъде командващ и аз не съм длъжен да се подчинявам на

проклетите му заповеди, да следвам проклетите му укази или да уважавам проклетите му закони.

Е, приятели, това не е вярно. Президентът може да е страхливец, да е дезертър от редовна военна служба, да прави каквото му каже оная работа на жена му, да пуши марихуана и да гони мацките — и ако е такъв, то разкарайте кучия му син, гласувайте да се махне от кабинета си (или, което е по-добре, не гласувайте за влизането му там).

Но президентът е върховният главнокомандващ. Точка. Край. И аз разбрах какво беше предвидил за нас Строхаус. Всичките липсващи оръжия щяха да заминат при наркобандитите, откачените, параноиците. И докато ФБР и останалите търсят структура, шаблон, някакъв главен план, всичките тези хиляди въоръжени и опасни откачени задници ще бъдат там, навън, и ще стрелят и плякосват благодарение на Л. К. Строхаус.

Л. К. беше прав за едно. Това със сигурност щеше да обърне шибаната Америка надолу с главата.

Но Л. К. искаше да направи повече. Той търсеше начин да насърчи същия вид революция отдолу нагоре, каквато се надяваше да направи Чарли Мейсън^[8] в края на шестдесетте години. Мейсън я наричаше миш-маш. Разбира се, Чарли си беше луд. Откачен. Психар. Социопат.

Но такъв беше и Строхаус. Той щеше да раздаде доста оръжие и експлозивни на тъпна опасни ненормални — и в крайна сметка щяха да бъдат убити невинни хора. Убити, за да може той да каже политическата си дума. Точно както задниците-танга, които бяха взривили сградата „Мъра“^[9] в Оклахома. Те също бяха искали да изразят политическо мнение. Направиха го — но то не беше това, което са искали първоначално.

Той вече беше потен и задъхан, около ръба на яката му се виждаше влага, а лицето му бе налято от алкохола. Май беше казал каквото имаше да казва. Но бе отишъл твърде далеч. Оставил задната врата отворена и аз бях се промъкнал, за да видя късче от това, което крие зад сцената. Да, знаех какво искаше, а най-невероятното нещо беше, дето смяташе, че аз може да поискам да участвам.

Не се залъгвайте, приятели. Аз може да се боря срещу системата с всяка молекула енергия и сила, които мога да събера. Но се боря не за да разруша системата, а да я направя по-добра. Искam адмирали, които

водят, а не ръководят. Искам стрелци, които могат да убиват. Искам една шибана Военноморска сила, която да може да отиде на война и да победи. Искам нация, която винаги ще дерзае. Шибаният Л. К. Строхаус беше допуснал същата грешка, както Грант Грифит — не разбра правилно гнева ми. Помислил е, че мога да бъда купен.

Е, той, както и Грант Грифит преди това, грешеше. Може и да съм непокорен, но съм патриот. Затова сега — сега беше време за действие. Взех Л. К. на мерник, отидох съвсем близо до него, опипах конгресния почетен медал, който висеше на врата му и го пуснах да тупне обратно върху гърлото му.

След това хванах двата му ревера с ръце и приближих носа си на сантиметър от неговия.

— Слушай, безнадежден тънкохуй чувал с лайна, ти си бил член на въоръжените сили, както и аз. А когато си член на въоръжените сили, полагаш клетва да пазиш, защитаваш и браниш шибаната конституция — така направих и аз. И знаеш ли какво означава това, смрадлива минетчийска човка такава? Това означава, че не си длъжен да харесваш човека, който е президент, или дори да го уважаваш. Ти просто трябва да желаеш да умреш за него. Това е шибаната ти задача. За това си положил шибаната клетва.

Не беше свикнал да му говорят по този начин.

— Ще ти отмъстя, задето ми говориш така — изфъфли той. Едно мехурче слюнка беше застанало в ъгълчето на устата му и му придаваше вид на побъркан.

Опита се да каже още нещо, но аз отново вдигнах и пуснах медала върху ризата му, бутнах го по гърдите, от което той падна на дивана, и отстъпих назад.

— Сега ме разбери добре, задник такъв. Да, шибаните Военноморски сили са ми го начуквали в миналото. И, да, шибаните Военноморски сили вероятно отново биха се опитали да ме наведат напред и отново да ми наврат големия банан, ако им се удаде възможност. Но това са си моите Военноморски сили и моята страна и никой смрадлив кучи син-милионер със селски диалект няма да ми ги открадне без адски бой.

Приятели, в този момент осъзнах абсолютно ясно, че този къркач на чист алкохол не е нищо друго освен танго — не се различаваше нито от проклетите детеубийци от ИРА, които Мик Оуен преследваше

из Ълстър, нито от убийците от японската Червена армия, които Тоширо Окинага намери в Токио, нито задниците от АДАМ, които бях очистил в Кий Уест, нито пък фундаменталистите от Ислямски джихад, които бях гонил из Афганистан, Либия или всякъде другаде, където можех да ги намеря и убия.

Те заслужаваха да умрат, защото носеха жестокост на политическата арена. Просто казано, когато нещата не ставаха така, както те искат, отвличаха самолети, разрушаваха сгради и оставяха минирани автомобили на претъпкани улици, за да убият невинни хора и да изкажат политическите си идеи.

Е, Л. К. Строхаус също беше танго. Но той бе насочил мерник към по-голяма цел и повече заложници, отколкото може да има в самолет в Кий Уест, в Световния търговски център в Ню Йорк или в центъра на Оклахома. Той искаше да отвлече цялата шибана страна.

— Знаеш ли? — запитах. — Според мен е по-добре да си потърсиш друго лошо момче, което да ти помага. Защото ти си точно от онзи тип задници, каквито обичам да ловя. И още нещо, Л. К. — шибаната ти глава ще изглежда много добре, когато я препарирам и закача на стената вкъщи.

Минах покрай синия раиран ДГВ, повиках асансьора и слязох мълчаливо, а бинтованият Били Боб, или Боби Бил, или както му беше шибаното име се държеше хладно. Във фойето имаше бар и ми се стори, че един „Бомбай“ с лед може да ми помогне да махна гадния вкус от Л. К. Строхаус. Тръгнах през килима с фигурки, но спрях рязко — сякаш бях доловил препъваща тел и мина.

Имам много добро инстинктивно шесто чувство. То ми е позволявало да остана жив. Спирал съм с крак във въздуха над някоя пътека в джунглата и съм виждал мини точно там, където възнамерявах да стъпя. В Либия едно танго беше стреляло право насреща ми — куршумът се разби в стената точно зад мен. Не бях чул нищо, но бях го усетил и отскочил навреме. Миналата година в Лондон инстинктите ми помогнаха да се предпазя от терминаторите на Националната следствена служба, защото, както се приближавах към Гроувнър скуеър, където бяха направили засада, долових, че не всичко е наред, и предприех действия по убягване от врага.

Тук също нещо ме накара да спра рязко — да не влизам в бара. Вместо това спрях и подуших въздуха, както ако преследвам танга. Миризмата на опасността беше доловима.

Отстъпих назад, извън светлината, и започнах да наблюдавам от сенките. Там, от другата страна на стаята, поставил до лакътя си клетъчен телефон точно като този, който ми беше дал, и потънал дълбоко в разговор с човек, чието лице не виждах, седеше Свещеника.

Реших, че е време да се прегрупирам.

[1] Известен герой от романите на Ърл Стенли Гарднър. — Б.пр.

↑

[2] Древнокитайски философ, автор на трактата „Искусството да побеждаваш“. — Б.пр. ↑

[3] Легендарен японски самурай. — Б.пр. ↑

[4] Американска киноактриса и певица. — Б.пр. ↑

[5] Розеан Бар, американска актриса. — Б.пр. ↑

[6] Дизайнер на много скъпи дрехи и парфюми. — Б.пр. ↑

[7] Мъжкото и женско начало според китайската философия. — Б.пр. ↑

[8] Известен сериен убиец. — Б.пр. ↑

[9] Сграда в град Оклахома, взривена с кола-бомба със 168 убити, 51 от които — деца. — Б.пр. ↑

11.

Валеше сняг, когато се преобух в дънки, маратонки и тениска с надпис „Футболист от Отбора на Щат Мичиган“, освободих стаята си в хотела, натоварих багажа си в колата и изхвърчах към Ипсиланти. Пътувах бавно заради гадното време — хлъзгаво шосе с ледени участъци и големи, тлъсти, мокри снежинки от онези, дето се натрупват по предното стъкло, независимо колко силно си пуснал парното. Натрупват се по чистачките и изгарят моторчето им. Имах много време да мисля за ситуацията и никак не харесах резултата от мислите си.

Ако Свещеника и Л. К. Строхаус бяха свързани, то цялата ми работа беше компрометирана още от самото начало и аз бях мъртъв. Но за мен е много важно това, че бях харесал Свещеника. Впечатлил ме беше като един от добрите, а аз рядко греша в тези работи.

Затова може би имаше основание да бъде в Детройт и да не ми казва, че е тук — в края на краищата той беше човекът, на чиято врата пишеше „ГРНБВМ“. Може би е дошъл да види конвенцията, а не Л. К. Строхаус. Може би. А може би не. Въздъхнах и се загледах в чистачките, които се бореха с мокрите снежинки. Мама му стара — бяха ми го наврели.

Нямаше много работа в оръжейния склад. Уондър и останалите бяха отишли в „Таратайки под наем“, наели две коли за един месец (и платили с една от най-добрите кредитни карти на Фреди Фалшификатора — стандартна оперативна процедура при работа под прикритие), а след това тръгнали направо от метрото в Детройт преди около два часа. Мъгс не беше губил време при разпределянето им. След като разбрал от Гризача и Алигатора, че лошите още не са дошли, той накарал двете животни да заведат всички на разходка, за да не може някой да се загуби в района и да се осере. След това раздал оръжия и фенерчета. После разделил групата на два караула от по двама души — осем часа дежурство, осем почивка.

Купил беше допълнителни батерии за фенерчетата, карти и два петлитрови термоса с горещо кафе. На таблото на колата му имаше преносим полицейски скенер, а в жабката — радиотелефон. Бог да благослови всички старшини. (Да, приятели, този материал сте го виждали и преди и ще го видите пак. И пак.)

Уондър също беше донесъл някои неща. Носеше чифт „Найт инфорсър“ — далекомерен бинокъл с тройно увеличение за нощно виждане, който беше успял да освободи от Обединените нации по време на едно от четирите си пътувания до Ирак под прикритие като инспектор по ядрените оръжия. Сетил се беше и за любимата ми — да не казвам добре износена — кожена палка, както и шепи найлонови ленти за белезници, две ролки залепваща лента и портфейла ми с фалшиви идентификационни карти, който пазя в тайно място под пода на кухнята във вила „Свирепия“ до папката на Пинки от Следствената служба на Военноморските сили. Вечно готов да задоволи нуждите ми да се обличам добре, той беше донесъл и чифт черни бойни дрехи. (Щеше ми се да се беше досетил и за обувките ми. Пръстите на краката ми започваха да замръзват в найлоновите маратонки и вълнените чорапи.) Но все пак в куфара си носеше осем кодиращи радиоапарата с четири комплекта резервни батерии и зареждащи устройства, както и захранван с батерия търсещ маяк/приемник, който бяхме откраднали от Отдела за техническа охрана на Следствената служба на Военноморските сили, разположен в Сграда 22 в щаба на Военноморските сили, когато „Червената клетка“ им направи клизма — което ще рече, учение по проверка на охраната — преди около две години.

А за Дики Коледа беше подранила. Забравих за измръзналите си крака, когато Уондър ми подаде деветмилиметров пистолет „Хеклер и Кох“ с мерник за нощно прицелване „Триджикон“, два пълнителя и КС — сещам се какво си мислите, но това не значи кучи син, а кобур, стандартен за кръста, който беше донесъл специално за мен. Не исках да знам откъде е взел пистолета, но Уондър сам ми поднесе факта, че при получаването му не е извършено престъпление. (Понеже го познавах, проверих дали не се е заключил с пръсти зад гърба си.)

Всъщност не се тревожех за огнестрелните оръжия и мунициите — пред мен имаше цяла една постройка, пълна със смъртоносни

играчки, готова за обирание от някой долен обирач като мен. Обърнах се към Уондър:

— Добре, донесъл си ми пистолет. Но ако наистина ме обичаше, щеше да ми донесеш шперцове.

Той завъртя врат наляво-надясно-наляво, надясно-наляво-надясно, усмихна се зад жълтите си очила за стрелба, бръкна в якето си и извади малък кожен калъф. Разтвори го и с гордост ми показва своята карта от „Американ експрес“ — както и скъпоценните си взломаджийски инструменти.

— Дори не помисляй да ми казваш без какво не би излязъл от дома си — казах. — Вземай две от братчетата си и се хващай на работа.

Девет минути по-късно той, Док, Гадния и Пачия крак се върнаха с достатъчно огнева мощ, че да нарушим повечето, ако не всичките американски закони за оръжията. Изнесоха шест пистолета „Берета“ М-92 — стари пищови, произведени в Италия в края на осемдесетте години и пробутани на частите на Националната гвардия преди пет години, — както и 1000 патрона с калибър 9 мм. Изнесоха също и чифт щурмови пушки М-16 — истински: от напълно автоматичните, а не от онези нещастни полуавтоматични боклуци, за които спорят в Конгреса; тридесет пълнителя с по 20 патрона, две кутии с по 850 патрона 5,56 мм, както и една кутия с трасиращи патрони 5,56 мм.

Пачия крак и Уондър бяха напълнили обемистите си джобове с гранати — десет гранати за контролиране на бунтове, които пръскаха сълзлив газ, а също и дузина зашеметяващи — това, приятели, са гранати, а не зашеметяващи залъгалки. Те са смъртоносни. Носеха и осем бели димки.

Док Трембли изнесе две сачмени пушки „Ремингтън“ 870 за овладяване на масови безредици, сто патрона със сачми две нули за елени, както и четири патрондаша — мама му стара, ако ги прекръстеше на гърдите си, щеше да прилича на шибания Панчо Виля. А поради някакво неразбираемо съображение беше присвоил и двеста халосни патрона 5,56 мм за обучение, каквито използват частите на Националната гвардия за демонстрации. Когато го запитах защо, по дяволите, си е правил труда, ми каза, че ще извади тапите, ще изсипе барута и ще използва чистите, готови за стрелба гилзи за ръчно

направените си снайперистки куршуми. Обясни ми с акцента си от Роуд Айлънд, че в наше време месингът става все по-скъп.

А Гадния? Намерил беше малък противотанков юмрук и бе успял по някакъв начин да открие еднокилограмов блок пластичен експлозив С4, половин дузина детонатори с формата на молив, три пружинни ударника, както и петдесет метра препъваща жица в камуфлажни цветове. Откъде, по дяволите, измисля тези работи? Казвам ви, ако някога се пенсионира, може да работи като куче, търсач на бомби.

Имахме четири коли под наем и затова разделихме оборудването между тях и върнахме играчките на Мъгс — под акомпанимента на протестите му.

Снегът продължаваше да вали. Имаше проблем в стил параграф 22. Вижте, ако седите в топла кола с двигател, пуснат на малки обороти, ще изглеждате като хора, които чакат в засада. Но ако изключите двигателя, предното ви стъкло се заледява, страничните стъкла се покриват със сняг и не можете да видите нищо, мамицата му.

Освен това следите от автомобилни гуми се забелязват много по-лесно и ако складът щеше да бъде следен, исках всичко да изглежда така, сякаш наоколо няма никой, а това изключваше наличието на коли наблизо.

Затова взех решение. Наех две стаи в един мотел на четвърт миля от склада. Едната смяна щеше да се настани там. Щяха да бъдат на повикване, но ще могат да поспят, да вземат топли душове и храна. Другата смяна щеше да стои на позиция около склада и да си отваря очите.

През първата вечер ни измръзнаха задниците без никакви осезаеми резултати освен вкочанените задници. Валя до сутринта — на зазоряване натрупа петнадесет сантиметра, което се отрази чудесно на маратонките ми. Е, поне не носех сандали. Снегът спря към обед, а пътищата бяха почистени преди пиковия час. (В Средния запад това наистина се случва.) Тъй като бяхме почивали осем часа, Уондър, Гадния, Пачия крак, Чери, Мъгс и аз поехме нощното дежурство — 18:00 до 02:00. Разположихме Гадния на един наблюдателен пункт зад удобна боклукчийска кофа. Той възропта, но това нямаше значение. Най-млад беше, а и не усещаше миризми, защото преди няколко

години носът му бе смачкан наравно с лицето при едно лошо — да се чете от двадесет метра височина — падане към края на учение по скокове от големи височини с ниско отваряне на парашута.

Гадния беше позициониран на зелено осем отляво на склада.

Зелено осем? Да, това означава, че се намираше отляво на склада, в предната му част.

Нека обясня. При КТ (контратерористичните) операции по принцип групите щурмуват от всички страни. В разгара на битката, когато нещата се объркват — стратегът Карл фон Клаузевиц^[1] от деветнадесети век я е нарекъл *la friction* — мъглата на битката, — онова, което е отдясно, може да бъде отляво на някой друг. Казвам „Очисти онзи отдясно“, но с другия говорим за противоположни посоки и коефициентът на повсеместна осираемост расте в геометрична прогресия чак до ситуация, в която всичко е осрано без надежда за почистване.

За да предотвратявам такива ситуации, съм измислил едно нещо, което британските специални сили наричат цветови часовников код. (Да — в този случай дори произнасям думите с британски акцент, като на моя британски приятел полковник Мик Оуен, който ръководи поделението за специални мисии и лов на танга.)

Ако разглеждаме всяка една мишена отпред, цветовият код е следният: предната страна е бяла, лявата — зелена, задната — черна и дясната — червена. Средата на бялата зона е шест часа, средата на черната — дванадесет. Боклукчийската кофа на Гадния се намираше в осем часа зелено. Виждате, че така всеки знае точно къде се намира той.

Пачия крак се покачи по една водосточна тръба и седна на покрива с бинокъла за нощно виждане — там нямаше вятър, бих добавил — и обикаляше между бяло пет и седем. Аз и Чери се скрихме в две ремаркета на съседния паркинг, за да сме сигурни, че при нужда ще можем да затворим задната врата, а Уондър играеше на ШНШ — това е шофьор на шефа — и обикаляше района с буика на Мъгс. Как успява този Уондър винаги да се уреди на най-сладката работа?

В 20:10 — това е малко след 8 вечерта по цивилните часовници — по радиото се чу гласът на Пачия крак:

— Един голям „Форд Краун Виктория“ с четирима задници в него спря на бяло шест.

Показах нос от ремаркетото.

— Прието.

Настъпи пауза.

— Отминават, карат покрай зелено осем.

Намеси се и гласът на Мъгс:

— Все още нямам приятели нависоко и за първи път използвам клетъчен телефон.

Бог да благослови всички старшини. Виждате — казвах ви, че отново ще срещнете този материал.

Пачия крак отново се обади:

— Завиха и се върнаха. Седят от другата страна на улицата срещу бяло шест.

Уондър каза:

— Видях ги. Я да ги огледам.

Дяволите да го вземат...

— Мама му стара, Уондър, чакай.

Твърде късно беше. Видях как колата мина покрай нас. Това означаваше, че буикът вече не може да се използва. Ако минеше отново, значи ще се издаде. Гласът на Уондър се чу високо и ясно:

— Да, четирима задници. Двама черни и двама бели.

— Благодаря, но няма за какво. — Не разполагахме със средства, за да си играем така. — По дяволите, Уондър, чакай, докато ти кажа да действаш, мама му стара!

В гласа му дори долових вина:

— Извинявай, капитане.

Пет минути по-късно дочух гласа на Мъгс:

— Няма да повярваш какво ще ти кажа.

Честно казано, беше ми достатъчно студено, за да повярвам почти всичко.

— Казвай.

— Колата е регистрирана на шибаната полева служба на ФБР в Детройт.

Федерали? Това ме сепна. Кой ли знаеше, че съм тук? Е, Л. К. Строхаус знаеше, че съм в Детройт. Но само Свещеника — който се беше промъкнал в града — знаеше, че душа из Ипсиланти. Може би това е случайност — ФБР само проверяваха оръжейните складове, защото напоследък имаше много кражби.

Приятели, вие знаете не по-зле от мен, че в моята работа няма случайности. Дори ми мина през ума, че изобщо не се интересуват от крадени оръжия, а от бивши престъпници като мен, които може да се крият наоколо.

Но аз имах предимство тук.

— Мъгс...

— Казвай.

— Можеш ли да ги провериш със скенера — виж какво правят тук, дяволите да ги вземат.

— Дадено.

Вятърът се усили. Свих се в ремаркетото и започнах да чакам.

Дванадесет минути по-късно Мъгс се обади:

— Начукаха ни го. Трябва да са на някаква кодирана тактическа честота, защото не мога нищо да хвана, а изтърках шибаните копчета на скенера.

Дотук с технологиите.

— Капитане... — отново чух Пачия крак.

— Да.

— Втора кола — комби — току-що паркира в горния край на червената алея под мен и е с лице към един часа. Мисля, че и вътре има четирима.

Понечих да кажа нещо, когато Пачия крак ме прекъсна с пресипнал шепот:

— Трети автомобил. Фургон. Виждам двама. Карат към черно единадесет, покрай теб.

Това си беше шибана засада. Не можеше да е друго.

— Дръж ме в течение.

Отново се прибрах дълбоко навътре в ремаркетото, просто за в случай, че задниците носеха бинокли за нощно виждане.

По дяволите — предстоеше дълга, студена нощ. Нека поясня случая. Предстоеше дълга, студена нощ за нас. За ФБР предстоеше дълга топла нощ.

Защо казвам това ли? Защото те седяха в проклетите си коли с включени двигатели и парно и със затворени прозорци, от което, разбира се, се виждаха като щръкнали измръзнали пишки, каквито са.

Е, честно казано, приятели, засадите не се правят така. Не, ако всъщност искаш да заловиш лошите. Защо? Защото, ако мистър

престъпник има коефициент на интелигентност над 10, ще обиколи района. А когато го направи, ще види тълпа задници, седнали в автомобилите с включени на празен ход двигатели и с множество антени по необичайни места — превозни средства, които, както вече обясних, се виждат много лесно през зимата, — и ще си вдигне така добре познатите гълъби.

Погледнах часовника си. 20:35. Все още беше рано — по четрилентовия булевард пред склада се движеше стабилен поток от автомобили. Магазинът „7-11“^[2] надолу по улицата въртеше пъргав бизнес. Ако аз бях от лошите, нямаше да атакувам това място до след полунощ, когато нещата утихнат. Това ми даваше малко място за движение.

Досетих се за още нещо.

— Мъгс?

Гласът му веднага отговори:

— Да, Ричард, прогнил заднико.

Ех, още ме обичаше.

— Има ли нещо друго на скенера, старшина?

— Не. Обичайния радиотрафик. Един полицаи от щатската полиция намерил открадната кола при Милано. Имаше сбиване в една пицария в района Ан Арбър.

— А има ли нещо за нашите приятели тук, в Ипсиланти?

— Доста активна дейност с код 6 в „Кентъки фрайд чикън“ на шосе 23 — Мъгс използваше полицейски жаргон, за да ми каже, че тълпа сини ризи си купуваха вечеря на щанд на KFC — и някакъв идиот се хлъзнал върху залежен участък и спрял в двора на някой си — докарали са кола на пътна помощ. Но освен това няма нищо. Тихо е.

— Това как ти се струва? — попитах Мъгс.

Замълча и помисли, преди да отговори.

— Сега като ми казваш, мисля, че е странно, Ричард. Много странно.

И аз бях помислил точно същото. Нека обясня защо. Вижте, обикновено ФБР координира всичките си ходове с местните сили на реда. Това е така, защото в миналото е имало някои доста неприятни тестикулни сътресения между местните полицаи и специалните агенти, когато лявата топка не се люлее в посоката на дясната.

В наше време ФБР трябваше да уведомява местните сили на реда за всяко мероприятие и да иска подкрепа — освен в онези малко случаи, когато се смята, че местните са част от проблема.

Освен това съществува и втори факт — повечето полицаи са известни с бърливостта си кучи синове. По време на засади винаги са на радиото — майтапят се един с друг, пускат клюки, разказват си мръсни полицейски вицове и си бърлят. Сякаш подслушваш някаква проклета дуплексна линия. Дори ако колите на ФБР поддържат радиотишина на тайните си засекретени тактически честоти, местните си говорят.

Но тази вечер нямаше приказливи полицаи. Смених честотите и събудих Док Трембли в мотела. От тона му съдех, че сигурно беше сънувал двумесечния си еротичен сън.

Мърмореше. Сърдеше се. Оплакваше се. Нарече ме *beahyiet* — жаргон от улиците на Кайро за човек, който е такъв шибан идиот, че дори не може да ходи сам, — но стана от леглото и събуди останалите мои весели мародери.

Не исках да поемам никакви рискове. Уондър и Мъгс бяха преминавали покрай форда. Едно второ преминаване можеше да ги издаде. Но ние имахме четири коли под наем. Исках момчетата ми да опаковат багажа си бързо — нямаше смисъл да рискуваме управителят на мотела да си помисли, че сме подозрителни задници и да потърси местните полицаи. Ако имаше подкрепящи полицейски екипи, щях да знам нещо. Ако нямаше, то значи агентите действаха самостоятелно.

Това тайна операция ли беше? Несъгласувана маневра? Или тези момчета просто се опасяват за сигурността и изолират местните, защото те биха ги издали?

Получих отговора след седемнадесет минути. На сцената нямаше местни полицаи. Ако някой можеше да забележи полицай, то това беше Шепард Алигатора, защото той е един от тях, и Алигатора обяви квадратната миля около склада за оръжие сто процента свободна от полицаи.

Това означаваше, че беше време да получа доклад за ситуацията — или на технически тюленски език: да разбере какво ставаше, мамицата му?

— Пачи крак...

— Капитане...

— Ще разузная тези задници. Провери фургона на черно единадесет.

— Разбрано.

Чаках.

— Още седи там, на петнадесетина метра от задната врата.

Отминали са ме доста.

— Накъде гледат?

— Към задната врата, капитане. Точно към нея. Перпендикулярно.

— Ами комбито? — И проклетото комби не се виждаше.

Настъпи моментна пауза.

— Червено четири — прошепна Пачия крак. — Успоредно на червената стена, с лице към задната ограда.

Това не беше хубаво. Ако визуалните им линии бяха добре съобразени, щяха да забележат как се движа.

Само че бях истински внимателен. Изпълзях до вратата на ремаркетото, която гледаше към задната ограда. Въпреки че не виждах фургона, аз знаех, че се намира на около двадесет и пет метра назад и наляво от мен. Комбито беше на тридесет и пет, може би четиридесет метра от другата страна на паркинга.

Проверих как е ляво на борд на ремаркетото. Едно второ полуремарке беше паркирано на пет-шест метра успоредно на моето. Показах нос около страничната стена и не видях нищо нередно.

— Тръгвам. Вие, момчета, наблюдавайте шестицата ми.

Благодарих на Бога за малките му добрини, защото едно трето полуремарке — този път стоманено и плоско — блокираше пряката видимост на комбито. Е, поне първите няколко метра от това малко приключение щяха да са лесни.

Погледнах часовника си. 21:15. Опипах се, за да проверя дали ножът ми „Емерсън SQС-6“ за близък бой е надеждно закрепен за колана ми и дали по мен не дрънкат разни боклуци и няма да вдигат шум, когато се движа. След това пъхнах радиотелефона в джоба върху бедрото на панталона си и съвсем внимателно се изтърколих, спуснах се на земята и се притаих в сянката до дясната двойка колела, за да видя дали от комбито няма никакви реакции. Не забелязах такива.

Добре. Внимателно започнах да лазя през гореупоменатите шест метра замразена киша до съседното ремарке, удряйки коляното си в голямо колкото пъпеш парче лед. Разбрах колко лесно ще ми бъде. Претърколих се под калобрана отдясно на борд, превит от болка, изпълзях на колене и лакти между двете оси, като през цялото това време псувах и ругаех безмълвно, и като използвах полуремаркетото за покритие, напреднах още десет метра. Лежах под пода, пред опорната стойка в носовата част на ремаркетото и назад от предната му стена, заслушан в болезненото пулсиране на коляното си и ускореното си сърцебиене, и си мислех, че животът е страхотен.

Имаше разстояние от два метра между носа на плоското ремарке и следващото полуремарке — стоманена платформа, по диагонал оттук, обърнато точно срещу комбито, но на тридесет метра от него. Ако се придържах към далечната страна и се движех мнооого бавно, може би щях да успея да мина незабелязано.

Пропълзях шестте метра разстояние на лакти, пъхнах се под опашната част на ремаркетото и се свих между огромните две оси. Точно в този момент вътрешните светлини на комбито светнаха — защото някой отвори вратата от другата страна на шофьора.

О, мама му стара. Свършено е с Дики.

Огледах се за изход. Нямаше такъв. Погледнах нагоре. Видях три прекръстени щанги около осите и се вдигнах на тях, като ги обвих с ръце и крака и увиснах надолу като някакъв шибан ленивец.

Вратата се затвори и светлината угасна. Дочух скърцане на крака върху добре стегнатия сняг, които приближаваха към мен. Опитах се да стана невидим.

Движението спря. След това дочух друг звук — познат ми беше, но не можех да го определя. До момента, в който кучият син се изпика на шибаната задна гума на по-малко от метър от мястото, където се криех.

Задържах се, докато той се върна до комбито и се качи обратно в него. Когато вратата се затвори и вътрешната лампа угасна, тръгнах — бързо. Щяха да минат десет секунди, през които нямаше да виждат в тъмното заради лампичката в купето. Когато лампичката светна, аз се пуснах от щангите и като змия се промъкнах край задната страна на ремаркетото, докато се скрих от комбито. Ако аз не можех да ги виждам, то те също не можеха да виждат мен.

Оставаха ми още десет метра през открито пространство. Преминах ги бавно, внимателно, сантиметър по сантиметър, докато намерих убежище зад един двутонен транспортен камион на около петнадесет метра зад вратата на шофьора на фургона.

Добрата новина беше, че заемах позиция в зоната, от която не можеха да ме видят в огледалата на комбито. Лошата новина беше, че ако исках да се приближа повече, трябваше да мина през зона, в която шофьорът можеше да ме види.

Откъде знаех това ли? Просто е. Вече почти различавах силуета на лицето му в огледалото за обратно виждане. А ако виждате някого в огледалото, то и той може да ви види.

Приклекнах до една огромна гума, извадих радиото, включих го — внимателно, за да не ме издаде щракването — и прошепнах:

— Гаден.

— Да.

— Можеш ли да се заемеш с онзи до шофьора на фургона?

Настъпи кратка пауза.

— Да.

— Когато дам сигнал.

— Ясно.

Вижте, бях разбрал нещо по време на дългото пълзене. А то беше, че всичките коли, участващи в засадата, не се виждаха помежду си. Фургонът не виждаше комбито, а фордът отпред не виждаше нито фургона, нито комбито. Това беше огромна тактическа грешка, която ми позволяваше да ги елиминирам една по една — ако това исках да правя.

В този случай обаче аз просто исках да видя какво, по дяволите, имаше във фургона — и кои бяха тези задници.

Приблжих се директно иззад фургона, като се движех бавно, предпазливо, тихо на лакти и колене. Всички допълнителни шумове, които може да съм направил, бяха предвидливо елиминирани от двамата задници на предните седалки, защото двигателят мъркаше с приятен звук и парното беше пуснато докрай.

От мястото, където пълзах, виждах Гадния. Той беше излязъл от позицията си зад боклукчийската кофа и се приближил до предната част на фургона — в мястото, където не могат да го видят. Отпуснах се

на земята. Гадния направи същото. Показах му кожената си палка. Той ми показа десния си среден пръст.

Аз му отговорих със свити в кръг палец и показалец, което означаваше, че всичко е наред в Лондон и че той е един задник в Рио. След това вдигнах глава и сложих ухо на вратата. Говореха си, макар да не разбирах нищо конкретно, защото радиото на фургона също свиреше и музиката заглушаваше думите. Какви бяха тези, аматьори ли?

Отново легнах, показах радиото си и след като Гадния го притисна до ухото си, натиснах бутона и казах:

— На три...

Той вдигна палец, заобиколи носа на фургона и отиде точно зад вратата на пътника.

— Едно.

Плъзнах гръб по страничния панел и посегнах към дръжката на вратата с дясната си ръка, а в лявата стисках радиото и палката, която бях извадил от джоба на униформата си.

— Две.

Оставих радиото и се нагласих, за да мога веднага като отворя вратата, да бръкна вътре, да хвана шофьора и да го смълча.

Прошепнах като суфльор „три“ достатъчно силно, за да може Гадния да ме чуе, след това протегнах ръка, хванах дръжката и отворих вратата. Виж ти пълна изненада. Стиснах онзи боклук за шибаното гърло, преди да успее да реагира, праснах го с палката два пъти, преди да успее да види лицето ми, той припадна и аз го свалих на земята. Мисията изпълнена.

Само че не беше изпълнена, защото Гадния все още не беше праснал горната част на главата на пътника. Всъщност никакъв го нямаше.

Как знаех това ли? Знаех го, защото гореупоменатият пътник ме връхлиташе като шибания бърз влак, размахал ръце и крака като буталата на парен двигател, докато се прехвърляше през седалката към мен.

Погледнах край него и видях Гадния с изписано на лицето абсолютно лайнарско разочарование, който се опитваше да отвори вратата. Тя, разбира се, беше надеждно заключена отвътре.

След това видях лицето на пътника, който се хвърли към гърлото ми с протегнати ръце. Беше Дъг Докинс. И не изглеждаше никак радостен, че ме вижда.

[1] Карл фон Клаузевиц (1780–1831) — пруски генерал, известен с трудовете си по военна теория и стратегия. — Б.пр. ↑

[2] *7-Eleven* — верига супермаркети. — Б.пр. ↑

12.

Това не беше първият път, когато аз и Дъг се сбивахме. Но сега нямам време да ви изнасям урок по история на тази тема, защото той се движеше бързо и в очите му се четеше мисълта за убийство, а аз трябваше да *е-л-и-м-и-н-и-р-а-м* този задник, преди да е успял да включи някаква аларма.

Отстъпих и го оставих да се приближи, изчаках, докато тялото му се изнесе докрай, а краката все още бяха оплетени около оста на кормилото, след което се приближих като *picaron picador* — това е непокорен пикадор на *en español*, какъвто всъщност съм, и докато се опитваше да ме хване, аз заставах между смъртоносните ръце на бика Дъг — *Оле!* — и го ударих отзад по главата с палката си — прааас!

Ударът го зашемети. Освен това го разяри. Но със сигурност не го спря. Той изрева от болка, замахна диво към мен и ме удари точно под сърцето с юмрук колкото свински бут — удар, нанесен с доста силен раменен натиск.

Добре ме фрасна — отхвърли ме назад. И какъвто съм си вежлив, невъзмутим задник, се препънах в собствените си крака и паднах, като поех по-голямата част от удара точно с върха на болното си дясно коляно.

Докато се регрупирах, той се измъкна, освободи крака от кормилната ос, изскочи напред с главата от фургона, спъна се и падна на ръце и крака върху леда, намери опора и се спусна към мен, размахал крака като някакъв шибан защитник, затичал се след дясно крило. И понапляска задника ми — удари ме с цяла ръка по адамовата ябълка и ме свали на земята. Определено беше време за изчукване на Дики. Дъг е тежко копеле. Събори ме силно и, трябва да ви кажа, приятели, че един замръзнал паркинг няма никакви омекотяващи удара свойства.

Чух как изпукаха някакви неприятни неща в областта на кръста ми — имах чувството, че ми го е счупил. Но нямаше време да се тревожа за прешлени, ребра, хрущяли или мускули, защото този задник се опитваше да ме убие. Омота опашката ми около ръката си и

дръпна назад, като усука кофти врата ми. Извих се, но той ме беше хванал нашироко и надълго. Праснах го в слънчевия сплит. Той въздъхна, отново дръпна косата ми и замахна с ръка към откритата ми адамова ябълка.

Спрях ръката му над китката и го захапах — дано съм заразил този кучи син с бяс — и той я отдръпна рязко, като в същото време пусна косата ми.

Това краткотрайно прекъсване ми отвори път. Бръкнах в окото му, хванах го за ушите и го ударих с глава в лицето, засилих го към фургона, сякаш е шибано чучело, и го ръгнах с колене в топките. След това скочих върху него и започнахме да се търкаляме в нелоша имитация на кръчмарски побой-изнасилване без правила и задръжки. Окей, най-после започна да става весело. Но честно казано, точно сега нямаше време за веселба. Освен това, докато Дъг не би имал никакви задръжки да не се побърка от викане, аз със сигурност не исках той да вдига шум — нямаше абсолютно никаква причина да притесняваме обитателите на другите две превозни средства. Затова, освен че правех всичко възможно да обезвредя този минетчия, а да не говорим и за опитите си да го държа далеч от себе си, трябваше и да го накарам да пази тишина, което щеше да е далеч по-лесно, ако бях дошъл с трета ръка.

Като стана дума за това, докато Дъг се опитваше да преправи лицето ми така, че да прилича на кило смляна каша, се сетих да се запитам къде, по дяволите, е Гадния — да не би още да дърпа проклетата врата?

Прехвърлих Дъг вляво от себе си, след това надясно, убягнах на хватката му, след което го хвърлих на земята с приятен за ухото ми глух звук. После свих крака около дебелия му торс и с колене, лакти и корем успях да застана отгоре му — повече или по-малко бях възседнал гръдния му кош. Той заби хубав удар в топките ми, но аз му го върнах, като го праснах с палката си по подстрижката малко над ушите — прас, прас, прас.

Това го забави малко. Най-после Гадния реши да се отбие насам. Скочи към Дъг отзад, стисна го за сънната артерия и задникът най-после се отпусна.

— Къде беше, докато оня ме риташе до посиране, мамицата му? — изпысках аз. Лежах по гръб върху студения асфалт, твърде уморен,

за да мога да стана. По дяволите, чувствах се изморен и болен.

— Твърде стар съм за този вид *merde*. Ако имах пистолет, щях да застрелям това копеле.

На Гадния не му минаваха тези работи.

— Ти имаш един шибан пистолет, капитане. Освен това отстрани изглеждаше така, сякаш ти е приятно.

Виждате ли как се отнасят с мен, нежни читатели? Никакво шибано уважение няма. Сякаш съм шибан тюлен комедиант. Или овцифер.

Гадния завърза и запуши устата на Дъг и на шофьора на фургона, докато аз проверих джобовете им. Едно беше сигурно: човекът от фургона не беше агент на ФБР. Разпознах името му върху калифорнийската шофьорска книжка и пъхнатото в нея разрешително за носене на оръжие: той беше пенсиониран тюлен от Група 3 в Коронадо — старшина, когото наричаха Джони Кул^[1] (защото, доколкото си спомням, носеше слънчеви очила в стил шестдесетте години, обичаше да танцува развратни танци и играеше волейбол), който не притежаваше нито мозъка, т.е. учеността, нито хитрина, т.е. улично образование, да стане главен старшина.

Желаеше да се присъедини към „Червената клетка“, но аз бях отказал. Независимо от факта, че имаше страхотен сервис и бедра на професионален дискотечен танцор, нямаше сърцето и душата на воин.

От разрешителното за оръжие и шофьорската книжка разбрах, че той вероятно е един от помярите на Дъг. А отляво в дънките му, в кобур от изкуствена материя беше заврян един пистолет „Валтер RPK/S“ от синя стомана, познат още като „Манхурин“, в чийто пълнител имаше седем, а в цевта — един от най-добрите куршуми, използвани във ФБР — тип „Хидрашок“ с кух връх. Тъй като разрешителното за носене на оръжие важеше единствено за Калифорния, дадох пистолета на Гадния като сувенир, за да му покажа, че не съм му сърдит.

След това претърсих Дъг. Не беше въоръжен и не носеше нищо интересно. В портфейла му нямаше списък с телефонни номера. В джобовете му нямаше дискретно маркирани карти. Всъщност нямаше нищо уличаващо. До скоростния лост се намираше един клетъчен телефон. Взех го, пуснах го на земята и го смачках с крак.

Помислих си, че бих могъл да проведа малък телефонен разговор с пенсионирания генерал — може би да закача полева телефонна жица за онази му работа и да му задам няколко въпроса за посещението му тук. Но всички разпити трябваше да се проведат по-късно. Защо? Защото точно сега Гадния ми правеше буйни жестове — сочеше към позицията на Пачия крак. Вдигнах очи и го видях. Ожесточено ни правеше безмълвни сигнали — враг. Прикривай се.

Мама му стара, идваха, а аз тук имах двама задници в безсъзнание. Мамицата ми. Добре. Всичко по реда си. Камуфлаж — шибаният фургон трябваше да изглежда нормално. Движейки се бързо, аз и Гадния натикахме Дъг на седалката на пътника, закачихме колана му, за да си седи на мястото и го завързахме със залепваща лента, за да не мърда и да не вдига шум.

След това поставихме шофьора зад волана, като с лента завързахме глезените му към тръбната рамка. След това направихме една дълга буква Х с лентата върху гърдите му и го залепихме към седалката.

Изключих двигателя и прибрах ключовете. Кучите синове щяха да поизмръзнат, докато успея да се върна за тях. Изпратих Гадния обратно при кофата му за боклук, а аз се върнах в ремаркетото.

Не бяха минали и пет секунди, когато получих първото съобщение от Мъгс — един анонимен седемметров бордови камион с подемна задна врата минал покрай сградата. Заобиколил още веднъж за нов оглед, а след това отишъл до двора с камионите, където останал с изключени фарове и работещ двигател.

Пачия крак го огледа с бинокъла за нощно виждане и извести номера на Мъгс. Докато нашепваше, един човек в тъмни дрехи и плетена шапка изскочи от кабината, отиде до някакъв влекач, качи се в него и запали двигателя. Когато огромният дизел изрева, още двама, облечени в черни дрехи, се измъкнаха от бордовия камион, изтичаха до оградата, която разделяше паркинга на оръжейния склад от двора с камионите, и срязаха найлоновите връзки на предварително подготвения триметров сектор на оградата.

Когато оградата падна, влекачът внимателно излезе през отвора, излезе от линията на моето зрение и аз се свързах с Пачия крак.

— Ситуация?

— Отидоха със заден до вратата. — Замълча за момент. — Влязоха вътре.

— Дик... — гласът на Мъгс.

— Казвай, старшина.

— Фургонът. Регистриран е на един адрес в Ист Сайд.

— Разбрано.

Без усилия бяха проникнали в КОМБАЮМ. Ех, армейска сигурност.

Чакахме безмълвно. Въпреки че бяха приготвили всичко предварително, измина почти половин час, преди огромният влекач да мине бавно покрай мен и да влезе в двора с камионите. След това бордовият камион влезе на заден ход през оградата, за да се товари.

— Пачи крак...

— Да.

— Влекачът движи ли се?

— Не. Работи на празен ход.

Това беше хубаво — и лошо. Трябваше да се справим с два камиона, а да не говорим за двата автомобила с лоши момчета, както и фургона. Искях да знам къде отиват.

Това означаваше, че трябва да разделя силите си.

Добре, какво знаех?

Първо, знам, че влекачите се използват предимно за дълги преходи. Те са тромави и трудно управляеми в града.

От друга страна, бордовите камиони с подемна задна врата са идеалният градски камуфлаж, което означаваше, че ще трябва да се справим отначало с него. Включих радиото и разпределих задачите. Док, Малката бира, Пик, Алигатора и Гризача щяха да следват влекача. Мъгс, Пачия крак, Гадния, Уондър, Чери и аз щяхме да се справим с местните, а след това ще се изнесем бързо на майната си, за да стигнем останалите. Ще поддържаме връзка по клетъчните телефони. Щях да пропусна сесията си за въпроси и отговори с Дъг и Джони Кул, но животът е пълен с малки разочарования и това щеше да е едно от тях.

Ами ако грешах?

Е, тогава майната му на Дики още един допълнителен път, както казваше Каунт Бейси^[2]. Не е ли страхотен животът?

Докато лошите товарят, нека ние с вас да прекараме няколко минути в разговори за методите за следене на автомобили. Знаете как в

киното или по телевизията онези полицаи излизат посред движението, правят остри завои и всичките им гуми пицят, за да заловят лошите.

Е, приятели, това са просто аки. Искам да кажа, виждали ли сте някога от онези задници, дето карат бързо като Булит^[3], докато си пробивате бавно път през движението в пиков час?

Нека ви поясня най-същественото в кратки разказни изречения. Преследването на лоши е трудна работа. За успешно следене може да трябват дузина автомобили, две шишенца „Буферин“^[4], както и доста празни шишенца с широки гърла и добри запушалки. Съществуват неизброимо много променливи, като климатични условия и състояние на пътя, гъстота на трафика, време на деня, както и брой налични автомобили и персонал. Освен това там е и мистър Мърфи, постоянният втори шофьор, който винаги се опитва да ви го начука. Други фактори за осиране с кози лайна са контраразузнавателните мерки — когато лошите използват свои коли, за да проверяват дали не ги следят. Или пък нарочна засада — когато ви нагласят задръстване, за да не можете да следите целта.

Значи виждате, че следенето не е толкова просто, колкото го изкарват в киното или по телевизията. Но може да се прави, и то добре. Най-лесният начин е с помощта на електронни маяци. Старите устройства се следяха трудно и издаваха толкова силни сигнали, че често пъти смущаваха средно и ултракъсовълновите радиоприемници в следените коли и известяваха лошите. Най-новото поколение пасивни маяци съчетава надеждност на излъчването, литиеви батерии, както и миниатюрни размери. Излъчват сигнал, който може да се следи от автомобил, самолет, спътник или чрез наземните телефонни линии. (Да, приятели, точно както в рекламата на AT&T^[5] — можете да протегнете ръка и да докоснете някого.)

Ако не можете да поставите маяк, то ще трябва да вършите нещата по старомодния начин — там, където гумата докосва асфалта. Двете най-ефективни техники за следене на автомобили са известни като прескачане и успоредно каране.

При прескачането използвате пет-шест коли, които постоянно заобикалят преследваната кола, като непрекъснато сменят относителните си позиции. Колите изпреварват целта, след това изостават — точно както се движат колите в нормални условия. Ако лошият завие наляво или надясно, колите пред него се засилват до

следващата пряка, минават по успореден маршрут и отново застават на линия. Ако обектът направи обратен завой, то колите зад него го поемат.

Ако прескачането се прави добре, целта никога не може да види една и съща кола в задното стъкло повече от веднъж — дори ако кара в продължение на часове. От положителната страна е трудното засичане на колата при такова следене. От отрицателната — необходими са много коли, за да се направи всичко както трябва.

При успоредното следене една преследваща кола остава достатъчно далеч зад целта, за да не го извести за себе си, а още четири други коли се движат по успоредни улици, като заобикалят целта в скоба. Плюсове ли? Почти невидим метод. Минуси? Е, ако светофарите не са с вас, спукана ви е работата. А и ако целта направи остър завой и тръгне обратно, може да го загубите.

И двата метода изискват добри комуникации — за предпочитане кодирани, за да може лошите, които вероятно имат в колите си скенери на полицейските честоти и други устройства за контраследене, да не могат да подслушват разговорите ви. Добре е и ако познавате района, в който ще работите. Когато командвах „ТЮЛЕН-група 6“, играехме една игра, наречена тюленска гоненица. Тя включва продължителни, бързи гонки с коли и нелегални учения по следене в европейски градове. Играхме я срещу редица охранителни групи на Следствената служба на Военноморските сили — хората, които охраняваха нашите адмирали зад граница, — за да им дадем възможност да видят как терористите биха се държали при наблюдение.

От Следствената служба на Военноморските сили искаха да играят във Вашингтон — те обичат да обявяват война по разписание от девет до пет. Аз предпочитах градове като Лондон, Лисабон, Рим и Неапол по две причини. Първо, Европа, Средният изток и Азия бяха местата, където играта би се играла истински. И, второ, всяко от тези задгранични места притежава онзи тип среда, в която следенето на лоши се превръща в истински кошмар: много коли и объркващо движение, непрекъснати строежи, претъпкани площади, повсеместни задръствания и *beaосир* еднопосочни улици и безименни алеи без изход — все места, в които е лесно да се отървеш, объркаш и злоупотребиш със своите бавачки.

Аз и хората ми играехме лошите момчета (въпрос на типажи, а?) и винаги сме унищожавали до крак добрите момчета, защото отделяхме време да опознаем града и да се възползваме от това по време на играта. То си е истинска партизанска война, приятели. Спомнете си известния призив на Мао Цзе Дун: „Воинът-революционер трябва да се движи сред масите като риба във вода.“

Довечера щях да се движа сред тази маса като риба в меласа. О, имах сигурни комуникации. Но ще забележите, нежни читатели, че и двете техники за следене, които току-що обрисовах по-горе, изискват голям брой автомобили. Тази вечер имах две цели и само пет коли, с които да ги следя, докато лошите имаха две коли за контраследене. Още по-важното беше, че тази вечер аз щях да карам на сляпо.

А и те знаеха какво вършат. Фордът пропусна бордовия камион пред себе си. След това изостана, като караше бавно на изток по четирилентов път, по който нямаше почти никакво движение. Комбито тръгна заедно с влекача на юг по шосе 23.

Повиках кавалерията веднага, след като тръгнаха, и бързо разпределих назначенията. Уондър провери оръжейния склад и излезе оттам с побеляло лице.

— Изчистили са го до шушка — докладва той. Ето ти края на идеите ми за нежно отклоняване на оръжие. Тези момчета бяха изнасилили групово това място.

Е, сега ние наистина трябваше да не изоставаме от тях. Две коли, пълни с моите палавници, тръгнаха след влекача. Гадния и Уондър взеха една от останалите коли под наем, а Чери и Пачия крак — другата. Прибрах бинокъла за нощно виждане от Пачия крак и тръгнах с Мъгс.

Когато бившият старшина тръгна от оръжейния склад, виждах, че Дъг и неговото тюленче се бяха съвзели — блъскаха се вътре в колата, за да се освободят от залепващата лента.

Мъгс изви пръст към тях.

— По мое време не оставяхме свидетели — каза той. — Изпипвахме работата докрай. Иначе става мърляво, нали знаеш.

Всъщност минало ми беше през ума да убия тези кучи синове при първа възможност, само че исках да ги разпитам. Но както обикновено, мистър Мърфи ми беше попречил.

— Е, да, ако не бяхме ангажирани другаде...

Мъгс имаше право. И ако не бързахме толкова, щях да спра и да ги очистя веднага. Но нямаше време. Тръгнахме след форда.

Не бързаха да се върнат в града. Което ни създаваше проблеми. Тъй като бяха на шосе 12 — четирилентово щатско шосе, което завива по авеню „Мичиган“, след като излезе от града, — там имаше редица светофари. Проклетият форд щеше да изостане и да позволи на бордовия камион да напредне с четвърт миля или повече — в края на краищата те знаеха къде отиват.

Малко след като излязохме от Грийнфийлд вилидж, бордовият камион зави на юг по шосето към Саутфийлд, докато фордът продължи да кара към Мичиган. Изведнъж спря на моста над шосето.

Мъгс се измести по дясната лента, а аз натиснах бутона за излъчване:

— Поемам камиона. Уондър остава с форда. Чери, ти изостани, отбий и чакай, докато разберем какво става, мамицата му. Край.

— Разбрано — припокриха се гласовете на Уондър и Чери.

Погледнах към камиона, който сега ускоряваше ход.

— Хайде, карай — казах на Мъгс. — Не изоставай от тях.

Той ме изглежда мръснишки.

— Търпение, скапан Ричард, не бъди толкова смотан и шибан нетърпеливец. — Бавно вкара колата в лентата за качване на шосето. — На коя лента са? Очите ми вече не са същите както преди.

Погледнах към камиона на четвърт миля пред нас, като знаех, че Мъгс все още може да види петаче от сто метра.

— До бордюра.

— Така си и мислех — усмихна се многозначително той. — Проверяват си шестицата. Лентата до бордюра не се качва на шосето.

Продължи да кара бавно.

— Хората във форда вероятно ни гледат, за да видят какво ще направим.

Пробутваха ни деветнадесетото правило на Робърт Роджър. Инстинктивно се обърнах в седалката си и погледнах през задното стъкло. Разбира се, нищо не можех да видя.

Сякаш по поръчка гласът на Уондър се чу по радиото:

— Един изскочи от форда и гледа към вас.

По дяволите, разкриха ли ни?

— Мини покрай тях и изчезвай на майната си, да не те виждат — бързо му отговорих аз.

— Знам, Дик, знам.

В гласа на Уондър се долавяше напрегнатост и съжалих, че му се бях сопнал. Тая игра я знаеше така добре, както и аз и не трябваше да му се казва какво да прави.

Сега бордовият камион зави надясно на първото кръстовище. Мъгс продължаваше да кара бавно.

— Наведи се — каза ми той.

Наведох се. Знам кога да приема „да“ за отговор. Това става, когато старшината ти каже да правиш нещо.

Мъгс премина бързо през кръстовището, като провери огледалото за задно виждане. Изправих се. Стигнахме едно кръстовище. Очаквах да завие надясно. Вместо това той продължи право напред.

— Мъгс...

— Още могат да ни видят от надлеза, задник такъв — обясни той, а гневният му тон беше съвсем като на Ев Барет в добър ден. Завихме надясно по едно отклонение.

— Сега — каза той и натисна газта докрай. Вдигна шестдесет мили по правия участък, а след това рязко натисна спирачката, когато приближихме второ кръстовище, като хлъзна колата умело по завоя надясно, хванал волана с една ръка с увереността на стар шофьор на патрулна кола.

Малко след като взехме завоя, изключи фаровете.

— Минаваме по дългия път около зоната, която наблюдава фордът — обясни той. — Ще ги хванем от задната страна — те имат ограничение от петнадесет мили в час през селото пред себе си и затова ще ги изпреварим.

И ги изпреварихме — с около четиридесет и пет секунди. Те излязоха от пътя от Грийнфийлд вилидж, завиха надясно, минаха три четвърти миля назад по авеню „Мичиган“ и отново свиха надясно. Ние с Мъгс ги следяхме до кръстовището. Скорчих от колата, изтичах до ъгъла, надникнах и с бинокъла за нощно виждане наблюдавах как камионът бавно мина край форда и продължи на изток.

02:00. Стигнаха до центъра на града, като се движеха на изток, заобиколиха парк „Лафайет“ и се качиха по широко авеню, наречено „Гратоит“. Камионът и фордът се отклониха от главния път по една уличка, водеща към огромен, претъпкан открит площад, пълен с осветени с прожектори сергии.

— Какво става бе, мамицата му? — попитах Мъгс.

— Източния пазар — обясни той. — Главния градски пазар за храни на едро.

— Колко изхода има?

— Може би шест — отговори Мъгс, — ако не броим алеите.

Мама му стара. Движението ми напомняше за Кайро в лош ден или за кубчето на Рубик — непрекъснати объркващи смени на автомобили, пешеходци и камионетки, които се движеха в поток без видима логика. Нашата цел беше да намерим шест превозни средства пред себе си, и то веднага. Но един фургон излизаше на заден ход, като ни препречваше пътя и пречеше да се доближим до плячката си.

— Уондър...

— Да.

— Хайде да ги проверим пеша.

— Добре.

Извърнах се в седалката си и видях Гадния, който излезе от колата на Уондър, спряла зад три-четири коли зад нас, и си проправи път през хаоса покрай Мъгс и мен. Спря се достатъчно дълго, за да хвърли малко пари на един продавач на храна, да вземе една шварма^[6], да изсипе лют сос върху нея, да грабне шепа салфетки и да продължи напред.

Сега може да си помислите, че губеше време. Аз знаех по-добре какво прави — търсеше прикритие. Човек използва каквото има подръка. А на пазара това е храната.

Друг фургон се вмъкна пред нас, удари се в колата пред себе си и всичко спря, защото шибаните шофьори излязоха, за да огледат щетите.

— Чери...

— Да.

— Къде си?

— При отклонението, капитане. Седя на — замълча, докато се огледа — авеню „Гратоит“.

— Стой където си. Тук е невъзможно да се кара. — Обърнах се към Мъгс: — Може ли да заобиколи пазара?

— Възможно е — отговори Мъгс. — Оттам има път — води до междуцатско шосе 94 или до 75. Но аз бих го оставил там, където е сега — от „Гратоит“ има повече възможности, отколкото ако заобиколи.

— Междуцатското 94 накъде води?

— На запад до Чикаго, а на север до Харън^[7].

— Ами шосе 75?

— На север към мен, а на юг — замисли се — Флорида.

Посочих с пръст посоката, в която замина бордовият камион.

— Ами ако са тръгнали към Флорида?

Мъгс поклати глава.

— Това не изглежда смислено — отговори той.

Смислено? По дяволите, защо говореше за смисъл? Нищо нямаше смисъл. Аз започнах да дъвча мустака си. Съществува военен технически термин за настоящото ми състояние — многократно изтакван.

Е, в такъв случай трябваше да потърся някаква добра новина. Набрах номера на Алигатора по клетъчния телефон. Отговори на третото позвъняване.

— Да ти го начууукам...

Засмя се.

— И на теб, капитане.

Поисках сведение за ситуацията. И получих — с добри новини. Намираха се на шосе 23 на една спирка за камиони близо до Дънди по пътя за Толедо в щат Охайо. Влекачът и комбито бяха се отбили на паркинга и екипажите им отишли да закусят. Един човек останал на борда на влекача.

— Дръж ме в течение.

— Слушам.

— И пъхни маяка си за следене на влекача при първи удобен случай.

Те носеха пасивния маяк, който Уондър домъкна от вила „Свирепия“.

— Дадено. — Телефонът изпиука и замлъкна.

— Капитане... — обади се по радиото Гадния.

— Да...

— Отивам на север. Те са тръгнали към кърмовата част ляво на борд на площада.

Погледнах Мъгс.

— Е?

— Междущатското — навъсено отговори той. — Шибаното междущатско шосе.

А ние си седяхме тук, посред задръстването. Бяха ни набутали тук така ловко, колкото аз успях да го сторя, когато се будалках с охранителните групи от Следствената служба на Военноморските сили в Европа. Всичко това беше *déjà* чукане^[8] отново — само че в този случай аз бях *déjà* чуканият.

Биваше си ги тези задници.

Мъгс грабна радиотелефона от ръцете ми.

— Чери — каза той, — Мъгс се обажда.

— Казвай, Мъгс.

— Къде си?

Чери му каза.

Мъгс помисли за минутка.

— Завий обратно, по първата отбивка надясно и карай, докато стигнеш края на улицата, завий наляво, мини половин път до следващата пресечка — и тази улица е задънена. След това отново завий надясно.

— Ще ми обясниш ли отново? — Чери беше объркан.

Мъгс натисна бутона за излъчване.

— Не се тревожи, заднико, ще те водя оттук.

Чери и Пачия крак наблюдаваха как бордовият камион мина покрай тях по пътя за влизане в междущатско шосе 75. Фордът беше тилова охрана. След като той премина покрай тях, излязоха *sans* светлини и го последваха. Имаше риск, но се налагаше да го поемат.

Двамата също караха на сляпо — Мъгс трябваше да ги води с обяснения през лабиринта от еднопосочни улици, защото бордовият камион слезе от пътя към шосето и си проправи път през едно

кварталче с полусъборени стари къщи към двупосочна улица с магазини, чиито витрини бяха заковани с дъски.

02:55. Мъгс премина през пазара толкова бързо, колкото му позволяваше обстановката. След това, играейки си на настиганица, ние се отправихме към мястото, където се намираше Чери. Мъгс сбърчи нос, когато преминахме покрай някакви разглобени коли и изгорени жилища по улици, чието осветление отдавна беше изпочупено.

— Преди двадесет години се отказахме от тази част на града — каза той. — Гледай... — Посочи редица разкривени бели корони, изрисувани със спрей по вратите и стените на овъглените къщи от двете страни на улицата.

— Така Зулуските гангстерски принцове маркират територията си. Едно време тези проклети неща се виждаха само в една малка част в източната част. А сега ги има по целия град — дори шибаното кметство е покрито с драсканици. — Той свали прозореца, изплю се и отново го вдигна. — Предполагам, че те са управниците в града, защото ние със сигурност не сме.

Погледнах към короната. Тя беше подобна на онази, която видях изрисувана на задната врата на оръжейния склад.

Казах ви преди, че не вярвам в съвпаденията.

Нямаше движение. Мъгс караше без фарове. Уондър ни следваше отблизо. Стигнахме до позицията на Чери след половин дузина пресечни улици. Той беше паркирал на една странична улица зад корпуса на някаква изгоряла кола, поставена върху тухли.

Разговаряхме по радиотелефона. Той ми каза, че бордовият камион се намира в една уличка, която стига до задната част на някакъв изоставен ресторант за барбекю по алабамски. Фордът бил спрял пред него.

Приблжихме се тихо до колата на Чери. Уондър изостана от нас, а след това се отби към предната страна на магазина откъм авеню „Мак“. Мъгс нежно пхна носа на колата си в началото на уличката. Автомобилите, които преследвахме, се намираха на стотина метра от нас — тъмни сенки в тъмното.

Погледнах през бинокъла за нощно виждане. Зад форда клечеше човек и работеше нещо по регистрационния номер. Свали го от колата, сложи го на земята, а после постави на мястото му друг.

Човекът — висок чернокож с костюм — вдигна сваления номер, отвори вратата на шофьора и го метна вътре. След това отвори багажника, взе един работен комбинезон и потник, свали самото и вратовръзката си, а после се качи на шофьорската седалка и включи запалването.

Мъгс стисна челюсти.

— Ти можеш да вървиш на майната си, Дик. Аз искам да видя къде, по дяволите, ще иде този кучи син с тези номера, след като знам, че са откраднати.

Това ми прозвуча добре. И аз исках да се раздвижа. Зулуските гангстерски принцове представляваха дребен проблем, който можех да реша бързо и ефикасно. Огромното полуремарке, което съдържаше тонове оръжие и патрони, беше по-важно.

— Обади ми се по клетъчния, ако разбереш нещо.

Грабнах си вързопа с играчки и понечих да се отдалеча.

— Хей, лайнян мозъко! — Мъгс протегна ръка и изключи лампата на тавана. — Няма нужда да известяваш позицията ни... — потупа ме по рамото. — А сега върви, скапан Ричард.

Изтърколих се от колата му и като се криех, се добрах до взетия под наем шевролет на Уондър, който той беше спрял зад колата на Чери.

Когато се пяхнах на задната седалка и се извърнах, за да видя какво става, старият жабок беше изчезнал.

[1] *Cool* (англ.) — невъзмутим, тежкар, „отворен“. — Б.пр. ↑

[2] Американски джаз пианист и композитор. — Б.пр. ↑

[3] Герой от популярен едноименен американски филм. — Б.пр. ↑

[4] Търговско наименование на марка аспирин. — Б.пр. ↑

[5] Американска телефонна компания. — Б.пр. ↑

[6] Арабско ястие. — Б.пр. ↑

[7] Езеро между САЩ и Канада, второто по големина от Великите езера. — Б.пр. ↑

[8] Игра на думи — от френското *déjà vu* (нещо вече видяно, вече било). — Б.пр. ↑

13.

Пация крак взе бинокъла ми за нощно виждане и се прокрадна в алеята, за да направи НП с един човек (спомняте си, че това е наблюдателен пост). В това време аз, Гадния, Уондър и Чери много тихич-ко свалихме задните седалки на колите под наем, добрахме се до багажниците и извадихме някои от смъртоносните играчки, които бяхме взели от оръжейния склад.

Зулуските гангстери не разтоварваха нищо, което ми подсказа, че ще карат плячката си другаде за дистрибутиране и/или продажба. Не, нямаше да я карат никъде, стига да си свърших работата за тази вечер както трябва.

За да ми е по-трудно да си свърша работата, те бяха поставили двама часови в алеята — двама градски скокльовци с широки подплатени памучни якета и бейзболни шапки с козирките назад, анцузи и от ярко оцветените високи атлетически маратонки, наричани обувки за престъпници. Двамата дундуркаха по един автомат „Колт 15“ с пълнители с четиридесет патрона. Издайническите подутини по тях ми показваха, че носят и пистолети.

Нека спрем тук, докато ви обясня някои неща за дежурството на часовия. И не пропускайте тази част, защото ще я срещнете отново. Най-напред дежурството на часовия е като физическото обучение — не е необходимо да ти харесва, а просто трябва да го правиш. Освен това не е трудно. Изисква концентрация, внимание за детайлите и неотслабваща бдителност. Двама добри часови могат да означават разлика между живот и смърт там, на бойното поле. Да, казах двама часови. За разлика от онези филми за войната, които сте гледали, в реалния живот почти никога не се позволява на часовия да действа сам — особено нощем.

Повечето хора обаче смятат, че дежурството на часовия е тактическият еквивалент на чистенето на тоалетни. Правят всичко друго, но не и което трябва — да наблюдават. Не разбират, че войната е 99 процента чакане и един процент бой. Часови като тези са примамливи цели за хора като мен. Щеше да бъде лесно да

елиминирам двамата. Но довечера работата ми беше друга. Трябваше да се вмъкна и да се измъкна, без да ме забележат. Затова просто щяхме да чакаме.

Ситуацията се развиваше в моя полза, защото часовете на зулуските гангстери не стояха с желание — не им харесваше и нямаше да пазят. Беше студено, беше влажно и беше скучно. Затова след четири-пет минути те започнаха да стъпват от крак на крак. След още няколко минути стъпването премина в подскачане. Започнаха да разговарят, поради което загубиха концентрацията си. Не след дълго запалиха цигари — унищожиха нагласата си да виждат в тъмното. А след три четвърти час на студено двамата решиха, че ще могат да наблюдават нещата не по-зле от вътрешната страна на сградата.

Това, както казват, беше нашият сигнал. Помните ли всичките чудесни рисувани филми на „Уорнър брадърс“, където Зек вълкът и Уили който обикалят и гледат. Сецате се — онзи се прокрадва на пръсти зад някое дърво и изведнъж показва нос иззад съседно дърво — което е на пет метра встрани. Е, приятели, така се движат и тюлените. Само че не го правим на пръсти, както Уили или Зек, защото краката ни са твърде големи и имаме противопоставени пръсти, а освен това ни е по-трудно да нарушаваме законите на физиката.

Ако говорим малко по-сериозно, част от процеса на превръщане в тюлен се състои в научаване на начини за по-недоловимо придвижване. От ранните дни във Виетнам, когато тюлените провеждаха тихи нощни операции по отвличане на мистър Чарли^[1], до незаконните набези, които провеждах срещу танга по целия свят, целта оставаше една и съща — да дойдем, да си свършим работата и да си отидем, без никой да разбере, че сме били там.

Изпълнението на тази цел винаги е било по-лесно извън града, отколкото в него. Сред природата човек може да проникне, като използва терена в своя полза — реките и потоците позволяват да се промъкнете до врага си незабелязано. Растителността предлага отлично прикритие, като скрива и движенията ви. В града достъпът по принцип е ограничен до улици, алеи, покриви или канализация. Естествените прикрития са по-малко, а и съществува много по-голяма вероятност да бъдете забелязани от случаен минувач, когато се приближавате към целта си.

Все пак, ако следвате моите три основни правила за нощните операции в населени места, вероятно ще успеете да стигнете там, закъдето сте тръгнали, и то цели.

- Правило първо: Винаги бъдете приведен, защото един силует представлява страхотна мишена за врага.

- Правило второ: Избягвайте откритите пространства, освен ако това не е абсолютно необходимо. Аз може да не съм най-любезният и съзлив човек на света, но когато съм в подобни ситуации, ставам голям почитател на прегръщането на стени и засмукването на цимент и мазилка.

- Правило трето: Движете се бавно. Колкото повече внимавате, толкова по-малко внимание ще привлечете.

Тъй като вярвам в собствените си заповеди, доброволно избрах двамата с Уондър да направим малкия си набег, а Чери, Пачия крак и Гадния да осигуряват тилова подкрепа. Реших така, защото през годините сме работили така тясно с Уондър, че всъщност вече не е необходимо да говорим — ние сме като двойка стари съпрузи, които разчитат езика на телата си, че и дъха си.

Като бивш разузнавач от Морската пехота, Уондър поведе. Прокрадна се по алеята като катерица на лакти и колене, движеше се бавно, но решително покрай рядка, изгнила дървена ограда и използваше тъмнината максимално в своя полза. Аз го следвах на два метра, доволен да играя на настиганица.

Една от причините с удоволствие да оставя Уондър да води беше, че пълзенето ни нямаше да бъде от приятните. В алеи като тази се събира изобилие от гадни предмети. Затова експедицията ни беше удължена поради счупени стъкла, гниеци боклуци, както и други по-цветисти вещества, които е най-добре да пропуснем в описанието си, но не и в мисълта си. Тъй като той беше пръв, щеше да премине през тях внимателно, а аз, като забележа движението на тялото му — помните ли колко добре мога да разчитам жестовете му? — щях да заобиколя гадните неща. Нашият преход тази вечер беше по-труден поради факта, че пътеката ни преминаваше през купчини покрит със сажди и мръсотия сняг, който прикриваше гореупоменатите неща.

Бяхме излазили като червеи около тридесет неприятни метра, когато вратата се отвори и един от скокльовците показва глава, сякаш беше дочул нещо. Излезе отвън и затвори вратата зад себе си, прекъсвайки светлината. Постоя там, за да свикнат очите му с тъмното, дръпна от цигарата си, изпика се в посока на алеята — и зяпна точно в мен. В такива случаи има само един начин да реагираш. Извърщаш очи малко, за да избегнеш всякакъв контакт. Не се движиш, не дишаш и не мигаш. И с всяка молекула на сърцето, душата и мозъка си вярваш „Аз съм невидим“.

А, Марчинко сан, вие произнасяте още от тези психовоински лайна, които винаги се опитвате да ни натрапите. Хайде стига вече.

Не, попова лъжичко — чети и учи. Един от първите уроци в школите по ОУСБ — Оцеляване, Убягване, Съпротива и Бягство, — на които бойците диверсанти ходят редовно, е как да реагираш, когато, изглежда, си открит.

Инструкторите ще ти кажат, че ако си обръщал внимание на трите основни догми на укриването — форма, светлина и силует — и ако не привличаш вниманието върху себе си, като мърдаш, с други думи, като вярваш, че си невидим, човекът, който гледа право към теб, вероятно все още не те е забелязал и няма изобщо да те забележи.

Причината за това се крие не в метафизичните, а във физичните закони на природата. Помните курса по основи на биологията, когато изучавахте принципите на зрението, нали? Не? Е, нека ви дам малък опреснителен курс.

Причината да не ви забележат е в това, че повечето от нас забелязват онова, което виждат с периферното си зрение, а не чрез директен поглед. Пример? По-лесно е да видиш елен в гората, когато стои отляво или отдясно на теб, отколкото ако е точно отпред, защото периферното ти зрение долавя движенията му. Същото важи и за кола, която идва към вас, докато пресичате натоварена улица.

Нощем ситуацията се усложнява поради начина, по който виждаме. Ретината на човешкото око се състои от два вида клетки. Има конуси, които ни помагат да виждаме денем, както и пръчици, които заобикалят конусите и помагат да виждаме нощем. Пръчиците са много чувствителни на светлина. Но тъй като не се намират в центъра на окото — помните, че заобикалят конусите, — те не долавят нищо, което идва от центъра на полезрението ни. Те са най-ефективни, когато

погледът ви е леко отклонен от центъра. Затова знаех, че ако скокълото гледаше право към мен, нямаше да ме забележи.

Затова, вместо да се паникьосам, аз просто се смразих на място — по средата на пътя. Ръката ми, върху която имаше ръкавица, се намираше в нещо наистина изгнило. Левият ми крак беше прекалено обтегнат. Дясното ми коляно — онова, което бях ударил при оръжейния склад — се намираше върху неприятно остро нещо. Но не помръдвах. Знаех, че спазвам трите догми. Тялото ми беше ниско и неразлично на фона на оградата. Нямаше светлина, защото лицето ми беше почернено, а останалата част от мен бе облечена в стари, мръсни черни дрехи. А силуетът ми, омекотен от оградата, кофите за боклук и липсата на светлина, не се виждаше.

Фокусирах очите си върху стъпалата на скокълото. Така щях да разбера, ако тръгне към мен, но пак няма да вляза в зрителен контакт с него.

Дишах толкова бавно, че сякаш не дишах изобщо. (Има истинска полза от това човек да е тюлен и да се е научил да си съдържа дъха под вода в продължение на три минути.)

И чаках. И чаках.

Два метра пред мен Уондър стоеше в същото положение. Научил беше всичко това в школата, в която и аз — и го използвал в същите неприятни места от Афганистан до Либия, от Западна Франция до Източна Европа, по време на двете си десетилетия в Морската пехота и Военноморските сили.

Дочух звук от триещи се пръсти и съскане и цигарата падна между нас. Вдигнах очи леко, точно навреме, за да видя как скокълото нагласи шапката си с надпис „Малкъм Х“, изплю се и безгрижно влезе обратно.

Размърдах се за първи път от няколко минути насам — коленната ми става пукна достатъчно силно, за да накара Уондър да ме погледне мръснишки. Изчакахме, за да се убедим, че няма да бъдем прекъснати отново, след което продължихме необезпокоявани към камиона.

Уондър се промъкна с пълзене напред до двигателя. Обича да си играе с двигатели. Поигра си с този, като залепи с тиксо едно петдесетграмово парче пластичен експлозив за изпускателния колектор, нагласи му детонатор, а след това свърза кабела на детонатора към системата за запалване.

Завърташ ключа и... бум.

Междувременно аз се забавлявах по свой начин. Отключих катинара на задната врата и я плъзнах достатъчно, за да проверя дали това е нашият камион. (Да, приятели, аз спазвам собствените си заповеди, особено онази — „Не си въобгъзявай“.) Видях сандъци за оръжие и патрони, и това ми стигаше. Затова затворих вратата, щракнах катинара и се пхнах под шасито.

Там взех парче пластичен експлозив „С4“, голямо колкото кутия боя за обувки, и го разтрих в дланите си, докато направих тесен лентов заряд, дълъг малко повече от метър. С тиксо го залепих на дъното на камиона във формата на неравен правоъгълник. Посегнах към джоба на бедрото си, за да взема ножа си „Емерсън СQS-6“ и да срежа лентата. Ножа го нямаше. Това ме ядоса.

Легнах по гръб и прерових всичките си джобове. Проклетиет нож липсваше. Петстотин шибани долара за ръчно изработения и надписан нож, подарен от Ърни Емерсън, който го направи за мен. Лежах и се опитвах да проумея какво беше станало, и реших, че трябва да е паднал, когато двамата с Дъг се боричкахме.

Е, станалото — станало и стоманеното ножче някъде останало. Бръкнах в джоба на гърдите си, за да взема лекия сгъваем нож, който винаги нося за резерва, и отрязвах лентата. След това прекарах парче препъваща тел около откритата глава на един болт на задната врата, промуших я под бронята, покрай ауспуховата тръба, завързах я надеждно към детониращо устройство от тип „М-1“, което бях закачил към пластичния експлозив, и отрязвах оставащата тел.

Развих второ топче тел, което подадох на Уондър. Той го закрепил към колекторната изпускателна тръба, след което аз я обтегнах и закачих към детонаторния пръстен на устройството „М-1“.

Обичам детонаторите „М-1“, защото са прости като целувка. Разбира се, в наше време съществуват по-сложни играчки — електронни детонатори с полупроводници и компютърни чипове, както и сложни радиоуправляеми чудесии, които струват по стотици долари парчето.

Но когато скачаш от самолети, излизаш от подводници или плъзиш през калта на вражеска територия, искаш нещо, с което мистър Мърфи да не може да те будалка въпреки усилията си. А детонаторите „М-1“ са с гарантирана мърфоустойчивост. Вярвайте ми, наистина

вършат работа. При добро и лошо време. При мокро и сухо. Горещо и студено. Те не се влияят от неправилно манипулиране, защото са старомодни, прости като целувка устройства с много малко движещи се части, нямат сложни електронни компоненти, които могат да се повредят, батерии, които да се изтощят, или миниконтактори, които да се откачат.

По същество „М-1“ представлява метална тръбичка — цилиндрично устройство, дълго десетина сантиметра. В единия си край има куплунгово съединение и предпазна тръба. Това е важният край, където ударното устройство се закрепва към експлозива. Точно зад него се намира капсулата, която, след като експлодира, детонира вашия взрив „С4“, „Семтекс“ или какъвто друг полезен товар сте избрали. Непосредствено пред капсулата е поставено шплентово обезопасително устройство, което отделя ударника от капсулата.

Ударникът и неговата мощна притискаща пружина се задържат на мястото си от два допълнителни шплента. След като експлозивът бъде закрепен и устройството монтирано и закрепено на мястото си — това е много важно, — една обтегната препъваща тел се закача към освобождаващия пръстен на обезопасителното шплентово устройство. В този момент изваждате всички обезопасителни шплентове (като не забравяте да ги приберете в джоба си, за да не оставите издайнически сигнали, че сте се отбивали насам), и очиствате терена от присъствието си.

Резултатите ли? Когато нашите приятелски настроени зулуски гангстерски принцове скокльовци отворят задната врата на камиона, ще изтеглят препъващата тел, която ще дръпне пръстена, който ще освободи ударника, който ще задейства капсулата, която ще детонира експлозива „С4“, който ще експлодира, което ще разчлени горепосочените скокльовци на хиляди отделни, раздробени и трудно разпознаваеми късчета. Освен това експлозията би детонирала всички експлозиви в камиона — патрони, гранати, минохвъргачни заряди, — всичките те ще гръмнат. Земята ще се разклати^[2].

Ако обаче лошите решат просто да отпътуват, то последователността ще бъде малко по-различна. Ще се качат на камиона и ще завъртят контактния ключ, който ще детонира експлозива „С4“, привързан към изпускателния колектор на двигателя; който вследствие експлозията ще се размърда достатъчно, за да

задейства детонатора „М-1“ и заряда „С4“, оформен като панделка. Резултат? Смърт и унищожение. И отново земята ще се разклати. Както, вероятно се досещате, обичам клатенето.

От това човек го побиват тръпки, нали?

Ексфилтрирахме се тихо и вече бяхме далеч по пътя си на юг към Толедо, когато чухме експлозията в далечината. Плеснах Уондър по дланта. Още една добре свършена работа. Още една добре прекарана вечер. Това не е кариера, а приключение.

Все още имаше много време до утрото, когато се свързахме с Док, Малката бира, Алигатора, Пик и Гризача на север от Цинцинати. Разговаряхме по секретно радио. Алигатора ми каза, че е успял да постави пасивния маяк на целта. От тази вест дишането ми стана малко по-леко. Навярно бяхме оставили мистър Мърфи назад за малко. Облегнах се и сръбнах горещо кафе от огромната кана, която ни беше оставил Мъгс. Маmicата му, животът си беше хубаво нещо. Бяхме опекли зулуските гангстерски принцове, унищожили откраднатото оръжие и патрони, които те щяха да продадат или използват, и сигурно вече Мъгс знаеше кой е задникът, дето крадеше регистрационни номера на ФБР.

На това аз му казвам добра работа за вечерта. Погледнах през предното стъкло към нашия малък конвой. В съседната линия Алигатора Шепард докосна бейзболната си шапка в небрежен поздрав и аз му отвърнах небрежно. Шестдесет метра пред мен в мрачната сутрин Док Трембли долови погледа ми и ми показва неясен среден пръст. Веднага му го върнах.

Позволи ми да направя достатъчно дълга пауза, нежни читателю, за да ти кажа една проста и в същото време мъдра истина. Не съществува толкова силно чувство, така дълбоко удовлетворение, както невероятното опиянение от това да поведеш страхотните си воини в бой. Ако си го правил, знаеш точно за какво говоря. Ако не си, никога няма и да разбереш.

Разсветляваше се, когато прекосихме река Охайо на обиколното шосе 275, и продължихме да караме след полувлекача в посока на юг с

постоянна скорост от сто и двадесет километра в час. Вече ми доскучаваше. Изпих още една чаша кафе, облегнах се назад и заспах.

— Скипере... — Гадния ме потупа по рамото и аз се разсъних.

— Какво има?

— Отбиват от междушатското шосе.

— Ние къде сме?

— На около дванадесет мили северно от Лексингтън. В някакво градче на име Садиевил. Те са на около две мили пред нас.

Протегнах се с прозявка. Време беше за работа.

Всички искаха да спрат за гърнето, но трябваше да го правим на смени. Нашият екипаж трябваше да следи отблизо, докато Док в колата си и Алигатора със своята щяха да изостанат за тилова подкрепа. След като аз и момчетата ми излеехме взетото под наем кафе в тоалетната, щяхме да си сменим местата.

Обърнах се към Гадния:

— Надмини Алигатора. Ще застанем зад камиона.

Взех радиотелефона, натиснах бутона за излъчване и казах на Пачия крак и Чери да останат с комбито, но да му дадат малко аванс. Не исках никой да ни забележи. Не и тук.

Изпълнихме един плавен преход и наблюдавахме как влекачът с полуремаркетото се вмъкна с усилие в огромния паркинг, запазен за камиони-влекачи, докато Алигатора и Пик откараха своите шевролети до бензиностанцията, за да напълнят резервоарите си. Гадния вкара нашия седан в удобно място, откъдето можехме да наблюдаваме тоалетните, лавките за бърза храна и магазините на шофьорите и да виждаме камиона.

Веднъж, когато работих като едноавтомобилен съгледвач в Италия заедно с „ТЮЛЕН-група 6“, изгорях, защото с момчетата си бях последвал шофьора и помощника му в закусвалнята в огромната спирка за почивка до Понте корво на автострадата А2 между Рим и Неапол. Гледахме ги как ядат своите *uovi* — яйца, — мляскат филийки с *marmellata*^[3] и пият *cafe latte*^[4], сякаш разполагаха с всичкото време на света. Кое то си беше точно така. И защо?

Защото в страничната сграда бяха чакали нов шофьор и помощник и докато ние следвахме стария екипаж в *ristorante*^[5], новите момчета са чакали да напуснем сцената, след това са се промъкнали в

камиона и весело са си заминали, оставяйки ни нахранени и стиснали увисналите си *salsicci*^[6] в жалките си тюленски лапи.

Затова си знаех урока — и нямаше да допусна пак да ме ужилят. Вече винаги наблюдавам екипажа и камиона. И си осигурявам подкрепа за в случай, че мистър Мърфи реши да излезе на сцената. Алигатора и Гризача, които бяха напълнили резервоарите си и паркирали до южния изход, и Док, Малката бира и Пик, които преминаха с пълна газ, стояха на пост от северната страна. Нямаше начин тези задници да ми се измъкнат.

Навих косата си под бейзболната шапка, отидох със спокойна стъпка към мъжката тоалетна, изстисках гущера си, след което се възползвах доста обилно от мивката, сапуна и тоалетната хартия, за да отмия от лицето и ръцете си остатъците от черния камуфлажен крем, който бях носил предишната вечер.

След това, чист (и гаден), се изсуших, отидох в магазина, откъдето купих вестник и дузина литиеви батерии за клетъчните телефони и радиотелефоните със секретни честоти, и се върнах в колата, за да освободя Гадния. Докато той се занимаваше с важни дела, аз вкарах колата в бензиностанцията и я заредих.

Нашият екипаж свърши почивката си и се сменихме с другите. Лицето на Малката бира, когато той тръгваше към кенефа, изразяваше единствено мъка. Гледах през бинокъла как три минути по-късно той излезе оттам с огромна усмивка на облекчение. Вдигна безмълвно палци към мен и се отправи към колата си.

Две минути по-късно огледах ресторанта през бинокъла с увеличение седем пъти и с тридесет и пет милиметрови лещи и видях Док Трембли, който минаваше през вратата. Но на неговото лице не се виждаше облекчена усмивка. Двамата с Док се познаваме от времето, когато бяхме моряци във флотата — двама изповръщани доброволно записали се, чиято идея за добро прекарване на времето се ограничаваше до каса бира, маце в леглото и хубав кръчмарски побой. Виждах съм Док във всякакви обстоятелства. Но никога не бях го виждал така объркан и обезумял, както сега. Излезе от района на мястото за почивка с див поглед — очите му шареха навсякъде. Когато не видя каквото търсеше, изтича към колата.

Вдигнах радиотелефона:

— Казвай, Док, какъв е проблемът?

— Дик, къде си, по дяволите?

Казах му.

— Включи новините. Веднага.

Протегнах ръка и включих радиото в колата. Натъкнах се на една кънтри и уестърн станция на УКВ. Превключих на средни вълни и потърсих новинарска станция.

Гласът беше познат, но не можах да го позная за няколко секунди. След това разбрах, че слушам Дъг Докинс. Той говореше за мен — при това неласкаво. След това един кореспондент взе думата и резюмира всичко.

— Смята се, че Марчинко — каза той, — чийто окървавен нападателен нож е намерен там, е въоръжен и опасен. ФБР, според които той е напуснал Мичиган, са издали заповед за арестуването му по обвинение в бягство в съседен щат с цел укриване след убийство. Милиардерът бизнесмен Л. К. Строхаус, чийто охранител вероятно е екзекутиран от Марчинко, е обявил награда от половин милион долара за информация, водеща към залавянето на развилнелия се бивш полковник от Военноморските сили.

[1] Буквите VC, за виетконг, се произнасят съответно като Виктор и Чарли. — Б.пр. ↑

[2] От израза *Did the Earth move for you?* (англ.), който в буквален превод означава „Земята разклати ли се за теб?“, но се използва като шеговит израз за силен оргазъм. — Б.пр. ↑

[3] Мармалад (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Кафе с мляко (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Ресторант (ит.). — Б.пр. ↑

[6] Кренвирши (ит.). — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА ЯЛИПІЛ

14.

Знаехте ли, че по договор с правителството през изминалата година и половина една фирма е разработила устройства, които ни позволяват в разстояние на секунди да открием местонахождението на клетъчните телефони? Е, така е и тези устройства се използват. С тях ФБР проследи Хърман Стотник, компютърния терорист, който престоя на свобода повече от две години. Стотник успяваше да убегне на ФБР и на цивилните експерти по охрана на компютрите, защото използваше модем, свързан към клетъчен телефон, за да прониква в секретните компютърни системи. Знаел е, че е практически невъзможно да се проследи клетъчен телефон, освен ако номерът му не е известен с точност.

На сцената излизат системите от тип „С₃“. За онези от вас, които никога не са чували за тях — а бих се осмелил да кажа, че повечето от вас не са, — „С₃“, от Стелт, Сигурност и Следене^[1], е най-голямата корпорация в страната, посветила дейността си изключително на черните операции. Намира се в центъра на един безименен промишлен комплекс върху петстотин акра площ на дванадесет мили извън Далас в Тексас. Искам да кажа, че е безименен, ако го погледнете бегло. При по-внимателен поглед ще видите, че всичките петстотин акра образуват всъщност едно изкусно направено предприятие, което се контролира от страховито множество сложни устройства за недопускане на външни лица.

Ще спомена само малко от тях — АНС — Автоматични Наземни Сензорни — системи, модерни импулсни късовълнови лазери, инфрачервени и високочестотни контролни устройства. А те са допълнени от енергичен персонал, съставен от компетентни бивши зелени барети и бивши служители на ЦРУ работили в охраната. Знам, че са компетентни, защото веднъж като услуга на главния изпълнителен директор на фирма „С₃“ заведох „Червената клетка“ в Далас, за да проведем изненадващо учение за проверка на охраната им. Трябваше ни повече от седмица, за да преминем през всичките им защитни прегради, като през това време „загубихме“ всичките си

наужким танга. Добре е да знаем, че някои хора се отнасят сериозно към охраната на фирмата си.

Когато командвах „ТЮЛЕН-група 6“, „С₃“ ми бяха направили няколко играчки. Промениха радиотелефоните „Моторола“, които закупувах, и ги правеха напълно осигурени срещу прехващане — дори срещу слухарите на Следствената служба на Военноморските сили. Те направиха миниатюрните безшумни дрелки, които използвам за вкарване на микрофони и видеокамери през стените и в корпусите на самолети. След това ми направиха и малките микрофони и камери.

Напоследък, с настъпването на приоритетите за събиране на разузнавателна информация, „С₃“ започнаха все по-често да се ангажират с компютърния шпионаж. Разработиха програмни вируси, които се крият в мрежите на суперкомпютрите на масивни корпорации, търсят пароли и измъкват данни от онези видове, от които се интересуват шпионите. (Да си остане между нас, но преди две или повече години тази фирма работеше много успешно във Франция, докато трима служители на „С₃“, работещи под прикритие на посолството, станаха невнимателни, бяха заловени и изгонени за промишлен шпионаж.)

Както и да е, през месец март 1993 г. приятелски настроените хора от фирма „С₃ Системс“ разработиха система за следене на клетъчни телефони, която позволява на агенциите да проследяват обаждания, без да е необходимо да знаят номера на телефонната клетка. Продадоха системата — всъщност това е програма за компютър — на ФБР, както и на хората от Агенция Несъществуваща, на Християните в Действие и на Отбранителната и разузнавателна агенция. Шест месеца по-късно Хърман Стотник беше арестуван в Райли, Северна Каролина.

В програмата на „С₃“ за проследяване на клетъчни телефони има един малък недостатък. И ще ви го кажа, но ако обещаете никога да не го издавате. Добре, дефектчето е, че ако включите своя клетъчен телефон в режим прехвърляне на сигнала^[2], то програмата хваща телефона, до който се обаждате.

Питате откъде знам това? Знам, защото работата ми е да знам задните врати, скритите входи, както и мръсни, страшни и направо нечестни начини да побеждавам. Това ме прави неконвенционалният,

космат, сладък, наливащ се с джин „Бомбай“ единак, както и фактът, че ще ви убия, преди вие да убиете мен.

Е, всичко по реда си. Уондър откара колата в най-отдалечения край на отбивката. Нямахе нужда да стоим на открито и да бъдем забелязани от някой наблюдателен цивилен, който би искал да излезе в пенсия с готиния половин милион от Л. К. Строхаус.

След това разгледах алтернативите пред себе си. Честно казано, нямах много алтернативи или поне не очевидни такива. Дъг и Л. К. бяха нагласили нещата доста добре, мамицата им. Но и аз не бях съвсем безпомощен.

Нека разгледаме ситуацията. Вие знаете и аз знам, че аз не съм очиствал Джони Кул — мръсникът Дъг е престъпнал престъпното престъпление и го е претаковал със собствения ми нож „Емерсън“. Но фактът, че вие знаете и аз знам, нямаше да ми помогне пред ФБР или всеки от стотиците местни полицаи от тук до там, накъдето бяхме тръгнали, които биха гледали на шанса да ме очистят като на възможност да се изфукат с грозните си мутри във „Върховни ченгета“, „Американски детектив“, „Неразгадани мистерии“ или някое друго информационно-развлекателно предаване на живо, а да не говорим, че ще си уредят и доста добра сделка за написване на книга.

Та къде оставах в тази ситуация? Оставах навън, на студеното. Но пък аз съм един проклет тюлен, приятелче, и доста пъти съм бил на студено.

Освен това знаех точно какво правеха Дъг и Строхаус. Л. К. беше ядосан — отворил бе пред мен вратата, през която видях целите му, помоли ме да се присъединя към него, а аз бях го накарал да се осере. И както каза преди, аз бях мъртвец. Дъг също беше ядосан. Знаех, че няма да се поколебаят да направят всичко, за да нахакат грозния ми словашки задник в *en écharpe* — което е примка, ако сте в Париж. А и адски добре знаеха къде съм — проследявах скъпоценния им влекач, пълен с играчки. Вероятно изчакваха да направя някакъв ход. (Кое то всъщност точно сега не правех, а само наблюдавах. Жабоците, които правят прибързани движения, ги набождат на копието. А аз исках да имам и двете си *grenouilles*^[3], за да раздавам наказания и да ритам задници.)

Освен това Лаймън Клайд и Елуд П. имаха свой набор проблеми от тип ЯЛИЛПЛ — което е Яж Лайна И Лай По Луната. Впрочем не

забравяйте това съкращение и тези обстоятелства — ще ги срещнете отново.

- ЯЛИЛПЛ едно. Да, искаха да ме очистят. Но трябваше да го сторят самите те. Не можеха да си позволят да разкажа на някой местен шериф за скъпоценния товар с откраднати оръжия в камиона, когато ми щракне белезниците. Трябваше още да приемат — аз със сигурност бих сторил така, — че съм казал на някого нагоре в моята командна верига за нещата, които вършат. Крайната сметка? Вероятно ще се опитат да ме елиминират със собствени сили. Но ще го сторят единствено ако имат всички предимства на своя страна. Кое то пък ми казваше, че няма да го направят на пътя: междуцатските шосета са сравнително добре достъпни за обществеността и не биха искали да ги прекъсне някой. Фактът, че те самите трябваше да ме фраснат, ми даваше *beasour* свобода на действията.

- ЯЛИЛПЛ две. Нямаха никаква представа колко души работят с мен, освен ако нямаха достъп до подписания от нас документ в сейфа на Свещеника. За което можеше да съществуват съмнения, след като се има предвид какво бях видял в Детройт. Но дори да откриеха кой е с мен, щяха доста да се озорят, преди да очистят всички.

- ЯЛИЛПЛ три. Нямаха представа за Мъгс Съливан и неговата мрежа от пенсионирани старшини. Мъгс беше моят таен коз, центърът на моята подземна спасителна мрежа.

- ЯЛИЛПЛ четири. Групата ми включваше и Стиви Уондър с издръжливия си преносим компютър, което значеше, че имах анален достъп до „Интелинк“, за което никой не знаеше. Възможността на Уондър да търси и изпраща информация ми даваше много глави преднина пред конкуренцията, защото знаех за мисленето и тактиката им.

По дяволите, колкото повече се замислях за това, толкова повече ситуацията ми изглеждаше по-добра от тяхната. Точно така. Съвсем сигурно. Гарантирам. (Да, а казвал ли съм ви напоследък, че вярвам, че има Дядо Мраз и че Кърмит и мис Пиги ще се оженят?^[4])

Време беше да тръгваме на работа. Взех втория клетъчен телефон от Алигатора Шепард и се обадох на Мъгс. Той все още не се беше прибрал у дома си и затова оставих съобщение на секретаря.

След това се обадох до собствения си клетъчен телефон у дома и набрах секретната линия — това е програмируем клетъчен телефон, който ми направиха от „С₃ Системс“ и който си пазя като сувенир от „Зелената група“. Може да работи по целия свят, без да бъде проследен, или поне не е лесно. Телефонът иззвъня три пъти, след което един дрезгав глас каза:

— Вилата.

Това е гласът на Брад. Брад е бивш морски пехотинец от Кемп Дейвид, който ми охранява къщата и района три дни в седмицата, патрулира из двестата акра, пълни със змии и езера, и наблюдава къщата ми със същото безупречно внимание за детайли, с което охраняваше президентското убежище за уикенда. През другите два дни върши досущ същото на едно секретно място, което се нарича Земя нула и се намира върху една издълбана част на планината Блу Ридж с кодово име „Водопада на ковчега“ в мястото, където Вирджиния става Западна такава.

— Аз съм. Ситуация?

— Кофти — отговори Брад. — Има тълпа гадове от данъчното до входната порта. Седят си и потят стъклата на колите си.

— Да, така си мислех. Не се притеснявай.

— Няма проблеми. Преди около час дойде и един от онези сиви микробуси на телефонната компания — спряха и поговориха с онези с изпотените стъкла, а след това отминаха. Аз излязох през задната врата, минах през гората — сецаш се, точно където изворчето се влива в потока, — и погледнах. И познай какво правят? Играеха си с телефонните линии, Дик.

Това можеше да се очаква. Но не можеха да си играят с линията, по която разговарях сега.

— Добре.

— Е? — чакаше той. Знаех какво иска да чуе. Чакаше да му кажа, че може да иде при шкафа, където държа експлозивите, да вземе малко „С4“ и да го пхне в ауспуховите им тръби, където не огрява слънце, и да гледа как федералите литват във въздуха. Брад е от запада, където не изпитват особено уважение към данъчните.

Но това нямаше да стане — или поне не днес. Казах му какво искам. Нямаше нужда да повтарям. Брад си го бива.

Затворих телефона и му оставих петнадесет минути, за да програмира телефона. Не беше правил такова нещо досега, но то бе просто, стига да внимаваш да не пропуснеш нещо. Девет минути по-късно моят телефон звънна.

— Здравсти... Брад се обажда. Направих всичко. Готов си.

— Страхотно.

Затворих телефона. Сега можех да се обадя на Свещеника — не по секретния му телефон (който можеше да бъде проследен), а чрез линиите на къщата ми. Но нямаше да говоря оттук. Ако го направех, щеше веднага да разбере, че съм преодолял програмата за проследяване. И все пак трябваше да знам какво става, по дяволите, защото всичко се превръщаше в осиране с многократно действие, каквото дори аз не бях виждал.

Набрах номера на дома си. Изчаках да се свържа и клетъчният телефон на „С₃“ започна да предава поредицата, която Брад бе програмирал в него.

Телефонът на Свещеника избъррърмча. Казах паролата си и ме свързаха. Секундите минаваха.

Аз се обадих първи:

— Не го направих аз.

Мълчанието от другата страна ми говореше, че или не е убеден, или че с него има някой. Продължих да гледам секундната стрелка на часовника си. Едно предварително търсене отнема около четиридесет и пет секунди — ако си се приготвил. Приемах за сигурно, че Свещеника е готов. Накрая се обади:

— Къде си?

Луд ли беше?

— Някъде в безопасност. — В главата ми светна една лампичка. — Ти къде си?

— В кабинета си.

Това трябваше да е лъжа, освен ако не беше летял снощи с военен самолет. Знаех твърде добре, че може да се изпраща обаждане до клетъчен телефон — та нали точно това правех? Ситуацията беше впечатляващо абсурдна. С новите технологии можехме да сме в

съседни коли и да се лъжем за това, къде всъщност се намираме, мамицата му.

— Да — отговорих. — Така е.

Тонът му стана предпазлив.

— Добре, Дик, кажи какво стана — какво правеше?

Девет секунди.

— Нямам време точно сега. Ще ми трябва цял час да ти обяснявам. Знаеш ли какво търсех? Е, намерих го. А сега ти ми кажи какво става там, при теб. Трябва ми подкрепа.

— Имаш ли положително доказателство?

Изведнъж стана съвсем делови. От шибания Марс ли беше паднал?

И все пак му отговорих искрено:

— Не.

И нямах доказателство. Имах това, че Л. К. беше изнесъл реч в друг град, където стана обир на оръжие и последващото му раздаване. Бях видял гадния Дъг на местопрестъплението. Имах откраднати номера от ФБР, няколко зулуски гангстерски принцове, нахъсани на много парченца, и един умрял пенсиониран тюлен, който работеше за Строхаус. Но абсолютно, сигурно като банков трезор доказателство? *Nada.*

— В такъв случай не мога да направя нищо за теб — кратко отговори Свещеника. — Виж какво, не си изпълнил задачата си. Трябват ми твърди доказателства. Нещо, с което да мога да ида в съда. Когато го намериш, можем да говорим за подкрепа. Дотогава считай себе си за обект на случайността. Официално ти си пушечно месо, Дик.

Бяха ми го начукали многократно. Бяха ме накарали да се наведа, защото хуят идваше отново. Казах му го.

— Ако имаш нещо конкретно, можем да се пазарим. — Направи пауза, след което тонът му се омекоти съвсем мъничко: — Виж какво, трябва да разбереш, че ръцете ми са вързани — от цялата хранителна верига, ако разбираш какво искам да кажа.

Двадесет и три секунди. Хранителна верига както при командна верига. Да, досещах се. И това никак не ми харесваше.

— Имаш ли предложения?

По тона на гласа му разбрах, че и той е разстроен от неприятното развитие на нещата.

— Ще се опитам да направя каквото мога. Междувременно продължавай да ловуваш.

Тридесет и една секунди.

— И?

Започваше да ми писва от тези глупости.

— И... не трябва да се проваляш, Дик. Не се проваляй.

Телефонът млъкна. Това, което ми каза, значеше нещо. Той беше повторил точно думите, с които адмирал Блек Джек Морисън, тогавашният командващ Военноморските сили, ми беше заповядал да създам и командвам „ТЮЛЕН-група 6“.

— Дик, не се проваляй — беше ми казал Блек Джек. А сега и Свещеника бе повторил същото. Почесах нещо, което се бе настанило в брадата ми. Несъмнено той ми пращаше съобщение. Аз само исках да знам какво е то, мамицата му.

Позвъних на Мъгс. Той вдигна телефона и започна сладко-сладко да ми опява: „Нали ти казвах?“

Щеше ми се да го удуша, кучия му син. Но той не ми даде никакъв шанс. Държеше да обясни очевидното:

— Скапан Ричард, момчето ми, този път си затънал истински.

— Никога не бих се досетил, че е така. Е, старшина, казвай истински лошата новина.

Това го накара да се засмее. Всъщност приятно беше да чуя, че някой се смее.

Имаше развитие на нещата. Регистрационният номер от ФБР беше откраднат от (и впоследствие върнат на) една от колите на ФБР, разположена в неохранявана част на подземния гараж в сградата на авеню „Мичиган“, където се намира щабът на полевата им служба. Навярно вие, както и нашият несхватлив редактор се питате какво е значението на този факт.

Ами нека обясня. Обичайна практика на тангата е да постъпват така. В „Червената клетка“, ако си спомняте, ние откраднахме една кола на Военноморските сили, за да извършим нападението си над щаба им. По този начин, ако минеше друг полицаи, нямаше да

забележи нищо нередно — никакви странни превозни средства, никакви извънщатски регистрационни номера, никакви коли под наем, пълни с бомби от амониева селитра и нафта. Същото важеше и в настоящата ситуация. Спомнете си, че при първата проверка на колата Мъгс беше получил отговор, че тя е на ФБР. Кой би смял да задава повече въпроси? Както и да е, старият старшина ми каза, че смяната е извършена от някакъв задник на име Патерсън, който бачкал в ремонтната работилница. Патерсън имал връзки със зулуските гангстери.

Това струва ли ви се странно? Да, и на мен. Но трябва да разберете, че за разлика от управлението на ФБР, където дори чистачките са щатни служители на пълно работно време, полевите служби, често пъти разположени във федерални сгради, наемат хора за чистене. Всъщност ФБР не са единствените, които допускат това безумие. В американските посолства и военни инсталации по целия свят строителните работи, ремонтът на автомобилите и приготвянето на храната — а дори и секретарската работа — се извършват от местни хора, работещи по договор. Честно казано, не можем да не използваме местни хора за службите си в чужбина. В страната използваме услуги по договор за всичко — от почистването на федералните сгради до поддръжката на автомобилния парк и осигуряване на охрана за обекти като складове за ядрени оръжия и действащи военни бази.

И какви проверки се правят на хората, които отиват да работят в тези служби? Ако сте посочили отговора „Малко или никакви“, си пишете шестица. Пример? Мъгс беше проверил гореупоменатия Патерсън. Оказа се, че той е прекарал осем цяло и три четвърти от последните десет години в затвора в Маркет на красивите брегове на езерото Хъран, разположено до горния полуостров на щат Мичиган. Лежал беше за особено жестоко нападение (е това е обвинение, което ме обърква — да сте чули някога за не особено жестоко нападение?) и въоръжен обир.

Старшината имаше и други вести. Детройтските полицаи прибираха зулуските гангстери на тумби. Разровили остатъците от бордовия камион, видели остатъците от автоматично оръжие и откачили. Неприятната страна беше, че с любезното съдействие на Дъг Докинс полицаите смятаха, че аз продавах оръжие на зулуските гангстери.

Поклатих глава и добавих в мозъка си още една черна точка срещу името на Дъг. Рано или късно ще се разплатим.

Мъгс каза, че междувременно е изпратил факс на един пенсиониран старшина на име Хинтън, който е бил в диверсионните групи във Виетнам. Ако целта продължеше по междущатско шосе 75, Хинтън щеше да ни помогне — щеше да ни поеме малко на юг от щатската граница и да ни съпроводи до Атланта.

Това ме накара да се обезпокоя.

— Може ли да му се има доверие?

— Не бъди задник, Ричард.

— Хей, Мъгс, не се обиждай, но мен ме търсят за убийство.

— Е, и?

Това ме накара да млъкна.

— Виж какво, Ричард — сопна се той, — когато си в ситуация, с която не съм запознат, можеш да се притесняваш. А сега С²^[5] квадрат, ясно ли е?

Разбирам кога съм изправен пред по-старши и по-силни от мен.

— Тъй вярно, старшина.

— Добре.

Мъгс продължи да обяснява, че ако отидем южно от Ноксвил и ако камионът завие на запад, може да изпрати факс на свой човек в Бирмингам — тюлен от виетнамската ера, който неотдавна се пенсионира от тамошния полицейски участък. Ако продължи още на юг, към Атланта, познавал друг стар жабок-водолаз, на когото можем да разчитаме. Ако отидат към Ню Орлиънс, задниците ни щели да бъдат покрити от един стар жабок от блатата. Ако отидат към Тампа, имало друг стар жабок с тринадесетметрова лодка. Каза, че това е списъкът му.

— Само кажи какво ти трябва, Ричард.

Щях да му кажа, и още как.

Сега всички вие може би се чудите защо не се притеснявам чак толкова, че може да бъда забелязан, след като съм беглец и ме търси ФБР. Отговорът е, че по времето с „ТЮЛЕН-група 6“, „Червената клетка“ и „Зелената група“ аз и момчетата ми редовно се упражнявахме в преминаване в нелегалност. За да играеш ролята на

терорист, е необходимо да се научиш да мислиш и действаш като такъв. Най-добрият начин да се научиш е да го правиш.

Спомняте ли си как в „Свирепия 3, Зелената група“ можахме да стигнем от Пакистан до Лондон, въпреки че фигурирахме в списъка с търсени лица на Интерпол? Е, същият принцип важеше и за сегашното ми положение. Всъщност Съединените щати са може би най-гостоприемната и благоразположена към терористи страна. Една от най-положителните страни на американското общество е, че то е практически отворено. Като хора ние сме приятелски настроени до крайност. Още от самото начало това са черти от характера на американците — отразени са от автори като Де Токевил^[6] и Джеймс Фенимор Купър, от Хенри Джеймс до Ърнест Хемингуей. И тези черти се забелязват във всеки аспект на нашия живот — от небрежността, с която се охраняват нашите военни бази, до свободата, с която хората влизат и излизат от дома на Капитолийския хълм. Неприятно е, че същата тази откритост, която ни прави така специални, позволява на тангата и други негодници да ни експлоатират. Точно тя ми позволи да изчезна.

Бяхме наели колите и закупили телефоните с фалшиви имена. Имахме достатъчно пари в брой за няколко седмици — ако поддържахме бюджетна дисциплина. Заповедта за арест се отнасяше за мен, което означаваше, че моите момчета можеха в по-малка или по-голяма степен да се движат необезпокоявани. Единственият голям проблем за решаване беше моето добре използвано, прекалено захабено и в момента контузено словашко лице, което гледа намръщено от кориците на повече от два милиона обложки на книги, както и от телевизионните новини и вестниците благодарение на федералното правителство.

Трябваше да променя външния си вид. След хуя лицето ми е най-добре запомнящата се особеност — а очите ми са най-силният елемент на това лице. Следователно трябваше да направя нещо, за да отклоня вниманието от тях. Разбира се, можех да си обръсна брадата, да си подрежа веждите и да държа косата си под шапка. Но само това няма да е достатъчно, за да ме направи невидим. Хората ще ме поглеждат — и ще ме познават по очите.

Знам, че това, което казвам, е вярно поради един инцидент, който възникна преди няколко години, когато елементи на ПКК — кюрдската

работническа партия, една малка марксистка терористична група ултранационалисти, подкрепяни от Ирак и Сирия — нападнаха подслушвателна станция на Следствената служба на Военноморските сили, парадираща като радарна инсталация на НАТО в Мардин, Турция, което е близо до сирийската граница. Двама души от Агенция Несъществуваща бяха убити с една ракетна граната. В онези дни имаме президент, който позволяваше да отвъръщаме, ако наши хора биват убити, и „Червената клетка“, която провеждаше учение с охраната в базата на НАТО в Сигонела, Сицилия, бе пусната от клетката си, за да неутрализира престъпниците.

Това е предисторията. Оставих шестима души да довършат учението, опаковах рязания си заглушен пистолет „Ругер Марк-II“ двадесет и втори калибър, и петдесет от най-добрите дозвуклови патрони на фирма „Илей“ с кух връх, взех със себе си Док Трембли за морална подкрепа (а той взе със себе си своята миниснайпер пушка в случай, че се нуждае от нещо повече) и отидох на лов.

Е, не отидох на лов веднага. В края на краищата това беше Близкият изток, който работи в параметрите на собствените си традиции и обичаи — а да не говорим и за онзи, да кажем, безгрижен начин на работа, която може да се свърши и *ma'lesh* или *ma'ana*^[7]. По тази причина бяха необходими цели шест дълги седмици за нашите разузнавателни агенции да подбутват турците в правилна посока (убеждавайки ги по всеки сантиметър от пътя, че всичко това е тяхна собствена идея) и накрая да намерят висшия екзекутор на ППК, един кретен на име Цетен Абас в малък град до сирийската граница (населяван предимно от кюрди), наречен Аин Дивар.

Най-после ни качиха в един натовски самолет „С-9“ и отлетяхме за Диарбекир, където ни взеха две коли с випускници на МИТ (не, не компютърни очилатковци от Кеймбридж, Масачузетс^[8]. Съкращението означава *Milli Istihbarat Teskilati*, което, както всеки в Анадола може да ви каже, означава „Турска разузнавателна организация“.) По време на пътуването ни дадоха своите папки. Своите тънки папки. Своите болезнено тънки папки. Цетен кретенът може дълго време да е бил в списъка на търсените лица на турското разузнаване, но МИТ не знаеха много за него. А и не бяха го виждали почти десет години — по тази причина единствените снимки, които можеха да ми покажат, бяха едрозърнеста осемгодишна снимка, направена от разузнавач, и

паспортна снимка от времето, когато е бил на седемнадесет — преди повече от тринадесет години.

Водещият офицер от МИТ ни каза, че са изпратили агенти, запознати със снимката, в град Аин Дивар отвъд границата — факт, който ме накара да се чувствам доста нервен, защото това означаваше, че нашата плячка е нащрек, — но Цетен не се виждал никъде. Каза с извинителен тон, че двамата с Док сигурно сме дошли за зелен терористки хайвер.

Аз обаче имах друга информация. Но за да играя играта съгласно местните правила, вдигнах ръце и започнах да обяснявам колко съжалявам за това. Разбира се, добавих, че ще преминем границата така или иначе и *Inshallah* — останалото ще бъде воля на Аллаха. Това остави хората от МИТ доволни. Отидохме на юг към малкото градче Мидят, където пихме малки чашки сладко турско кафе, последвано от огромни чаши арак — това е анасонова напитка с доста голям градус. След шест часа арак и кафе, кафе и арак и арак и арак, убедихме МИТ да ни оставят, за да можем да се промъкнем анонимно. Някак си два мерцедеса седан 500 и осем души с еднакви кафяви костюми в район, където средната годишна заплата е под 988 долара, привличат нежелано внимание.

Двамата с Док наехме стая в един хотел без звезди. На следващата сутрин си купихме местни дрехи от една удобна вехтошарска лавка. После, след закуска със сладък чай, кисело мляко, чесън и краставици, се качихме на древния автобус, който съсипа бъбреците ни, докато подскачаше, мяташе се и се удряше по надупчения път към Чизре — град с около две хиляди души население на двеста и петдесет метра от Аин Дивар отвъд границата.

Първата вечер със снимките в ръка — е, не точно в ръка, но безопасно сгънати в пояса на моите груби кюрдски дрехи до пистолета — се пъхнах под граничната ограда с остра като бръснач тел в горния край и се залових за работа. Аин Дивар беше типично северносирийско загубено село. Имаше една-единствена главна улица и три странични улички. Плоските двуетажни къщи с балкони (магазини на първи етаж, жилища отгоре) имаха от онези телевизионни антени, които са изработени от ковано желязо и приличат на айфеловата кула. „Стъргалото“ нямаше настилка. Половин дузина войници с ръце, свити около автомати „АК-47“, седяха по

улицата или по входните врати със същите отпуснати рамене и кокалести фигури, които успяват да постигнат във всяка страна от третия и четвъртия свят — от Парагвай до Пакистан. Къде, по дяволите, дават проклетите уроци за тази поза?

Имаше три магазинчета за шишчета от козе и агнешко месо. Наблизо се намираха две мърляви кафенета, пълни с мъже, които пият чай, четат вестници отпреди седмица, пушат наргилета в пълни с вода тръби и разговарят. Във второто от тях видях своята цел — седеше на ниско квадратно столче и играеше *mahbuz*, местна версия на шеш беш, или табла.

Почти никак не приличаше на човека, чиито снимки се намираха в дрехата ми. Подстригал беше дългата си коса както иранските шиити. Окастрил беше дългата си брада почти до кожата като на Ясер Арафат. Загубил беше от теглото си — кръглото невинно лице от снимката бе заменено от кокалест, аскетичен образ.

Всичко това беше се променило. Но той не можеше да скрие очите си — своите ярки, изгарящи хипнотични очи. Очите на водач, на гадател, на фанатик. Очите на Цетен Абас може и да са били огледало към душата му, но също така те го издадоха.

Три часа по-късно, когато се претърколих в безопасност под оградата в Турция, Цетен беше мъртъв. А аз бях научил един урок за това как да се крия на открито, който щях да нося със себе си за цял живот.

Лошите преминаха с вдигнати платна през Атланта, префучаха през Валдоста и спряха достатъчно дълго, за да си купят хотдог от микровълнова печка, да източат гущерите си и да презаредят в Лейк сити, Флорида, на четиридесет мили от границата с Джорджия. След това натиснаха добре износения педал до добре износената дупка и се стрелнаха около Гейнисвил, през Окала и край Трилби и след три часа яко каране, оживено от участъци с гъста, непрозрачна мъгла и хлъзгав път, се шмугнаха по инерция в северните квартали на Тампа. Държахме се на четвърт до половин миля назад и сменяхме местата си, без да изпускаме маяка от очи, и проверявахме дали не сме следени. Богът на войната не гледа с добри очи на тюлените, които допускат да бъдат вкарани в засада.

Вече бях без брада. Подстригал бях надвисналите си вежди и загубих патриархалния вид на антиобществен тип като Джозеф Сталин (или може би дядо ми по майчина линия, Джо Павлик). За случая носех тоалет, който момчетата бяха купували парче по парче през изминалите единадесет часа: зелена бейзболна шапка с надпис „Джон Диър“^[9], широки дънки, лимоненожълта риза за голф с джобче и — спомнете си какво ви разказах за Цетен кретена — малко пресен черен дроб.

Не се смейте. Както казва свещената ми майка, Емили, черният дроб е полезен.

Тя го готви с лук и бекон. Моята рецепта — малко по-екзотична — е следната. Вземате парче пресен говежди черен дроб с размерите на сребърен долар, плясвате го върху скулата до окото си, завивате го спретнато в марля, като внимавате частично да покриете и окото си, завързвате я надеждно и я оставяте на мира.

Кръвта от черния дроб ще се просмуче през марлята, след това ще се съсире. Вие ще изглеждате така, сякаш сте били подложени на много неприятна хирургична операция — от онези, дето карат хората да отвръщат очи от лицето си. Кое то, разбира се, е точно каквото исках от тях.

Особено в Тампа, където познавах към петстотин души. Винаги съм харесвал Тампа. Вероятно в нея има повече видове национални — истински национални — ястия, отколкото във всеки друг град в щата — остатък от дните преди междущатските шосета, когато градът представляваше разкошна, хаотична смес от емигранти. В Ибор сити, където беше старата фабрика за пури, още има кубински кафенета. Има един грък на север в Тарпон сити. В центъра — ако си намерите място да паркирате — можете да ядете салвадорски ориз, мексикански боб, пуерторикански *cuchifritos*^[10] или доминикански меренге^[11].

Има един ресторант, в който сервират стекове и за който се твърди, че предлага най-добрите вина по целия източен бряг. А при Хукърс пойнт, южно от Ибор сити, се намира най-голямата флота за лов на скариди във Флорида — а да не говорим за някои от най-евтините и най-хубави морски храни в района.

Но причината да познавам толкова много хора е, че непосредствено на юг от самия град и право на изток през залива при Сейнт Питърсбърг има полуостров с формата на конско копито, високо

към три мили и широко — пет. Върху този огромен участък се намира военновъздушната база Макдил, в която е щабът на ЦЕНТКОМ (централното командване) на американската армия и СОКОМ — националното командване за специалните операции.

Службата там не е лоша. Така е впрочем, ако сте от онези изповръщани професионални канцеларисти невоини като моя любим тризвезден адмирал Г. Едуард Ему, заместник-началник-щаб в СОКОМ, които обичат бойните си камуфлажни дрехи колосани, обувките си за джунглата лъснати до блясък и денят им да свършва *точно* в 16:30.

Животът е страхотен. Ако сте старши офицер като Еди, получавате къща до водата на булевард „Бейшор“ между Катфиш пойнт и Гадсден пойнт — от онези вили, за които пенсионираните цивилни пришълци от студените краища плащат три бончета месечен наем. Ако сте О-4 или О-5 (това е майор или подполковник), за вас има къщи в града с изгледи към водата и хубави задни дворове за седмичното барбекю.

Има голям офицерски клуб до Катфиш пойнт на най-източния бряг на базата — просторна едноетажна сграда от ерата на Втората световна война, — където горещите ордъоври са безплатни от 16:00 до 19:00 часа и О-тата се тъпчат като скакалци, докато се свърши храната. За огромната пенсиизкукуригала общност има бинго и голф, грамаден военен магазин и поща. Районът за посетители се намира съвсем близо до О-клуба — от другата страна на булеварда до плажа. Много удобно.

А къде са воините, питате. Е, приятели, това е добър въпрос и ако имах добър отговор, щях да ви го кажа. Всъщност в Макдил има малко воини. Воините не понасят бавното темпо, голфа и работното време от 08:00 до 16:30. Всъщност от опит знам, че когато истинските стрелци пристигнат в града, хората от СОКОМ, които имат достъп до 137-те офицери посетители в базата и до 136-те взвода посетители, ги настаняват на север, в самия град Тампа, колкото е възможно по-далеч от лъскавината, от нагласените като маникюри полянки с трева и от безплатните часове в О-клуба, за да не могат буйните действия на гореупоменатите стрелци да създават неудобство на персонала на базата.

Мислите, че ви будалкам, нали? Е, не.

Може и да не те будалкам, нежни читателю, но се отклонявам. За да се върна към темата на разговора, трябва да кажа, че в крайна сметка сред всичките пенсионери, кибици, неуспели мераклии и канцеларисти на редовна служба познавах достатъчно хора, че да се чувствам нервен, независимо от черния дроб. Затова се усетих далеч по-добре, когато влекачът и ескортиращият го фургон поеха по лявото отклонение северно от града и продължиха по междущатско шосе 75.

По-добре, тоест, докато отбиха по междущатско шосе 4, тръгнаха на запад — а слънцето, което изгряваше в 06:20, грееше точно в гърбовете им, — поеха наляво към университета, а след това свиха право на юг. Много добре знаех къде води този път — свършва пред главния портал на базата Макдил. И точно там комбито зави надясно и се качи на авеню „Чизълм“ и замина в западна посока към пристанището. Невероятно, но влекачът продължи направо към главния портал. Шофьорът се протегна надолу и подаде на сложилата си бели ръкавички, златен ширит и синя барета жена полицай от Военновъздушните сили до портала топче листа, което бе погледнато и върнато веднага. Тя отдаде чест и махна на камиона да влезе, сякаш си беше от самата база.

Да, издирваха ме. Да, неразумно беше, но нямаше начин проклетият камион да се измъкне от мен. Не и сега.

— Карай след шибания камион — казах.

Уондър сви рамене.

— Тъй вярно, сър — изръмжа той, произнасяйки думата сър така, сякаш ме псуваше. Настъпи газта до дупка. Подпалихме гумите, префучахме на жълто, засилихме се през четирите платна с бибипкащи коли и минахме през портала с ръкомахане и сърцати викове: „Давай, Силвър“^[12].

Оставили бяхме другите в колите им. Но нищо — те можеха да следят комбито. Гадния погледна през задното стъкло. Пазителката на портала не изглеждаше особено притеснена от нашето поведение — или поне не беше посегнала към телефона. Забавихме далеч под ограничението от двадесет и пет мили в час, оставихме две коли да застанат между нас и плячката ни и продължихме. Влекачът измина по главния път на юг около четвърт миля край складове и съоръжения за съхранение на разни неща. Преди да стигне до щаба на ЦЕНТКОМ, където би могъл да привлече внимание, сви наляво по един път, водещ

край редица двойно широки ремаркета, накичени с ултрависокочестотни и свръхвисокочестотни антени, както и четиридесет и пет сантиметрови чинии-приемници.

Оттам влекачът с лазене продължи през широка бетонна площадка пред един хангар, в който знаех, че се пазят самолети „С-4“. След това отново зави на юг и мина по тесен път със складове и навеси за оборудване. Направи широк ляв завой и се качи по една асфалтирана артерия с две платна, по която на всеки сто метра пишеше „САМО ЗА СЛУЖЕБНИ АВТОМОБИЛИ“. Познавах и тази артерия. Тя свършваше точно до една от двете огромни бетонни площадки в Макдил — товаро-разтоварните зони на базата, — които се намираха точно зад двуетажната сграда на щаба на СОКОМ. Там нямаше място да скриеш нищо, но пък се виждаха хора, които прииждаха насам от всички посоки.

Онези хора си проверяваха шестицата, а не скатаваха стоката си, обаче аз не мислех да се оставям да ме заловят.

Право напред имаше еднопосочна улица.

— Отбий наляво тук — казах на Уондър.

— Това не е нашият път.

— Е, и?

Той изохка. Но зави.

— И сега какво?

— Карай по тази улица, докато стигнем една пътека като полумесец. Прекоси я — там ще има знак „Стоп“. Карай направо, а след това завий надясно на първата пресечка веднага след пилоната със знамето.

Уондър закара шевролета според указанията. Препоредихме през тясна пътека между два хангара, покрай половин дузина комуникационни ремаркета, завихме надясно при един знак „Стоп“ и се показахме до една почиствана три пъти дневно и окосявана два пъти седмично полянка пред щаба на СОКОМ. Уличката с форма на полумесец се намираше точно пред нас — но беше блокирана от шибани оранжеви гумени конуси.

Асфалтираха я, по дяволите.

СНВО^[13]. Посочих наляво.

— Заобиколи оттук...

Уондър ме изглежда мръснишки. Даде назад, обърна колата и се върна, откъдето бяхме дошли. Стигнахме стопа, завихме надясно, завихме надясно още веднъж и улицата свърши.

НСНО^[14]. Даде назад, обърна колата и спря нос до нос с една кола на охраната.

НСОВБП^[15]. Уондър подаде глава през прозореца, усмихна се грациозно и направи това, което никой истински мъж не прави — поиска да го насочат към пътя, който минава пред щаба на СОКОМ. Дори каза „Благодаря ви. Желая ви приятен ден“, след като получи указанията. Но не беше толкова учтив с мен.

Достатъчно лесно е да намериш пътя си, стига да знаеш къде си тръгнал. Два леви завоя и след тях десен. После минахме покрай хубавите палмови горички точно пред главния вход на СОКОМ.

Хвърлих един поглед и с удоволствие забелязах, че са направили някои подобрения от последния път, когато бях идвал. Широките, покрити колони пред входа — това е конструкция, под която се вкарва зареден с експлозивни камион и се взривява, като по този начин се събаря цялата сграда — сега беше преграден с две дузини бетонни стълбове за недопускане на терористи. Бяха боядисани в бяло и изглеждаха като два взвода новобранци джуджета в бели парадни униформи.

Направих жест с десния си палец и Уондър — скептичен, но с желание — зави надясно отново при далечния край на СОКОМ. Тръгнахме по тясна алея успоредно на сградата, завихме наляво и се качихме върху красивата, насипана с чакъл уличка, която преминаваше от задната врата на СОКОМ до паркинга при планетариума.

Планетариум ли, питате. Да — планетариум. Там паркират звездите.

Спряхме до задния ъгъл на сградата. Пред нас широката бетонна площадка се простираше четвърт миля. Зад нея се намираха хангарите, а зад тях, в далечината, бяха 3900-метровата главна железопътна линия и прилежащата ѝ мрежа линейки, товаро-разтоварни рампи и площадки.

Усмигнах се с усмивката на късметлиите и тъпите. Влекачът лазеше надолу през площадката, като се приближаваше от дясната ни страна. Направи широк, мързелив кръг и се върна по пътя, от който беше пристигнал.

Тъкмо посягах към радиотелефона, за да кажа на Алигатора, Малката бира и Док какво става, когато мистър Мърфи привлече вниманието ми с удари върху покрива на колата.

Буквално. Бум-бум-бум. Прас-прас-прас.

Оставих каквото вършех, погледнах през отворения прозорец, видях чатала на бял летен панталон, завършен отгоре с ярко лъсната месингова тока, продължих в северна посока и видях значка, криле на парашутист, лентички за ордени и една шибана значка „Будвайзер“, всичко това под три звезди на върховете на отворената бяла яка. Изохках и погледнах право в кльощавото, възмутено лице на Г. Едуард Ему, вицеадмирал и заместник-началник-щаб на Командването на специалните операции на Съединените щати.

— Осъзнавате ли къде сте? Разбирате ли, че това е зона само за пешеходци? Какво, за бога, прави тази кола в... Господи! — спря посред думата той и зяпна напрегнато лицето ми.

С мен беше свършено. Има малко хора на редовна служба, които ме помнят като чисто избръснат, чистичък изповръщан новобранец моряк, и Еди Емута е един от тях. Той беше сополив мичман в Групите за подводна диверсия 22, когато аз бях радист втори клас и работех за Евърет Емерсън Барет, главен помощник при оръдията във Втори след никого взвод. Еди не ме харесваше тогава, не ме харесва и сега, а чувството е абсошибанолютно и позитивно взаимно.

Но Еди не гледаше мен. Гледаше черния ми дроб. Което ми припомни една от причините да не го харесвам толкова много: добрият адмирал не можеше да гледа кръв. Първия път, когато видя мъртъв виетнамец, припадна, с което стана легенда сред тюлените (но не от онези, каквито някой би желал да стане). Както и да е, Еди си пое въздух. Преглътна с усилие, като адамовата му ябълка започна да подскача — глът, глът. Очите му като на насекомо изпъкнаха в изражение, което съчетаваше отвращение, неприязън и гадене. Дори вдигна дясната си ръка до челото, за да препречи гледката.

В същото време започна диво да маха из въздуха с лявата си ръка.

— Не може да сте тук — изграчи той, — карайте, карайте.

Казал ли съм ви как напоследък се научих да приемам „да“ за отговор?

Е, Уондър също приема „да“ — особено когато го удрям по рамото с обратното на ръката си достатъчно силно, за да оставя отпечатащи от косъмчетата на пръстите си. Включи на скорост и измъкна обилно потящия се мой *betzim*^[16] оттук.

Карахме бавно и спокойно, като позволявахме влекачът да се движи много, много пред нас. Той изкриволичи нагоре по пътя, пресече главния път на триста метра зад главния портал, спря на светофара, който регулираше движението през главната писта на Макдил, и зави на север, като продължи да лази успоредно на оградата по една обрасла и очевидно неизползвана пътека за часови.

В северозападния ъгъл на Макдил няма портал за автомобили. Но пък има глуха жп линия. Всъщност глухите линии са две. Едната се движи в посока север/юг, а другата — изток/запад. Достъпът до двете се осигурява през чифт огромни плъзгащи се стоманени врати, всяка с бодлива тел отгоре, разположени на около седемдесет и пет метра една от друга и двадесет метра южно от авеню „Чизълм“, което преминава успоредно на северната граница на Макдил.

Продължихме успоредно с влекача на около триста метра южно от него и спряхме. Излязох от шевролета и огледах през бинокъла си глухите линии и вратите.

В случай, че ви интересува, ще ви кажа, че портите при жп гарите са слабите места на охраната. „Червената клетка“ използва жп портите при Гротън, Кънектикът, за да проникне в уж сигурната база за ядрени подводници — минахме направо, като носехме големи брезентови чанти и никой не ни спря. (Нещата бяха толкова разпуснати, че трима от моите прокрадващи се наблюдатели се разходиха по една от нападателните подводници от клас „Лос Анджелис“, закотвени в река Темза, и поставиха цял товар импровизирани експлозивни устройства до ядрения ѝ реактор, без някой да ги спре. Ако импровизираните бомби бяха истински, щяха да предизвикат достатъчно голяма експлозия, която да изпари района на Гротън.)

Както и да е, в паралелни линии на глухите линии (бързо кажете тази скороговорка три пъти) имаше редици триетажни складове, в които се съхраняваха необходими, но не от тактическа важност неща, като двадесет и пет килограмови бидони с грес, както и други смазочни материали, огромни вани с подпочистващ материал за

бетонните подове на хангарите, бали бодлива тел, огромни ролки със синджири за ограда — всичките механични играчки, необходими за поддържане на физическото благосъстояние на съоръжението.

На глухата линия изток/запад имаше още нещо. То беше кулокран — от онези, които се използват за прехвърляне на полуремаркета върху и от плоски платформи. Което и стана пред погледите ни точно сега.

Камионът спря успоредно на линията, точно под високия пет етажа кран. Влекачът откачи товара си и шофьорът разедини линиите за хидравликата, спирачките и електроинсталацията. След това двамата с помощника му закачиха четири огромни въжета към ремаркетото, което нежно биде вдигнато и поставено върху удобно спрян вагон. Бих се паникьосал, ако това не беше единственият вагон на линията. Следователно той трябва да бъде закачен за влакова композиция, ако щеше да ходи някъде — а ние щяхме да стигнем до него много преди това.

Обадих се на колата на Док по радиото. Той докладва, че с останалите бяха следвали комбито, което паркирало в края на нещо, наречено А-път на пристанището на Тампа — едно от търговските пристанища в града, за което знаех, че се намира на около две и половина мили оттук по права линия, очертана от полета на пеликан.

Докато разговарях с Док, един малък локомотив започна да се приближава на заден ход от линията север/юг. Спря до вагона-платформа. Видях как натовареният вагон се помести при свиването на буферите му и закачането на тегличите. Натиснах бутона за излъчване и запитах:

— Има ли нещо интересно на котва при вас?

— Ами щом питаш, има половин дузина стари кораби за скариди — би трябвало да можеш да ги помиришеш оттам — и два хубави катера — осемнадесет-двадесет метра. Има и една красива яхта от клас „Хатерас“, спряна малко встрани от пристанището. Бих я дал за четвърт милион в брой.

Док започна да се хили. Казах му да спре — той не е от хилещата се порода. Затова стана сериозен.

— И също така има един тъпогъз снабдителен кораб — от онези, дето ги използвахме за учения по катерене на нефтени кули, когато

двамата с теб бяхме много по-млади и от време на време успяхме да изчукаме по нещо.

Чукане-мукане. Щеше ми се да изкрещя бинго, защото имах всички карти.

— Дали е от онези снабдителни кораби, които се използват за носене на модули за кулите?

— Чакай малко...

Док направи достатъчно дълга пауза за внимателен оглед. Докато оглежда, позволете да ви обясня значението на въпроса си. Вижте, в наше време нефтените кули се правят на модули. На английски език това означава, че предварително подготвени секции — често с размерите на едно полуремарке — се откарват с кораб до кулата, вдигат се на борда ѝ и се закрепват с болтове на място. Това позволява промяна на конфигурацията на кулата. Например една сондажна кула би имала две или три площадки с жилищни помещения на борда си, защото при сондаж са необходими повече хора, отколкото при изпомпването. Изпомпващите модули съдържат повече компютърно оборудване, отколкото хора, защото, след като кладенецът се пробие и пусне в действие, той може да се експлоатира от минимален екипаж и компютър.

— Хей, *muta khallef* — отговори Док, наричайки ме на арабски тъпо лайно. — Отговорът е положителен.

Не са много моментите в живота ми, приятели, когато едно и едно е равно точно на две. Имах страхотното предчувствие, че предстоеше един от тези моменти.

Гледах, докато локомотивът и вагонът отиваха на север през неохранявания жп портал. След това и ние понесохме задниците си, за да можем да наблюдаваме придвижването им към доковете на пристанището на Тампа, където преминаха през хладилните и транзитните навеси, пяхнаха се под мостовия кран за товарене на контейнери, откъдето нашето ремарке бе поставено нежно върху предната палуба на един анонимен на вид кораб. Съвсем както Док докладва, това беше точно от онези кораби, направени да снабдяват нефтените кули. Но имаше още. Името на кораба, „Хелън Г. Кели“, беше изписано с тридесетсантиметрови главни букви на голямата плоска кърма. Под името имаше центрирана една-единствена дума — „Галвестън“. „Галвестън“, както всички ние знаем, е

нефтепреработвателен център. Но имаше и друго: на единствения комин на „Хелън Г. Кели“ беше изрисуван стилизиран сноп слама, върху чиято връзка се виждаше надписът „Паджар петролиъм“. Шибаният кораб принадлежеше на Л. К. Строхаус.

Значи оръжията се откарваха до нефтена кула, откъдето вероятно щяха да бъдат раздадени или продадени. Според мен това беше съвсем логично. Какво? Казвате, че сте объркани? Добре, нека ви обясня какво мислех.

Нефтените кули са изолирани. Разбира се, трудно е да стигнеш до тях. Но е и по-трудно да ги наблюдаваш, не е като някой склад в центъра на голям град. Освен това можеш да смесваш и подбиращ оръжията — крадеш ги от Мичиган, Айова, Чикаго — и ги продаваш на танга от Флорида (или другаде). Такова престъпно деяние прави оръжията по-трудно проследими — или поне отначало.

Трябваше да проследим „Хелън Г. Кели“. Затова беше време да поработим с телефоните. Докато Уондър свързваше модема си към моя клетъчен телефон и маршрутираше обаждането през вила „Свирепия“, за да може да рови из „Интелинк“ незабелязано, аз набрах номера на Мъгс по другия телефон и започнах да чакам приветливото му ръмжене, за да му напомня, че беше обещал да ни представи на един жабок-водолаз с лодка.

[1] S_3 (*Stealth, Security, Surveillance*). Думата *Stealth* (тайни действия, кражба) се използва за обозначаване на технологии, създадени за укриване от радари. — Б.пр. ↑

[2] *Call forwarding* (англ.) — телефонна услуга, която позволява на клиента автоматично да премаршрутира обажданията си към друг номер. — Б.пр. ↑

[3] Топки (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Герои от известното американско предаване „Мъпетс шоу“. — Б.пр. ↑

[5] Виж речника. — Б.пр. ↑

[6] Алексис Шарл Анри Морис де Токевил (1805–1859), френски държавник и писател. — Б.пр. ↑

[7] Утре (исп.). — Б.пр. ↑

[8] Масачузетски технологичен институт. — Б.пр. ↑

- [9] Марка американски трактори и селскостопански машини. — Б.пр. ↑
- [10] Задущено свинско (исп.). — Б.пр. ↑
- [11] Целувки (исп.). — Б.пр. ↑
- [12] Известна фраза от американския серийен уестърн „Самотният ездач“, от името на коня Силвър. — Б.пр. ↑
- [13] Ситуацията е нормална, всичко е осрано. — Б.пр. ↑
- [14] Нещата са наистина осрани. — Б.пр. ↑
- [15] Нещата са осрани без възможност за почистване. — Б.пр. ↑
- [16] Задник. — Б.пр. ↑

15.

Тъй като щяхме да тръгнем на път към нефтодобивна кула в Мексиканския залив, може би трябва да ви кажа нещо за кулите. Добре — в този залив се срещат три вида нефтени кули. В относително плитки води ще видите полупотопяемите, които плават върху огромни понтони с формата на автомобилни гуми и се закрепват с помощта на огромни морски котви, вдигани и спускани с лебедка и въже. Има и повдигани на крик платформи — по-малки скелетни стоманени конструкции, чиято височина над нивото на водата може да се контролира чрез процедура, известна като — да, познахте — вдигане на крик. В по-дълбоките води или там, където теченията са опасни, съществуват фиксирани сондажни или нефтодобивни платформи — огромни кули от стомана и бетон, извисени на повече от тридесет метра над повърхността на водата и издигащи се от дълбочини от около триста метра.

Конкретните особености, разположението, жилищата и другите човешки удобства на платформите на различните фирми може да са различни, но конструкцията им, динамиката им, както и оборудването са повече или по-малко еднакви.

Скелетът на кулите — говоря за фиксирания тип платформа, защото те са най-често срещаните — е изработен от стоманени тръби и трегери в стоманобетонни пилони. Рамката подкрепя серия решеткови нива, на които се монтира сондажното, помпеното и складовото оборудване. Някои платформи са сондажни — те търсят нефт, като пускат дълги сонди в океанското дъно. Други са помпи — изтеглят нефт и под повърхността и го прехвърлят в монтирани на борда цистерни, а оттам — в морски танкери.

Нормално платформите имат две главни палуби, въпреки че съществува лабиринт от пътеки, мостчета и стълби между тях, както и различни терасовидни конструкции, стърчащи от основната рамка. Съществува и безбройно количество разнообразни цистерни, резервоари и стоманени кутии, както и различни нива на сондажните или нефтодобивни платформи, познати като „площадките“. Тези

складове, тайни местенца, скривалища и объркани проходи правят превземането на нефтена кула — и тук ще използвам един свръхсекретен термин на тюлените от Военноморските сили — истинско потенциално многократно осирене.

Вижте, на десетина метра над водата се намира първото ниво. То се състои от редица взаимосвързани пътеки и решетки, на които са поставени помпите, сепараторните цистерни и контейнерите за съхранение. Там се съхраняват и купчини тридесетсантиметрови тръби, използвани да пренасят нефта от океанското дъно. На седем-осем метра по-нагоре и свързана с редица стълби и рампи лежи главната палуба.

Там ще намерите централна работна станция, в която е помещението за теглещо оборудване, или „кучкарника“, в който се помещават самите нефтени помпи. Има контролен модул, в който се намират офисите, клетъчните телефони и радиоапаратурата за изпращане на съобщения до сушата, както и метеорологично оборудване. Има един модул с помещения за екипажа, в който са столовата и стаята за почивка, както и мониторинговия модул с компютрите за контрол на операциите.

По периметъра на главната палуба са разположени серия кранове, използвани за вдигане на доставените материали на борда, места за закрепване на кораби, хеликоптерна площадка, както и дългият комин, от чиято дупка се изгаря природният газ, отделен от нефта с помощта на нефто-газовия сепараторен модул върху главната палуба.

Някои кули са по-големи. Някои имат огромни многоетажни сондажни приспособления, които вместват и сондажните компенсатори за движение — хидравлично-пневматичните устройства, които движат сондата нагоре-надолу, нагоре-надолу в ритъм с морето, за да останат тръбите неподвижни в сондажния отвор, докато всичко останало се движи. Полупотопяемите кули имат огромни понтони с формата на геврек с диаметър петнадесет-двадесет метра, които лежат на десет метра под повърхността и носят тежестта на платформата.

Тактическите действия, използвани при навлизане в платформените кули, отнемат тридесет страници от настоящия наръчник за военноморските операции. Но тъй като този документ е засекретен, мога да ви предам същността, като дефинирам стратегията

просто като ПК/ЛС. Това означава, че вие или Плувате и се Катерите, или Летите и Скачате — или пък извършвате комбинация от двете.

Ако изберете варианта ПК, можете например да слезете от кораб на безопасно разстояние отвъд хоризонта и да се прехвърлите в по-малки лодки — марка „Зодиак“ или китоловни корабчета, — а след това да скочите в океана на осемстотин до хиляда метра от целта и да изминете оставащото разстояние с плуване. Стигнете ли кулата, вашият най-добър катерач се изкатерва по вертикалната скоба, докато стигне до надеждна позиция. След това закача и спуска стълба за пещерняци, и останалите ви стрелци се изкатерват на борда.

Това, което току-що описах, е малко по-трудно, отколкото звучи. Нека обясня защо.

Първо, стигането до кулата в малка лодка може да бъде проблем. Повечето пъти се подхожда нощем, за да не ви видят. В спокойни води няма проблеми. Но Мексиканският залив не е известен със спокойни води. Освен това вълните и движението на теченията там се различават от онези в Атлантическия или Тихия океан. Да, една буря в Атлантическия океан с двадесетметрови вълни може да е доста неприятна за бърбреците — да, още помня колко се кефих (думата кеф я използвам буквално в литературен похват, наречен ирония, бе, хора), когато „ТЮЛЕН-група 6“ провеждаше учения по превземане на нефтени кули през месец февруари на тридесет мили от брега на Вирджиния. А огромните десетметрови вълни на Тихия океан правят почти невъзможно преследването на кораби. Помните, че в „Свирепия 2, Червената клетка“ нашият самолет „С-130“ и гуменото ни пате почти свършиха горивото, преди да успеем да настигнем и проникнем в танкера-беглец на Грант Грифит с неговия товар от лоши момчета и откраднати ядрени ракети „Томахоук“. Не си спомняте? Ами тогава идете и купете шибаната книга незабавно. Още я допечатват.

Добре, а сега да се върнем към разказа си. Говорех за текущите събития. Е, люшкащите течения, които се срещат в Мексиканския залив, напомнят за онези страхотни приливи, които се виждат близо до брега в други морета. Значи тук не само бивате пляскани навън-навътре, но и наляво-надясно. Това полукръгово замайващо действие може да ви накара да загубите чувството си за посока, особено ако не виждате земя — а много от кулите са на повече от сто мили от брега.

Второ, качването на този първи човек по платформата може да бъде доста трудно. Скобите са хлъзгави. Теченията са измамни. Вълните ви удрят в стоманата и може да си счупите ръце, крака, а дори и гръбнака или врата по време на опитите за катерене. Дори и след като сте се изкачили и сте на позиция, трябва да се оправите с пещерняшката стълба — навитото на руло катерачно устройство от стомана и въжета, което сте понесли със себе си, за да направите нещата по-лесни за всички останали, — която е хлъзгава и тясна и върху чиито стъпала цинтарките ви се хлъзгат, душата ви потрепва и се изтърсват по задник обратно във водата. Ако, разбира се, улучите вода, а не някоя бетонна колона.

Повярвайте ми, изкачвал съм стотина от тези гадни неща и всеки път е по-лошо от предишния. Разбира се, добрата новина беше, че се намираме в Мексиканския залив, а не в Северното море, където шибаните платформи са покрити с лед седем месеца от годината и докато се катерите, може да ви се обели кожата от ръцете.

Дотук с ПК. За ЛС има два варианта. Можете да се спуснете по въже от хеликоптер, който да се промъкне до платформата на нивото на водата и да се издигне, да се изравни и да ви пусне бързо. Или пък можете да направите СГВНО — скок от голяма височина с ниско отваряне на парашута — от самолет на седем хиляди метра височина и да се возите с плоския си парашут, като се формирате на около хиляда метра над платформата и се въртите като тирбушони през останалото разстояние във формация.

Скачането по въже е добро — но ви прави уязвими по време на подхода, когато лошите имат около тридесет секунди да ви забележат и да направят нещо. Все пак един хеликоптер, който може да достави десет стрелци за по-малко от пет секунди, е ефективна платформа за навлизане. Освен това, ако имате допълнителен хеликоптер — „Хюи 500“, — с екип снайперисти на борда, можете да си стоите над платформата и да трепете лошите, докато главните сили скачат по въжето.

Вариантът СГВНО, макар и най-картинен в холивудски смисъл, е най-опасният за стрелците. Кацането върху такова нещо при напречни ветрове може да бъде опасно за живота поради огромния брой стоманени кранове, мачти, жици, кабели и други неща, които могат да закачат, уловят, прободат, заклецят и разкъсат вашите жизненоважни

органи, спускащи се от небето със скорост пет метра в секунда, което, грубо изчислено, е равно на двадесет километра в час. Освен това скоковете се координират трудно. Съществуват прекалено много неконтролирани променливи — резките промени на вятъра, различните скорости на спускане и неочакваните термални вълни са три, за които се сещам в момента и които могат да объркат разчета ви до част от секундата, така необходим при такива операции.

Когато командвах „ТЮЛЕН-група 6“, ние разработихме един координиран подход на плувци и хеликоптери, който беше особено ефективен срещу населени с танга нефтени кули. Първо на съседната кула разполагахме шпионски контингент. (Обикновено платформите се разполагат в групи. Така могат по-лесно да бъдат снабдявани, ремонтирани и поддържани.) След като „очите ни“ заемат позиции и докладват дейностите и графика на тангата, ние съставяме окончателните си нападателни планове.

По принцип пускахме екипите с плувци нощем — тъмнината е добро прикритие в морето. След като плувците достигнат целта, изкачат се и се сгушат на позиция под палубата с оборудването, пускахме въздухоплавателния елемент. Единствено след като плувците бъдат готови, със заредени оръжия и готови за бой, хеликоптерите навлизаха. Ние следим движението им по радиото. Плувците могат и да чуват хеликоптерите, когато преминават през триминутния параметър, след това две минути и накрая — една. Точно преди групата от хеликоптерите да нанесе удар, плувците прескачат перилата и се отправят към най-близките танга, идентифицирани от нашите шпиони, насочили към платформата оборудване за нощно виждане.

Прас — изскачаме на кулата и изненадваме лошите. И точно когато тангата биват ударени, се появяват хеликоптерите и момчетата скачат върху площадката. Винаги се синхронизирахме отлично. Дори и когато мистър Мърфи присъстваше в най-лошото си настроение — когато видимостта беше гадна или напречните ветрове скапваха приближаването на хеликоптерите, или вълните пребиваха моите плувци, — тази комбинирана нападателна техника винаги вършеше работа. Искам да кажа, че наистина беше така. Нали съм го правил.

Знам, знам — седите си там и се питате защо, по дяволите, ви предоставям всичките тези подробности като от някой технотрилър. Отговорът, нежни читателю, е, защото бях убеден, че съвсем скоро щях

да се нуждая от всичките тези разностранни умения, които развихме за превземане на нефтени кули — а когато се занимавате с това, нямате много време за разговори и обяснения. Просто трябва да го направите.

Освен това искам да разберете колко сложни, комплицирани, трудни и потенциално катастрофални могат да бъдат подобни нападения и в най-добрите ситуации, защото ни предстоеше да навлезем в зоната, обозначена като „Майната му на Дики“. Щяхме да действаме *sans* оборудване — никакви пещерняшки стълби, екипи за плуване, лодки „Зодиак“ или китоловни кораби, които да ни докарат близо. Нямахме да разполагаме с данни от тактическо разузнаване. Нямахме да има подкрепления, които да извадят задниците ни от огъня в случай, че се осеряхме — нямаше хеликоптери да пуснат взвод стрелци, нито пък група снайперисти щяха да ни пазят откъм шестицата от някой „Хюи 500“. С известно понижение на настроението осъзнах, че не за първи път се намирах в подобна двойно губеща ситуация.

Мъгс Съливан ме насочи по телефона до една кръчма, където сервират бира, ядки и Мариновани свински крачета малко встрани от А-пътя в края на дока на пристанището в Тампа, каза ми да С² и да чакам да се свържат с мен. Не можех да проумея откъде, по дяволите, той знаеше всичките тези места — освен че е стар старшина, а старите старшини знаят всичко.

Нашият човек влезе през вратата след час и три четвърти (и три каси бира „Куърс“). Познах, че той е нашият стар жабок по избелелите срязани дънки, по сандалите и по походката — онази люлееща, разбъркана, кривокрака, едростъпална походка, характерна за флотските моряци и героите от рисуваните филми с големи мускули и кутии спанак в джобовете. Беше висок метър и деветдесет и имаше кръгло, дяволито лице на падащ ангел, оредяваща посивяла коса и твърдо като камък бирено коремче, изпечени мускулести ръце, покрити с избледнели сини татуировки, които обхващаха бицепсите му, както и огромни, покрити с белези длани.

Тръгна право към мен, сякаш ме беше познавал от години, свали голямата си ръкавица и стисна ръката ми. Дланта му беше грапава като

дърводелска шкурка, а хватът му — достатъчно силен, че да ме накара да изохкам.

— Да ти го начукам, негоден смрадлив хуй такъв — поздрави той. — Аз съм Гроус.

Гроус — никой никога не беше го наричал с друго име; всъщност не съм сигурен дали той имаше малко име — беше легенда в групите. Записал се във Военноморските сили в началото на четиридесетте години и воювал в Северния Атлантук по време на Втората световна война. Бил е моряк, помощник-боцман, водолаз-спасител и дори беше работил известно време с Боъм. Но водолазната работа не била достатъчно предизвикателна и затова в началото на петдесетте години се записал в групите за подводна диверсия — най-старият и най-гадният тип, който до този момент успял да премине през преобучението по подводна диверсия в Литъл Крик.

По времето, когато бях новопостъпила попова лъжичка, той вече беше се пенсионира. Но всички все още говореха за него. Всички казваха, че е бил най-грубият и як проклет жабок-водолаз, който някога е живял. Налетял на двадесет гадни корсиканци в Бастиа и ги изпратил до един в болница. Изял един цял жив петел — с перата и всичко останало — в Доминика. Взривил окоп с дължина миля и половина във Филипините — толкова силна експлозия, че бюрожокеите в Субик се насрали и помислили, че планината Пинатубо се е взривила. Бил е инструктор в Литъл Крик, когато Ев Барет се е преквалифицирал и задникът му още носи симетрични белези от лъскавите върхове на големите петдесети номер цинтарки на Гроус.

След уволнението си опаковал багажа и заминал на юг. Напълно се изгубил от сцената на жабоците. Говореше се, че бил в Коста Рика или в Мексико. Други се заклеваха, че са го видели във Филипините или в Бали. Всъщност той каза, че е купил (и в момента живее на борда ѝ) едно голямо корито клас „Гранд Банк“ — риболовна яхта с трюм като на траулер и с двигател „Леланд“, която закотвил в Клиъруотър на брега на залива. Добави, че поддържа връзки с жабоците или поне с малкото жабоци, които уважава — повечето от тях стари старшини, зачитащи самостоятелността му.

Беше самотник, ако се изключи тесният кръг приятели по телефона, сред които беше и Мъгс. Никога не бе се приобщиц към огромната пенсионерска общност на Тампа. Не пазаруваше по намалени цени в магазина в Макдил и не се притесняваше за безплатните ордъври в клуба на старшините. Никога не се показваше и на събирания. Не посещаваше годишното събиране през ноември в музея на тюлените или пък запоите в Литъл Крийк през юли. Но все още говореха за него и на двете места.

Каза, че живее добре, след като пресуши една бира „Куърс“. Работел предимно в строителната област. Павирал пътища, нагласявал тръбопроводните инсталации в нови къщи или карал бетоновоз.

Гледах лицата на моите младоци, докато Гроус говореше за Военноморските сили — неговите Военноморски сили. Те бяха погълнати, омаяни от страх деца, които попиваха всяка негова дума. И с право. Днешните Военноморски сили не са онези с дървените кораби и железните мъже от миналите дни. Днес нещата стоят обратно. Да, имаме всичките технологии. И младоците, които в наши дни преминават през базовото обучение по подводна диверсия, вероятно са по-образовани от онези преди тях. Но Гроус и старшините като него са ветерани от едни Военноморски сили, чиито традиции могат да бъдат проследени директно от Бил Холси^[1] през Фарагът^[2] и Джон Пол Джоунс^[3]. Те знаят историята, която твърде често бива пренебрегвана от днешните четиризвездни мениджъри-предводители.

Натоварихме се в колите си и отидохме в Клиъруотър. Аз пътувах с Гроус и му обрисовах ситуацията ни. Той пръсна задника ми по начин, който би накарал Рой Боъм и Ев Барет да завидят, пресуши последната бира от големия термоохладител на износената седалка, смачка все още изпотената кутия в лявата ръка, сякаш е хартиена салфетка, метна я през рамо през отворения прозорец на своя добре използван, но поддържан дизел и ме прасна с опакото на ръката достатъчно силно, да ми изкара дъха.

— Не се притеснявай, синко — каза той. — Ще те оправя за нула време.

Това беше казано съвсем непретенциозно — и повярвах напълно.

Седяхме в добре обзаведената кабина на яхтата му и разглеждахме морски карти. Снабдителният кораб на фирма „Паджар“ беше тръгнал от пристанището в Тампа горе-долу по същото време, когато ние тръгнахме от пристана на Гроус в Клиъруотър. Гроус прецени, че средната му скорост е малко повече от шест възла — това е малко под десет километра в час, за неморяците сред вас. Първоначалната фаза на пътуването — от Тампа към канала през залива Тампа бей, под моста „Съншайн“ и около Сейнт Питърсбърг, откъдето да влезе в Мексиканския залив — имаше тридесет и девет мили според картите на Гроус. Ако разделим милите на скоростта, получаваме 5,5 часа.

Яхтата на Гроус, която той беше нарекъл ДТГНМ^[4], се движеше с максимална скорост малко над осем възла и можеше да измине шестстотин морски мили със своите два дизелови двигателя „Леланд“ от по сто конски сили всеки с крейсерска скорост 6,5 възла. След като направихме изчисленията и отчетохме всички променливи, установихме, че имаме два и половина часа, за да се приготвим за път, да можем да пресрещнем снабдителния кораб при излизането му от канала и да го проследим до целта му.

В една нормална яхта от клас „Гранд Банкс“ могат да спят осем души в нормални обстоятелства: двама във всяка от каютите на носа, двама в средните и двама в главната каюта, която има кушетка, превръщаща се в двойно легло. Е, при нужда можехме да спим в горещи койки. А, редакторът иска от мен да му обясня този моряшки термин. Окей. Спане на горещо е, когато три смени моряци спят на една и съща койка, защото няма достатъчно място на борда на кораба (или подводницата) за легла за всеки човек. Койката остава топла и изразът гореща койка е създаден, за да го обясни. Доволен ли си, скъпи редакторе? Добре, да се върнем към разказа си — тъй като се намирахме в тропиците, можехме да спим и на предната палуба или на мостика.

Единственото оръжие на борда беше пушката му за лов на акули — „Мосберг“ дванадесет милиметра от неръждаема стомана и тухла, което означава петдесет патрона с кух връх. Нямахме проблеми с това, защото носехме оръжие от Мичиган с любезното позволение на армията на Съединените щати, както и цял товар с лайна и патрони.

Като за бегълци имахме и доста оборудване. Бинокъл за нощно виждане. Чифт радиоапарати на секретна честота, както и клетъчните телефони, които бях закупил. А лодката на Гроус имаше почти всяка електронна играчка, за която може да се досети човек. Спътников целеуказател му позволяваше да определи точно местонахождението си и да проследи даден курс. Притежаваше последното свръхвисококачествено оборудване. Монтирал беше и най-новото поколение радарно и късовълново оборудване. Имаше компютър и модем. Дори и факс.

И ако всичко това откажеше, пак можехме да следим жертвата си. Маякът на Следствената служба на Военноморските сили още работеше и можехме да следваме снабдителния кораб на разстояние до шест мили — към десет хиляди метра, — което ни даваше добро прикритие.

Разбира се, нямахме никакво оборудване за качване на борда, никакви неща за плуване, никакви лодки „Зодиак“ или китоловни корабчета, нито пък допълнителни гумени резервоари с гориво за яхтата. Но какво е животът без приключения?

Затова импровизирахме. Гроус удари един банкомат и получи шепа долари. Стиви Уондър раздаде последните останки от парите в брой от Свещеника и ние си ги разделихме. След това Пик, Малката бира, Алигатора и Пачия крак отидоха в спортния магазин на Клиъруотър и купиха очила, плавници, ножове и всички алпинистки въжета, които имаха на склад. Гризаха и Гадния откриха чудния свят на разпродажбата на остаряло военно оборудване в един магазин и закупили десет метални бидона по пет галона за допълнително дизелово гориво, десет червени пластмасови туби за бензин от по пет галона, пет компаса за поставяне на ръката и пет компаса марка „Силва“ за окачване на врата, десет комплекта бойни дрехи — интересно наименование за колани, обувки за стъпване по корали, както и мрежести щурмови жилетки, всичките в черно с изключение на обувките за корали, които бяха сини, и дузина инфрачервени осветителни пръчки „Циалум“.

Чери отиде в „Уин Дикси“^[5], откъдето се запаси с храна за цяла седмица и, най-важното, бира. Док Трембли изтича до щанда за лекарства в „Пигли Уигли“^[6], където събра една цяла тактическа аптечка за даване на първа помощ — всичко от болкоуспокояващите

лекарства до шините, които разпредели по категории и постави в пластмасови торбички марка „Зиплок“ за замразителни камери. След това торбичките бяха натъпкани в джобовете на бойната му жилетка. Каза, че пликовете щели да държат всичко сухо. Надявах се да е прав — мразя мокър аспирин.

След като приключи с имитацията си на Флорънс Найтингейл^[7], отиде с Гроус до близкия търговец на лодки „Зодиак“, където платили една пачка от парите на Гроус за най-малката твърда надуваема лодка с извънбордов двигател с четиридесет конски сили, която имало в склада. Гледах как караха с проклетата лодка, стърчаща от задния край на пикапа на Гроус. Нямах представа къде, по дяволите, щяхме да сложим проклетата лодка, но беше по-добре да имаме, отколкото да нямаме такова нещо.

Подреждахме, трупахме и складирахме един час, докато Гроус остана доволен, че всичко е наред. Напълни резервоарите и провери дали допълнителните туби са пълни с дизелово гориво и бензин. Накрая огледа яхтата си... и нас. Винаги съм смятал, че терминът „преглед от носа до носа“ е клише. Но като гледах с какво внимание Гроус се отнася към подробностите, разбрах, че не е клише, а житейски факт.

Обяви ни за готови. Изпрати на Мъгс едно обяснение на ситуацията с разкритен почерк, подписа го със СВПСШ — съкратено от Сери В Плоската Си Шапка, старшинска ругатня, предназначена за други старшини, — след което зае позицията си на мостика и нареди на Уондър да откачи електрическите и телефонните кабели, които преминаваха от кабината към едно табло на пристана. След като това беше приключено, той включи двата дизела. След минутка-две, прекарани в слушане на гърления им рев, той спря двигателите и с гръмотевично ромолене каза на Уондър да свърже всичко отново. Гроус се качи на пристана, изтича нагоре по дока, метна се в пикапа си и с рев замина, без да каже нито дума.

Двадесет минути по-късно беше отново при нас. Приблужи пикапа и извади от задницата му купчина, която наподобяваше мрежа за лов на риба тон. Нави я на топка, хвърли я на рамо, пренесе я надолу по пристана и я метна в кабината на яхтата.

Погледнах мрежата и попитах:

— Това пък за какво е, по дяволите?

Гроус не ми обърна внимание. Спусна се на палубата, вдигна мрежата, набути я напред и я събра в един шкаф до рулевата рубка. Отново се издърпа на мостика и направи пълен предварителен преглед на всичките си часовници и манометри, въпреки че беше го сторил само преди по-малко от половин час. След като се убеди, че всички системи са в готовност, запали двигателите и си поигра с газта, докато остана доволен от звука им. Тогава чак махна на Уондър да откачи електрическите и телефонните кабели и даде сигнал на Чери и Гадния да откачат въжетата на носа и кърмата.

Те се подчиниха бързо. Той изчака, докато младоците навият правилно въжетата и се метнат на борда. Бутна лостовете за хода, бавно отклони яхтата на осем, девет, десет метра от дока, отново премести лостовете за малък назад, завъртя руля и обърна толкова лесно назад, сякаш яхтата му беше закачена на ос по средата. После, насочил се в правилна посока, той даде повече газ и плавно влезе в канала.

Накрая се спусна в рулевата рубка, дръпна една бира „Куърс“ от хладилника, отвори вратата отдясно, погледна към мен и отговори на въпроса ми с въпрос:

— Не каза ли, че ти трябва пещерняшка стълба, заднико?

[1] Холси, Уилям Фредерик (1882–1959). Адмирал от САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Фарагът, Дейвид Глазгоу (1801–1870). Адмирал, воювал на страната на Севера по времето на гражданската война. — Б.пр. ↑

[3] Джоунс, Джон Пол (1747–1792). Американски военноморски командир по време на Войната за независимост. — Б.пр. ↑

[4] От съкращението *Fuck You Very Much* (Да ти го начукам много), по аналогия с *Thank You Very Much* (Благодаря ти много). — Б.пр. ↑

[5] Верига магазини за хранителни стоки в южните щати на САЩ. — Б.пр. ↑

[6] Верига супермаркети в САЩ. — Б.пр. ↑

[7] Найтингейл, Флорънс (1820–1910). Английска медицинска сестра. — Б.пр. ↑

16.

Излязохме от канала точно по разписание, намерихме „Хелън Г. Кели“, тръгнала почти точно на запад от Тампа, и малко изостанахме, когато тя зави леко на север, като струята след нея прорязваше един мързелив откос през просторната, дълбока шир на Мексиканския залив. Бяхме хвърлили лодката зад борда веднага, след като излязохме извън вълнолома, и сега я влачехме след себе си, за да си освободим повече място на палубата. Това беше идея на Гроус.

— Траулерите винаги теглят лодките си — изръмжа той. — Така никой няма и да се интересува от нас.

Затова завързахме едно петнадесетметрово въже за носа на надуваемата лодка, метнахме я и я оставихме да се вози след нас.

Яхтата със своя голям, плосък трюм като на траулер и високо разположена кабина пореше вълните с лекота и грация. Направена беше не за скорости, а за комфорт и издръжливост — истинска старомодна яхта. Кушетката в главната кабина беше тапицирана, а не с дунапрен. Стъклото беше дебело и затъмнено. Мебелите, чак до вградените вази от шишета будвайзер, в които Гроус събираше колекцията си от пръчици за разбъркване на коктейли, бяха изработени по поръчка. Ламперията, палубата и орнаментите бяха от истинско тисово дърво.

Камбузът бе малък, но функционален, въпреки че двамата с Док щяхме да се стесним доста, за да сготвим за единадесет души. Гроус беше натъпкал яхтата с човешки удобства. Имаше микровълнова печка, телевизор, а дори и компактдиск и дискове с най-големите шлагери на Монтовани. Най-хубавото от всичко бяха двата допълнителни хладилника, които той беше вградил в главната каюта и в които се събираха шест каси бира при постоянна температура от пет градуса.

Гроус, с вездесъщата кутия бира „Куърс“ в голямата си лапа, седеше като истински *aristocratio* в капитанския си стол и поддържаше разстояние от десет до петнадесет хиляди метра до снабдителния кораб пред нас, като напредваше или изоставаше с леки и бавни тласъци. Бяхме твърде малки, за да ни забележат, освен ако нямаха

оборудване, каквото използват Военноморските сили или Бреговата охрана. Но пък те бяха достатъчно големи, за да можем ние да ги виждаме на модерния радар на Гроус.

Навигацията не представляваше проблем. Можехме да ги следим по картите си, като нанасяме курса им спрямо нашия и като използваме спътниковия целеуказател на Гроус заедно с радара. Гроус ни определи вахти — четири часа пост, осем часа почивка — точно както на боен кораб.

На каквото всъщност се намирахме. По време на първата вахта работехме върху оборудването си, зареждахме пълнителите, нагласявахме заряди и импровизирани експлозивни устройства, почиствахме оръжието си и го предпазвахме от соления въздух. В края на краищата това бяха пистолети „Берета“ на американската армия, а не обичайните за нас „Хеклер и Кох“ и се нуждаеха от нежни и любещи грижи, за да не заядат в критичен момент. Ако бяха „Хеклер и Кох“, можехме да ги влачим цяла седмица зад кърмата, и пак да ги съсипем от стрелба, ако прокараме парцал през цевта им и използваме сухи патрони.

Докато Док беше на руля, а аз изпълнявах ролята на навигател, Гроус и Пачия крак използваха част от алпинисткото въже и мрежата за риба тон, за да направят стълба. Всъщност тя приличаше по-скоро на онези мрежи, по които морските пехотинци се спускат в корабите, отколкото на стълба за потайно нападение. Но както вероятно вече сте чули от своите британски приятели, просякът няма право на избор.

Когато вахтата отново се смени, аз се опънах на възглавниците на задната палуба за дрямка в късния следобед. През полузатворените си клепачи гледах как Малката бира се набира по въжето към лодката, за да може да се просне соло в нея. Усмихнах се на неговата изобретателност. Човек трябва да си намери свое място на кораба — някъде, където да може да се скрие и да остави света назад. За някои това е арестът, за други — коридорите в носа или кърмата. В подводниците съм виждал как матросите се пъхат в ракетните тръби, за да търсят усамотение. Това не е игра. Службата на кораба е изпълнена със стресови, а понякога и трудни за психиката ситуации. Около теб винаги има хора. Никаква самостоятелност. Нито в тоалетната, нито в банята, нито дори в койката. Затова си намираш

местенце, което си е само твое — лично, тихо местенце, където можеш да останеш сам с мислите си.

Излегнах се и напълних дробовите си с чудния солен морски въздух. Времето беше идеално — спокойно, вълните се движеха в наша посока, имаше лек източен вятър, доста слънце и високи облаци. Веднага след като загубихме от очи брега, свалих бинтовете от лицето си и метнах във водата шибания черен дроб. Испитах страхотно усещане от слънцето върху кожата си. Затворих очи и сънувах тюленски сънища за студена бира и горещи жени.

Казвал ли съм ви колко вредна е кофа студена морска вода за един класически възбуден хуй по време на боен сън? Ако не съм, нека ви кажа — увяхващо е. Избърсах водата от очите си, изправих се и погледнах към Уондър и Алигатора — хилещите се престъпници, които се бяха промъкнали към мен и ме бяха измокрили добре.

Усмихнах се. В края на краищата и аз разбирам от шеги. Надявах се, че Алигатора също разбира. Защото го хванах за яката и колана, избутах го до парапета и го метнах зад борда. След това се обърнах към Уондър с поглед, в който се четеше мисълта за доброжелателно убийство.

Уондър не ме чака — освободи се от портфейла, часовника и очилата си за стрелба и скочи без увещаване. Падна във водата като топка. Талантлив човек е той. Изведнъж на кораба ДТГНМ беше дошло време за игра. Гадния, Чери и Док излетяха от главната кабина. Док крещеше:

— Хвърляне и изваждане!

И тримата ме награбиха. Затъркаляхме се по палубата. Гризача и Пик протегнаха ръце да ме хванат. Трима лежаха на краката и двама на ръцете ми и известно време ритях, крещях и се въртях достатъчно, че да ги държа настрана от себе си. Но когато Пачия крак се присъедини, не можех да направя нищо, освен да приема съдбата си с грация — и да помъкна със себе си колкото се може повече кучи синове.

— Мамка виии... — Стиснах Док яко за врата с дясната си ръка и прегърнах с лявата Гадния. Голите ми крака се хлъзгаха по мократа палуба от тисово дърво, но ги размахвах, докато успея да стигна до перилата, след което се вдигнах, прехвърлих — и цопнах във водата с двамата си неволни заложници.

Пуснах ги и се изтласках на повърхността, като изплюх вода и наблюдавах как ДТГНМ отмина. От мостика Гроус ми показва среден пръст, след което завъртя кормилото и приближи.

Промяната в курса обезпокои Малката бира, който седна в лодката, разтърси се, за да се събуди, проумя ситуацията и размаха показалец като някой овцифер от второкласен филм, сигнализиращ кавалерийска атака. Яхтата се оживи, въжето се изопна и Малката бира се наведе над борда — човешка примка, която да ни изтегли в лодката, като минава край нас.

Док беше най-близо. Когато яхтата го отмина, той се изхвърли нависоко, но Малката бира не хвана протегнатата му ръка, а го прасна по гърлото с една ръка, от което той се разкрещя и размаха крака и ръце, и го захвърли на борда. Док падна напред с носа. Отскочи от пода, излетя с мустаците напред към тежката шперплатова дъска на кърмата и изчезна. Ако кучият син е припаднал, така му се пада.

Но Док е жилав като всеки един герой от рисуван филм. Затова достатъчно бързо се съвзе, когато Малката бира изля една манерка с вода върху него. Стиснал глава като човек с лош махмурлук, той пропълзя до носа на колене, хвана се за въжето, прехвърли се през борда, скръсти крака надеждно около въжето и като се теглеше с ръце, увиснал надолу, се добра до яхтата и се прехвърли през кърмата, като си помагаше с крака да не попадне под винтовете.

Това беше първото минаване. Гроус направи една осмица и се върна за останалите. Малката бира улови Уондър и Алигатора с лекота. Алигатора успя да измине опасния път до яхтата, като се фрасна само два пъти. Уондър нямаше чак такъв късмет. Въжето увисна и тъповатият на вид бивш морски пехотинец потъна под водата в продължение на цели двеста метра, преди най-после да прехвърли тялото си над перилото, да падне на кърмата и да започне да плюе вода.

Беше мой ред. Гроус направи нов кръг, като изпрати лодката в широк кръг, след което я дръпна обратно на линия. За да направи нещата по-интересни, даде малко повече газ. Видях лапата на Малката бира, неговите малки силни пръсти, готови да ме стиснат за гърлото и насочени към мен на двадесет сантиметра над водата.

Не става. Аз си харесвам адамовата ябълка и искам да ми остане ненатрошена. Рязко дръпнах глава назад, вдигнах лявата си ръка,

хванах дланта му със своята и го метнах назад. Той не очакваше това. Беше готов за вдигане и хвърляне, но вдигнатият и хвърленият се оказа той.

Малката бира може да е имал необходимата опора, но аз имах тежестта. Тялото ми действаше като шибана морска котва и повлече бедния задник по лодката, като го фрасна в транеца, прехвърли го над извънбордовия двигател (чийто кормилен лост, разбира се, го улучи право в топките) и го изтегли във водата.

Гроус отпусна газта и яхтата най-после забави ход, след което спря на около двеста метра от нас, където започна да се люлее върху леките вълни. Започнах да плувам към нея странично. Малката бира, като плюеше и си мърмореше неразбираеми сладки неща — несъмнено вулгарни пожелания относно моите предци, — ме последва.

След като най-после времето за упражнения и игри за деня приключи, се изсушихме, хапнахме и започнахме да мислим сериозно. Сега, ако сте внимателен и паметлив читател, ще си спомните, че преди няколко страници споменах определени условия от тип ЯЛИЛПЛ, при които действаха нашите стари приятели Л. К. Строхаус и Дъг Докинс. Искам да си припомните ЯЛИЛПЛ едно.

Ако искате, потърсете ЯЛИЛПЛ напред. Добре, добре — мързеливи сте. Както старшината казва на мичманите с жълто около топките:

— О, позволете да ви изпълня с тези знания, сър.

(В случай че не сте разбрали — и мичманите никога не разбират, — старшината хич не го е еня за този сър.)

ЯЛИЛПЛ едно е, че докато лошите искат да ме очистят, те трябва да го сторят тихо и/или насаме.

И сега, нежни читатели, след като сме подготвили сцената, позволете да ви водя със себе си и с хода на мисълта си, докато се наливахме с бира и преговаряхме нещата.

Първо, беше ни съвсем лесно да следим жертвата си по целия път от Мотаун до Тампа, нали? Искам да кажа, че мистър Мърфи го нямаше никакъв. Но мистър Мърфи, както знаем, е винаги наоколо. Хм-м-м-м.

Съвпадение? Случайност? Вие какво мислите?

Второ. Корабът „Хелън Г. Кели“, който бумтеше на петнадесет хиляди метра пред нас, беше странно тих. Гроус каза, че няма никакви разговори по радиото, а той следеше късите, дългите и средните вълни и целия спектър на УКВ и свръхвисоките честоти на своя дигитален и бръмбъзвален радиоскенер, който хващаше полицейските честоти, военноморските, честотите на метеорологичните станции, та дори и тези на шибания духов оркестър, стига да духа с достатъчна честота.

Това беше много странно. В края на краищата от опит зная, че моряците са приказливи, особено ако радиоефирът до морския бряг е свободен, те обичат да размахват устни. Но не и тук. Хмм.

Съвпадение? Случайност? Вие какво мислите?

Трето. Помислете си кое е идеалното място да отстраните веднъж и завинаги този неприятен, засилващ се проблем, наименуван Марчинко. Имам предвид да го махнете. Да се отървете. Да го пратите на дъното. Да го елиминирате. Да го деасемблирате.

Ето три варианта за размисъл: Първи — натоварено междуцатско шосе. Второ — центъра на претъпкан град. Трети — двеста мили навътре от морския бряг, на борда на нефтена кула, която познавате добре, а аз не познавам изобщо. Хм-м-м-м.

Съвпадение? Случайност? Вие какво мислите?

Да. Правилно. И аз мисля така.

17.

Влизането в бой винаги е имало особено значение за мен. Вижте, боят е това, за което истински вярвам, че съм роден — да ловя и убивам други хора. Но боят (точно както женитбата) е нещо, в което човек не трябва да навлиза лекомислено. Самата битка не е това, за което става дума. Битката е нечовешка, хаотична, кървава — безумна, мръсна работа. Битката е само средството. Целта — победата — е същността на боя. И затова плавахме на запад, неясната луна надзърташе през високите облаци над главите ни, а съзнанието ми се беше насочило към предстоящата мисия — и към всичко, което трябва да направя, за да бъде тя успешна. В края на краищата те, които и да са, бяха там, някъде, и ни приготвиха клопка. Целта им беше да ме убият.

Е, само фактът, че знаех това, ми даваше предимство.

В текущия полеви наръчник за специалните операции, издаден от СОКОМ във Военновъздушната база Макдил — това е библията на операциите, която се дава на тюленчетата и малките одеялоглавчета, за да научат какво военните очакват от тях, — думата „засада“ е дефинирана като (и цитирам точно): „Агресивни действия, обикновено започвани с изненада и по принцип предприемани от скрито място, които след одобрение от командната верига могат да се използват срещу подвижни и стационарни цели.“

Чували ли сте подобна така невероятно засукана глупост? Искам да кажа, че аз не бих могъл да измисля такива фъшкии, колкото и да ми се ще. Но ето какви безгръбначни, размътени идиотщини, приятели, се получават, когато шибаният ви полеви наръчник е написан от комисия путкогъзи лайнари и редактиран от някой проклет изповръщан моливодържател-бюрократ-апаратчик-мениджър, за когото убийство е мръсна дума, която би могла да обиди някого, а атаката е политически неприемливо деяние, извършвано от убийци. Ясен ли съм вече, или още, все още говоря по темата с нерешителни заобикалки?

Знаете ли, приятели, днешните тюлени са по-добре обучени, екипирани и образовани от които и да е бойци диверсанти в историята. Те са или поне повечето потенциални първокласни стрелци. И все пак общият боен дух на днешните тюлени е спаднал както никога досега. Знаете ли защо? Причината е в това, че ги наглеждат мениджъри, а не ги предвождат воители. О, имат доста спортни занимания. Имат *beaосир* човешки удобства. Преминават дузини чудесни, целящи откритост цикли на обучение по целия свят.

Но ако някога изпият една бира повече и ги прибере някой полицаи натегач, и им направят проверка за алкохол, биват засипвани с куп лайна. Ако твърде често казват „мама му стара“ на публични места, биват засипвани с куп лайна. Ако са твърде шумни, твърде буйни и твърде много прилични на тюлени, биват засипвани с куп лайна. Най-висшата дума в речника на сегашните офицери е имидж. Обучението — реалистичното, опасно обучение, при което тюлените могат да бъдат убити, почти е *quitter le droit chemin* — което означава, че е изпаднало някъде по пътя.

Искат да се обучават извън границите на безопасното — да се доближат максимално до условията на боя. Но исканията им биват отхвърляни (а онези обещаващи младши офицери, които питат, получават отговор, че кариерата им може да бъде изложена на опасност, ако продължат да вълнуват спокойните води). Отговорните P^2 — това е пътувци на квадрат — не желаят никой да пострада. Защо? Защото това би осуетило шансовете им за повишение в О-6 — полковник — и после в адмирал.

Това просто е грешно. Тюлените, приятели мои, са създадени за убийци, а не за светци или социални работници. Знам това от първа ръка, защото онзи мустанг и кучи син Рой Боъм, мой морски баща, който ги създаде и който сам е стрелец, плячкаджия и затвърден убиец на хора, ми каза, че е създал Тюлените по свой свиреп, безчовечен, дивашки, старозаветен образ и подобие.

Затова прогонете от съзнанието си бюрократичните глупости, които прочетохте по-горе, и позволете да ви кажа нещата направо. Засада, нежни читателю, произлиза от средновековната френска дума *embuscher*, която означава буквално „да разположи в гората“. Затова, когато се криете, използвате голямо количество добре насочена огнева сила за изключително кратък период от време, за да унищожите-

изтребите-анулирате нищо неподозираща вражеска сила, вие ѝ правите засада. Казано на онзи обикновен английски, който аз разбирам, вие убивате онези копелета. Убивате ги бързо и без милост. И когато свършите и ако има време, минирате трупите им, та когато пристигнат вражеските подкрепления, те също да станат ваши жертви.

Съществуват два основни вида засади. Засадата с малко хора може да се провежда от групи, големи колкото един взвод. По принцип зоната на поразяване при такава засада не надхвърля седемдесет и пет метра, като повечето убийства се извършват с мини тип „Клеймор“, разположени така, че огневите им зони да се припокриват. Доизкусуряването става с автомати „Колт“ 15 или избрано от вас щурмово оръжие.

Засадата с много хора може да има зона на поразяване до 250 метра — ако ви бива, това означава две и половина футболни игрища, покрити с трулове. За такива засади, които първоначално бяха разработени и използвани от групите „А“ на специалните сили във Виетнам, се използват монтаняри, нунги или други местни бойци, тежки картечници засилват действието на мините „Клеймор“, а тридесетте до четиридесет извършители на засадата могат да повикат артилерия и бойни хеликоптери, след като тупаникът започне.

Съществуват всякакви форми на засада — всъщност толкова много са, колкото са и стрелците с въображение. В класната стая обаче се преподават половин дузина варианти. Има секционна линейна засада, при която се подреждате по протежение на пътека, път или река, използвана от врага, и концентрирате огневата мощ от страни и го повалите, докато преминава. Има засади „Т“ или триъгълни, които са ефективни срещу редовно използвани маршрути на врага. При всяка засада трябва да разположите постове от страни и откъм шестицата, за да не може врагът да последва правилото на Роберт Роджър да заобиколи и да ви удари откъм невидимата за вас страна.

Другите засади са например от неподвижно превозно средство, при които се използва блокиране на пътищата или разполагане на експлозивни по тях, за да не се позволи движение на камиони или верижни машини. Те бяха използвани с голям ефект от афганистанските муджахидини срещу съветските въоръжени конвои.

По време на войната в Персийския залив тюлените използваха методи на морска засада — на обикновен език това е тайно качване на борда, последвано от стрелба и оплячкосване, или пък нападения с мини срещу иракските кораби.

Вероятно сега и вие, както нашият редактор, се чудите защо ви разказвам всичко това, когато се намирахме по средата на проклетия Мексикански залив на двадесетметров траулер от клас „Гранд банкс“, на мили около нас не се виждат мини и не подготвяме засада, нито пък се напъхваме с дизеловите си двигатели в такава. Бих казал, че ставаше дума за засада, която щеше да бъде извършена върху нефтената кула.

А откъде знам, че ще се опитат да ни направят засада върху кулата, а не върху траулера на Гроус?

Защото така е по-лесно, попова лъжичко. За да ни направят засада върху „ДТГНМ“, ще трябва да се прокраднат незабелязано. Това е трудно в открито море.

„Но не е невъзможно, нали, учителю Марчинко сан?“

Не, попова лъжичко, нищо не е невъзможно. Но чуй ме. Нека ти обясня основните неща и ще разбереш. Виж, независимо дали става дума за голяма или малка група, която се намира на суша или в море, успехът на всички засади зависи от едно трио общи принципи.

„О, учителю Марчинко сан, не мога да намеря този материал никъде в полевия наръчник.“

Разбира се, че не, попова лъжичко. Тези лайна съм ги научил от практиката, а не от четене. Виждаш ли всичките тези белези? А сега C^2 и слушай.

Да, първият от тези принципи е разузнаването. Засадите не стават просто така — те се проектират, творят, нагласяват. За да направите засада както трябва, е нужно да знаете откъде идва врагът, приблизително колко е на брой и с какво се очаква да бъде въоръжен. Ако знаете тези неща, то една малка група засадоизвършители ще бъде достатъчна за унищожаване на голям брой засадопотърпевши. През 1987 година ние, шестима стрелци и плячкаджии, изтребихме седемдесет и пет ислямски джихадски танга, докато си проправяха път през сирийската граница в долината Бекаа близо до един ливански град, наречен подходящо Ан Наби Шит^[1], което на арабски означава Ан Наби Шит.

Проследихме ги чрез спътник и се бяхме нагласили над коритото на една суха река, което от месеци използваша, за да идват и си отиват. Знаехме, че имат автомати „Калашников“ и гранатомети. Голяма работа — и ние имахме такива неща. Имахме още и съветски противопехотни мини, мини от тип „Подскачащата Бети“ от ерата на Виетнамската война, както и експлозиви „Семтекс“. За по-малко от десет минути нарязвахме копелетата на лентички, след което минирахме телата им и се чупихме от град Шит. И знаете ли кое беше най-хубавото? Обвиниха израелците.

Второ, засадите често пъти изискват търпение и синхронизация. В Ел Салвадор обучавахме рейнджърите от специалните сили на генерал Хуан Бустило как да залагат противопехотни мини отстрани на пътека, след това да се окопават и да чакат тангата от FMLN да се покажат. Отначало рейнджърите отказваха да се окопават в маскирани засадни позиции — свикнали бяха с някои конвенционални начини на нападение. След това трябваше да ги убеждаваме да не детонират бомбите и да изстрелват всичките си патрони при вида на първия партизанин, тръгнал по криволичещата пътека.

— *Incorrecto*^[2] — казвах им. — Трябва да чакате, докато цялата вражеска група навлезе във вашето поле на поразяване — тогава ги очиствате.

Но не можеш да чакаш прекалено дълго. Защото, ако се бавиш и ако врагът ти също е воин, той ще разпознае признаците на засадата, ще контраатакува и ще убие *теб*.

Което ме води към третия принцип. Засадите трябва да се изпълняват бързо и безмилостно. Врагът не трябва да има време за прегрупиране, защото ще започне контраатака, а това може да се окаже опустошително за малката ти група, ако не си предвидил начин бързо да се чупиш. Аз винаги си създавам задна врата, през която да се измъкна, ако стане напечено, както и „ключалка“ за задната врата (направена обикновено от противопехотна мина или други смъртоносни доставки), които биха затруднили врага ми, ако ме последва.

Когато преподавам изкуството на засадата, най-често използвам метафоричния образ на чука и наковалнята. Твоята щурмова група е чукът. Ти изграждаш наковалнята си, като използваш терена и своите противопехотни мини, и тогава с помощта на огневата си сила и

изненадата удряш врага върху наковалнята, докато го изтребиш. Също така по думите на Рой Боъм, кръстника на тюлените, при тези упражнения с чука и наковалнята се използва и една смазка.

Тази смазка е кръвта на твоя враг.

Нека сега се върнем на горните си думи — когато казах, че аз, а не врагът ми, имах тактическото предимство. Разсъжденията ми бяха прости: не вярвах, че никое от горните условия е спазено от лошите. Те не можеха да предприемат офанзивни действия и да ме нападнат в открито море, защото нямаше как да се приближат незабелязано — колкото и да опитваха, щях да мога да се защита и да избивам. Затова оставаше нефтената кула.

Добре, нека разгледаме различните ситуации. Те знаеха, че идвам — и че вероятно ще дойда по море. Но нямаха представа колко точно са хората ми. Не знаеха и как ще дойда.

Да, те контролираха мястото и терена. Да, те избираха оръжието и тактиката. Но не можеха да си изберат времето на засадата — то зависеше от мен. За мен това означаваше, че каквото и да си мислех за тактическата ситуация, те щяха да се защитават, а не аз. Те щяха да бъдат постоянно нащрек, докато аз можех да си позволя да почивам и да чакам. Те щяха да бъдат нервни, неспокойни, злобни, раздразнителни, докато аз си седя тихо, кроя планове и сърбам бира „Куърс“.

Крайната сметка ли? Отговорът е лесен. Това щеше да бъде моя засада, а не тяхна.

Вечерта и утрото на втория ден, както казват в Стария завет, преминаха тихо. Уондър включи компютъра си в клетъчния телефон на Гроус и започна да рови из „Интелинк“ за късчета информация.

Нямаше много и затова Уондър излезе оттам и се включи към „Интернет“. Оглеждахме бюлетините, проверявахме киберпространството за нова информация за престъпните милиции. От последното ни включване насам имаше такава. Повечето беше шантава — теории за заговор за Уейко, Оклахома и Кий Уест. Имаше и доста нови съобщения — кореспонденция между откачени привърженици на

дясната идея и на превъзходството на бялата раса. Изпълнена беше със засилваща се омраза, насочена към местни, щатски и федерални официални лица.

Отпечатахме част от нея и я показахме на Гроус. Той я прочете, след което смачка хартията на топка и я метна през борда.

— Какви задници — каза, — заслужават разстрел, копелетата с копелета.

Уондър излезе на мостика, размахал лист хартия в ръка.

— Хей, Дик, хуй такъв, прочети това...

Погледнах листа. Успял беше да извади от „Интернет“ списък на всички нефтени кули на фирма „Паджар“, регистрирани в Луизиана.

— Как го направи, мамицата му...

Уондър се ухили и завъртя глава наляво-надясно-наляво.

— Просто е. Нефтодобивните фирми трябва да регистрират местонахожденията на кулите си при щатските власти, в чиято юридическа територия се намират. А тази информация е обществена. Трябва само да се включиш в бюлетина на щатските комунални фирми, да зададеш подходящ въпрос, и ето.

— Можеш ли да намериш точните координати на всички кули на Л. К.?

— Не виждам защо не — просто трябва да задам въпроси на всички щати с излаз на Мексиканския залив.

— Каква друга информация можеш да изровиш?

— Не знам — призна Уондър. — Но нека видя.

Момчетата спаха, поработиха още веднъж върху оръжието си, провериха екипировката си и си намираха работа. Аз седях в рулевата рубка с Гроус и разглеждах карти, като хвърлях поглед и върху радарните системи. Натиснах бутона „Включване“ на спътниковия целеуказател, който се намираше върху дървената поставка до радиото и под екрана на радара, огледах резултата и разчертах местонахождението върху картата на Гроус. Бяхме на 217 мили встрани от брега при град Мобайл, Алабама, и плавахме в западна посока.

Бяхме идентифицирали първата от нефтените кули в 06:20 сутринта — на радара се показва група от пет кули на тридесет и пет мили на север и запад от нас, забулени от мъглата на утрото. Седемнадесет минути по-късно засякохме втора група. Скоро след това

засякохме и трета, и четвърта. Знаех, че оттук до тексаския бряг имаше още стотици кули. Побутнах Гроус. Той кимна утвърдително, премести лостовите напред и намали разстоянието между нас и целта ни от петнадесет хиляди метра на около девет хиляди — малко повече от пет мили. Не искаше да я загуби сред група кули.

Аз също не исках това. Независимо че Уондър ми беше дал списък на всички кули на „Паджар“, аз не исках да изоставяме толкова от „Хелън Г. Кели“, та да не можем да разберем коя точно кула щеше да „обслужва“ корабът. Максималната ни скорост надвишаваше с малко осем възла — а така щяхме да останем на един час път от всяка от кулите, ако разстоянието от нас до целта ни останеше петнадесет хиляди метра. Знаех, че траулерът можеше да бъде вдигнат на борда на някоя кула и маскиран за двадесет и пет минути при спокойно море. Ако го стореха, щеше да се наложи да се качваме и претърсваме всяка кула в групата.

Но, разбира се, нямаше да се крият. Гроус беше предсказал — и се оказа прав, — че щяха да направят всичко съвсем открито, за да видим къде щеше да отиде траулерът и да ги последваме точно в капана им. Сякаш за да докажат, че е прав, те завиха на юг, като направиха тясна дъга, отдалечиха се от кулите и тръгнаха към откритите води на залива, с което ни улесняваха.

Може и да греша, но ми се стори, че Гроус ми намигна. Отговорих, като бръкнах в хладилника и взех две бири. Метнах едната към него и отворих своята. Насочих я към него.

— Да ти го начукам много за всичко, което правиш за нас — казах. — Наистина.

Гроус отпи дълга глътка от бирата и сви лявата си ръка така, че татуираната на големия му бицепс синя хавайска танцорка без горнище раздвижи бедра и изпъчи циците си.

Много приятно беше да го гледа човек колко се весели.

14:20. „Хелън Г. Кели“ се обърна право на север и намали скорост от седем на пет възла.

14:25. Пак зави на запад, като поддържаше стабилен курс по географска ширина 29,283.

15:35. Отново на север. Сега се отклони към група кули на 88,125 западна дължина и 29,283 северна ширина.

Вдигнахме осем възла и увеличихме чувствителността на радара. Досегашната плътна маса на екрана сега се раздели на отделни острови, оформени в груб полумесец по северозападна ос.

Свиках всички бойци. Оттук нататък нямаше да се виждат повече от трима души по едно и също време и всички щяхме да сме облечени с приличащи си дрехи. Тук важеше старото правило на сценичните режисьори: „Ако виждаш публиката, значи и публиката те вижда.“

15:54. Приблжихме се на около четири и половина мили. Извадих телескопа на Гроус с двадесеткратно до шестдесеткратно увеличение, отидох на палубата, насочих го към „Хелън Г. Кели“ като старомоден пират и настроих фокуса. Различавах фигури по палубата му.

— Да изостанем малко — предложих на Гроус.

Той кимна в знак на съгласие и се отклонихме, като останахме на шест мили от групата платформи. Гроус спусна една котва, хвърли две въдици в морето за камуфлаж, разпъна един триножник на предната палуба и постави телескопа върху него.

Използвали ли сте телескоп с двадесеткратно до шестдесеткратно увеличение? Е, не е лесно. Образът е много, много тесен, когато проклетият бинокъл е разтегнат докрай. Достатъчно трудно е да не губиш картината, когато си на сушата. Тук, на яхтата, люлееща се върху еднометровите вълни и подскачаща нагоре-надолу, това беше по-скоро невъзможно. Отвих проклетото нещо от стойката му, направих се на Черната брада и започнах да наглеждам със зъркела си гадните разбойници, като обмислях различни начини да ги накарам да скочат при акулите, ха, ха, ха.

16:02. „Хелън Г. Кели“ се доближи до най-голямата кула — онази в най-горния край на месеца. Наблужи от най-източната страна, където над водата се извисяваше огромен подемен кран.

Намалих видимостта на тридесеткратно увеличение и направих бърз оглед на палубата. Това беше сондажна кула, а не помпена станция и огромният ѝ мачтов кран бе снабден с противоветрена стена на една трета от височината си, точно до кабинката на краниста. Върху нея пишеше „ПП-22“ с половинметрови букви. До надписа се виждаше същият пшеничен клас — емблемата на Л. К. Строхаус, какъвто имаше и траулерът на единствения си комин.

Започнах внимателно да разглеждам нещата — и разбрах, че работата ми нямаше да е лесна. Ако сте на съд на Военноморските сили или на Бреговата охрана и преминете покрай „ПП-22“ и бързо го огледате с бинокъла си, вероятно няма да забележите нищо особено или необичайно. На нея имаше всички неща, характерни за сондажните кули. Две моторни спасителни лодки за дванадесет души бяха окачени на висилки в североизточната страна. Складът за експлозивните материали беше изолиран — окачен на югоизточната част на трюма и защитен с противовзривна стена, която би насочила експлозиите право нагоре. Имаше два-три-четири крана, както и дълъг комин за изгаряне на газовете, разположен над водата откъм страната на кулата, която се намираше най-далеч от хеликоптерната площадка. Трябваше да присвия око, за да успея да забележа синьо-белия пламък в следобедното небе. Вероятно през нощта той се виждаше от няколко мили разстояние. На една преградна стена до хеликоптерната площадка имаше баскетболен кош. Имаше и стая за спускане на водолази — вратата ѝ носеше универсалния бял квадратен флаг, разделен диагонално на две от червена линия, който означаваше, че има спуснат водолаз. Дори и тук стените на един от модулите за обработка на нефта бяха изписани със спрей.

Но имаше и неща, от които козината на врата ми настръхна — неща, които се бях научил да търся дори и при най-бегъл оглед. Например повечето нефтени кули имат една радиомачта. Тази имаше три. Имаше и свръхвисокочестотна антена, както и малка чиния, която можеше да представлява спътников приемник с директно излъчване или спътникова комуникационна антена, способна да осигурява комуникационна връзка. Имаше и две радарни кулички, както и една въртяща се антена.

Забелязах също, че модулните групи са изградени сигурно и има доста голямо пространство за водене на отбранителни действия. Вижте, повечето кули имат множество кътчета и пролуки. Това затруднява превземането им. Но също позволява добра защита на нападателя. А тази кула беше разработена за отбрана. Между различните нива имаше съвсем малко стълби и долните им краища бяха открити — без никаква защита, — докато в горните им краища имаше големи свободни пространства за отбрана.

Контролната зала също беше укрепена. Видях това, когато отвориха люка. Вътрешната страна на вратата имаше повече дръжки, отколкото външната — така можеше да бъде затворена с лостове. Увеличих разделителната способност на четиридесет и внимателно огледах стъклениите илюминатори — прозорците, за вас, неморяци. От един бърз оглед не бих разбрал нищо. Но при по-внимателно вглеждане в начина, по който отразяваха светлината — имаха неестествена, зелена патина, — се виждаше, че са прекомерно дебели. Куршумоустойчиви. Категория III. Биха удържали на гранатомет от десет метра.

16:14. „Хелън Г. Кели“ се приближи до котвената си стоянка от най-добре защитената страна на кулата. През долните перила бяха хвърлени редица буфери, за да предпазват тръбните звена на кулата и елементите на трюма на траулера. След това през решетката на най-долната платформа бяха хвърлени въжета.

16:33. Смених далекогледа с бинокъл и започнах да наблюдавам как един огромен кран се завъртя и спусна въжета, които бяха закачени около контейнера.

16:38. Полуремаркетото беше вдигнато на нивото на главната палуба на кулата. Върнах се към телескопа, за да видя как огромната стоманена кутия бе поставена внимателно между хеликоптерната площадка и крана вляво на нефтопреработвателната секция и вдясно от модулите на екипажа. Предадох бинокъла и телескопа на Гадния и Пачия крак с инструкции да водят дневник на всичко — и всеки забелязан. След това викнах Алигатора и Уондър в капитанската кабина. Време беше да започнем планирането.

18:22. „Хелън Г. Кели“ си тръгна, като се отдели от кулата, зави на север, след това на запад и изчезна на фона на ниското червено слънце. Бяхме го наблюдавали постоянно и знаехме, че не е взел товар. Нито пък, доколкото можехме да забележим, някой от кулата се беше качил на борда му. Нямаше как да стане, без да забележим.

19:00. Събрахме се в главната кабина на яхтата и обсъдихме ситуацията. От наблюденията си разбяхме, че кулата, на която бе разтоварен траулерът, е единствената с обитатели в цялата група. Това беше логично, ако човек използваше другите нефтени кули, за да маскира тайните си действия. Освен това всяка кула в тази група носеше емблемата на „Паджар“.

Обсъдихме тактиката. Някои от моите палавници искаха да нападнем кулата веднага след стъмване. Но аз наложих вето на това. Те щяха да ни очакват тази вечер — а аз исках врагът да е изморен, нервен, да е загубил желание и да не е нащрек. Освен това исках да огледам групата, за да съм сигурен, че другите кули наистина са празни. Исках и да изпратя хора, които да се покатерят на най-близката кула и да я използват като нощен наблюдателен пост.

Алигатора и Пачия крак пожелаха доброволно да отидат на оглед. Взеха ми бинокъла за нощно виждане, мрежата за лов-катерене, както и едно въже, подходящо оръжие, радио и вода за пиене, скочиха в лодката и заминаха веднага щом се стъмни.

Наблюдавахме ги от рулевата рубка. Гроус смукна от бирата си и се съгласи, че от тактическа гледна точка е най-добре да чакаме.

— Изморете онези задници — каза той. — Добра идея. — Смачка бирената кутия с длан и я метна в кошчето в другия край на рубката. — Но има още нещо.

Погледнах го въпросително.

— Да?

— Времето. Проверих по радиото и по доплеровия си радар. Струва ми се, че е много вероятно утре да имаме лошо време. Сега е спокойно — само за стрелба и оплячкосване. Но утре? Няма гаранция.

Понякога човек забравя, че мистър Мърфи винаги присъства. Когато това се случи, бъдете сигурни, че той ще ви напомни за себе си. Но трябваше да рискуваме. В никакъв случай нямаше да тръгна да превземам кулата тази вечер.

Всяка тюленска мисия е разделена на шест отделни части: подготовка, навлизане, проникване, действие, излизане и действия след мисията. Всеки от тези етапи също се разделя на отделни етапи. Да, войната със специални действия често пъти се провежда импровизирано. В края на краищата тя е неконвенционална. Но при всяка възможност планирайте. Помнете закона за седемте П на Евърет Барет — Правилното предварително планиране предотвратява пикливо пръдливо посирание. С други думи, планирането е от съществено значение за успеха, защото позволява да се види какво може да се обърка и то да се коригира, преди да стане твърде късно.

Пример? Окей. Вземете за пример нашата лодка „Зодиак“. Ние бяхме десет души. Това означаваше два курса от яхтата на Гроус до кулата. Първо, колко време ще ни трябва за прехода до целта? Второ, колко бензин ще трябва? И какво ще стане, ако вълните са високи метър и половина, а не половин метър? Метър и половина високите вълни изискват много повече енергия, а оттам и повече гориво. Трето, колко време трябва първата група да чака на открито във водата под кулата, докато пристигне втората — и в какво състояние ще бъдат, защото не бяхме взели необходимите костюми, за да се топлим. Всъщност дали щяхме да сме по-добре на кулата или във водата? Има един неприятен факт, че човек настива по-бързо от студен вятър, отколкото от студена вода.

Схващате ли картинката? Това са нещата, които ме карат да стоя буден цяла нощ, да съставям списъци, да рисувам блок-схеми и да си задавам въпроси, на които не мога да намеря отговор.

Направих списък на всички СЕИ — съществени елементи на информацията, — необходими за успешното изпълнение на мисията ни. Свих доклада на Алигатора и Пачия крак за съседните кули — всъщност те бяха обезлюдени, и то от доста време. Проверих положението и фазата на луната, както и времената на изгряването и залязването ѝ. Претърсих картите на Гроус и за изгрева и залеза на слънцето. Нямаше защо да излагаме силуетите си на показ без нужда.

Към 04:10 Гроус влезе с големите си крака в главната кабина и бръкна в хладилника, за да си вземе бира. Отвън беше студено — десетина градуса и бриз със скорост шест възла, температурата на водата беше към петнадесетина градуса, но той ходеше без горна дреха — само по отрязаните си дънки, сандалите, татуировките и петдесетгодишния си часовник от групите за подводна диверсия — от онези старомодни, навиващи се часовници със сиви каишки от найлонова материя, които наричаха „Голям часовник, малка пишка“. Беше навън на палубата, за да гледа през уреда за нощно виждане, който беше нагласил към далекогледа си. Хвърли малко бележничке с телена спирала на масата пред мен, потри очи с големите си юмруци, прозя се и се протегна.

— Мама му стара, Дики, очаква те работа. На онази проклета кула има доста шибани хора.

Погледнах бележника. Гроус беше отбелязал повече от две дузини отделни танга. За осемнадесет от тях имаше описания. Другите бяха отбелязани с час и местонахождение.

Гроус изпи бирата си, докато приготвяше огромна чаша кафе. По дяволите, миришеше добре. Налях си една чаша и започнах да отпивам, докато включвах информацията му в своите изчисления. Почесах се по бузата. Списъкът показваше тридесетина лоши, но можеше да са два пъти повече на брой. Откъде бих могъл да го знам, по дяволите? Нямах сензорни устройства. Нямах параболични микрофони. Нямах видеокамери с дълги телескопи. Бяха ми го начукали като на козел.

Оръжия ли? Те имаха цял един шибан товар оръжие. А аз разполагах с ограничена бройка. Бяха ми го начукали като на козел.

Защитни средства? Знаех, че ще имат някои неща, за които не ми е известно нищо. Бяха ми го начукали като на козел.

Колкото по-дълъг ставаше списъкът ми, толкова повече прозирах нашите липси и големите количества, с които разполагаха лошите. Колкото по-дълъг ставаше този списък, толкова повече се намаляваха шансовете ни.

Но, приятели, идва момент, в който списъците като този, независимо колко добре са обмислени, стават безсмислени. И в 05:40, седнал на продълговатата маса в главната кабина, превит над тефтерчето, достигнах гореупоменатия повратен момент.

Вижте, има някои елементи на мисиите, които не се кодират, включват в списъци, блокови схеми или анотации. Те включват всички онези чудни, неизразими качества, които притежаваше моята красива банда весели, убийствени мародери — тяхното изключително съчетание на кураж, неугасима воля за успех и сърцатост, като всичко това, взето заедно, разтърсено, но не разбъркано^[3], прави коктейл от истински велики неконвенционални воини.

Знаех, че колкото и много хора и оръжие да имаха срещу себе си, те никога нямаше да бъдат надвити. Те щяха да продължат. Да издържат. Никога няма да се откажат. Никога не биха изоставили човек от плувната си двойка. Щяха да правят всичко необходимо, каквото и да е то, докато не победят.

Затова, докато в дебитната част на тефтера ми имаше повече бележки, отколкото в кредитната и докато основателно се притеснявах

от шансовете ни, дълбоко вътре в грапавата си душа знаех, че щяхме да им надвием и да победим. Това беше съдбата ни.

Простото и същевременно интригуващо предизвикателство пред нас беше да постигнем целта си, преди да сме измрели до един.

В 10:20 западният вятър стана южен и по-силен. Към 13:00 духаше с двадесет и пет мили в час и вдигаше вълни по метър и двадесет, които ни блъскаха неприятно. За мое голямо облекчение вятърът утихна към 16:45, точно когато започнахме сериозната подготовка. Слънцето трябваше да залезе в 19:52, а луната беше записана да изгрее в 20:15 — добър прозорец, въпреки че три четвърти луната ме тревожеше. Проблемът с лунната светлина бе решен донякъде от високите облаци, които вятърът докара в ранния следобед. Положението се запази, независимо от ветровете, които започнаха да духат малко след 19:00 — час и половина преди нашия преход до мястото на десанта.

Планът, който измислих, беше прост като ЦЕЛУВКА. Щяхме да тръгнем от закотвената на четири мили яхта — двадесетминутен скок през открити води до кулите. Първата група в лодката щеше да включва мен, Уондър, Док, Чери и Алигатора. Пачия крак щеше да служи като кърмчия. Трябваше да ни остави на шестстотин метра източно от кулата — което беше „най-сляпата“ им страна — и щяхме да се доближим с плуване, подпомогнати от течението. Стигнем ли под целта си, закачахме се за пилоните, докато Чери се изкатерва и провесва нашата импровизирана стълба. След това щяхме да се изкатерим, да се скрием сред гредите и да чакаме втория товар стрелци. Щяхме да поддържаме радиовръзка. Гроус трябваше да играе нощен наблюдател с телескопа и устройството за нощно виждане. Нямаше да може да ни забелязва така добре, както би ни виждал снайперист, но и това беше по-добре от нищо. Когато всичките десет души се съберем заедно, щяхме да си проправим път нагоре, да прескочим парапета и да превземем кулата.

Очевидно никой не си беше направил труда да обясни на мистър Мърфи нашия страхотен план, защото той се яви със собствен план и ни го наложи. О, тръгването ни беше страхотно. Но не бяхме изминали и миля и половина от яхтата, когато вятърът се измести от юг и задуха срещу нас от запад, като донесе и неочакван проливен дъжд. Това означаваше, че трябва да плуваме срещу течението, което си е

невъзможна работа. Един плувец не може да издържи на течение с повече от около един възел. Освен това бяхме изправени и пред пориви на вятъра със скорост от двадесет и пет мили в час, които ни отнасяха настрани.

Дали това беше проблем? И още как. Вижте, ние се намирахме в една малка — да се чете *мъ-нич-ка* — лодка. Нямахме отправни точки, по които да отчитаме позициите си спрямо добре осветената кула, станала неясна заради проливния дъжд. Спътниковият целеуказател се намираше в безопасност на борда на яхтата на две мили зад кърмата ни в тъмното. Е, имахме компаси и пасивния маяк на Следствената служба на Военноморските сили. С тяхна помощ Малката бира правеше мъртви изчисления на курса ни спрямо кулата, докато останалите от нас изхвърляха водата, която сега преливаше през борда на претоварения ни „Зодиак“.

Мъртви изчисления, питате. Мъртвите изчисления, приятели, са начин за придвижване, когато няма друга възможност за определяне на пътя. Наричат се мъртви, защото, ако сбъркаш в изчисленията, ще умреш.

Ние знаехме накъде сочеше компасът ни, когато тръгнахме от яхтата. Сега Малката бира се опитваше да ни държи право по този курс, като го коригира заради вятъра и вълните. Проблемът, разбира се, беше в това, че нямахме никаква представа накъде вървим. Дъждът се засили. Бяхме съвсем мокри — сигурно тук, на вятъра, беше по-студено, отколкото във водата. Но нямах намерение да проверявам това — все още не.

Прекарахме още шестнадесет минути блъскане в „Зодиака“, когато Гроус наруши радиомълчанието:

— Задници такива, много сте се отдалечили от курса — изръмжа той. — На около две мили източно сте от целта си.

Бях мокър и измръзнал. А сега бях и на две мили встрани от курса. Откъде ли го знаеше?

— Защото ви гледам, тъпаци такива, през проклетия си бинокъл за нощно виждане, лайномозъчни тънкохуести идиоти. През пет минути ви гледам как подскачате като някаква шибана коркова тапа. Досега си мислех, че извършвате тактическа маневра, но разбрах, че сте се осрали. Не сте ли се учили на навигация, грозни лайнари такива?

Точно над главата ми светна една огромна крушка. Измъкнах от жилетката си инфрачервена пръчковидна лампа марка „Диалум“ от жилетката си, наведох се, за да я включа, а след това се изправих, вдигнал я над главата си и опитвайки се да запазя равновесие в подскачащата и нагоре и настрани надуваема лодка.

— Гроус, виждаш ли това?

— Да... — чух ясно и високо гласа му. Може и да беше казал още нещо, но аз загубих равновесие и паднах със задник напред във водата.

Изплувах на повърхността, като все още стисках проклетата пръчка, и започнах да плувам кучешката, ругаейки сам себе си, а Малката бира направи кръг, за да ме прибере.

Уондър и Док изтеглиха задника ми през борда, като добре ожулиха лицето ми върху грапавата мрежа, поставена върху дървения под.

— Не бъди толкова нетърпелив, Дик, хуй такъв — сладко ми каза Уондър, докато лежах изпотен. — Ще имаш достатъчно възможност да плуваш.

— Да ти го начукам.

Прокарах ръце по жилетката си, за да проверя дали не съм изпуснал нещо, а след това се изправих *вни-ма-тел-но* и размахах лампата над главата си. Гроус отново потвърди позицията ни. Това означаваше, че би могъл да ни води точно до мястото, където искахме да отидем. Да ни води, сякаш сме кацащ самолет в някой от онези мелодраматични филми като „Летище“.

Дори и в този случай преходът ни отне половин час повече, отколкото бях предвидил. Часът беше 21:20, когато скочихме в топлите води на залива и започнахме да плуваме странично през оставащите петстотин метра блъскащи еднометрови вълни, като сега се движехме на юг поради смяната на вятъра.

Не беше лесно. Най-напред нямахме бойните жилетки като на тюлените, а само евтини имитации от найлонова мрежеста материя, останали непродадени в магазина. Жилетките на тюлените са надуваеми. Помагат да останеш на повърхността, когато носиш двадесетина килограма екипировка.

Толкова много? И още как. Нека проверим какъв беше товарът ми тази вечер. Имах пистолет „Берета-92“ и три пълнителя с по

петнадесет патрона 9 мм, закачени около кръста и дясното ми бедро. Носех автомат „Колт-15“ на гърба си и пет пълнителя с по тридесет патрона калибър .223 в различни джобове на жилетката си. Две гранати се намираха в големите джобове. Мъкнех радиопредавател. Около кръста си бях навил шест метра въже за катерене от найлонова материя. По себе си имах закачени очила за плуване. Плавници. Жилетка. Отвертка, чифт клещи за рязане на тел, както и стоманена щанга. Към левия ми крак имаше залепен с лента нож „Мед дог DSU-2“ с ножница от материал „Кайдекс“. Надеждно скътана в задния си джоб носех и палката си от кожа и олово. Освен това бях облечен в бойни дрехи от устойчива на раздиране памучна материя, които ставаха адски тежки във водата.

Хей, изпитвах шибана умора, шибан студ, шибана болка в шибаното си лице, а дори все още не бяхме започнали шибаната си мисия — все още се намирахме във втория шибан етап на шибаното навлизане. (И вярвайте, че ако не успея скоро да направя така, че шибаният ми нож да навлезе в нечий врат, ще се пръсна.)

[1] Игра на думи с английската ругатня „shit“ — лайно. — Б.пр. ↑

[2] Грешка (исп.). — Б.пр. ↑

[3] От английския израз *Shaken but not stirred* (разтърсено, но не разбъркано), станал популярен от филмите за Джеймс Бонд, който предпочита мартинито си приготвено по този начин. — Б.пр. ↑

18.

22:00. Кулата се извисяваше над нас. Изглеждаше като нещо извадено от научнофантастичен филм. От водата те изглеждат огромни — скелетни, модернистични небостъргачи, надвиснали върху ни. Светлините играеха по водната повърхност. Нефтените кули се осветяват нощем. Факлите от природния газ се виждат на много мили, ако времето е ясно. Изобилстват и халогенови и натриеви работни осветителни лампи, като къпят кулата в смес от студенобяла и топложълта светлина. Мостчетата също имат светлини. Парапетите са обсипани с обезопасителни крушки. Високият кран е с червени предупредителни светлини и бели мигащи лампи, за да предупреждават за съществуването си приближаващите се пилоти на хеликоптери. Дори и тази вечер можехме да видим групата кули през облаците, мъглата и силния дъжд.

Преметнах въжето около една от хоризонталните тръбни греди, обвих го около кръста си и метнах другия край към Уондър. Той се закачи и вдигна палец. Подадох сигнали с ръце и свалихме плавниците си. Всеки от нас залепи с лента плавниците на човека от двойката си и ги закачи към гърба на жилетката му. След това проверихме екипировката си — отпред и отзад.

Водата блъскаше лицето ми доста силно и затова обвих с ръка стоманената опора. Вълните ставаха по-груби — поривите на вятъра блъскаха с повече от двадесет мили в час. Не исках никой от нас да бъде отнесен. Не бях сантиментално настроен, а просто се нуждаех от всеки един, дяволите да го вземат, за да прескоча перилата и да свърша работата.

Док и Алигатора бяха доплували, мъкнейки след себе си мрежата, която сигурно тежеше цял тон. Сега двамата се държаха изтощени към една опорна гредка и течението носеше телата им натам-насам. Мрежата, праметната през една стоманена опора, лежеше до тях. На пет метра от него Алигатора беше превързал въжето си около стоманата. Завърза единия край около себе си, а другия захвърли на Док, който превърза тялото си под мишниците и също стегна въжето.

Наблюдавах как Чери нагласи петдесетметровото леко въже за катерене, с което беше плувал. Той имаше най-тежката работа тази вечер. Трябваше, като се изкатери като маймуна нагоре по мократа, хлъзгава стомана, да застане на удобна позиция, да спусне въжето, да изтегли мрежата и да я върже така, че да можем всички да се качим.

Направих му знак с вдигнат палец. Той ме поздрави със среден пръст, насочен към небето, и безмълвно раздвижи устни, сякаш казва „Нищо работа.“

Знаех, че лъже. Казах му го и той отново ми показва среден пръст. След това се залови за работа. Бавно се покачи по стоманената греда до мястото, където се намираше Док, като се придвижваше между две вълни, за да не бъде отнесен от стоманената греда. Свали бойната си жилетка, която Док закачи към своята. Катеренето щеше да бъде достатъчно трудно. А с бойната жилетка — невъзможно. Чери си остави единствено колана с пистолета и ножа. Преметна въжето по диагонал през рамо, изплува до един стръмно извисен стоманен прът с диаметър десет сантиметра, който се намираше на три метра встрани, и се изтегли от водата, за да се качи върху него.

Катеренето не е лесна работа. Стоманата е мокра и следователно хлъзгава. Повърхността, по която можеш да се закрепши, е много малка и затова човек е принуден да се задържа към нея с ръцете и бедрата си и да се изкачва на малки, болезнени, изгарящи мускулите интервали.

Помните ли как като дете сте се опитвали да се катерите по тръбата в местната противопожарна команда? Първият метър биваше лесен. След това винаги идваше умората и неумолимо се спускахте към земята. Тук важаха същите елементи. Само че в случая Чери трябваше да се бори и с дъжда и вятъра, и факта, че е мокър и изморен, а и с мисълта, че тук някъде имаше хора, които искаха той да е мъртъв.

През изминалия ден беше разработил курса си. Прекара часове над телескопа, като наблюдаваше кулата и си водеше бележки. Затова знаеше точно накъде е тръгнал и как да стигне дотам. Маршрутът не представляваше проблем. Но имаше други пречки — неосезаеми пречки. Може би времето. Или стресът на бойните условия. Коефициентът на свиваемост на ануса е нещо, което никога не трябва да се пренебрегва, дори от онези от нас, които са били в такива условия много пъти и преди.

Придвижваше се нагоре — половин, един, един и половина, два метра над повърхността. Всеки сантиметър му струваше усилия — познаваше се по лицето му. Но той беше решен да не позволява на шибаната кула да му надвие. Щеше да се справи.

И го направи — просто със силата на волята и мускулите си — и най-после се качи на последния от диагонално разположените елементи. Той представляваше цилиндрична тръба с диаметър около десетина сантиметра и се намираше на десетина метра над водата. Чери се придвижваше решително — сега се намираше почти на ръка разстояние от целта си — един малък корниз на два метра под решетката на първото ниво, където можеше да се настани, да си поеме дъх и след това да спусне въжето за останалите.

Намираше се точно над Док и Алигатора, когато шибаният вятър смени посоката си — като гледах как го удари, трябва да е бил рязък хоризонтален порив поне с четиридесет мили в час. Поривът блъсна Чери напреко по цялото тяло и наруши равновесието му. Той се залюля и стисна тръбата с пръсти и стъпала, почти успя да се захване, изплъзна се отново, претърколи се надолу, изпусна се и падна.

С разширени очи и размахани ръце отскочи от гредата на два метра над Док, като я удари с рамо. Сигурно щеше да се прекърши на две, но ударът беше отслабен от въжето, навито около рамото му, както и от мрежата. Въпреки това се чу болезнен, тъп звук. След това Чери и мрежата изчезнаха под бълбукащата вода.

Док и Алигатора протегнаха ръце едновременно. Незабавно се гмурнаха след приятеля си и почти се задушиха от собствените си въжета. Аз вече бях стиснал ножа в ръка. Срязях въжето си, прибрах ножа и се спуснах към мястото, където потъна Чери. Уондър ме последва, теглейки въжето след себе си.

Спускането нямаше да представлява проблем — екипировката ми тежеше. Но плуването? Нямах плавници — носех единствено очилата, — а изминаването на двадесетте метра, където потъна Чери, щеше да бъде трудно. Инстинктивно знаех, че ще бъде по-добре, ако се придвижвам под водата. С тласък се спуснах под повърхността и загребах към мястото, където смятах, че ще го намеря.

Водата беше непрогледна, а аз нямах прожектор — отново мистър Мърфи, — просто не бях се сетил да донеса такова нещо. Спуснах се с резки тласъци на краката си и започнах да опипвам с ръце

пред себе си. На около пет метра дълбочина напипах нещо. Тъкан. Бойна жилетка. Тяло. Дръпнах го към себе си, а ръцете му диво опипаха моите. Приблжихме очилата си един до друг. Беше Док. Пуснахме се, отблъснахме се и продължихме.

Свърши ми се въздухът, излязох на повърхността, напълних дробовете си и отново се гмурнах. Бях откачил. Слязох на пет, на шест метра, като се опитвах да търся по определена последователност. Нищо. Изкачих се обратно. От светлините от нефтената кула над нас повърхността на водата изглеждаше от долната страна като сребърно огледало и когато го разчупих, за да изляза и изплюя вода, се надявах, че това не е началото на седем години лош късмет^[1].

Уондър се показва на два метра от мен. Изкашля половин литър морска вода и извика:

— Има ли нещо?

Поклатих глава, поех дълбоко дъх и отново се гмурнах.

Долових блясък на десет или петнадесет метра под себе си — в тъмното не може да се определи разстоянието — и заплувах натам. Когато се доближих, видях светлина. След това разпознах някаква форма — форми. Беше Алигатора и се бореше с нещо. Придвижих се бързо, като ритях с крака и отдавах всеки грам енергия от себе си. Стигнах до него. Бог да благослови Алигатора. Хванал беше приятеля си. Чери беше в безсъзнание — не се движеше. Изобщо. Омотан беше в мрежата и въжето.

След това забелязах лицето на Алигатора. Беше посиняло под маската. Беше му свършил въздухът и знаеше, че няма сили да изнесе Чери на повърхността. Но нямаше да остави приятеля си, докато не дойде кавалерията.

Хванах неподвижното тяло на Чери и измъкнах прожектора от ръката на Алигатора. Енергично започнах да кимам, за да разбере, че съм добре, и след това посочих към повърхността — измъквай задника си оттук. Дори и сега Алигатора се поколеба, преди да тръгне — това е връзката между приятелите моряци. Аз осветих лицето на Чери. Никакви признаци на живот. Раздвижих го в кръг в опит да привлека вниманието му, като размахвах крака, за да се изкачвам нагоре, нагоре, нагоре.

Господи, колко тежеше. Мрежата и въжето ме теглеха надолу, въпреки че използвах всичката сила на краката си, за да измъкна и

двама ни на повърхността. От тъмното се появи друг човек — Уондър. Хвана мрежата и се опита да освободи Чери от нея. Това ми позволи да извадя ножа си и да я срежа.

Уондър взе мрежата и въжето и се отправи нагоре. Док ме намери — хвана Чери през кръста и двамата тръгнахме нагоре към мигащата светлина над нас.

Когато излязохме на повърхността, имах чувството, че дробовете ми ще се пръснат, но нямах време да се тревожа за себе си. Двамата с Док се добрахме през еднометровите вълни и силните ветрове до ъгъла на кулата, в мястото, където хоризонталните елементи се свързваха към огромните вертикални греди. Започнах да вдигам Чери от водата, но Док направи знак да спра.

Прехвърли лявата си ръка над гредата, за да се закрепим в бурната вода.

— Дик, дръж го здраво, сега — много здраво.

Пъхнах ръка под раменете на Чери, за да му помагам да стои над водата.

— Не доближавай ръка до врата му, по дяволите. — Док бръкна в жилетката си и извади една от найлоновите торбички с пластмасов цип. Погледна в нея, изруга и я пъхна обратно в жилетката, след което извади друга. Отвори ципа ѝ със зъби и с една ръка извади нещо бяло, пластмасово и с формата на конска подкова, широка десетина сантиметра.

В единия ъгъл на подковата имаше малка тръбичка и кранче. Много внимателно той я постави около врата на Чери, а след това внимателно духна в тръбичката. Пластмасовата поничка се наду и обездвижи врата на Чери.

Док затвори джобовете на жилетката си, измъкна се от водата и яхна стоманената греда.

— Добре, добре — сега ще го качим на гредата.

Уондър и Алигатора бяха пристигнали, макар че не ги забелязах. Тримата отнесохме Чери до гредата, като се опитвахме да го държим над бурната вода.

Док не беше доволен от начина, по който си вършехме работата.

— По-леко, по дяволите!

Протегна ръка, хвана Чери под ръцете, изкачи го внимателно върху широката двадесет и пет сантиметра греда и го сложи да легне.

Док опипа врата на Чери. По очите му разбрах, че сме загазили.

— Няма пулс — каза на себе си той. От друг джоб извади втори непромокаем плик. Отвори го и извади малко тънко фенерче. Внимателно вдигна клепачите на Чери и светна към тях. Изключи го и го прибра в джоба си.

— Мама му стара.

Изтърколи се във водата.

— Дик, качи се горе и притискай раменете му. Но не си играй с врата му.

Направих, както ми заповяда.

Док се премести с ръце надолу по гредата, изтегли се на половин метър по-надолу от тялото на Чери и се качи обратно. Разтвори краката му, отвори бойната му блуза и започна да масажира сърцето му, за да го съживи.

— Едно, две, три, четири, пет...

Натискаше гръдния му кош и отброяваше ритмично, като се клатеше напред-назад.

— Дик, давай. Какво чакаш, мама му стара — кимна към лицето на Чери той.

Аз се наведох, като внимавах да не разместя яката около врата му, отворих устата му, стиснах носа му и вдишах въздух в дробовете му. Пет натискания на гърдите. Едно вдишване. Пет натискания. Едно вдишване. Пет натискания. Едно вдишване.

Продължихме по този начин половин час без резултати. Док поклати глава.

— Мъртъв е, Дик.

Не исках да се предавам.

— Давай...

Док насочи лъча на тънкото като молив фенерче в празните очи на Чери.

— Хайде, Дик, погледни внимателно. Свършил е.

Прокарах ръка по изпотеното си лице и се изтърколих във водата, за да се охладя от яростта, която кипеше вътре в мен. След това взех въжето от Уондър. Внимателно завързахме Чери към гредата. Докато го връзвахме, гледах лицата на своите стрелци. Нямаха грешка. Решимостта да победят беше осезаема. Тази вечер нямаше да вземат пленници — разбрах го по израженията на лицата им. Уондър постави

дясната си ръка върху гърдите на Чери за сбогом. Алигатора и Док направиха същото. Направих го и аз. Не казвахме нищо. Не беше необходимо. Знаехме какво трябва да правим.

22:54. Алигатора се изкачи догоре, за да постави мрежата. Не му харесваше, но го направи. Аз започвах да се нервiram и няхах намерение да чакам втората група от лодката — исках да се кача горе и да се подготвя за действие. Затова избрах доброволно неговия задник да се качи горе. Наблюдавахме от водата как се набираще нагоре по гредата, премина по диагоналната опора и се изкачи по вертикалната. Изпотен и нервен, стигна до рафта, към който беше се стремил Чери, завърза въжето, спусна го и изтегли мрежата нагоре.

Катеренето беше трудно. Уондър тръгна първи, след това Док и накрая аз. Бях разрязал мрежата, за да освободя тялото на Чери и сега тя бе значително по-слаба. Затова, вместо да се катерят, те трябваше да се повдигат нагоре ръка след ръка, търсейки с краката си всевъзможни опори. Но яростта им ги водеше нагоре, сантиметър по сантиметър, изпълнени с болка.

Останах във водата. Исих да използвам радиото, но няхах намерение да го правя горе на кулата, където можеше да ме подслушва всеки. Докладвах ситуацията на Гроус — той не остана доволен от новините — и поисках той също да ми докладва. Каза, че лодката се движи насам и че той ще чака.

След това дойде моят ред да се катеря. Мразя катеренето. Аз съм едър, пълен майкоосквернител и ми е необходимо известно усилие, за да изтегля килограмите си нагоре по въжена стълба. Когато пристигнах на мостчето на десетина метра над водата, бях физически изтощен, емоционално изстискан, умствено изчерпан и изпитвах болка във всеки един от проклетите си крайници. Дори шибаните кожички на ноктите ме боляха.

23:42. Гадния, Пачия крак и Малката бира се изкачиха по импровизираната стълба. Видели бяха тялото на Чери и по мрачните им лица разбрах, че искат отмъщение. И щяхме да го получим. Това е пътят на Воина.

Позволете да отделя една минутка тук, за да обясня за пътя на Воина. От старозаветните ханаански воители до спартанците, римските

центуриони, японските самураи и до моето поколение тюлени всички истински Воини са имали две общи основни качества.

Да, Воините имат дълбоко вкоренена нужда да побеждават. Да, трябва да са вещи по въпросите на смъртта. И да, трябва да са готови да умрат — сами със себе си и с целия свой свят. Тези качества са може би най-очевидните.

Но Воинството не стига само до под повърхността на кожата или до под повърхността на победата. Това е кодекс, начин на мислене, който определя начина на живот. Това е уникалният начин, който наследявате и съотнасяте към света около себе си, който отделя Воина от всеки друг.

Всички Воини имат тихо, недоизказано, но в същото време дълбоко чувство за морал. Всички Воини са верни на себе си и на своето чувство за чест, независимо от последствията за личността или професията им. Воините никога не почиват: те постоянно търсят начини да подобряват способностите си и да разширяват мисълта си. Воините винаги разчитат на себе си за своето оцеляване или продължаване до края независимо от шансовете.

Има още. Един Воин никога не оставя смъртта на своя другар без отмъщение. Ние следваме традицията, предадена на Моисей от Оня, Който Е в двадесет и първа глава на Изход: „Трябва да отсъдиш живот за живот, око за око, зъб за зъб, ръка за ръка, нога за нога, изгаряне за изгаряне, рана за рана, удар за удар.“

00:10. Поведох. Прехвърлихме се над перилата наляво от цистерните и се разделихме на двучленни групи ловци убийци, като бързо се придвижихме през металната решетка на обезлюдената палуба. Алигатора, който беше в двойка с Чери, настоя да работи сам. Дадох му пълнителите с куршуми .223 и откачих нашийника му. Може да не сте съгласни с това решение, но не сте тук за разлика от мен. Вижте, има моменти, в които гневът става толкова силен, че на човек трябва да му се позволи да върши някои неща. Това беше един от тези моменти.

Двамата с Уондър тръгнахме покрай парапета, покрай цистерните и към помпената станция. Там закачих едно импровизирано експлозивно устройство и включих часовника му.

Зарядът беше достатъчно голям, за да спре генератора, но достатъчно малък, за да може вредата да не бъде голяма. След това си проправихме път покрай зоната за складиране на тръби и поехме по едно от наклонените мостчета, които се издигаха към главната палуба.

Предварителната ни цел бе контролният модул — там би трябвало да се намират кабините с комуникационното и охранително оборудване. Вероятно там ни чакаха лошите.

Вероятно се чудите защо просто не се качих на борда, не поставих заряди с пластичен експлозив „С4“, които биха потопили цялата проклетата кула във водата, и не измъкнех задника си оттам. Е, първо, „ПП-22“ се намираше посред група кули и въпреки че те бяха изоставени, не желаех да привличам много внимание към нещата, които вършех. Ако щяхме да взривяваме разни неща, трябваше да го правим дискретно. Е, да, можехме да използваме „С4“. Второ, исках да запазя факти. Знаехме, че имат доста незаконни неща на борда си и ми трябваше да мога да ги покажа, без да се налага да се спускам за тях на двеста метра под водата. И, трето, макар потопяването на една кула да може да е забавно, унищожаването ѝ щеше да направи положението ми по-... да кажем... комплицирано.

Тук беше ужасно тихо. Никакъв признак на съпротива до момента, което само означаваше, че (1) всички спяха или (2) чакаха в засада, за да наритат задниците ни. Щеше ми се да имаме радиоапарати с микрофони на устните и слушалки, за да мога да поддържам връзка с хората си. Но няхмахме. Затова щяхме, след като изпълним задачата си, да си разказваме всичко с мезе, когато дойдеше време за бира.

Придвижвах се бавно. Налагах си да дишам равномерно и да уталожвам яростта си. Чери беше най-младият тюлен, когото избрах за „ТЮЛЕН-група 6“. Той беше от основателите — един от първоначалните седемдесет и двама стрелци. Избрах го, за да образувам група по свой образ и подобие. Бях го избрал, защото искаше да се учи, защото искаше да е най-добрият; защото ме беше убедил, че няма никога да се откаже. И никога не се отказа — до края. Чувствах се така, сякаш съм загубил едно от собствените си деца и виновникът за смъртта му, който и да беше той, щеше да си плати.

Но гневът ми нямаше да ме накара да действам прибързано. И преди съм губил хора в боя и се бях научил как да се справям с такива

ситуации (макар че това изискваше доста усилия от мен). Вместо да реагирам лошо — да полудея, — аз сега канализирам гнева си. Позволявам му да ме води към нови висини на действието и унищожението. Позволявам на енергията му да ме прави по-вещ и по-смъртоносен воин.

Тази вечер душата на Чери, неговият воински дух се беше вселил във всеки от нас върху нефтената кула. Пропити с неговата енергия, талант и страст за воюване, щяхме да убием повече от враговете си и да ги убием по-добре.

Видях първите, докато се прехвърлях върху каротажния^[2] възел, който се намираше върху платформа с размери два и петдесет на два и петдесет метра, закрепена със скоби от страната към морето. Уондър и аз бяхме избягнали лесния път и си проправяхме път около външната страна на платформата, сантиметър по сантиметър, изпълнени с болка. Стиснах зъби и показах нос на нивото на каротажния възел. Онзи беше облечен като нинджа. Носеше противокуршумна жилетка. Държеше автомат „МР-5“ със заглушител. Лежеше върху един сандък отляво на възела, от който висях. Един втори нинджа лежеше под ъгъл четиридесет и пет градуса спрямо първия. Неговото огнево поле би унищожило всяко нещо, което нинджа номер едно пропуснеше.

Предпазливо се спуснах надолу, докато стъпих стабилно на металната решетка. С помощта на сигнали обясних ситуацията на Уондър. Не трябваше да обяснявам какво трябваше да правим. След това, като облегнах гръб на стоманената стена на каротажния възел, съвсем внимателно поставих автомата си на платформата. Нямахме заглушители и не възнамерявах да дам да се разбере, че сме наблизо — още не.

Уондър внимателно положи автомата си на палубата, потупа щангата в колана си, показва ми среден пръст и започна да се придвижва наляво, за да отиде зад нинджа две, като остане извън зрителната линия на нинджа едно.

Докато Уондър отиваше натам, аз се вдигнах с връхчетата на пръстите си обратно върху каротажния възел, докато носът ми се показва над покрива. Изтеглих се сантиметър по сантиметър. Какво да ви кажа за шибаната умора. Опитайте се да направите същото някога,

когато носите мокри бойни дрехи, тежка бойна жилетка и току-що сте се изкачили по десетметровата мрежа и мокра стоманена тръба от бушуващото море.

Най-после се изкачих върху каротажния възел. Но не можех да почивам. Трябваше да извадя ножа си от калъфката и съвсем *б-а-в-н-о* да се придвижа напред към гърба на нинджа номер едно.

Помните ли, когато ви обяснявах методите за засада? Е, изглежда, бяхме се натъкнали на тилова охранна позиция. Проблемът — за тях — беше, че очаквах да се покажем от един тесен канал между модулните стоманени кутии. Но вместо това аз и Уондър инстинктивно бяхме минали през задната врата — прехвърлихме се през перилата и увиснали на ръце, бяхме се промъкнали по острата решетка на палубата. Да, чувствах се зле. Да, ръцете ме боляха ужасно, особено след като не носех ръкавици, но добрата новина беше, че сме заобиколили всички очевидни места, на които лошичките бяха направили засадата си, и сега идвахме към контролния модул през задната врата.

Когато се придвижвате към позиция като тази, го правите на етапи от по сантиметър. Мускулите ви горят. Всяко ваше действие се умножава по десет. Стори ми се, че е изминал цял час, за да пропълзя един метър от първоначалното си място, за да стигна до удобно за нападение разстояние, въпреки че реално беше изминала не повече от минута. Не може да се бавите повече, защото в такава близост човек издава вибрации и кучият син ще ги усети, ще се обърне и ще очисти задника ви.

Този път извадих късмет — хванах го изотзад, без да ме усети, и успях да покрия с длан носа и устата му. В занаята на убийците съществуват редица така наречени високопродуктивни цели, когато нападате с нож откъм тила. Най-напред са тилните и шийните нерви, които се намират там, където се свързват тилната кост на черепа с първия шиен прешлен. С едносрични или още по-къси думи искам да кажа, че става дума за основата на черепухата. Ефективни са и подключичните артерии — огромни кръвни тела, започващи от горната част на сърцето, които пренасят основната част от кръвта за ръцете. Те започват от сърцето, правят кръг над дробовете и могат да бъдат достигнати чрез удар в посока надолу през онази мека, триъгълна зона между врата и лопатките. Има и вътрешна, и външна сънна артерия,

които също се намират в зоната на врата. (Те могат да бъдат атакувани чрез добрия стар метод на ножовидната пръчка и моркова.)

Сега онези от вас, на които им прилошава лесно, могат да пропуснат следващите три-четири параграфа. За останалите нека поговорим малко за смъртта, причинена от острие, като започнем с известното в Холивуд срязване на гърлото.

Първият ми ръководен принцип по тази тема винаги е бил, че е по-добре да се срежат сънната артерия и шийната вена отстрани — острието на ножа се забива с режещия ръб напред и се реже в посока от вас навън, — отколкото да режете врата с острие, насочено към вас, както често виждате да се прави във филмите.

Нека обясня защо. Като забиете острието в страната на врата на своя опонент, вие не само ще срежете неговата шийна вена, но и кръвта веднага ще попадне в дихателната му тръба, от което ще му е по-трудно да извика и да вдигне тревога. Освен това, ако режете назад през предната част на гърлото му, ще получите в резултат доста кръв, пръскаща се във всички посоки.

За разлика от холивудските филми срязването на човешко гърло не е бързо и чисто нещо. Предната част на гърлото е жилава — там има много сухожилия, а да не говорим за стерноклейдомастоидния и трапецовидния мускул, които се срязват по-трудно, отколкото се произнасят. Тук говорим за жилави тъкани, хора. Затова, ако нямате нож с назъбено острие — всъщност Рой Боъм взимаше своята щанга, зачислена от американското правителство, и нарязваше зъби по нея, преди да отиде и причини смърт чрез острие на врага си, — вашият нож сигурно няма да влезе достатъчно дълбоко и гадно, за да свърши работа.

Повярвайте, бил съм там и мога да ви кажа от личен опит, че трябва доста усилия да срежеш човешко гърло отпред назад. А ако просто разрежете врата, без да прережете вратната вена и сънната артерия, само ще разярите опонента си. Друго нещо, за което трябва да помислите, е, че кръвта вони, ако е в големи количества и ако върху вас попадне кръв, ще воните и така враговете ви ще знаят, че сте наблизо. Майната ви.

Кръвта е и хлъзгава — ако ви опръска, може да загубите хватката си върху ножа, както и върху жертвата си, която ще изпълзи встрани от вас и ще издаде „силен вик“, както казваше Шекспир. Отново майната

ви. Следователно разумно е да оставите колкото е възможно повече от кръвта вътре в тялото на лошия.

Затова нападението с поражение на подключечната вена върши толкова добра работа. С едната ръка спирате притока на въздух за лошия, а след това забивате ножа в подключечната област, като добре го развъртате, за да можете да срежете артериите и вените. След това прониквате надолу, покрай белите дробове, като разкъсвате по пътя си към сърцето. Ако острието ви е достатъчно дълго, а моето беше точно такова, ще срежете аортата и ще предизвикате смъртоносно нараняване, като повечето от кръвта ще си остане в тялото.

Сега, тъй като задникът пред мен лежеше по корем, трябваше да направя така, че да го стисна както трябва, преди да понижа неговия *subclavian*. Шумът от дъжда и водата помагаша да прикрия придвижването си. Всъщност забеляза ме, чак когато свих ръка около гърлото му, стиснах носа и устата му и забих острието, дебело един сантиметър и дълго двадесет, чак до бъбреците.

Това привлече вниманието му. Пое си въздух — само че нямаше какво да поеме, защото бях стиснал устата и носа му. Но направи точно това, което исках — изтърколи се встрани от мен. Това ми помогна да го натисна още и да застана така, че да мога да извадя ножа от гърба му и да го настаня в областта на раменете.

Малък проблем, хора. Ударът в подключечната област изисква движение надолу. Това означава, че трябва да промените захвата си като за удар в бъбреците.

Вижте, когато го наръгах в бъбреците, аз държах острието на ножа напред с палец и показалец около дръжката до предпазителя. Сега трябваше да го прехвърля така, че да мога да го хвана като за намушкване с острието надолу.

Казах ли, че не носех ръкавици? Казах ли, че пръстите ме боляха и бяха сковани?

Не се извинявам, а само пояснявам, че докато завъртах ножа в дясната си ръка (лявата ми запушваше устата на мистър нинджа номер едно), ножът изпадна и се приземи върху сандъка, при което мистър нинджа, който се бореше по някаква абсурдна причина, сякаш от това зависеше животът му, ритна шибания нож и той падна от сандъка.

Добрата новина беше, че загубата на ножа освободи дясната ми ръка, която аз незабавно положих върху гърлото му и правех адски

усилия да строша адамовата му ябълка, хранопровода и всяко друго нещо, около което можех да стисна болните си словашки пръсти.

Лежахме и се търкаляхме натам-насам в продължение на няколко секунди. Но аз съм едър майкоосквернител и бях по-бесен от него, и успях да го ударя с ръка по лицето няколко пъти, а това се оказа достатъчно, за да се отпусне. Строших врата му, за да съм сигурен, че няма да ни създава нови неприятности, претърколих се по гръб и се опитах да спра да се вълнувам.

Уондър ме потупа по коляното. Погледнах надолу. Държеше ножа ми за острието и ми го подаде без нито дума, но с поглед, пълен с такова неодобрение, че ми напомни за първия път, когато свещениците ме бяха хванали да правя онова мръсно нещо, което според тях гарантираше, че ще имам косми по рунтавите си длани.

Свих рамене. Уондър, който изобщо не търпи изпускането на всякакви оръжия, ме поздрави с един пръст, след което даде сигнала „аз си свърших работата чисто, а ти свърши своята калпаво, както обикновено, и нека се махаме отгук, заднико“.

Кой бях аз, че да оспорвам подобна мъдрост? Проверих моя труп за разузнавателни данни (очевидно Уондър беше свършил с претърсването на своя труп, защото ме наблюдаваше нетърпеливо) и като не намерих нищо, вдигнах автомата си и тръгнах.

00:17. Време за ЛУВ — Лайно Удря Вентилатор. Първо, три големи експлозии. Това трябва да е Пик — нашият специалист по експлозивите. Неговата задача за тази вечер беше да елиминира антените на кулата — радио, свръхвисокочестотни, телефонни и всякакви други, които случайно се намират там.

Наред със сътресението от първата експлозия последва втора серия удари, донякъде по-слаби. Това трябваше да е Алигатора, който обезвреждаше електрическите генератори на кулата. Почти веднага дочух автоматичен огън откъм района на карцера — чуваха се контролирани залпове с бързи патрони .223, както и малко по-силно резониращото тракане на 9-милиметрови куршуми.

Е, след като загубихме изненадата, нямаше причина повече да се крием. Двамата с Уондър тръгнахме бързо между модулите, а оръжията ни покриваха срещуположни полета. Ако нинджата, когото убих, беше тилова охрана, то голямата засада трябваше да е пред нас.

Извадих една от гранатите от калъфката ѝ, изтеглих щифта и стиснах лостчето с ръка. Движехме се бързо и вдигахме шум, за да привлечем внимание. Защо? Защото исках някой да се паникьоса и да стреля, преди да влезем в зоната за убиване, от която няма връщане. Бяхме ги видели, преди те да видят нас, и можехме да отвърнем — сила срещу сила.

Наближихме едно тясно място — от дясната ни страна имаше сандък, а отляво — правоъгълен стоманен модул. Насреща — рампа, водеща към стаите за екипажа и към контролната кабина. Пуснах лостчето, преброих до две, след което изтърколих гранатата по решетката и двамата с Уондър се скрихме зад сандъка.

Последва експлозия и викове. Спуснах се първи, като обхващах огнево поле наляво. Нещо мръдна, аз пуснах един залп с три куршума и го повалих. Огън от цев откъм десет часа от мен. Отговорих му... и улучих нещо. Един рикоширал куршум ме удари в бузата и усетих кръв по лицето си. Още нещо ме удари в крака. Забравил бях колко гадно е да се воюва на нефтена кула. Всяко шибано нещо се прави от метал и куршумите, особено сачмите с твърдия си, обвит с мед куршум, отскачат като някакви проклети топки за билиард.

В „ТЮЛЕН-група 6“ бяхме разработили специални трошливи куршуми за подобни ситуации. Но онова беше тогава, а това — сега и трябваше да се справяме с каквото имахме, ако се сещате накъде бия. Затова поех ударите и продължих да стрелям по всяко нещо, което мърдаше.

Слязохме по рампата до платформата за достъп до контролния модул. От лявата ми страна лежеше едно тяло — неподвижно. За всеки случай му пуснах един куршум в главата. Още две откъм единадесет часа — глави, тела и автомати се обръщаха в посока към мен. Не се замислих. Просто реагирах — автоматът ми изплю контролирани трикуршумни залпове. Виждане, прицелване, стрелба, виждане, прицелване, стрелба, както бях учил мъжете си да стрелят по двадесетсантиметрови стоманени плочки от пет, седем, десет и петнадесет метра. И тези задници паднаха точно както и проклетите плочки на стрелбището.

— Прикривай ме...

Клекнах и смених пълнителя, докато Уондър ме пазеше, а след това аз прикривах него. Придвижихме се още шест метра и стигнахме

на удобно за стрелба разстояние от люка на контролния модул, когато ни изненадаха с продължителен откос отгоре. Наведох се и се претърколих наляво, като се прилепих до стоманената стена и се притиснах към решетката.

— Мама му стара... — Уондър също се опитваше да се направи невидим, докато добре насочените куршуми отгоре отскачаха от стоманената плоча на пет сантиметра над главите ни.

Вдигнах пръст към небето.

— Крана?

— Сигурно. Може би — *ма-а-м-ка му* — в маймунарника.

Изохка от рикоширало парченце над ухото му и започна да кърви. Маймунарникът беше защитената клетка, в която работеше кранистът. Тя беше закрепена към крана на двадесетина метра над палубата и от лявата ни страна. Това беше висока позиция, която даваше на всеки стрелящ от нея добра възможност да гърми почти отвесно към палубата. Трябваше да я неутрализираме, и то бързо.

Извадих радиото от калъфката.

— Има ли някой на маймунарника? Оттам стрелят. Притиснати сме южно от контролния модул, а трябва да тръгваме, мамицата му.

— Работи се по проблема, шкипере — отговори ми гласът на Гадния. — Пачия крак е на път.

— Разбрано.

Приятно ми беше да чуя, че проблемът се решава, но ми се искаше вече да е там. Изоставахме много от графика, който помнех.

Според този график трябваше вече да отваряме люка на контролния модул, който се намираше точно срещу нас. Това беше една херметична врата с две дръжки. Сега, ако аз бях лимон — това е англичанин от английските специални групи — или жабар — това е французин от GIGN^[3], — просто щях да отворя леко вратата и да хвърля вътре зашеметяваща граната, последвана от автоматична стрелба във всички посоки — от едната страна към другата и нагоре-надолу. Това е добра техника, но много, много оцапана.

Но както вероятно вече разбирате, аз съм скрупулъзно чист и по навик прибран човек. Освен това исках всичко в контролния модул да остане повече или по-малко незасегнато — така е по-лесно да се събира информация, а ние страдахме от явна липса на информация. Затова двамата с Уондър щяхме да правим нещата по старомодния

начин. Вместо горната тактика щяхме да използваме тактиката от остров Иво Джима^[4]: щяхме да превземем шибаната стая сантиметър по сантиметър, дяволите да я вземат.

Погледнах към Уондър. Едно дълго ручейче кръв се спускаше зад дясното му ухо, като цапаше яката на мократа му бойна риза. Друго парченце от нещо го беше улучило в бузата и сега изглеждаше, сякаш се е порязал зле, докато се е бръснел. Очите му бяха зачервени от солената вода, а кожата — бяла и напукана от студа.

Долови погледа ми.

— Какво зяпаш?

Е, беше красив и му се възхищавах. Затова му казах:

— Не само си грозен, мамицата ти, но изглеждаш съвсем зле.

Тоя Уондър, много добре приема комплименти. Особено когато стрелят по него.

— Какво искаш да кажеш? Точно сега ти изглеждаш като истинско лайно.

— Е, да, така е, защото си забравих фрака у дома. — Приведох се и сбръчках врат, за да избягна нов залп отгоре. — Не можем да седим тук цял ден.

Уондър кимна в знак на съгласие.

— Е, и?

Посочих.

— Шест метра и сме вкъщи.

И всъщност вдясно от люка на контролния модул имаше висока до гърдите ветрозащитна стена, която щеше да ни предпазва от стрелба. Ако можехме да преодолеем шестте метра незасегнати.

Оставете това. Вече бяхме засегнати. Просто трябваше да стигнем дотам живи.

Праснах Уондър по рамото.

— *Après vous*^[5], Алфонс.

— Да ти го начукам, Гастон^[6].

Вдигна отчаяно очи към небето, след това се изтърколи на колене и ръце през решетката. Последвах го, като се опитвах да се направя невидим, докато автоматичните откоси тракаха, отскачаха, рикошираха и префучаваха покрай мен.

Придвижването ни беше забавено и от повърхността, по която се придвижвахме. Проклетата решетка беше остра — срязваше ръцете и

коленете. Хей, за мен болката не значи нищо и затова се движех напред колкото може по-бързо. Кое то се оказа прекалено бързо. Движех се точно зад Уондър, пришпорван от залп с деветмилиметрови куршуми, когато десният му крак се изпъна в спазъм.

Мамицата му. Шибаната подметка на обувката му ме фрасна право в лицето, като смачка носа ми, а след това падна върху палеца ми.

За момент ми се привидяха звезди. Искан да кажа, че доста силно ме удари.

Не му беше нужно дълго време да разбере какво е направил. Протегна ръка назад, хвана яката на ризата ми в юмрука си и ме помъкна след себе си.

Тази езда не беше никак равна, но поне пристигнахме където трябва. Уондър ме пусна и аз се претърколих зад ъгъла, за да видя дали там не ни чака някой.

Чисто беше. Изправих се сам, стигнах до защитената зона и легнах с ръце на хълбоците и разтворени крака и се опитвах да си поема дъх.

Лежах си аз и осъзнавах пословичната добра и лоша новина. Нека да се оправим първо с тях. Лошата новина беше, че нямаше нито едно местенце по мен, което да не боли. Добрата новина беше, че стрелбата от маймунарника беше спряла — което означаваше, че сега горе се намираше Пачия крак и пазеше всички ни.

Претърколих се на колене и лакти, изохках и се опитах да доведе очите си на фокус — те бяха леко разфокусирани благодарение на крака номер четиридесет и пет на Уондър.

— Хайде да се хващаме на работа.

Изправих се и се наредихме. Наредихме? По дяволите, та ние бяхме само двама. Той хвана долната дръжка на вратата за контролния модул и я провери. Завъртя се лесно. Натисна и горната. Тя също се отвори без трудности.

Вратата се отваряше навън. Ние бяхме добре позиционирани — откъм пантите. Аз бях коленичил ниско. Автоматът ми се намираше в така наречената ниска позиция на готовност. Това означаваше, че цевта е наведена малко по-надолу от хоризонталата, за да мога да гледам над дулото, да се прицелвам бързо към всички заплахи, да вдигам цевта и да очистивам лошите — крррр.

Уондър протегна ръка над мен, хвана горната дръжка и дръпна люка.

— Давай...

Аз влязох през вратата. Вероятно най-трудното нещо при подобни влизания е да се преборите с тунелното виждане при преминаване през вратата. Ако гледате така, ще видите само едно нещо. Ще се фиксирате върху него, ще отидете към него и ще го убиеете. Кое е добре. Само че, разбира се, в стаята има втора или трета, или четвърта опасност, в който случай ще е време да ви го натаковат, защото задникът ви вече ще е умрял, когато се досетите, че сте се осрали.

Огледах стаята. Независимо колко пъти сте правили това реално, цялата последователност винаги е като един танц — една смъртоносна поредица от танцови движения, заснети на бавен кадър. *Пространство. Слабо осветление. Не гледай като в тунел. Използвай периферното си зрение. Влез вътре, за да може да влезе и Уондър. Очи наляво и надясно. Продължавай да се движиш. Дишай. Завърти се наляво. Движение откъм девет часа. Виждане, прицелване, огън. Дишай. Погледни наляво-надясно-наляво. Дишай. Движение — два часа. Виждане, прицелване, огън. Дишай. Продължавай да се движиш. Претърколи се наляво. Използвай стената за защита. Периферно зрение. Уондър се търкаля надясно. Автоматът му стреля — кррр-кррр. Не говори. Не е нужно. Дишай. Цел откъм единадесет и половина. Дясната му ръка вдига пистолет. Другата ръка на целта е обхванала торба с нещо на височината на гърдите. Стреляй през торбата — не. Може да са експлозиви. Неутрализирай предполагаемата опасност. Стреляй ниско. Изстрелът в слабините го събаря. Торбата пада. Дишай. Вторият изстрел в гърдите на задника го елиминира завинаги. Периферно зрение. Дишай. Уондър сега е в другия край на залата. И аз се придвижвам към задната стена. Дишай.*

— Чисто — викаше Уондър. Цялата последователност беше отнела шест секунди реално време. За това време убихме четирима.

Отговорих като ехо „Чисто“, за да знае, че и аз съм добре.

След това отидох да видя какво имаше в плика. Гранати? Часовников механизъм? Детонатор? Радиоапарат, който не сме смълчали?

Задникът, когото убих, беше си заминал — е, майната му. Беше пуснал торбата, когато го улучих в слабините, но връвта ѝ все още стоеше стегната около китката му, а мъртвата му длан стискаше крайчеца ѝ.

Стъпих върху китката му, което освободи дланта, ритнах торбата настрани, наведох се и я вдигнах. Това беше камуфлажна брезентова чанта с размерите на меко дипломатическо куфарче.

Отворих катарамите и погледнах вътре.

— Посрани Боже!

Уондър се приближи и надникна над рамото ми.

— Какво има, мамицата му?

Стиснал чантата, аз седнах на палубата. Уондър внимателно я взе от ръцете ми, разгледа я и подсвирна от удивление. Кучият син, когото убих, беше стискал чанта за полкови офицер химик. Този офицер е лекар, който прави необходимото да получиш необходимата защита срещу химически вещества — газове, нервнопаралитични вещества, като зарин, табун и „SRQ-4“. Прави се по следния начин: инжектират ви догоре с атропин, след това ви дават малка доза от всяко нервнопаралитично вещество, за да ви направят устойчив. Процесът е досущ както при холерата, жълтата треска, тифа и тифусните инжекции — дават ви малка контролирана доза от болестта заедно със защитното лекарство, и сте имунизиран.

Та какво исках да кажа? Исках да кажа следното: за малко не бях стрелял в шибаната торбичка с хубави нещица, което би счупило някое от двадесетината малки шишенца с табун. Това би довело до изпускането на безцветна течност без мирис в атмосферата на контролния модул и аз щях да умра в разстояние на, о, две-три секунди. Също и Уондър. Тук имаше достатъчно табун за пет метра като токийското. Не трябва много. Една капчица е достатъчна, за да убие много, може би стотици хора.

Сега, ако това си имаше добра страна, то вероятно тя се криеше във факта, че след като чантата беше за офицер химик, нервнопаралитичното вещество е разрежено. В края на краищата не е желателно да убивате собствените си бойци. Затова табунът, използван от офицерите химици, се разрежда с вода. Пак си беше смъртоносен — ако по мен покапеше малко, щях да се гътна. Но можеше да се носи безопасно — стига да не стреляш в него.

— Дръж това шибано нещо — казах на Уондър. — Може би ще намерим върху кого да го използваме — например добрия стар Л. К. Строхаус.

Уондър се ухили порочно и метна чантата през рамо. По лицето му разбрах, че си мислеше за същото.

01:34. Осигурихме кулата. Имаше екипаж от двадесет и двама души. От тях шестнадесет бяха мъртви, когато ги намерихме. Оцелелите — без нито един нефтодобивен работник между тях — бяха от онези неуспели мераклии, които в наши дни могат да се видят по телевизията, облечени в камуфлажни бойни дрехи, оплакващи се от всичко, но без да правят нищо положително за разрешаване на проблемите на страната. В нормални обстоятелства не търпях такива задници. Още по-малко мога да ги търпя, когато един от най-добрите стрелци, с които съм работил, току-що бе убит. Гадния, Пачия крак, Алигатора и Гризача проведоха разпита с дванадесетволтов акумулатор и кофа със солена вода. Хей, приятели, не се шокирайте просто защото онези бяха шокирани. Моите хора бяха загубили приятел и не изпитваха особено съчувствие. Аз също, честно казано. Но ми трябваша две живи тела за доказателство и затова се намесих навреме, за да оставя последните двама лоши живи.

Уондър искаше да бъде старши разпитвач — двамата с Чери бяха живели заедно след раняването на Чери при нападението над офиса на Грант Грифит в „Свирепия 2, Червената клетка“. Но той ми трябваше, за да си играе с преносимия компютър, който откри в контролния модул. Нужен му беше около час, за да разкрие паролата, след това да извади каквото ни трябваше: телефонни номера, съобщения, шифри и изтрити файлове.

Докато си играеше, аз търсех. И познайте какво открих. Нефтодобивната кула беше използвана като проклет склад за оръжие. Контейнерът, който качиха на борда, съдържаше достатъчно играчки, за да може малка група като АДАМ да работи с години. Имаше стотици хиляди патрони, над хиляда огнестрелни оръжия, стотици гранати и дузини противопехотни мини, както и други експлозиви. На други места в кулата имаше пет ракети „Редай“, две ракети „Стингър“ и две „Тоу“ — нов модел противотанкови ракети с насочване по кабел.

Имаше стотици полеви медицински комплекти, ХГК — храни, готови за консумация, — завити в найлон и с дата на годност до следващия век. Имаше полеви радиоапарати, целеуказатели, дори и чифт кодирани излъчватели за сателитна комуникация. Излъчвателите бяха от трето поколение — по-големи и по-тежки от онези, които воините диверсанти носят в боя днес, но все пак достатъчно актуални, за да са откраднати от някоя специална част. Имаше и още два комплекта за офицери химици. Предадох ги на Док Трембли — единствен той имаше достатъчна квалификация, за да борави с такива неща.

„ПП-22“ се оказа, както предполагах, склад — разпространителски пункт. Пък и беше съвсем логично: от цялата страна се събираха оръжия тук, а след това биваха разпределяни. Помните ли списъка със стоки, които бяха носили АДАМ? Те бяха от цялата страна. Нямаше очевидна закономерност в начина на намирането им. Всявай объркване, казва Сун Дзъ, и точно това правеше Л. К., като използваше „ПП-22“ като разпространителски пункт.

Да, той беше изолиран. Да, той беше трудно достижим. Но точно там се намираше силната му страна. Опитайте се да закупите такова оборудване в магазин за оръжие или от подземни източници, и рано или късно ще се опарите от ФБР или Агенцията за борба с контрабандата на тютюн, наркотици и оръжие. Използвайки платформата, Л. К. беше си гарантирал анонимност. А какво щеше да стане, ако се появи някой таен агент? Е, приятели, наоколо имаше доста вода.

Уондър отпечата каквото намери. Като прегледах страниците, разбрах, че оръжията, които проследихме, са част от дузина пратки, донесени тук през последната година. Тези оръжия се раздаваха на парче. Пристигаше малък кораб и натоварваше оръжие, патрони, експлозиви и други. Уондър беше намерил записи в компютъра, в които се отразяваха пратките. Но нямаше начин точно да се каже кой е получил стоката. Това можеше да се очаква: когато си имате работа с танга, не питате за паспорти или заявки за закупуване.

Но имаше достатъчно следи, за да разберем кога и къде са отишли пратките. Те бяха разпръснати по цялата карта — хиляди

оръжия и стотици хиляди куршуми, тонове експлозивни и кой знае още какво.

Можех да се обадя на Свещеника, но реших да не го правя. Нуждаех се от човек, на когото можех да се доверя, а генерал Харингтън изпращаше определено смесени сигнали. Вместо това се обадох на Мъгс. Дадох му факти и цифри. Той каза, че ще се допита до своята водолазка-жабешка мрежа, за да види дали би събудил нечий спомени от ада.

Казах, че скоро ще му се обадя. Точно сега ме занимаваха други неща. Най-напред трябваше да помисля за Чери. Сложихме тежести на тялото му и го погребяхме в морето — още един жабок-водолаз, който ще пази небесните врати. Наблюдавах решимостта по лицата на хората си, докато Чери потъваше в тъмните води, и знаех, че няма да спрат, докато не отмъстят за смъртта му.

Докато преглеждаха кулата, отделих малко време за размисъл. Често се налага човек да действа само инстинктивно. В повечето случаи това е нормално. Но понякога — а сега моментът беше такъв — човек трябва да се замисли над възможностите, а после да действа.

Необходимо ми беше известно време, но накрая разбрах, че сегашната ситуация можеше да бъде проследена назад във времето чак до Кий Уест. Проблемът е, че бях разглеждал Кий Уест в една светлина, а е трябвало да използвам друг, по-светъл прожектор.

Моля, следвайте мисълта ми. Факт: практически всичките милиции — откачалки като АДАМ — бяха изчезнали в нелегалност след събитията в Оклахома.

Факт: За да ги проследи, ФБР трябваше да използва незаконни методи. По тази причина командната верига в Кий Уест беше толкова осрана. Дясната ръка нямаше никаква представа какво върши лявата. Аз бях концентрирал вниманието върху тези осирания, защото точно те влияеха пряко върху моята ефективност и на хората ми.

Това се оказа погрешно. Не съм ли аз човекът, който винаги говори за мистър Мърфи? Осиранията не са ли нормална част от живота ми? Разбира се, че са. Но в Кий Уест бях допуснал да се разсея.

Е, майната ми. Вместо да се тревожа за това кой и защо се е осрал, аз трябваше да търся трите принципа, които са в основата на всички престъпления: мотив, средство и възможност.

Е, нека се върнем на видеозаписа и да видим всичко в забавен кадър.

Най-напред мотива. Мотивите на Л. К. и АДАМ се преплитаха. Само дето аз не бях го проумял. Онова, което ме беше тревожило от Кий Уест насам, беше защо, по дяволите, АДАМ бяха действали в онзи момент. Точно това беше и въпросът, който известните вашингтонски автори на статии от серията „Грешки и никакви факти“ наричаха „Големия въпрос“ в своите телевизионни предавания.

Сега разбирах, че самият Л. К. Строхаус ми беше дал отговора. Но той се оказа толкова прост, че не го долових. Когато Уондър разби файловете на ФБР от „Интелинк“, бяхме се натъкнали на един протокол, в който се посочваше реакцията на Л. К. Строхаус на искането от страна на АДАМ за разговор лице в лице.

Л. К. беше отговорил на заместник-директора по операциите на ФБР, че в никакъв случай не би отишъл в Кий Уест, казал му, че АДАМ са „проклета (нецензурна дума, заличена) тълпа мичигански ненормални с много къси фитили, които *действат на своя глава там долу*“. Аз знам, че е казал точно това, защото притежавам проклетия протокол.

Заместник-директорът по операциите очевидно не беше забелязал значението в избухването на Л. К. Аз също — досега. Откъде, мамицата му, знаеше Л. К., че АДАМ са от Мичиган? И защо беше казал, че действат на своя глава?

Той е знаел, че са от Мичиган, защото е знаел точно кой и какво представляваше Алфа Дивизия/Американска Милиция. И е казал, че са ненормални с много къси фитили, защото АДАМ са спрели да го слушат по някаква причина. Превод: действали са без предварителна заповед — точно като мен.

Всичко ставаше абсолютно ясно: отвличането на министъра на Военноморските сили беше неразрешена операция. Тя не е фигурирала в ничий списък освен в този на АДАМ.

Били са тук, в Мексиканския залив, за да си вземат оръжията. Казано им е било да се приберат у дома и да чакат някакъв сигнал. Но те не бяха го сторили — вместо това заминали за Пуерто Рико и отвлекли самолета с министъра.

Може би всичко е започнало като учение. Няколко тюлени от Западния бряг веднъж преследваха Ханойката Джейн Фонда^[7] като

част от едно учение по охраната, което беше се объркало. А когато командвах „Червената клетка“, имахме навика да следим целите си, преди да подготвим същинското нападение. Значи съществуваше прецедент. Независимо от първоначалния мотив на АДАМ ситуацията се е объркала. Станала е реална. Реално лоша. А когато е станала кисела, Л. К. Строхаус е решил, че не желае да има нищо общо с нея.

И защо е отказвал така категорично да се срещне с АДАМ? По метода на изключенията определих причината — той е един от хората, които осигуряват подкрепа на АДАМ и ако се срещнат лице в лице (а ние всички подслушваме), може би щяха да се чуят някои обезпокоителни откровения и обвинения.

Затова си беше пасувал. За щастие заместник-директорът по операциите бе написал протокол на разговора. Този документ някак си беше се изтрил. Но както вече разбрахте, сведенията от компютъра се изтриват по-трудно, отколкото си мисли човек. Командата „изтриване“ не е абсолютна гаранция. И затова унищоженият протокол от разговора, възстановен от Уондър, се озова в моите ръце. (Озовал се беше и в ръцете на Свещеника и ми се стори чудно, че той не е направил нищо.)

Добре, да се върнем към проблема, който ни занимаваше в момента. Имаше и неоспорими доказателства, че нелегалните групи получаваха подкрепа и оборудване. С други думи инструментите, с които да се върши работата, или принцип за престъплението номер две — средството.

Искате онова доказателство? Да се върнем отново в Кий Уест. Там видях с очите си, че АДАМ използват оръжия, които са на въоръжение в момента и са откраднати от дузина различни места. Въпросът беше следният: как нелегални групи като АДАМ се сдобиваха с играчките си.

Е, когато двамата с Уондър си играхме с компютъра във вила „Свирепия“, бяхме открили едно забележително съвпадение: практически всеки път, когато Л. К. Строхаус изнасяше реч в голям град, в близост с който се съхраняваше оръжие на американското правителство, част от това оръжие биваше откраднато. Окончателно доказателство? Дъг беше присъствал на сцената в Ипсиланти — даже беше убил Джони Кул, за да прикрие следите си. Сега бяхме открили и

метода им на разпределяне на оръжията — смесване и съчетаване, — което правеха отгук, в Мексиканския залив.

Накрая беше и принцип номер три — възможността. Точно той не съвпаднаше със закономерността. Но нали изключенията доказват правилото? Разбира се.

АДАМ бяха получили първокласна разузнавателна информация. Знаеха разписанието на министъра на Военноморските сили. И как бяха получили тази добре пазена информация? Предполагах, че са я получили от Л. К. Строхаус. Грешах. Най-малко един човек от група АДАМ, Т. Д. Кейпъл, имаше достъп до националната компютърна мрежа на военната полиция. Тази мрежа беше свързана с дузина други, сред които фигурираше и Следствената служба на Военноморските сили. Разписанието на министъра на Военноморските сили не беше секретно. Но не беше и разгласявано пред обществеността. Намираше се обаче в компютъра на Следствената служба на Военноморските сили. Знаех това, защото Уондър ми беше взел едно копие.

Сега, след като бях пояснил всичките тези неща, нека добавя и още някои фактори. Първият фактор беше начинът, по който Л. К. Строхаус гледаше на Америка. Неговото виждане — от известно време не бях чувал по-параноично гледище — започваше с нещо, което звучеше като гражданска война срещу правителството, обявена от групи като АДАМ и Зулуските гангстери и всичко помежду им.

Това също беше логично. Вижте, сред по-параноичните ненормални социопатични личности съществува следният сценарий за заговор: правителството тайно въоръжава младежки банди и вътрешни терористи, за да ги използва като ударни войски и пушечно месо, за да могат да обявят война на „истинските“ американци.

Л. К. провеждаше истинска операция под фалшиво знаме. Какво е това, питате? Това е стар разузнавачески термин, който означава, че караш агента си да мисли, че си например от КГБ, а си от ЦРУ Затова той, верен комунист, смята, че краде тайни от своето правителство, за да помогне на Съветската мечка, а през цялото време храни американския орел.

Е, Л. К. до голяма степен вършеше същото. Той продаваше фалшивия си патриотизъм на масите, а в същото време крадеше собственост на американското правителство и го даваше на АДАМ, от една страна, и на Зулуските гангстери, от друга. Кучият син

разиграваше двата края срещу това, което се намираше в средата. Според мен това го правеше истински ГЛПТНП — грозен лайнян параноик и танго, незаслужаващо прошка.

Освен това е известно, че лудите са склонни да се концентрират около годишнините. Атентатът в Оклахома например беше проведен на 19 април, годишнината от провала на ФБР в Уейко. Сега бързо се приближавахме към годишнината от атентата в Оклахома (двоен удар, ако се сещате накъде бия и ако простите шегата ми). А от отчетите в „ПП-22“ се разбираше, че са раздадени голям брой смъртоносни играчки през изминалите десет седмици.

Инстинктите ми казваха, че един часовник, или по-скоро цял куп бомби със закъснителни отброяват секундите.

Накарах Уондър да включи компютъра. Извлече всичко, с което разполагахме: унищожените файлове на ФБР, информацията, която Свещеника ни беше дал. Добави имена, дати, места и доставки от „ПП-22“. След това си поигра на гадаене с една сложна програма от тип електронна таблица.

Отговорите, които получи, бяха направо плашещи. Вече имах някои точни местонахождения. Свързах се с Мъгс по телефона и му казах резултатите.

Първата му реакция беше: „Копеле.“ След това започна да мисли като старшина. След петнадесетминутно стискане на челюсти беше съставил план. Вече беше активирал мрежата си. Сега тя щеше да работи и в извънработно време. Дори беше разрешил проблема със сигурността. Имаше няколко стари жабоци-водолази, които поддържаха връзки с местните полицейски служби по цялата страна. Мъгс щеше да ги накара да поработят. Знаехме, че Л. К. е забил нокти във федералните агенции и министерствата. Затова щяхме да стоим настрана от тях, да разчитаме на контактите на Мъгс със стари водолази и да заобиколим системата. Хареса ми — още веднъж щях да премина през задната врата.

Мъгс ми каза, че му трябват два дни, за да приготви нещата. Този срок ми се стори добър и затова му казах да действа, след което изключих телефона.

Двамата с Уондър отново си поиграхме с компютъра, като разлистихме стотици файлове и документи. След това пуснахме програмата „Троянски кон“ — онази, която Уондър беше написал, за да

прехваща пароли — и я прегледахме, за да видим дали някой не играе същата игра като мен.

Да, някой я играеше. Уондър проследи връзката. Фактите бяха толкова очевидни, колкото е и дебелият ми словашки путешки задник — някой там, отвън, ни следеше. Виждаше се по запитванията — запитвания, които дублираха моите собствени търсения. Една парола стърчеше като прословутия измръзнал рибарски хуй. О, паролата беше дигитализирана, бръмбазирана и разбъркана като омлет. Но златната програма на Уондър я сведе до думите, написани от първоначалния потребител. Тези букви бяха ГРНБВМ. Същите, които се намираха пред кабинета на Свещеника.

Кучият син не само ме следеше — той беше успял дори да сложи ръка върху всяко късче информация, с което разполагах и аз. Това означаваше, че Свещеника знае, че Л. К. Строхаус е напълно мръсен, както го знаех и аз. В такъв случай защо, мамицата му, искаше стабилни факти?

Нека му позволим да се съмнява, приятели. Може би чакаше аз да разреша едната тайна, която все още не успях да проумея: метода, който Л. К. щеше да използва, за да стартира всичко — да задвижи своята побъркана революция. Л. К. не можеше да използва сателитна комуникация — няма достатъчно хора с такива комуникации, за да е реалистично. Телефаксна мрежа? Не — има твърде, много начини за прехващане и объркване на факсове. Ние бяхме прегледали кулата от горе до долу. Нямаше бележници с шифри, нямаше графици — всъщност имаше съвсем малко книжа. И, разбира се, нищо, което можеше да бъде изпратено като кодирано съобщение на сто или хиляда групи наведнъж, без да се оставят никакви лесно различими следи.

— О, да, има — мрачно каза Уондър, като опипваше телефонната жица, свързана към модема. — То е точно пред лицето ти.

Погледнах го неразбиращо.

— „Интернет“ — отговори той. — Л. К. може да използва „Интернет“. — Има стотици бюлетини за ненормални — ти видя някои от тях. Той може да използва всеки един. Трябва само да излъчи съобщение по световната мрежа или пък просто да излъчи едно

съобщение по електронната поща до някоя група откачени, които използват мрежата. Пък и няма как да бъде спряно.

Никога не ми казвайте, че няма начин нещо да се направи, защото аз ще намеря начин да свърша проклетата работа. Резултатът е, че няма да се проваля.

— Да ти го начукам — казах. — Няма нищо невъзможно. — Почесах се по лицето. — Хайде да помислим за простите като целувка неща.

— Добре — съгласи се Уондър. — Кое е най-простото разрешение, за което можем да се досетим?

— Да се отървем от проблема при източника му. Да убием Л. К.

Главата на Уондър се залюля по типичния негов запазен начин — наляво-надясно-наляво, надясно-наляво-надясно.

— О, това наистина би решило проблема — каза той със злокобна усмивка.

Не трябваше да го търсим дълго. Кучият син беше шибан егоцентричен маниак и едно просто претърсване на базата данни „Нексъс“ показа, че Л. К. е казал на един политически репортер от „Лос Анджелис таймс“ само преди два дни, че планира — и нека цитирам дословно за вас, приятели — „едно стратегическо събиране на известни специалисти по политическите въпроси в моето място в пустинята, докато определя вариантите за изборите пред себе си“. Превод: заминаваше в ранчо „Мираж“, за да даде ход на заговора си, и не искаше да го тревожат.

Поставих Гроус начело на командването на кулата. Отремонтирахме някои от комуникационните съоръжения, за да можем да поддържаме връзка. Въпреки категоричните им възражения оставих Малката бира, Пик, Гризача, Алигатора и Гадния да му помагат. Те искаха да дойдат с мен, но тук имаше важни неща. Щяха да действат като екипаж на „ПП-22“ — и да задържат и разпитват всеки, който се появеше с искане за доставки. Не трябваше това да им харесва — трябваше просто да го направят.

Наблюдавах как старият жабок пое командването. По решителното изражение на лицето му се виждаше ясно, че е щастлив отново да се върне в истинския живот.

Пачия крак, Уондър, Док и аз прекарахме около два часа в опаковане и запасяване. След това спуснахме десетметровата закрыта спасителна лодка от стойките на изток от хеликоптерната площадка, отблъснахме се и тръгнахме към брега по курс между Мобайл и Гълфпорт. Предстоеше ни да наемем кола и да изминем два дни път, а онази проклета секундна стрелка тиктакаше злокобно и непрекъснато в мисълта ми, отброявайки 264-те часа до годишнината на двойния удар, секунда по секунда, по секунда.

[1] Съгласно поверието, според което човек, счупил огледало, е обречен на седем години лош късмет. — Б.пр. ↑

[2] Система, регистрираща данните при сондаж. — Б.пр. ↑

[3] *Groupement d'Intervention de la Gendarmerie Nationale* — Френските специални сили. — Б.пр. ↑

[4] Остров, на който САЩ побеждават японците по време на Втората световна война. — Б.пр. ↑

[5] След теб (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Алфонс и Гастон — популярно комедийно дуо в САЩ. — Б.пр. ↑

[7] След посещението на Джейн Фонда в Ханой през 1972 г., където се е снимала с видни деятели на виетнамската комунистическа партия в знак на протест срещу американските бомбардировки, е получила прозвището „Ханойка“. — Б.пр. ↑

19.

249-ти час. Док Трембли използва една от последните си лични и кредитни карти, издадени от Фреди Фалшификатора, за да наеме едно безлично, бежово комби от гараж за трошки под наем за закарване до Чикаго. След това тръгнахме право на запад. Заобикаляхме големите градове (а също и малките и всичко останало между тях). Спряхме само на една бензиностанция на самообслужване, за да заредим, като заплатихме в брой от няколкото хиляди долара, които Гроус ни беше дал от сейфа на борда на „ДТГНМ“. Стараехме се да не излагаме на показ и грозните си мутри. Никакви гуляи с боклуците на магазините „Севън илевън“. Никакви спирки за бира. Ако трябваше да идем до кенефа, го правехме, като отбивахме от пътя и си намирахме удобно гъсти храсталаци. Нито един шибан бензинджия нямаше да запомни този гадно изглеждащ квартет, защото един от нас е трябвало да източи добрия си стар гущер или друг е приличал на лице от снимка в проклетите вестници.

Виждам ви, съмнявате се. Е, недейте да се съмнявате. Спомняте ли си какво стана след Оклахома? Дори и за общонационалното издирване намирането на Джон Доу^[1] номер две се оказа почти невъзможно. А човекът, обвинен, че е Джон Доу номер едно, беше заловен само защото е бил тъп задник, карал кола *sans* легитимни регистрационни номера, носел някакъв шибан пистолет в очебиен кобур под ръката, обясненията му намирисвали лошо и бил спрян от един от най-ефективните антикриминални механизми на света: един бдителен щатски пътен полицаи. Знаейки това, ние карахме законно наето комби, скрихме оръжията си далеч от погледа, движехме се с разрешена скорост и не привличахме абсолютно никакво внимание към себе си.

Което е и причината да ни трябват цели двадесет и осем часа по междущатското шосе I-10 (което пресича южния маршрут от Джексънвил, Флорида, чак до Лос Анджелис, Калифорния), за да се придвижим от Гълфпорт, Мисисипи, до Айдахо, на два и половина часа западно от Лос Анджелис. Когато бяхме пресекли южната част на

Аризона, си помислих да откраднем един „С-130“ от старата база на ЦРУ в Марана, северозападно от Тъксън. Но не се нуждаехме от самолет, вече го бяхме правили с „Червената клетка“ и не обичаме да се повтаряме в тези книги. Затова отдадохме носталгично чест със среден пръст на мястото, като минавахме покрай две дузини самолети, които седяха зад все още незащитената (!) ограда, и продължихме да се движим на запад със, о, стабилни осемдесет законни километра в час.

От Индио (където по една случайност на модния магазин пише „Надморско ниво нула“) имаше по-малко от десет мили до ранчо „Мираж“. Намерихме си мотел на половината разстояние от двете и малко над морското ниво, регистрирахме се, а след това легнахме за бойна дрямка, после взехме душиове. Позволете да бъде напълно искрен по отношение на последователността тук и да кажа, че първо взехме душиовете. Доста бяхме се вмирисали от пътя.

221-ви час. На смрачаване Док донесе най-добрата карта, която беше успял да намери, и започнахме първото си разузнаване на ранчо „Мираж“, както и добре излъсканите околности на север от града, където Л. К. Строхаус имаше хасиенда и имение. Играл съм в този район — Морската пехота има огромна въздушна база в Туентинайн Палмс на север от долината Коачела, и веднъж заведох „Червената клетка“ там като част от едно учение. На сто и петдесет мили на север и на изток се намира езерото Чайна, дом на Центъра за военноморски оръжия, където ние, тюлените, сме разработили някои от най-мръсните, страшните, долните експлозивни устройства в историята на войната със специални методи. Ще ви разкажа за тях някой път.

На сто мили южно от Палм Спрингс се намират Шоколадените планини — висок пустинен район, където тюлените — повечето, но не изключително, сърфистите, играчите на футбол и кретените със здравословната храна сред тюлените по западното крайбрежие — идват да играят и да се учат с онези чудесни всъдеходни автомобили, които видяхме по време на операция „Пустинна буря“. (Да, знам, това са модифицирани „Ченоут“, официално обявени за ППА, или пустинни патрулни автомобили. Но пак изглеждат, сякаш са направени от шибаните производители на играчки „Тинкъртойс“.) Горещите Шоколадени планини са и мястото, където тюлените ходят, за да усъвършенстват методите си за снайперска стрелба от дълги разстояния (и става дума за истински дълги разстояния). Та с една

дума, познавам района. Разбира се, не съм бил точно в Палм Спрингс или ранчо „Мираж“. Но КТММ — сами се досетете какво значи това, нежни читатели и прилежни редакторе, или пък го вижте в речника — калифорнийската планинска пустиня си е калифорнийска планинска пустиня навсякъде, нали?

Но майната ми, ранчо „Мираж“ си е точно каквото трябва. Очаквах поредния заспал пустинен град. Но намерих Бевърли Хилс в пустинята. В шибания супермаркет продаваха шампанско, „Дом шибан Периньон“, ако трябва да бъда по-точен — по сто доларчета бутилката. Имаха цели каси с това вино на показ точно до чипсовете от царевица за най-изтънчените вкусове и за шест долара и деветдесет и осем цента пакета, както и вечно популярните захаросани пуканки в големи тенекиени кутии по двадесет и шест долара и нито цент повече. Какво стана с великите западняшки вина с винтова капачка и чипсовете „Чийтос“ по оригинална рецепта в торбичка от деветдесет и осем цента?

Преброих шестнадесет игрища за голф между нашия мотел и най-големия от курортите в ранчо „Мираж“ — толкова голям хотел, че носачите използваха колички за голф, за да карат гостите до стаите им. Нямахме заведения за бърза храна или поне по главните стъргала. Минахме северно от улица „Боб Хоуп“^[2], която пресича улица „Франк Синатра“ и се намира само на няколко мили западно от улица „Джийн Отри“ и северно от равнината „Мерилин Монро“ и долината „Джейн Мансфийлд“ (между гърдите ѝ ли?). Както и да е, минахме край медицинския център „Айзенхауер“ — там ходят богатите и известните, за да променят начина си на живот (и да ограничат злоупотребите с разни вещества) в клиниката „Бети Форд“^[3].

Южно от „Айзенхауер“ къщите около улица „Боб Хоуп“ и пресичащите я улици бяха наблъскани нагъсто — повечето домове, дори онези, разположени на игрища за голф, имаха имения по четвърт акър, а градските къщи се намираха на още по-малко земя. Но на северозапад от медицинския център къщите (и игрищата за голф) ставаха по-големи. Ние минахме през половин дузина улици, разклонени край равните зони на игрищата. Къщите тук бяха върху участъци от по два-три акра. Плакати на половин дузина охранителни фирми се намираха на видно място на предните поляни и в съседство с гаражите с по две-три врати. Архитектурата представляваше

обезпокоителна смесица от уж средиземноморски постройки, псевдоиспански колониални къщи и холивудски сгради като черкви в стил, подобен на този на Франк Лойд Райт, до една подчертани с палмови дървета, пищни полянки и малки цитрусови горички. Това място беше мечтата на търговеца на градинско оборудване.

Върнахме се на югоизток по път 111 и минахме покрай порталната кабина на имението „Тъндърбърд“, където едно време бившият президент Джералд Форд беше наел къща. Продължихме в палмовата пустиня, където къщите бяха по-евтини с около стотина хиляди, направихме кръгче на север покрай Пустинния колеж (където Пачия крак и Уондър получиха отказ на искането си да свалят колежанки), завихме на запад към улица „Кънтри клуб“, след това отново на север при пресечката с улица „Боб Хоуп“. Продължихме на север покрай центъра „Айзенхауер“. Три-четири мили след центъра завихме на изток, после пак на север, преминахме през релсите на южноокеанската железопътна компания, завихме наляво върху черен асфалт, наречен „Варнър роуд“ и продължихме още три мили. Там, през полите на пустинните планини, беше прорязан виещ се асфалтиран път. Тръгнахме по него и бавно се изкачихме по редица тесни S-образни завои.

Бях впечатлен. Вижте, аз гледам на нещата различно от повечето хора. Повечето гледат една сграда и се чудят как са я построили. Аз гледам към сградата и се чудя как мога да я съборя или как да вляза в нея, без да ме видят. И тук е същото. Намирахме се на път, проектиран от човек, който разбира от охрана. Беше тесен, за да може две коли да се разминат с много затруднения. Тесните S-образни завои не позволяваха маневри с големи скорости, например завоите на сто и осемдесет градуса — просто нямаше достатъчно място за такъв завой, без човек да изпадне от стръмния банкет, ако кара бързо.

Погледнах към билото, което се намираше на около миля по права линия и сигурно на три мили заради кривите и завоите. Един-единствен човек с петдесеткалибров снайперска пушка би могъл да спре всяка кола по пътя. Трябваше да му се признае на Л. К. Строхаус — знаеше достатъчно много, за да построи къщата си нависоко.

След още десет минути, прекарани в S-образни завои, стигнахме до билото, което всъщност представляваше ръбът на широко плато. Пътят се разширяваше — достатъчно, за да могат две коли да се

движат една до друга. В далечината забелязах светлини. Затова угасихме нашите и продължихме още четвърт миля бавно като охлюви.

Там се намерихме в нещо като подножие между две вълни — падина в пътя, където щеше да е трудно да ни забележат. Казах на Уондър да отбие. Той отби. Аз излязох, тръгнах покрай пътя, докато видях дългото плато пред себе си, след което погледнах през очилата за нощно виждане, които носех със себе си. Изминаха няколко секунди, за да свикнат очите ми. Фокусирах обектива. Там на около миля пред нас покрай пътя имаше висока ограда с остра като бръснач бодлива тел отгоре. Минаваше напречно на пътя, на който се намирахме. От другата страна на пътя имаше плъзгаща се електронна порта. Тя също имаше на върха си бодлива тел. Зад оградата на пет-шест метра стоеше кабинка. Увеличих разделителната способност. В кабинката различих две фигури. Зад оградата пътят продължаваше право напред. Виждаха се светлини, но не беше възможно да се каже какво осветяваха.

Увеличих разделителната способност докрай. Сега можех да видя някои подробности по самата кабинка. На едната ѝ стена се забелязваше същият стилизиран средновековен сноп слама, който бях видял на кърмата на „Хелън Г. Кели“ и на „ПП-22“.

Да, онзи проклет часовник отброяваше секундите, но нямаше какво да направя. Не можехме да съборим портала и да влезем, защото щяха да ни застрелят още преди да сме изминали едната миля и половина до самата къща, а освен това шумотевицата би привлякла вниманието на всеки един полицаи в радиус от много мили. Най-добрите тюленски операции са онези, при които идваш и си отиваш и никой никога не разбира, че си бил там — освен труповете, които си оставил след себе си. Това беше и мисията ми тук — влизане, стигане до Л. К., унищожаване на механизма, с който ще започне всичко, и излизане, без никой да узнае нещо. Значи операцията трябваше да бъде истински потайна. Което означаваше, че ще отнеме време. А то беше нещо, което няхах в големи количества.

Освен това и самото влизане нямаше да бъде лесно. Най-напред мястото беше огромно — две хиляди акра е много. Добре, може би не е

голямо като за Тексас. Но десет мили от центъра на ранчо „Мираж“ е много.

Кой е най-добрият начин за оценка на целта, разположена върху две хиляди акра? Въздушният, разбира се. И така, в 09:00 на следващата сутрин Пачия крак, който е най-анонимно изглеждащият от нас, се подписа (и плати в брой) за разходка със самолет от летището в Палм Спрингс и си направи деветдесетминутна обиколка по маршрута, показващ „Начина на живот на богатите и известните“.

Пилотът бил много учтив. Пачия крак направил всякакви снимки с видеокамерата, която бяхме купили. Снимал отблизо къщата на Франк Синатра, старото имение на Бинг Кросби, къщата, в която сега живее президентът Форд, игрището за голф с девет дупки на посланик Уолтър Аненберг, както и огромната хасиенда на Л. К. Строхаус върху платото.

199-ти час. Гледахме ръкоделието му, докато научихме максимално много, без всъщност да сме били там. Пачия крак съвсем не е Вилмос Зигмонд^[4], но поне държеше проклетата камера стабилно и фокусирана и приближаваше обектива където трябва. Самата къща — две хиляди и триста квадратни метра жилищна площ, построена от камък и дърво в модернистичен стил колиба — се намираше в края на онзи вече споменат път от миля и половина с испанското име и посред излъскана горичка от фурмови дървета. Районът около къщата беше култивиран, но с малки храсти и дървета, които практически не позволяваха никакво прикритие при навлизане. До къщата имаше по-малка постройка — само петстотин и петдесет квадратни метра — с подобен дизайн. Бяха казали на Пачия крак, че това е къщата за гости.

Голямата сграда и къщата за гости бяха заобиколени от ниска ограда, разположена на около петстотин метра разстояние. Тя беше добре прикрита, за което спомагаше и самият контур на земята — всъщност не бихте я забелязали, освен ако не излезете точно пред нея. Изглежда, беше и електрифицирана.

От другата страна на оградата, на около стотина красиво оформени акра, се намираше друго, по-малко имение. В него имаше дузина малки къщи, нещо, което, изглежда, беше доста голям автомобилен гараж в бежова метална сграда и малък офис комплекс. Четиристотинмилиметровият обектив на Пачия крак беше хванал Дъг Докинс с ръка, вдигната към веждите, загледан към „Чесната“ на

авиолинии „Блу Скай“. На това място можете да чуете гласа на Пачия крак — да, знам, нарушил е прикритието си, но пък си струваше да каже: „Усмихни се, заднико, сега ще излети едно пишленце.“

Прехвърлихме видяната информация на хартия. Охраната беше впечатляваща. По-добра, отколкото в Белия дом. Зад външната ограда имаше наземни сензори. Имаше инфрачервени сензори. Имаше и добре заплатена, високо мотивирана охрана, която даваше двадесет и четири часови дежурства. Те обикаляха около оградата (с *chemin sanitaire*^[5], която се изораваше и изравняваше три пъти дневно) в ландровери. В постовите кабинки стояха по двама, като се сменяха на телевизионните монитори и сензорните екрани, за да не се изморяват очите на никой от тях. И облечени в сини сака, сиви свободни панталони, бели ризи, червени вратовръзки и с пистолети на кръста, обикаляха из имението по непостоянни маршрути.

Както казах, беше впечатляващо. И несъмнено беше създадена, за да държи боклуците настрана. Но пък съществувам и аз.

Вижте, през осемдесетте години бях прониквал и в едно имение върху 134 акра, което беше също толкова добре (а може би и по-добре) охранявано от това. То се казва Кемп Дейвид и проникнах в него по молба на шефа на канцеларията в Белия дом, който бил прочел за „ТЮЛЕН-група 6“ в някой от секретните доклади. Нивото на заплатата ми не ми позволява да знам как ме е намерил. Знам само, че една сутрин телефонът върху металносивото ми бюро иззвъня и два часа по-късно аз, облечен в цивилни дрехи, седях в Западно крило едно, както се нарича кабинетът на шефа на президентската канцелария в Белия дом, и слушах едно предложение, което не можех да откажа.

Беше ми обяснено, че нумероложката, която работела за първата дама, била разтревожена, че либийски терористи могат да вземат президента за заложник или да го взривят. (Помните, че това бяха дните, когато наказателните отреди на полковник Кадафи обикаляха активно.) Е, гадателите по чаени листа бяха добре дошли в тази администрация и затова първата дама беше се обадила на началник-щаба и казала, че желае охраната в Кемп Дейвид да бъде проверена, за да се чувства уверена, че биха могли да устоят на нападение на терористи по време на уикенда в планините Катоктин в Мериленд. По съпруга ѝ вече били стреляли веднъж. Не желала той да бъде взет за заложник или взривен.

Първата дама поискала за случая да участват „Делта Форс“. Но тогава за „Делта Форс“ се знаеха толкова много неща, че цялата работа — както и първоизточникът ѝ, — щяха да изтекат в пресата за няколко седмици, което не би подпомогнало ситуацията. А „Червената клетка“ все още действаше под пълна тайна. И така, получихме задача и ни довериха провеждането на това учение за охраната съвсем тайно.

Трябваша ни почти две седмици работа — събиране на данни по същия начин, както терористите биха го правили. Висяхме из околните барове. Правехме снимки. Проверяхме оградите и сензорите. Но тринадесет дни след началото успяхме да изпратим трима тюлени и един килограм от симулиран експлозив „С4“ на пет метра разстояние от „Аспен“, както се наричаше колибата на президента. Това беше достатъчно близо за мен — също и за нумероложката на първата дама.

След като бяхме изпълнили мисията, показахме на морските пехотинци и на тайните служби как точно го направихме, за да могат да вземат необходимите контрамерки. (Впрочем с удоволствие мога да кажа, че охранителната доктрина, която ние, жабоците, разработихме преди десет години, все още се използва в Кемп Дейвид и оттогава никой не е проникнал вътре, въпреки че редовно се провеждат учения от „Делта Форс“ и „ТЮЛЕН-група 6“.)

183-ти час. Започнахме с четиридесет и осем часово наблюдение на главния портал. Уондър се нае доброволно за дежурството. В края на краищата той е правил това още като пеленаче в разузнаването на морската пехота около Ханой — и тъй като още е сред нас, живите, сигурно го бива много да провежда тайно наблюдение. Оставихме го през нощта (всъщност в 04:30, когато биоритмите на охраната са най-малко ефективни). Той си изкопа скривалище, зарови се и започна оценката на целта. Да, беше неудобно. Да, боляло го е. Да, пълзящите гадини гризкали интимните му части. И да, беше се схванал, болен и вмирисан, когато дойдохме за него. Но точно така се правят тези работи. Спомнете си моята заповед: Не трябва да ти харесва, трябва просто да го направиш.

Една бърза историйка. Не я пропускай, нежни читателю, защото ще срещнеш този материал отново. Окей. Генерал Сам Уилсън, един от най-добрите бойци диверсанти и предводители на мъже, веднъж беше

изпратил петчленна група от своите стрелци от специалните сили на учение срещу цяла рота от 82-ри въздушен десантен полк. Избрал беше като място за учението един висок стар дървен железопътен мост на североизток от Райс, Вирджиния, извън град Апоматокс^[6]. Мостът, известен като Високия мост, е от гражданската война (въпреки че съществуващата рамка е от 1936 г.). Целта на специалните сили била да взривят охранявания от парашутистите мост в момент, когато по него преминава влак.

Сега, в този конкретен участък, влакът минава веднъж на два дни. Това е навело полковника, командващ 120-членния десантен контингент, на мисълта, че ще съсипе от ритници задниците на зелените барети. Няма начин да стигнат до моста, без да бъдат забелязани. Особено след като той ще бъде на сцената тридесет часа преди пристигането на влака.

Но генерал Сам беше от хората, които не вземат пленници.

— Ако не победите в това учение — казал той на своя екип, — не си правете труда да се връщате. Вие сте професионалисти и очаквам да се държите като такива.

Затова неговата група отишла на мястото четиридесет часа по-рано. Нощем. По време на една дъждовна буря. Четирима от тях отплавали по река Буш с помощта на трупи и други парчетии за камуфлаж. Слезли под Високия мост и се скрили в тинята на брега. Един по един се качили на моста и се скрили под леглото на релсите и дебелите букови опорни греди, които преминавали под целия мост. Останали така почти два дни, без да издават звук в тридесет и осем градусовия пек на слънцето и студените петградусови нощи, докато неподозиращите пехотинци крачели над тях в сменния патрул.

Стрелците на генерал Сам останали там до четиридесетата минута преди идването на влака. В този момент получили сигнал от петия човек, който лежал скрит на половин миля надолу по релсите. Изтърколили се по моста, нападнали парашутистите в гръб, детонирали своите импровизирани експлозивни устройства и „взривили“ моста. Да, не им е било комфортно през онази нощ и два дни. (И това, което казах, приятели, не е достатъчно категорично.) Те са пикаели и срали върху себе си. Хапали са ги комари, мравки и паяци. Пили са оскъдните си водни запаси не на глътки, а сърбайки. Но са издържали. Устояли са. И са се върнали във Форт Браг с високо

вдигнати глави — и със съзнанието, че са действали като професионалисти.

И точно така Уондър свърши своята работа. След четиридесет и осем часа го взехме измръзнал, мърляв, вмирисан — и пълен с информация.

И докато той беше вършил своята работа, ние вършихме нашата. Бях поддържал връзка с Мъгс. Неговите телефаксни приятели от системата на правоприлагането започваха да се обаждат. Бяха определили повече от три дузини самостоятелни милиции и въоръжени банди. И, още по-хубаво, бяха ги проследили, без да ги тревожат.

Това е хубавото на местните полицаи: те могат да се прокрадват и разглеждат, без да привличат внимание върху себе си, защото (1) знаят всички задни врати и (2) те са част от пейзажа. Повозете се с някой щатски пътен полицаи или полицаи от местната шерифска служба някоя вечер. Няма път за джипка или черен път за превозване на трупи, по който да не са минавали.

Разгледах дневника на Уондър, докато той се къпеше, и си водех записки.

- Имаше две редовни коли до хасиендата: комби на фирма „Паджар“, което отиваше в града в 09:00 и в 16:30, и един калифорнийски камион за зеленчуци идваше в 11:00, за да докарва салатите. Всички останали автомобили в дневника бяха идвали и си отивали през нередовни интервали.

- Имаше кола на охранителна фирма, която е идвала да провери някакъв проблем. Идвал е фургонът на телекомуникационната компания. Фирма за офис оборудване е доставила няколко кашона стоки. Имаше и дузина посетители, включително екип от телевизионните новини.

- Оградата се патрулира, изорава и подравнява три пъти на ден и преминаването през нея би било трудно. Не невъзможно, но трудно.

Док предложи да хванем в капан няколко заека, а след това да ги пуснем, за да видим как охраната реагира, когато зайо-байовците задействат сензорите. Отхвърлих този план, защото щеше да отнеме прекалено много време, за да постигнем някакви ценни резултати.

Очевидният начин беше да заловим един от редовните снабдителни фургони и да влезем в ролята на шофьора. Но както Уондър отбеляза, щеше да бъде трудно да се представим за него на портала. Можем ли тайно да се качим на борда на фургона и да минем през портала, а след това да се изплъзнем и да се скрием?

Не. Онзи пикап бил много стар модел и кутиите с разните деликатни зелени стоки били натрупани в кабината. Друга възможност беше да използваме комбито на „Паджар“, но качването на борда му можеше да се окаже трудно, тъй като го караше шофьор от охраната. Другите посетители не бяха редовни. Нямаше никакви шаблони. Предстоеше ни да ни го начукат.

135-ти час. Уондър, девствено измит, си поигра с компютъра. Спуснахме се със сърфинг из „Интернет“, плъзнахме се по милициите и другите новинарски групи от мераклии. Разровихме обичайните теории за заговори във връзка с Уейко и Оклахома, оплаквания от Агенцията за борба с тютюна, наркотиците и оръжията, както и любовните бележки до Г. Гордън Лиди. След това, заровен в секцията с разнообразни съобщения, Уондър се натъкна на една група потребители, която не бяхме засичали досега — *alt.politics.parker-lc*.

Накарах Уондър да се включи. Вижте, аз знам нещо, което вие навярно не знаете: Джон Паркър е бил командирът на милицията на колонистите при битката за Лексингтън — първата битка по време на Войната за независимост. Познайте коя е била датата, приятели. Била е утрото на 19 април 1775 г. Това е точно 218 години преди провала в Уейко и 220 години преди атентата в Оклахома. Светна ли ви крушката?

Прелистихме още две дузини статии — за дебати по документите на Медисън^[7] за федералното правителство, за контрол над оръжията, за престъпността. Уондър се почеса по главата.

— Какво да правим, мамицата му, скипере? Има още двадесет такива табла за бюлетини с подобни неща.

Но не и с дата 19 април. Тези неща май са просто плява.

— Това е камуфлаж, продължавай.

В списъка се съдържаха 160 статии. Статия номер 93 беше онази, която ми трябваше.

От: jparker@lc.com (John Parker)

Относно: Свикването на милицията на Линкълн.

Спомнете си героичните дела на Сам Прескът и ги повторете на неговата годишнина. Сега е моментът. Свободата чака.

Помниш ли уроците по история от гимназиалния курс, нежни читателю? Сам Прескът е бил един двадесет и три годишен лекар, който е тръгнал с коня си вечерта на 18 април 1775 година, за да предупреди патриотите, че британците идват да ги заловят. Да, Пол Ривиър е човекът, получил всички похвали за среднощната езда. Но старият Пол всъщност е бил заловен от британците. А доктор Прескът е човекът, извикал минитмените — както нашите милиции са се наричали в онези дни — за битките в Лексингтън и Конкорд. Л. и К. Както в Лаймън и Клайд. Както в Л. К. Както в Л. К. Строхаус. Понякога се удивявам на себе си, мамицата му.

Прегледахме остатъка от съобщенията. Имаше деветнадесет, в които се говореше за Дж. Паркър. Уондър ги свали на своя харддиск и ги отпечата. Аз се обадох на Мъгс и му предадох списъка с имената и адресите. Докато го правех, Уондър се върна в своя Троянски кон, поигра си половин час и пак влезе в „Интернет“.

Възнамеряваше да направи едно кръгче в стил Робърт Роджър зад лошите, за да можем да им направим засада. Програмата щеше да му позволи да се върне назад и да открие всеки, който е добавял нещо към групата *alt.politics.parker-lc*. След като това станеше, щяхме да изпратим информацията на Мъгс и Гроус, които да затворят вратите под носа на лошите, без да задействат мрежата от доносници и приятели на Л. К.

Уондър, доволен от собственото си ръкоделие, влезе в „Интелинк“ на Министерството на правосъдието. Оттам се вмъкна в голямата секретна система и в продължение на половин час обикаля из нея, разглеждайки свръхсекретни съобщения от половин дузина агенции. Ако някой е имал същата идея като мен за Оклахома/Уейко/Лексингтън и Конкорд, той явно не говореше за това по „Интелинк“. Там беше тихо като в Пърл Харбър в 06:30 на 7 декември 1941 г.

Там ставаше нещо много нередно. Знам, че когато не чуваш щурци, значи в храстите има танга. Същото важи и за дребните разговори. Имах чувството, че „Интелинк“ е под някакво задължително радиомълчание. Накарах Уондър да сканира отново. Нямаше нищо. Нищо за Л. К. Нищо за дейността с оръжията. Нищо за издирването на моята искрено ваша персона. Всичките тези звуци на тишината ме караха да се чувствам много нервен.

Обадих се на Гроус с помощта на куфарчето за спътникова комуникация, което бяхме донесли със себе си, и го информирах за нещата. От своя страна той докладва, че заедно с момчетата вече са прибрали три лодки с танга-задници — или „морски сфинктери“, според пикантното му описание. Сред задържаните имаше петима представители на пуерториканска ултранационалистическа група, квартет застъпници за бялата раса и шестима много пострадали от морска болест улични продавачи на наркотици, избягали чак от Чикаго. Приятели, тази страна не се нарича Великото кипящо гърне просто така. Гроус беше потопил две от трите лодки, а едната запазил за аварийни ситуации.

Започнах да го информирам за новостите от Мъгс. Гроус изръмжа, че знаел за това. Всъщност вече бил влязъл във връзка с един от приятелите от телефаксната мрежа на Мъгс — бивш водолаз диверсант (и пенсиониран полицаи от Луизиана) на име Бу, който идваше към „ПП-22“ с голям взет под наем траулер за лов на скариди, както и куфар, пълен с белезници.

Приятно ми беше да разбера, че старите жабоци държат нещата в ръце. Искаше ми се и аз, по-младият жабок, да мога да кажа същото. Но състоянието ми не беше така добро, както неговото.

- Все още ме издирваха за убийство.
- Трябваше да се разправим с Л. К. Строхаус и хората му, преди да откачат.
- А Свещеника се намираше някъде по средата на цялата тази бъркотия, но няхах ясна представа на чия страна е той — освен собствената си. Дали беше част от шибания проблем — или част от проклетото решение?

Нямах отговор за никой от тези проблеми, което и казах на Гроус, като добавих, че дори след четиридесет и осем часовото ни наблюдение влизането в имота, без да привлечем внимание, щеше да бъде трудно.

Чух как той отпи дълга глътка от кутия „Куърс“.

— Слушай, заднико — изръмжа той. — Проблемът е там, че ти не мислиш като някой шибан неконвенционален воин, а като ония адмиралчета, дето сега водят представлението.

Това ме поразядоса малко. Какво искаше да каже?

Каза ми, че иска да каже в прости разказни, добре подлютени изречения, използвани от старшините от световна класа, че когато ситуацията стане отчайващо трудна, е мое задължение да накарам нещата да станат така, както аз искам. Останалото щяло да стане от само себе си. Каза, че търся някакво сложно и объркано решение. Вместо това защо, мамицата ми, не правя нещата просто, глупако?

Например?

— Ами остави тоя проклет компютър и направи нещо конкретно. Иди да прецакаш телефоните им, сланиногъз лайноглавец такъв. Накарай алармените им системи да изкукуригат. След това отвлечи колата на телефонната компания, когато дойде, и вмъквай задника си вътре.

Простите решения винаги са имали логичен смисъл за мен. Затова можех да отговоря само едно:

— Тъй вярно, старшина, слушам.

Върнахме се на видеозаписа на Пачия крак и отново го огледахме. Този път обръщаме внимание на телефонните жици. Те бяха по-дебели от обикновените, което означаваше, че носят шест, а може би и осем отделни линии. Всяка линия можеше да поема четири входно-изходни двойки, както и неизвестен брой отделни кабели за охранителната система. Тези телефонни линии отиваха нагоре по планината към имението на Л. К. Строхаус от главния път, като висяха на редица високи пилони, за които вероятно е заплатил на телефонната компания.

От ръба на платото преминаваше редица телефонни стълбове на разстояние до петдесет метра от оградата. Оттам кабелите влизаха под

земята в хасиендата, към комплекса с къщите и към контактите на охранителната система.

Нямаше смисъл да взривяваме пилоните или да късаме линията, или пък да се занимаваме със стълбовете извън имението. В наше време телефонните компании могат да диагностицират проблема от офиса си — трябва само едно-две натискания на копчетата на компютъра. Не, ние трябваше да взривим телефоните вътре в хасиендата, за да може хората на Л. К. да повикат монтьора. Оо, грешка, в тези времена на безродови описания говорим за ремонтиращото лице, нали?

Това беше *bonne nouvelle*^[8] и *mauvaise nouvelle*^[9]. *Bonne* беше, защото, като знам какво знаех за Л. К. Строхаус, то вероятно телефоните му ще са от най-модерните. И е много по-лесно да се будалкаш с телефони, пълни с компютърни чипове и транзистори, отколкото да го начукваш на старомодните, пълни с телени бобини двукилограмови черни като абанос бакелитови телефони с шайби, с които съм израснал. Онези телефони можеха да се ремонтират с дъвка и тел за бали. А когато тези, новите, се повредят, просто ги изхвърляш. Старите телефони с шайба можеха да издържат директно попадение на светкавица. Новите телефони не могат да поемат голям токов удар. По дяволите, те не могат да поемат и малък скок в напрежението. Ние трябваше просто да изпратим токов удар по линията и щяхме да взривим всеки приемник.

Лесно, нали? Е... не е точно като обикновените ежедневни нищожни неща, попова лъжичко. Взривяването означава приближаване до клемната кутия — мястото, където телефонните линии от надземни стават подземни. Тази кутия се намираше на петдесет метра от електрифицираната ограда и беше на съвсем видно място (макар и на сто метра) от порталната кабина. Което означаваше, че по някакъв начин трябваше да се доближим до оградата, без да привличаме внимание върху себе си. Оперативната фраза за такива случаи, приятели, е „привличаме внимание върху себе си“. Както вече отбелязахме, охраната в ранчо „Голяма работа“ се състоеше от ефективно действащи задници и трябваше да сме изобретателни. И трябваше да сме изобретателни бързо. Вече изтичаше 131-вият час.

Първият проблем беше създаването на токов удар. Ударът трябваше да се въведе в линиите след излизането им от

съединителната кутия към къщата. Това беше необходимо, защото, след като кабелите преминат от стълба през кутията, телефонната компания няма да може да разбере дали проблемът е в заровените кабели, в инсталацията на самата хасиенда или в телефоните. Щеше да се наложи да дойдат и да проверят на място.

Ето ви малко ненужна информация. Телефонните линии пренасят товар с напрежение от шест до седем волта.

Казвате, че искате да разберете какво означава това на английски език? Това означава, че 65-амперовият дванадесетволтов акумулатор в нашата кола — най-удобното нещо, с което разполагахме за създаването на токовия удар, — нямаше да ни свърши работа. Можехме да вземем генератор, но да го мъкнем до съединителната кутия, да го пуснем, да го... е, схващате идеята.

Уондър измисли най-практичното решение. Алтернаторът на колата можеше да генерира скок до 60 ампера. Ако прокараме кабел от алтернатора, използваме щипки, пробием телефонните кабели и подадем ток по линиите, скокът от нашия алтернатор щеше да изпържи всяка телефонна линия, до която се докосне щипката. Така остана само малкият проблем да докараме колата достатъчно близо, да прокараме няколко метрови кабели, да ги свържем към линията, да форсираме двигателя и да изпържим телефоните, да снемем кабела и да напуснем сцената в южна посока (и нека всички повторим тази мантра заедно, а), *без да привличаме внимание върху себе си*.

Но точно това щяхме да привлечем. Нямаше начин да повредим линията, без да използваме колата. И нямаше начин да използваме колата, без да привлечем... *l'attention*, както казват французите. О, да, можехме да елиминираме охраната на портала, но не бяхме дошли тук да си играем, а да работим.

Събрахме се на размисъл над мексиканска храна и кани с бира „Куърс“. Погледнах часовника на лявата си китка. Оставаха сто и двадесет часа — малко повече от пет дни до Страшния съд.

[1] Името се използва, когато лицето е неизвестно. — Б.пр. ↑

[2] Известен американски комик, изнасял представления за американските войници зад граница по време на Втората световна война. — Б.пр. ↑

[3] По името на съпругата на Джералд Форд, излекувана от алкохолизъм. — Б.пр. ↑

[4] Известен американски фотограф на пейзажи. — Б.пр. ↑

[5] Санитарно-охранителна зона (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Град в централната част на щат Вирджиния, където генерал Лий се е предал на генерал Грант на 9 април, 1865 г., с което е сложен краят на Гражданската война. — Б.пр. ↑

[7] Джеймс Медисън (1751–1836), четвъртият президент на САЩ от 1809 до 1817 г. — Б.пр. ↑

[8] Добра новина (фр.). — Б.пр. ↑

[9] Лоша новина (фр.). — Б.пр. ↑

20.

124-ти час. Проклетото решение е стояло през цялото време пред моя три пъти чупен нос — аз просто не го бях забелязал. „То“ представляваше един куфар с размери шестдесет и пет сантиметра ширина, петдесет сантиметра дебелина и седемнадесет сантиметра височина. Тежеше двадесет и един килограма. Това беше приемо-предавателят за сателитна комуникация, който бяхме донесли със себе си от „ПП-22“.

Питате какво, по дяволите, говоря, нали? Е, приятели, става дума за следното: помните ли, като ви казах, че новите телефони се влияят от токови удари? Помните? Добре. В такъв случай е редно да знаете също, че един от най-динамичните видове токов удар, който може да произведе човек, е пулсирацията, високочестотен, колебаещ се и осцилиращ сигнал, придружаващ кодиран материал по телефона.

Изпращали ли сте някога по факса или опитвали ли сте да получавате факс от сигурен — т.е. способен да кодира — факс с апарат, който не е направен за изпращане на кодирани сигнали? Ако сте го правили и сте гледали как реагира машината ви, то знаете за какво говоря.

Ако не сте, достатъчно е да кажа, че факсът просто откача — всичките му проклети светлилки и индикатори и съобщения за грешка започват да мигат едновременно като някакви проклети коледни лампи. И това става, когато изпратеният материал не е кодиран. Ако изпратите кодиран материал на машина, която не може да декодира, то получавате незабавно претоварване.

Е, това можехме да го направим тук. Трябваше само (!) да присъединим предавателя към телефонните линии на хасиендата и да изпратим дълъг залп от кодирани високоскоростни съобщения в имението. Резултатът ли? Както би казал Гроус: „Кукуругу!“

Когато модемите, телефаксите и телефоните гръмнат, хората на Л. К. ще повикат специалист да ги поправи. Ние ще пресрещнем фургона и ще го вземем на заем. Пачия крак щеше да заеме униформата на шофьора и неговата идентификационна карта, да се

представи за синьор специалист и да вкара фургона в комплекса, където ще „поправи“ телефоните — добавяйки няколко хубави нещица, за да позволи достъп на Уондър.

Ние с Док щяхме да се скрием във фургона (не напомня ли това за онзи вид развлечения, от които според свещениците ще ми поникнат косми по дланите?) и ще се промъкнем през охранителната мрежа на хазиендата. Щяхме да се измъкнем по време на проверката на телефоните и да намерим прикритие.

Веднага след като линиите бъдат оправени, Уондър и неговият верен лаптоп „Големия байт“ щяха да проведат собствена операция по прокрадване и надничане. Те щяха да проникнат в системата на хазиендата по електронен път и да присвоят записите ѝ. След това Уондър ще остави един приятен и смъртоносен компютърен вирус. След като източи всичката уместна информация, той ще ми даде сигнал по радиото и двамата с Док ще отидем на лов. Ще намерим Л. К., ще го очистим и след това ще се измъкнем, без да оставяме никакви следи. Шансовете ни с Док бяха, о, двадесет и пет до тридесет срещу едно, но в края на краищата ние сме тюлени и подобни шансове просто изравняват нещата на игрището.

Освен това планът беше толкова прост, че трябваше да успее.

Изпратих Уондър да намери местния магазин на „Рейдио шак“, където той пристигнал бездиханен шест минути преди да затворят за вечерта. Купил три транзисторни телефона (опитни свинчета, които да гръмнем), всяка книга на склад със схеми на телефонни разпределителни кутии, дузина назъбени щипки, две макари телефонен кабел, две ролки екраниран кабел, две дузини тънки като карфици щифтове, както и чифт разделители на един до дванадесет телефонни сигнала. Най-хубавото беше, че от дъното на найлоновата торбичка извади телефон и куп клеми. От тях направи слушалка и микрофон за моето радио с помощта на поялник за пет долара, чифт островърхи пинцети и менгеме, което се завива към масата с винт. Бог да го благослови това момче.

Докато Уондър събираще компонентите, Пачия крак зареди батериите за предавателя и компютъра, направи проверка на оръжията и разгледа книгите със схемите на телефоните. Трябваше да „говори“

на телефонски език, защото щеше да играе ролята на специалиста по телефоните.

А аз? Аз отидох с колата до Палм Дезерт, намерих монетен телефон, набрах номера на Свещеника и въведох кодовете.

Той се обади бързо, с напрегнат и разтревожен глас:

— Дик...

Аз бях много невъзмутим.

— Генерале...

— Можеш ли да ми кажеш какво става?

Да, можех — донякъде. Но най-напред трябваше да обсъдим други неща, обясних. Например фалшивото обвинение в убийство. Искях то да изчезне.

— Казах ти, че не мога да направя нищо за това, докато не намериш солидни доказателства за кражбата на оръжие — каза той.

— Глупости.

— Какво? — Това го накара да подскочи.

— Казах глупости. Ти вече имаш всичките шибани доказателства за кражбата на оръжие, от които се нуждаеш. Знаеш го, аз също го знам и затова нека спрем с лайнарцините и да се договорим.

Опита се да се развика, както правят генералите — пълни с гняв и възмущение. Не приемах такива неща.

— Виж какво, кучи сине, аз загубих един от хората си, вършейки мръсната ти работа. А сега имам пълен склад с оръжие и тълпа танга и ако искаш да ги получиш, с удоволствие ще направим сделка. Ако не, то има половин дузина местни полицейски управления, които с удоволствие биха искали да ги приберат.

Той никак не хареса думите ми.

— Без местни полицаи, Дик... Трябва да провеждаме операцията тайно, а местните не могат да гарантират сигурността.

Голям майтап. Шибаната федерална система течеше като някакво проклето сито, а той се оплакваше от изтичанията на информация от местната полиция.

— Какво става с обвинението в убийство?

Той въздъхна.

— Мога да го касирам.

Трябваше ми по-добър отговор.

— Касирам, масирам. Или ще направиш така, че цялото това нещо да изчезне, или ще го разглася.

Тишина. След това:

— Добре, договорихме се.

— Кога?

— Два дни.

— Да ти го начукам.

По дяволите, Дик...

— Не се таковай с мен, генерале. Точно сега не съм в настроение за НАСХИО. Искам резултати.

Нова пауза на линията.

— Добре, добре, ще мога да уредя нещата за два часа.

Много лесно се съгласи. Генералите не се поддават така на полковници. Значи ме разиграваше. Дали проследяваше обаждането? Навярно. Но не ми пукаше. Всъщност исках да знае къде се намирах — исках да знае колко сериозно се отнасях към разправата с онзи шибан предател.

Затворих му слушалката.

Сега, малко по-рано бях взел едно командно решение: щурмоваците щяха да бъдат двама — Док и аз. Уондър имаше своя работа. Най-напред щеше да отговаря за нокаутирането на телефонните линии. Веднага след като Пачия крак ги поправи, той трябваше да влезе във файловете на Л. К. Пачия крак щеше да кара фургона на телефонната компания, който Док и аз щяхме да използваме като троянски кон. Той щеше да си поиграе с телефоните, а след това да измисли някакво извинение, че няма всички необходими части, и да се разкара. Излезеше ли на чисто, трябваше да прибере Уондър, да се върне в хасиендата, да вземе Док и мен и да се измъкнем, като не оставим никакви признаци, че сме били там и сме си отишли.

Л. К. щеше да бъде, ъ, неутрализиран. А Мъгс да получи последния къс необходима информация, за да пусне местните полицаи от цялата страна по петите на всевъзможните танга, които все още предстоеше да бъдат спрени. С други думи, по времето, когато ще сме приключили мисията си, Бог щеше да се намира в Своя рай, всичко в

света ще бъде наред — и една голяма дъга в рекламните цветове на „Кодак“ ще се простира от едното до другото море. Точно така. Съвсем сигурно. *Absolument*.

За да съм напълно откровен с вас, трябва да кажа, че не бях възхитен от предстоящия набег независимо от простотата на сценария му. Но смъртната присъда на Л. К. беше подписана. Първо, кучият син замисляше измяна, противодържавна дейност или както ви се ще да го наречете, мамицата му. Второ, той причини смъртта на един от най-добрите воители, дишали някога на тази земя. Затова щяхме да рискуваме. Ще победим или ще умра.

За да увеличи шансовете ни, докато си играех с гъделичкащия глас на Свещеника, Док Трембли посети местната аптека. Там убедил със сладки приказки аптекарката да му даде специализираното медицинско оборудване, което щяхме да вземем със себе си в ранчо „Голяма работа“.

Специализирано медицинско оборудване ли, питате? Да, приятели. Възнамерявах да използвам едно нещо, направено от моите приятели в „Християните в действие“ в края на седемдесетте години. Вижте, след разследването на комисията на Чърч през 1975 г. — всички помните починалия и неоплакван сенатор Франк Чърч, демократ от Айдахо, либерал на либералите, който толкова улесни живота на работещите против нас шпиони, като направи за ЦРУ невъзможно да си върши работата ефективно — всички груби и неджентълменски действия (например убийствата по поръчка) бяха *verboten*. Няма вече снайперска стрелба по Кастро, няма вече цианиди в закуската на Маркус Волф, няма вече змийска отрова във вените на двойни агенти — дори ако те са убили някого от нашите. Направи ли човек нещо такова, отива в затвора.

Но все още имаше голям брой кофти копелета, които трябваше да бъдат обработени. Затова няколко от вътрешните хора в ОО на ЦРУ, или Оперативния отдел, си изградиха една организация. Използваха фирми и посредници — истински лабиринт в лабиринт в лабиринт. Разработиха и серия смъртоносни играчки, които убиваха, но не оставяха следи, ако се използват правилно. След това накупили в лайната няколко отбрани момчета като мен, които, раз-два, да изпълнят операцията. Вмъкваш се, пяхаш едно нещо на целта и се измъкваш. Няма отпечатащи. Няма следи. Нищо. Говорим за операции, които са

толкова тайни, мамицата им, че за тях не се говори дори в Ленгли или другаде. Но аз знам за тях, защото бях един от лайнопотопевшите. Между 1979 и 1985 г. изпълних три операции за поръчкови убийства. Първата беше в Аржентина, втората — в Ливан, а третата — в Ел Салвадор. Всяка от тези операции водеше до неутрализиране на някой, убил американци и сметнал себе си за човек извън нашия обхват.

Сега позволете ми да ви разкажа как го правехме. Използвахме химически вещества. А най-ефективното от тях беше табунът — същият нервнопаралитичен газ, който открийх в комплектите за офицери химици. Дозировката в тях не беше толкова силна, колкото аз бих искал, но със сигурност щеше да свърши каквото исках.

Док навлече чифт плътно прилягащи гумени хирургически ръкавици. След това много внимателно с помощта на закупена от него стерилна инжекция с инсулин извади четвърт кубически сантиметър табун и го инжектира в мека желатинова капсула. После затвори желатиновата капсула в състояща се от две части капсула от неразтворима пластмаса, която можех безопасно да нося в устата си.

Устата ми? Точно така, попова лъжичко. Когато те претърсват, хората може да имат голямо желание да заврат пръстите си в задника ти. Но рядко имат желание да ги пъхат в устата ти. Уста — ох, колко гадно.

Въпреки възраженията ми Док направи втора капсула за себе си.

— Да ви го начукам, сър, но след като и аз идвам, аз също трябва да убия някого — каза той.

С какво право можех да му откажа такова развлечение? Свих рамене:

— Заповядай.

Сега знам, че се питате какво би станало, ако случайно сдъвчем капсулите — например, ако се окажем в стресова ситуация или пък ако капсулите се отворят сами? Тогава ще дойде времето Дики и Док да вървят на майната си. Само че, както знаех от опит, преди навлизане в територията на врага щяхме да се инжектираме с атропин. Това би ни направило неуязвими за табуна за четири часа — достатъчно време да влезем вътре и да чакаме известие от Уондър. И за да предвидим и мистър Мърфи, Док щеше да донесе две допълнителни дози

противоотрова за табуна, просто в случай, че Уондър се натъкне на проблеми и се наложи да забавим греховните си дела вътре. Така имаме на разположение осем часа — стабилен срок, достатъчен да държи дори вездесъщия сеньор Мърфи настрани от гъсто окосмения ми словашки задник.

113-ти час. Време е за сън, както пише старият Сам Пийпс^[1]. Обадох се на Мъгс по клетъчния телефон, казах му, че сме готови и че той трябва да започне окошарванията незабавно. Отговори, че разбира — две дузини местни полицейски служби бяха готови да действат. Останалото щеше да последва, след като получи информация от Уондър.

— Трябва да знаеш едно нещо, скапан Ричард — каза той. — Каза ми снощи, че обвинението в убийство е вдигнато.

— Да?

— Глупости — отговори. — Проверих в полицията в Детройт. Все още си в компютъра им.

От това ми стана ясно на чия страна е Свещеника — на своя страна.

— Благодаря, старшина.

— Няма проблем. Пази се.

— Дадено.

Прекъснах връзката. Разясних ситуацията на Док, Уондър и Пачия крак.

Уондър сбърчи лице.

— Дай ми два часа — каза той и отвори портативния си компютър.

Погледнах часовника си. Бях предвидил в графика три часа буферно време за мистър Мърфи. Отговорих му с вдигнат палец.

Докато Уондър работеше, ние проверихме екипировката си още веднъж и натоварихме камионетката. След 135 минути Уондър вдигна очи с широка усмивка на лицето си.

— Какво има?

— Ами шибаният Л. К. Строхаус. — Показа ми какво е направил, след което обясни как действа то.

Нека представя всичко това на обикновен английски за вас. Уондър току-що беше предприел най-новото във войната със специални методи — кибервойната. Написал беше една гадничка програма, наречена еднократен капан. Капаните работят потайно в други програми и ги карат да блокират заедно с компютрите, на които се намират. Да се разпаднат. Да се разчленят. Да изгорят. Еднократните капани са битовата версия на убийствената капсула с табун, която щях да нося. Те действат, а след това изчезват в киберпространството, без да оставят абсолютно никакви следи.

Уондър беше се вмъкнал в компютъра на Л. К. с помощта на програмния си троянски кон. Чрез него беше успял да се добере до групата от новинарската сесия на „Интернет“ с име *alt.politics.parker.lc* и да намери кореспондента, назовал себе си *jparker@lc.com* — Л. К. Строхаус. След това се вмъкна в компютъра му. Открадна толкова файлове от значение, колкото смяташе за благоразумно — нямаше смисъл да предизвиква съмнения, — а след това нагласи капана. Той щеше да се задейства, когато Л. К. опита да се свърже с „Интернет“.

Сега вероятно сте скептично настроени. Питате как Уондър може да извърши всичко това така лесно. Отговорът е двустранен. Първо, Уондър знае как да прави подобни лайна. Правил го е в Ирак, когато ходи там под маската на инспектор по ядрените оръжия от ООН. Но има втори, по-основен момент, който трябва да се обсъди тук. Той е, че повечето хора не инсталират никакви защиты на персоналните си компютри. Помните ли как влязохме в кабинета на Грант Грифит в „Свирепия 2, Червената клетка“? Помните ли какво намерихме? Точно така — всичките му инкриминиращи файлове. Без никаква защита или код.

Има и още. Ако оставите компютъра си включен и ако към него е свързан модем, компютърът ви може да бъде разбит като яйце — с една ръка.

След като приключихме за момента с партизанската си кибервойна, понесохме онези си работи към хълмовете. Уондър носеше импровизираните си комуникационни средства в чанта. Оставихме камиона под билото на платото и изминахме около миля и половина пеша в тъмното, като се движехме в единична колона по банката на пътя.

Лампите в имението още светеха, когато наближихме оградата. Пачия крак и Док изостанаха. Двата с Уондър пропълзахме напред, като се придвижвахме възможно най-бавно и усърдно от един телефонен стълб до другия, мъкнейки куфара за спътникова комуникация, преносимия компютър и торбата с играчки на Уондър. Достатъчно е да кажа, че пътуването не беше приятно. Куфарът беше обемист — и ставаше все по-тежък, докато се движехме напред, като използвахме редките храсти и камъни от страни на пътя, за да крием силуетите си. Накрая, след половинчасово мъкнене, теглене и натъртване, стигнахме стълба, от който телефонните линии изчезваха в земята.

Изпълзахме до него и легнахме на земята задъхани. Позволете да ви кажа, че това е много по-лесно да се опише, отколкото да се извърши. Както и да е, съвсем до земята се намираше сива пластмасова съединителна кутия. Телефонните кабели, обшити в тръба, преминаваха от върха на стълба към тази кутия. Работейки бързо, Уондър извади една кръстата отвертка и сне капака на кутията.

Изпсува тихо.

— Светни малко.

Изтърколих се настрани, внимавайки да не строша компютъра в чантата, включих минипрожектора с червено стъкло и го надвесих над рамото му. Уондър го стисна в зъби като фас и се захвана за работа. Виждах, че капакът на кутията, който Уондър свали, разкриваше втора кутия в първата. Запечатана беше с онзи вид болтове, които не могат да бъдат снети, без да останат издйнически сигнали.

Той поклати глава.

— По дяволите.

— Какво предлагаш?

Сви рамене, измъкна черното лостче от отвертката и се ухили.

— Майната му, Дик, хуй такъв. Аз викам да действаме.

Това беше логично. Ако поставим капака както трябва, може би никой няма да забележи. Показах му вдигнат палец и той се захвана за работа.

Отвори капака вътре в кутията. Вътре лъчът от фенерчето разкри десет двойки кабели. Уондър извади апарата за разделяне на сигнали. Към него беше нагласил дванадесет пробни контактни щифта, прикачени към еднометрови екранирани кабели. Задната страна на

апарата беше нагласена така, че да приема телефонен съединителен проводник, който от своя страна да се свързва към предавателния извод на куфарчето за сателитна комуникация.

— Добре, ще наглася щифтовете.

Уондър стисна прожектора в зъби и се протегна. Взе контактните щифтове и двойка след двойка ги закачи един след друг за линиите. След това изпълзя до мястото, където се бях свил аз.

— Компютъра.

Отворих ципа на чантата и му подадох лаптоп-компютъра. Той свърза един сериен кабел към извода му, съедини го към серийния извод на уреда за сателитна комуникация и го закрепил надеждно и включи компютъра. След това се оправи с комуникационната програма.

Данните от компютъра щяха да преминат през уреда за сателитна комуникация, където щяха да се кодират. След това, като съберат достатъчно енергия, ще преминат по линията през щифтовете в телефонните линии на хасиендата и щяхме да стигнем до незабавно претоварване, водещо до изгърмели телефони. Достатъчно рано беше, за да успеем да се измъкнем и никой да не забележи нищо нередно до по-късно, когато разберат, че телефоните им са изтелетактовани.

Уондър си поигра с клавишите.

— Добре, пускай кодиращото устройство.

Отворих куфарчето, завъртях главния прекъсвач и поставих селектора в позиция „излъчване“.

— Разбрано, разбрано.

— Добре, а сега включи разделителя на сигналите към телефонния извод на уреда за сателитна комуникация.

— С какво?

— С шибания двужилен удължителен кабел в куфара.

Не бях забелязал двужилен кабел в куфара. Проверих отново. Нямаше шибан удължителен кабел. Отново проверих. Пак не намерих кабел. Прерових всяко джобче и гънка на чантата на компютъра, куфарчето на уреда за сателитна комуникация и джобовете си. *Nada*.

В продължение на няколко секунди двамата с Уондър гледахме празнината между кутията на разделителя на сигнали и предавателя за сателитна комуникация с онази пълна с жлъч и безмълвна агония, която единствено мистър Мърфи може да предизвика.

Изключих уреда за сателитна комуникация. Нямаше защо да пилеем батериите си.

— Добре, да минем към план „Б“.

Това развълнува Уондър, който до момента не беше знаел, че имаме план „Б“. Затова зададе единствения уместен технически въпрос:

— Какъв план бе, мамицата му?

Отговорих:

— Има ли начин да свържем уреда за сателитна комуникация директно към разделителя на сигнали?

Уондър свали кабела от серийния порт на компютъра и го разгледа.

— Може би.

— Действай.

Взех прожекторчето и осветих схемите от вътрешната страна на капака на куфара. След това извадих плоската антена от фиксатора ѝ, включих отново захранването и насочих антената към югоизточния хоризонт, където според диаграмата кръжеше на орбита спътникът „Уестком“ на двадесет и две хиляди мили височина. Включих слушалката към таблото и си поиграх със селекторите на честотата.

Внезапно главата ми се изпълни със сигнали. Разбира се — та нали подслушвах всичко, което преминаваше през спътника. Сега префокусирах антената към север. Там бих намерил сигналите от комуникационния спътник на Агенция Несъществуваща с кодово име RSQ-121. RSQ-121 препредава част от най-секретните съобщения на тази агенция от един подслушвателен пост на единадесет и половина мили югозападно от Алис Спрингс в дивата пустиня на Южна Австралия, известна като Пайн Гап. Тя се използва в сътрудничество с Отдела по разузнавателните сигнали на Австралийското министерство на отбраната и кодираните сигнали се излъчват до щаба на Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд, Мериленд, на тридесет мили от Вашингтон.

Виждам ви всичките. Вие сте изпълнени със съмнение. Питате се откъде знам всичките тези лайна. Мислите, че си ги измислям. Е, приятели, просто направете справка със своите източници на информация. Ще откриете точно, макар и до известна степен неизчерпателно описание на съоръжението в Пайн Гап в труда на

Джеймс Бамфорд за Агенцията за национална сигурност, озаглавена „Палатът-пъзел“. А ще откриете, че спътникът RSQ-121 се споменава някъде дълбоко в бюджета на Министерството на отбраната от 1989 финансова година, ако все още можете да намерите копието му. Трябва доста внимателно да търсите, но го има, гарантирам ви го. Бил съм в Пайн Гап и съм изпращал съобщения по RSQ-121. Та това е.

Е, моят приемник за спътникова комуникация не можеше да дешифрира сигналите от Пайн Гап. Но можеше да ги приема — а това беше достатъчно, за да претоваря телефонната система на хасиендата.

Уондър се захвана с кабела. Трябваше му към половин час потене и изобретателност, но най-после всичко тръгна. Включи кабела в уреда за спътникова комуникация. Аз държах антената неподвижна. Слушах. Слушалките ми се изпълниха с очакваните звуци на бъркотията на електронните сигнали. Вдигнах двата си палеца към Уондър и завъртях превключвателя, за да изпратя сигналите в кабела.

Уондър измери постигнатия успех с уред, който носеше със себе си. Не трябваше много време — сметнахме, че след петнадесет секунди масивен трафик на съобщения линии ще бъдат напълно изтаквани. Уондър сне щифтовете и направи проверка на линиите.

— *Issi-doombu* — каза на развален зулуски той, че линията е повредена.

— *Awuyelelemama*, смрадливоуст минетчия такъв — отговорих игриво на същия псевдоезик — вие там сами можете да измислите как се превежда това.

109-ти час. Сигурно са се обадили по някой от клетъчните си телефони. По дяволите, изглежда, не бяхме обърнали внимание на факта, че навярно имат клетъчни телефони. Мистър Мърфи, който е един шибан съсипвач на ефекти, винаги намира начин да излезе на сцената преди вас — защото към 08:50 забелязахме един фургон на фирмата „Саутуестърн Бел“ да отбива от Варнър роуд и да се катери по пътя към портала на хасиендата. Бяхме блокирали със собствената си камионетка средата на шосето. Предният капак беше вдигнат и наведен над калника, Док работеше по двигателя.

Фургонът спря на десетина метра от камионетката. Наблюдавах как шофьорът се наведе през прозореца и запита:

— Какво има? Мога ли да ви помогна?

Аз съм добре образован човек. Имам магистърска степен. И виждах, че Пачия крак щеше да има проблеми с ролята си на служител на тази телефонна компания. Шофьорът, виждате ли, беше жена. Очевидно назначена по линията на равните възможности при постъпване на работа.

Е, имам си собствена теория за равните възможности при постъпване на работа: отнасям се еднакво с всички — като с лайна. Затова протегнах ръка и издърпах гореупоменатото лице от превозното средство, притиснах я към фургона и обясних ситуацията с думи от по една или по-малко срички.

— Това е отвличане — заяви тя.

Е, ну?

Завързахме с тиксо китките и глезените ѝ, нагласихме удобна смълчаваща превръзка и я скътахме в камионетката, след като я освободихме от каската, колана на телефонен техник, идентификационната значка и служебната риза от големите номера. Бродираното върху нея име беше Шон. Е, Пачия крак можеше да мине за Шон^[2] при нужда.

— Знаеш ли, че косата ти е по-дълга от нейната? — попитах.

— Също и мустаците ми — показва ми среден пръст той. Изобщо не зачита по-възрастните.

Погледнах заявката за ремонт, която се намираше на предната седалка на фургона. Оплаквах се, че пет телефона са спрели да работят, а и два телефакс апарата и една модемна линия са отказали. Помислих си, че сме свършили добра работа.

Док ме напълни с атропин, след това направи същото на себе си. Проверих часовника си. 10:12. Щяхме да имаме нужда от втора доза атропин след 14:00. Надявах се, че няма да се наложи да я ползваме. Той постави две резервни дози — с други етикети — в чифт спринцовки.

— Камуфлаж — обясни той.

Спринцовките, опаковани надеждно, се намираха в комплекта за първа помощ, който Док винаги носи на колана си. След това ми подаде капсулата с табун. Взах я бързо и я поставих в лявата си буза така, както се слага тютюн за дъвчене.

Само че тази хапка беше смъртоносна, дяволите да я вземат.

Двамата с Док се качихме във фургона на телефонната компания и разместихме насам-натам купища части и неща, докато направихме чифт хралупи, в които можехме да се пъхнем заедно с екипировката си. Пачия крак и Уондър ни покриха с разнообразни неща, макари за кабели и други боклуци.

— Внимавайте с тези неща... — Не исках да ме отрупват с разни неща, за да не се сринат с шум, когато излезем.

107,5-ти час. Нагоре по баира. Пачия крак спря при стълба, където бяхме преди, излезе и огледа кутията.

— Всичко е наред — каза той, като включи на скорост. Съпровождаше пътуването с коментар, който завърши с предупреждение да не кихнем или закашляме, когато стигне на тридесет метра от портала. Не бях мислил да правя никое от тези неща, докато той не ги спомена.

Колата спря.

— Здравсти. — Това беше гласът на Пачия крак. — Вие ли сте се обадили за телефоните?

— Да.

— Е, казвайте къде да ида... Проверих съединителната кутия на път насам и значи проблемът трябва да е някъде между нея и къщата.

— Добре — отговори един глас. — Влизай... но трябва да проверим фургона.

— Нямате проблеми.

Фургонът измина около три метра. След това отново чух гласа на Пачия крак:

— За какво е това огледало?

— Много по-лесно е с него да гледаш отдолу.

— Хитро. — В гласа на Пачия крак се долавяше възхищение. Задните врати се отвориха.

— Искате ли да видите какво има вътре? — Замълча. — Извинете ме за бъркотията. Един ден ще го почистя този автомобил.

Тишина. Слабо подраस्कване. Шум от затръшващи се врати. Фургонът се олюля леко, когато Пачия крак се качи на борда.

— Благодаря, момчета.

— Няма проблеми, за това ни плащат.

— Добре. Накъде е къщата?

— Следвай пътя направо около половин миля. На разклона свий наляво. Ще изминеш още около четвърт миля. След това завий наляво около пътя пред къщата и ще стигнеш до сервизния вход. Ще се обадим по телефона и ще ви посрещнат.

— Добре.

Нова пауза. Двигателят се завъртя и фургонът започна бавно да ускорява. Пачия крак прошепна:

— Вътре сме.

Прав беше — бяхме вътре, много вътре в лайната.

[1] Пийпс, Семюъл (1633–1703). Английски пътеписец и военноморски офицер. — Б.пр. ↑

[2] Името Шон (Sean) е женско и мъжко. — Б.пр. ↑

21.

Виждах разнообразни цветни светлини, когато Пачия крак, заговорен с охраната, отвори раздрънканите задни врати на фургона на телефонната компания. Дочу се стържене и драскане, докато той си вземаше оборудването и колана с инструментите. Дори се оплака, че никога не може да намери нищо в проклетия фургон след онзи от нощната смяна. После затвори леко вратите, гласът му затихна в далечината и тъмнината се върна.

Чаках под камуфлажната си гробница от картон, брезент и дунапрен. Да, неудобно беше да стоиш свит така, огънат и усукан почти надве, скован в неестествена поза с всички стави на ръцете и краката в странни пози. Да, трудно беше да контролирам дишането си така, че да не се забележи. Да, потях се — сутрешното слънце печеше върху фургона и тук вътре бързо ставаше горещо. А за да стане всичко по-интересно, един огромен, тлъст кафяв паяк се спусна по една от колоните от покрива на фургона, изгледа ме злобно в полумрака и възползвайки се от ситуацията, се спусна още десетина сантиметра, пхна се под яката ми и се установи във вдлъбнатината между врата и рамото ми.

Но неудобството е част от живота, ако сте тюлени. То започва с базовото обучение по подводна диверсия за тюлени. Учат ви толкова усилено и в такива нечовешки условия, че от този момент натам нищо не ви интересува.

Студено? Не се влияете. Горещо? Голяма работа, мамицата му. Пълзящи гадина, змии и други гадости? Какво искате да кажете? Аз искам да кажа, нежни читателю, че за един тюлен излизането на сцената за изпълнение на мисията е опасно за живота изживяване. Скокове с парашут от голяма височина и с ниско отваряне. Скачане от мореходен съд за специални операции „МК-V“ със скорост от тридесет възла в еднометрови вълни. Излизане от сухо укритие като онова, което използвахме в „Свирепия 2, Червената клетка“, помните ли? Това е едно подобно на мида приспособление, щръкнало като, сещате се какво, върху преоборудвани подводници от клас „Бумър“.

Както и да е, помислете си как се излиза от такова нещо заедно с вашия БГНС (така наричаме нашите бойни гумени нападателни съдове) от осемнадесет метра дълбочина, като изскачате на повърхността, без да се изпълните с азот, а след това да плувате шест мили до брега през вражески води. Всъщност стрелбата и плякосването се превръщат в облекчение, защото вашият кучи тюленски син е доволен, че е оцелял по време на навлизането.

По същия начин се научавате да лежите (или клечите, или седите, или се присвивате) неподвижни в продължение на часове — понякога дори дни, — ако лежите в засада или наблюдавате разни неща точно както Стиви Уондър е правил по време на самотните си патрули във Виетнам.

Нещо, на което винаги съм учил малките си тюленчета, е, че независимо колко добре си обучен, вероятно там, навън, има някой също толкова добре обучен и също толкова силно посветил се на мисията си, който би желал да те убие. Затова трябва да си по-добър и от него — а това изисква дисциплина. Дисциплината представлява разликата между живота и смъртта на бойното поле. Не говоря за дисциплината от тип „отдай чест, защото онова нещо има звезди на пагона“. Говоря за други видове дисциплина. Има дисциплина на контрола на стрелбата — да знаеш къде да стреляш и как да контролираш залповете от автоматичното си оръжие. Има дисциплина на гледането — да се пазиш от концентриране на погледа на едно място, за да не пропуснеш някоя заплаха.

Дисциплината, за която говоря тук, е дисциплина на тялото. Тя ти позволява да лежиш в някой смрадлив, пълен с лайна канал и да чакаш врага си дотогава, докато *той се покаже*. *Sans* храна — никакво папкане, защото врагът ще надуши миризмата ѝ, излизаща от порите ти. *Sans* разговори, пушене или каквото и да е друго. Пикаеш и сереш върху себе си — водата е толкова мръсна, че никой не би забелязал нещо. Изяждат те мравки или други насекоми. И не говоря за пристигане в 05:00 за засада в 06:00. Говоря за отиване на обекта един, два, дори и три дни по-рано, ако това е необходимо, за да можеш ти, а не твоят враг, да имаш предимството — точно както генерал Сам е учил своите бойци от специалните сили.

Тези са видовете дисциплина, която проповядвам, приятели. Но в края на краищата всичко се свежда до две важни думи в кодекса на

воина: умствена дисциплина. Мисли, преди да победиш.

И затова фактът, че бях се схванал, че изпитвах болка и на врата си имах голям сърбящ обрив от ухапване от паяк, беше маловажен. Важното беше, че колкото и да се напъвах да открия неприятели, не можех да чуя нищо.

Минаваха девет минути, откакто Пачия крак ни остави — отброявах секундите, — и беше време за тръгване. Първо обаче размазах шибания паяк. След това бавно и целеустремено разместих кутиите и кашоните и се появих става след става от гроба си, като се стараех да не вдигам никакъв шум. Бях стигнал наполовина, когато дочух приближаващи се гласове. Долових гласа на Пачия крак — говореше високо и ясно — ето ви пусната в действие системата за ранно предупреждение на бързо мислещ тюлен. Промърморих „Мама му стара“ и се втурнах презглава към леговището си, като се опитвах да бъда самата тайнственост, докато поставях на място кашоните, дъските, брезента, изолацията и макарите.

Почти бях се скрил, когато вратата на фургона се отвори. Главата и трупът ми бяха покрити. Краката ми — полупокрити. Но голямата ми черна маратонка четиридесет и пети номер беше изложена на показ.

За мой късмет Пачия крак я видя първи. Изобщо не прекъсна монолога си, докато шумно започна да тършува и да захвърля разни таковата, онаковата и не знам какво още натам-насам — насам хвърли десеткилограмовата макара с четирижилен екраниран кабел, която падна точно върху глезена и палеца ми, за да ги скрие по-добре.

Мама му стара, болеше. Малкото минути, след като затвори вратата и си отиде, прекарах в проекти за начина, по който ще го довърша. Повярвайте ми, това момче щеше да страда.

Изтекоха още шест минути. Дочух автомобили в далечината — изглежда, два се приближаваха насам. Неясни далечни гласове. Отброих още 180 секунди. Време беше да тръгваме. Този път обаче оставих Док да бъде първи.

106,5-ти час — 10:48 по моя голям часовник „Таймекс“ за малки пишки на лявата ми китка. Пъхнах нос между седалките и погледнах през предното стъкло. Пачия крак беше паркирал фургона до нещо, което трябва да беше сервизният вход. Имаше малка товарна рампа,

водеща до двойна стоманена врата. До двойната врата имаше единична врата. Самата къща беше от камъни. От двете страни на рампата имаше изпипани храсти, а в далечния ѝ край започваше пищна зелена поляна, която се простираше на изток.

Погледнах нагоре. Една самотна телевизионна камера беше монтирана под ъгъл от четиридесет и пет градуса в свивката на стената, за да може да хваща едновременно товарната рампа и единичната врата. Пачия крак — Бог да го благослови — беше паркирал фургона така, че ако излезехме през задната врата, щяхме да сме извън обхвата ѝ.

Двамата с Док се приготвихме и бързо се отдалечихме от фургона, пълзейки на колене и лакти в посока надясно и криейки се зад ниските храсталаци. Сигнализирах на Док да чака да поведе. Внимателно заобиколих къщата откъм далечния ъгъл и надникнах през един миниоазис от миниатюрни фурмови палми. Оттам виждах главния вход и кръгообразния път към него. Имаше една празна кола „Линкълн“. Под каменния навес на входа две камери лениво се движеха наляво-надясно и обхващаха ъгъл от сто и осемдесет градуса.

Дотук добре. Не ме бяха забелязали. Но всичкото това надничане и промъкване не ми помагаше да вляза в къщата, където исках да бъдем двамата. Дадох заден и се върнах през дърветата. Отстрани на къщата имаше три прозореца. Наведох се под тях и изпълзях до мястото, откъдето бях дошъл. Док мълчаливо попита дали има възможен път за нас. Поклатих глава и раздвижих устни в безмълвно „не“.

Затова тръгнахме от задната страна, изпълзяхме под задницата на фургона на телефонната компания и се прокраднахме край разтоварната рампа. От другата страна зад един нисък храст имаше тесен прозорец с панти в горния край. Той беше частично отворен. Погледнах вътре. Беше тоалетна. И познайте какво стана: лампите светеха, но нямаше никой.

Извадих сгъваемия си нож, отворих го и открегнах мрежата. Хванах я, докато падаше, и я подадох на Док. След това пъхнах ръка през прозореца, натиснах го и Сезам се отвори. Изтеглих се нагоре и през него, спуснах се с лице надолу към мивката и до настлания с плочки под. Изправих се, взех мрежата от Док и след това му помогнах

да се изкатери вътре. После сложихме мрежата на мястото ѝ и затворихме прозореца.

Док направи бърза инвентаризация, докато аз стоях на пост. След това си разменихме ролите. Аз нагласих телефонната слушалка на главата си, докато застана точно върху лявото ми ухо. След това нагласих микрофончето, включих самоделната апаратура в гнездото за изпращане и приемане на сигнали на радиото и го включих. Цъкнах два пъти и прошепнах:

— Хей...

В ухото си чух гласа на Уондър:

— Чувам те добре.

Кимнах към Док и му отправих енергичен поздрав със среден пръст — бяхме установили връзка. Той отговори с вдигнат палец, след което зае поза на готовност и нагласи екипировката си.

Три минути по-късно бяхме готови за тръгване. Въпросът, разбира се, беше накъде да тръгнем.

Открехнах вратата на тоалетната. Намирахме се в дълъг коридор — част от задната страна на къщата, където работеха слугите и други дребни служители. Кимнах веднъж и излязохме. Промъкнахме се наляво. Прокраднахме се край кухнята. Преминахме на пръсти край стаята на иконома и се плъзнахме през едни люлеещи се врати.

Вмъкнахме се в тъмната вечерна зала. Тя беше впечатляваща дори на слабата светлина. Масата представляваше троен пиедестал, поставен върху огромен древен ирански копринен килим. Върху полираната ѝ повърхност стърчаха като мълчалива стража три сребърни свещника, които изглеждаха почти метър високи. Около масата стояха в идеален ред двадесет и три антични тапицирани стола в стил Чипъндейл. От дясната ни страна висеше огромна позлатена рамка с огледало. Трябва да беше два на три метра. На срещуположната стена имаше огромна маслена картина на Гоген, изобразяваща две таитянки, облечени в сложно украсени саронги. Носеха плодове на хлебно дърво и се намираха между един идеален плаж и половин дузина колиби от южната част на Тихия океан. Над огромния бюфет висеше широка картина на Каналето от лондонския му период, изобразяваща Уайтхол.

Една извисяваща се арка отдясно се отваряше към настлан с мрамор коридор. Зад него виждах част от това, което трябва да беше

хол. Движейки се тихо, преминахме през залата така предпазливо, сякаш е минирана, като пресякохме напреко между бюфета и ляво на борд от масата.

Гласове отдясно. Огледах се за място за криене. Док вече беше намерил едно — под масата. Последвах го и се проснах по корем, навил се около краката на масата.

Познавах един от тези гласове — носовия тембър на Л. К. Строхаус. Другият беше женски. От тона на разговора съдех, че това вероятно е мисис Лаймън Клайд, тръгнала на пазар с частния самолет на фирма „Паджар“.

Излязоха пред погледите ни. Той носеше добре изтъркани дънки, избеляла дънкова риза и каубойски ботуши. Тя беше тиха, идеално фризирана блондинка на около шестдесет и пет години. Използваше „Шанел“. Надушвах го от мястото си. Двамата ходеха хванати ръка за ръка, а ръцете им се люлееха като на влюбени или младоженци от комедиен сериал.

Спряха почти срещу нас и разиграха голямо шоу.

— Не се безпокой, котенце — провлече Л. К., като взе ръцете ѝ в своите дълги, костеливи длани и деликатно ги допря една в друга. — Имам работа за цял ден — цял един ден. Дори няма да ми се удаде възможност да почувствам отсъствието ти, освен ако не си тук за вечеря. Тогава ще бъда съвсем сам и тъжен.

Сам и тъжен? Стига, Л. К., не ни будалкай. Пусна ръцете ѝ и я целуна по челото. Тя се захили и двамата тръгнаха отдясно на борд наляво на борд. Докато гласовете им заглъхваха, още веднъж чух смеха на съпругата на Строхаус.

Е, от този разговор разбрах, че той ще бъде точно там, където ми трябваше. Освен това от посоката, в която тръгнаха, разбрах, че предната врата се намира вляво от мен, а стаите, в които живееха — вдясно. Погледнах Док. Той си правеше същите изводи.

Останахме неподвижни в продължение на още няколко минути, докато Л. К. отново мина край нас в посока към стаята си. Чувахме как тракането от токовете на ботушите му затихва по мраморния под.

Обърнах се към Док и му сигнализирах, че навярно може да тръгваме. Отговори с ръце, че би искал да изчакаме още две минути, за всеки случай. Вдигнах палец. Разбира се, трябваше да бъдем благоразумни.

Сега, докато си лежим тук, навярно се чудите защо семейство Строхаус не ни бяха забелязали. Отговорът е, че не ни търсеха. Обикновено хората не са нащрек в собствените си къщи, особено ако те са заобиколени с камери, огради под напрежение и огромни охранителни отреди. Проблемът е, че всичките тези неща са насочени да гледат навън и успееш ли да влезеш, всичко е широко отворено.

— Хей... — Гласът на Уондър в ухото ми ме стресна. Мръднах и ударих главата си в плота на масата. Док ме изгледа мръснишки.

Легнах отново на килима и започнах да чакам врага. Когато стана ясно, че не ме е чул никой освен Док, отговорих — тихо — на Уондър, за да знае, че го чувам.

— Докладвам — каза той. — Мъгс действа — много танга са неутрализирани. — Пауза. — Хей... Фургонът на телефонната компания си е тръгнал — съобщи той. — Виждам го да излиза през портала.

— Разбирам.

Поне някои неща се развиваха както трябва. Претърколих се, за да кажа с жестове на Док, че Мъгс действа и че Пачия крак е чист. Докато го правех, омотах кабела около лакътя си и разкъсах спойката. О, щифтът се намираше на мястото си, но бях скъсал шибаната жица. Ако си бях донесъл изолационна лента, щях да успея да поправам шибаното устройство. Но няхах лента — няхах нищо подобно. Гледах скъсаните медни жици с невярващ поглед.

Док също. „*Szeb*“ — направи знак с устни той, наричайки ме Дик (но да не се разбира Ричард) на арабски език. „*Enta mak foul mok.*“ Вместо мозък имаш лайна.

Хвърлих му един гаден поглед за това, че заявява вулгарно очевидни неща, и се опитах да коригирам ситуацията. О, можех да комуникирам с Уондър — трябваше само да изтегля щифтчето, което да включи вътрешният микрофон и говорител на радиото, превръщайки го в обикновен радиотелефон. Но ако направех това, цялото проклето имение щеше да може да слуша разговора ни.

Добре, значи мистър Мърфи играеше играта „Майната му на Дики“. Но какво толкова, мамицата му, аз съм оптимист, затова реших да смятам случката като принудително радиомълчание.

Снех слушалката и микрофона и ги натъпках в един джоб, изключих радиото и натъпках и него в джоба си. Е, поне едно нещо

беше станало както трябва — Пачия крак беше на чисто. Сега нещата опираха до Док и мен. Аз раздвижих в кръг показалец, описвайки стария сигнал за кавалерийско нападение. Време беше да тръгваме.

Къщата беше много по-впечатляваща отвътре, отколкото отвън. Л. К. заслужаваше поздравления за нея. По стените си трябва да имаше импресионистични картини най-малко за половин милион. Надникнах във всекидневната, когато минахме покрай нея. Над каменната камина висеше картина на Реноар с размери метър на метър, на която деца играеха в една градина. От двете ѝ страни имаше картини на Моне и Мане. Продължихме по коридора. Вдясно от нас се намираше серия пастелни картини на Дега, които показваха живота в балетно студио от деветнадесети век. Отляво две маслени картини на Ван Гог изобразяваха бране на маслини някъде в Прованса.

Погледнах назад към Док, като се чудех дали е доловил същото, което и аз — а то беше, че въпреки огромното пространство в къщата нямаше много стаи. Кухненското крило беше голямо — със склад, килери и места за подготовка на храната, пред които ресторантът на стареца Гъси в Ню Брунзуик изглеждаше малък. А от това, което видях от всекидневната, можех да съдя, че само в тази част на къщата имаше повече квадратни метри, отколкото в цялата вила „Свирепия“. Но съдейки по разположението, се намирахме в къща с две, най-много три спални.

Продължихме внимателно през хола и тръгнахме по къс коридор. Имаше врата. Долепих ухо до нея и не чух нищо. Погледнах под нея и видях само тъмнина. Отворих я леко и открих гримьорна.

Отстъпихме и тръгнахме към главния коридор. В края му имаше две врати една срещу друга. Вратата отдясно, в античен стил, беше от тежко и пишно гравирано дърво и надхвърляше два метра и половина на височина. Беше тежка и достатъчно стара, за да ми напомни за катедралата Нотр Дам в Париж. Вляво имаше тапицирана с кожа врата.

Насочих брадичка дясно на борд. Док кимна в знак на съгласие. Извадил беше пистолета и го държеше готов за стрелба в дясната си ръка. Лявата си постави на рамото ми. Хванах украсената дръжка на вратата. Дланта на Док стисна рамото ми, за да ми каже, че е готов.

Бавно и равномерно завъртях дръжката докрай. След това откдох вратата. Отвътре никой не реагира. Извадих пистолета и бутнах вратата още двадесетина сантиметра. Нищо. Вече можех да виждам вътре. Бяхме влезли в голямата спалня на хасиендата.

Вмъкнах се вътре, а Док ме следваше, стиснал рамото ми. Следвахме процедурата от учебника за прочистване на стая от двама души. Аз се отместих наляво с гръб на тридесетина сантиметра от стената и с пистолет, описващ дъга от стотина градуса от отсрещната стена. Док отиде надясно, като отразяваше моите движения като огледало. Огневото му поле се пресичаше с моето над огромното легло.

Тръгнах покрай стената, покрай шкафа и килерчето, като се оглеждах за някаква заплаха. Той отиде към дивана. Срегнахме се при леглото. Погледнах под него. Нищо. Стаята беше идеална — нямаше нищо не на място. В две сребърни кутии за бижута се намираха ботунели, корсети за яки и други разнообразни неща. Док отвори чекмеджетата на двете нощни масички в имперски стил. Повика ме с пръст и отидох откъм страната на леглото, която принадлежеше на госпожа Строхаус. Док ми посочи пистолета „Глок 19“ с нощен прицел в чекмеджето. Не беше лош. Вдигнах го, пуснах пълнителя и дръпнах затвора. От цевта изпадна един патрон „Уинчестър блек тейлър“. С левия си показалец направих движение, сякаш подострям десния, което беше старият знак от училище, че това е много лошо, а после изпразних пълнителя и прибрах патроните в джоба си.

Проверих страната на Строхаус. Неговото чекмедже беше празно — нямаше нищо, дори салфетки. Преровихме големия добре изработен гардероб за двама, в който можеше да се влиза. Огледахме двете тоалетни. В мъжката имаше вана в японски стил, двойна душ-кабина, огледала с нагреватели, електрически закачалки за хавлии, сауна и парилня. В другата имаше вана тип „Джакузи“. Погледнах Док. Той сви рамене и насочи палец към вратата.

11:49. Тихо се върнахме, откъдето бяхме дошли. Затворих голямата врата и насочихме вниманието си към отсрещната.

Ако вратата на спалнята беше от някоя катедрала, то тази изглеждаше, сякаш е от някой лондонски клуб. Облицована беше в плюш, износена кафява кожа, обсипана с вдлъбнати месингови

кабарчета, образуващи снопа слама на Строхаус. Имаше голяма, полирана до огледален блясък месингова дръжка.

Заехме позиция купчина. Док стисна рамото ми. С готов за стрелба пистолет натиснах дългата дръжка. Вратата се отвори с лекота — направена беше с толкова малък допуск, че не се виждаше никаква светлина между нея и касата — опасно, защото не можете да видите сянката на някой, който се крие отзад.

Е, какво е животът без предизвикателство? Докато тя се отваряше, аз пристъпих, за да мога да „срежа тортата...“ или да вляза и да отстъпя наляво, точно както бях направил в спалнята.

— Хей, влизайте, момчета — провлече Л. К. Строхаус. — Цяла вечност ви чакаме. Пък и тъкмо сварих ново кафе. Затова си вземете столове и нека си разтегнем няколко локума.

22.

Трябваше да му се признае — биваше си го. Докато влизах през вратата, цевта на един малък пистолет бе натикана грубо и плътно в дясното ми ухо, а мерникът разкъса кожата ми. Усещах го като двадесет и две или двадесет и пет калибров джобен пистолет с тесен преден мерник — „Берета“, „Валтер“ или „Будишовски“. Знаех също, че ударникът му е вдигнат, а спусъкът — обран, което ще рече, че му трябваше съвсем малък натиск с пръст, за да се задейства.

Номерът с малкия пистолет в ухото е на ССД^[1] още от Втората световна война и върши работа, защото е толкова прост. Вижете, няма начин да избиеш този пистолет, без преди това да бъдеш застрелян. Забравете всичките онези глупости в стил рамбо-джамбо и джудонинджа-карате, които гледате във филмите. Повярвайте ми, когато един пистолет бъде заврян в ушната ви мида точно където трябва, точно между трагиалната цепка, трагуса и антитрагуса — това е ученият начин да кажеш точно в шибаното ви ухо, — цевта стои плътно на мястото си.

Хайде, опитайте. Вкарайте показалеца плътно в ухото си. Хайде, хайде, направете го. Добре. Опитайте сега да раздвижите пръст. Виждате ли? Не се движи много лесно. Е, а когато цевта на един пистолет е натъпкана в ушния канал така плътно, както току-що показалецът ви беше във вашето ухо, то повече от 90 процента от хората, на които това се прави, просто не могат да реагират достатъчно бързо и да го избият, преди спусъкът му да бъде дръпнат. Резултат? Както би казал Уондър: „Issi-doombu“.

От една страна, аз не съм част от онези деветдесет и нещо процента. От друга страна, сега не беше време да демонстрирам игригата и същевременно смъртоносна техника, която съм разработил за противодействие. Освен това, когато Сун Дзъ е писал: „Всявай объркване: когато си добре въоръжен, изглеждай обезоръжен“ в „Изкуството да побеждаваш“, го е мислил сериозно.

Затова погледнах през стаята към Строхаус.

— Понякога печелиш, понякога губиш — излъгах, като махнах пръст от спусъка на собствения си пистолет „Берета“ и го вдигнах така, че цевта му сочеше тавана.

Един глас зад мен каза:

— Имаш право.

Вратата се затвори. Дъг Докинс се облегна на нея. След това протегна ръка към своя човек, притиснал пистолета в ухото ми, взе моя от ръката ми, взе и пищова на Док и ги затъкна в колана си. После бързо ни опипа, за да провери дали не носим друго оръжие. Извади патроните „Блек тейлър“ от джоба ми и ги пусна в своя. След това, като остана доволен, отстъпи настрана.

Дъг постави пистолетите ни върху дебелия тефтер пред Л. К. Строхаус, който отвори долното чекмедже на добре гравираното си дървено бюро и ги пъхна вътре. Пистолетът бе изваден от ухото ми и облеченият в синьо сако ДГВ, който го държеше там, отстъпи и застана мълчаливо на стража до стената.

Л. К. Строхаус грейна в усмивка от другата страна на стаята. Виждах бях този тлеещ поглед, този маниакален блясък на широко отворените очи и преди — на лицето на Грант Грифит и „Наричай ме Ишмаел“ лорд Брукфийлд. Това беше усмивката на самопровъзгласил се ясновидец — и убиец социопат. Той каза:

— Сядайте, момчета.

След като не направихме нищо, той ни погледна малко раздражено.

— Казах, паркирайте се.

Всъщност не мислех, че го казва сериозно.

— Добре де!

Седнах на ъгъла на дивана до стената. Док се отпусна в приятно износен фотьойл от зелена кожа встрани от мен.

— Няма защо — каза Строхаус, без да има никого предвид. Огледа ни всички, сякаш бяхме хлапета в час по самоподготовка.

— А сега, джентълмени — обади се той, — можем да се захванем с *биднеса*.

Нещо в начина, по който говореше, ме ядоса.

— Да ти го начукам, Строхаус.

Дъг изръмжа:

— Без такива неща — и се приближи към мен.

Л. К. махна с ръка да се отдалечи. Погледна ме.

— Трябва да поговорим, Дик — ти не разбираш плана на играта.

Изобщо не ми пукаше за плана на Строхаус и тъкмо бях започнал да му казвам това с пикантни думи, когато бях прекъснат от настоящия тон на телефона върху бюрото му. Това означаваше, че бяха успели да поправят линиите някак си.

Натисна един бутон и вдигна слушалката.

— Да? — Замълча. — Да, да, пуснете го.

Строхаус ме погледна.

— На портала има един твой приятел — каза той. — Нека го почакаме да дойде. Няма защо да повтарям думите си.

Го? Кой е това? Седяхме мълчаливо в продължение на три минути и чакахме отговора, когато самият генерал-майор Стоунуол Джексън Харингтън беше въведен в кабинета от един ДГВ. Фактът, че той е тук, изобщо не ме изненада, въпреки че ме ядоса адски много.

Поздравих го със среден пръст. Той не му обърна внимание, обърна ми гръб и седна на фотьойла пред пищното бюро на Строхаус.

Л. К. махна с ръка на ДГВ да излезе. След това се обърна към Свещеника и каза:

— Стоунуол, предстои ни една неприятна случка.

— Не е нещо, което не може да се поправи — отговори уклончиво Свещеника.

— Сигурен ли си?

— Имай ми доверие.

Милиардерът замлъкна за момент.

— Какво казаха във Вашингтон? — попита най-после той.

Свещеника разгледа ноктите на лявата си ръка, а след това погледна през бюрото.

— Казаха, че ако спазиш своята част от сделката, няма за какво да се тревожиш. Всичко е уредено.

— Нямам проблеми с моята част — отговори Строхаус. — Сделката е сключена.

Протегна дългата си ръка през бюрото. Свещеника я пое. Разтърсиха ги нагоре-надолу веднъж. Сгади ми се да ги гледам.

— Добре. — Главата на Свещеника също се поклати в знак на съгласие. След това се изправи и се обърна към мен: — Дик — тържествено каза той. — Ти си снет от случая. Добра работа свърши и

сме ти благодарни за това. Но сега ние, отговорните лица, трябва да овладеем ситуацията — и трябва да го сторим с политически средства, ако се досещаш накъде бия.

Бия, мия. Не знам за вас, приятели, но на мен ми беше писнало от цялата тази уклончивост, разговори със заобикалки и политически инсинуации.

Знаех защо съм тук и знаех какво трябваше да се направи. Бях тук, за да отмъстя в старозаветен стил за смъртта на един от моите хора. Бях тук, защото имаше един луд на свобода — и той трябваше да бъде спрял.

Погледнах генерал-майор С. Дж. Харингтън и разбрах какъв е: в най-добрия случай политически нагаждач, а в най-лошия — предател. О, тук се намирах, защото Свещеника и онези, които го управляваха — в момента се досещах за Гъни Барет и президента, но може би имаше и други, — беше отвързал каишката ми неотдавна, за да върша това, на което съм най-способен: да ловя хора. Да, казали ми бяха, че искат да спре оръжейният кръвоизлив. Е, бях им го намерил — и го бях спрял.

Но сега разбрах, че тези политици и воители документалисти имаха втора, скрита цел: искаха Строхаус да бъде изместен. Но още по-важно, искаха го политически неутрализиран. Шифрованата бележка от Гъни Барет до Свещеника също беше уклонлива. И едва сега разбрах напълно нейното значение.

„Прочети приложените страници“ — пишеше в нея. А какво ми беше показал Свещеника? Беше ми показал *една страница*. Факсът от ФБР за отвлеченото оръжие. Не втората, не третата или четвъртата, или колкото бяха страниците — онези, в които пишеше за отстраняването на Л. К. Строхаус от политическата арена без никакви издайнически пръстови отпечатъци.

Е, избрали бяха когото трябва — и когото не трябва — в мое лице. Аз не съм политически звяр. Аз съм месоядно животно. Аз съм воин. И неотдавна бях загубил един от най-добрите воители, съществували някога. Чери Ендърс беше мъртъв, защото политически нагаждачи като Свещеника и Л. К. Строхаус играеха на шах с истински хора вместо пешки.

Така става твърде често, приятели. Всеки път, когато на някой шибан политик във Вашингтон му влезе някоя откачена идея в задника, то някое тюленче, морски пехотинец новобранец или сержант

от армията умира в някое забравено от Бога място като Бейрут или Мобадишу. Политиците изпратиха бойци в Ливан като омиротворители — но вързаха ръцете им с идиотски, политически правилни правила за влизане в бой, които доведоха до избиването на нашите мъже. В Сомалия дипломатите не позволяваха на стрелците и плячкаджиите да си вършат работата — и познайте кой загина. Обикновено използват вместо пешки смели млади мъже. Използват ги с безотговорна небрежност. Аз вече бях загубил един мъж в тяхната игра — а това беше твърде много.

Разбрах какво ставаше: Л. К. беше усетил, че го преследват, затова беше направил една сделка във Вашингтон. Може би е обещал, че няма да се кандидатира за президент. Може би е казал на Свещеника, че ще предаде своите списъци с терористи на ФБР. Честно казано, не ми пукаше, защото според мен нещата бяха излезли извън рамките на политиката.

Свещеника ме изгледа самодоволно. Мислеше си, че е победил. Мислеше, че играта е свършила. Може би — за него.

Но ловният ми сезон съвсем не беше към края си. Минах покрай Свещеника до бюрото и погледнах надолу към Л. К.

— Ти си едно лайно — казах. — Предател. Заслужаваш да умреш.

Свещеника се опита да застане между нас. Отхвърлих го с удар. Л. К. блъсна стола си назад, извъртя се и се обърна към големия компютърен екран с маршируващи отляво надясно войничета играчки, който се намираше върху големия бюфет от френски орех.

— Предател? Ще видим кой е предател. Виж — виж какво мога да направя. Разбери колко много хора там, отвън, споделят моите идеи. Ще видиш каква армия мога да свикам.

— Хей, Л. К. — обади се Свещеника, истински развълнуван, — това не е част от никое споразумение.

— Не ми пука за това, Стоунуол. Той трябва да види какво мога — какво можех да направя.

Строхаус плъзна ръка върху мишката. Войничетата изчезнаха мигновено, заменени от екрана на „Windows“. Погледна към мен — откачената усмивка още стоеше на лицето му.

Избра с двойно щракане иконата за „Интернет“.

Видях ужасен как екранът се изпълни с едно златисто изображение на тюленски орден „Будвайзер“, последван от ръка, показваща среден пръст и надпис „Да ти го начукам, Строхаус“.

Последва тъмнина.

Милиардерът щракна мишката два пъти, три пъти, четири пъти. Не стана нищо. Удари мишката в бюрото и опита отново. Нищо. Удари компютъра с кокалестия си юмрук, но без резултат. Опита главния прекъсвач, за да рестартира компютъра. Шибаният компютър не тръгваше.

Разбира се, че нямаше да тръгне: еднократният капан на Уондър беше го изгорил — както и всяко шибано нещо в него.

Строхаус вдигна очи, пълни с паника. Лицето му беше станало лилаво.

— Какво... как... — изрева той.

Аз си мълчах.

Обърнах се към Свещеника, който също беше побелял:

— Мама му стара, не знам какво сте вкарали ти и момчетата във Вашингтон — казах, въпреки че имах доста добра представа за това, което ставаше. — Но не се притеснявай, има една тълпа наши танга, които точно сега биват прибирани от местните ченгета из цялата страна.

Свещеника се разяри.

— Казах ти...

Много добре знаех какво ми беше казал. И ако смятате, че изобщо някога съм му имал доверие, мога да ви кажа, че имам за продаване един имот на плажната ивица в Аризонската пустиня.

Долових движение зад гърба си — ръката на Л. К. пълзеше по бюрото към телефона. Обърнах се наполовина и стоварих юмрука си върху нея. Чух звук от чупещи се кости.

Той изпищя.

Дъг забеляза погледа в очите ми. Бръкна в самото си и понечи да застане между нас. Док го спря. Просна го на мястото му с един унищожителен удар. Това беше добре, защото никога вече нямаше да се налага да пиля енергията си върху Дъг.

Един свален, остава още един.

Лицето на Строхаус доби гримаса на истинска паника. Хванал внимателно ръката си, той стана от стола и отстъпи от мен, но аз се

доближих до него. Хванах го за ризата с ръце.

Приблжих се достатъчно, за да може да ме чуе ясно и високо.

— Помниш ли Детройт?

— Детройт ли?

— В твоя апартамент. Казах ти, че ще те намеря — казах, че главата ти ще изглежда страхотно на моята стена.

Очите му се разшириха. Аз не пусках ризата му.

Погледнах Док.

— Колко е часът, главен старшина?

— Тринадесет и шестнадесет минути, капитане.

Оставаше ми един час. Достатъчно време. Безопасно. Счупих капсулата с табун между зъбите си, приближих носа на Строхаус до моя и прошепнах:

— Имам твоите файлове. Имам твоите списъци. Имам твоята армия от смотаняци, а сега имам и теб.

Гледах как очите му се разширяват. Казах:

— Време ти е да умреш, Л. К. — като се опитах да издишам максимално много влага право в лицето му.

Пуснах го. Той ме гледаше с разширени очи, а устните му се движеха неразбираемо. След това си пое дъх, хвана се за гърдите със здравата си ръка — и падна като камък.

Хей, този шибан табун върши работа.

— Я... — Глътнах капсулата и хванах отпуснатото тяло на Л. К.
— Това копеле получи удар!

— Започни да масажираш гърдите му — нека да опитам да му направя изкуствено дишане.

Главен старшина и лекар Док Трембли ме отблъсна настрани и незабавно се зае с дишане уста в уста.

Знаех какво прави. Помислих си, че трябва точно така, защото има ли нещо по-хубаво от една двойна доза, просто за всеки случай?

Правихме изкуствено дишане на безжизненото като хуй на агент на Следствената служба на Военноморските сили тяло на Строхаус в продължение на петнадесет минути. Но нямаше никаква реакция от негова страна.

Интересно защо.

Най-после ми писна от всичко това. Изправих се. Погледнах Свещеника.

— Можеш да почистиш тази каша — казах презрително. Да, познавах го и бях сигурен, че има някъде наоколо всичко необходимо за почитване.

Написах тринадесет думи и дата върху един лист хартия и му го подадох.

— Но първо можеш да подпишеш това.

То беше една кратка бележка, но си я биваше. В нея се казваше: „*Подавам оставка от Американската армия, считано от този момент. Генерал-майор Стоунуол Джексън Харингтън.*“

Той започна да протестира. Да възразява. Да увещава. Да ругае. Но подписа.

Подписа, защото знаеше, че доста добре знаех какво планират — една последна игра, която беше най-циничното шибано мръсно нещо, което съм виждал.

Не разбирате? Нека приемем един принцип, нежни читателю. Аз смятах, че Свещеника и неговите политически играчи бяха планирали да оставят тангата да започнат — да позволят кратка, но жестока вълна от насилие, а след това да удрят силно по престъпниците. По мое мнение Строхаус щеше да предостави на Свещеника своите списъци и файлове — същите, които Уондър беше откраднал от вече мъртвия компютър.

Виждам ви всички там, размахвате ръце като деца в класна стая. Питате защо някой би позволил на тангата да избиват хора, след като може да бъдат спрени предварително? Това е малко объркващо, нали, нежни читателю?

Е, въпреки че нямах нищо достойно за съда, приемах, че са го правили, защото някой заблуден двадесетинешогодишен самоуверен помощник сфинктер на някой зле информиран, амбициозен заместник-помощник задник в Белия дом е решил, че вероятно, ако рейтингът на шибания президент е скочил с тридесет точки след събитията в Оклахома, ще скочи с петдесет след половин дузина подобни инциденти. А бяхме в изборна година.

Взех Свещеника на мушка. Смятам, че който се захване с подобна игра, излага униформата. Стоунуол Джексън Харингтън беше

спрял да служи на страната си от момента, в който беше станал политическо момче за всичко.

Съществува голяма разлика между контрола върху армията от цивилни, което е добра идея, приятели, и политическото манипулиране на военните. Ставайки политик, той беше предал армейското братство и всички смели воини, загинали, за да защитават страната ни. Аз бих го убил на място — само че исках да го използвам, за да занесе едно послание до задниците, които бяха го използвали като момче за всичко. Исках да знаят, че притежавам файловете на Строхаус, имам документите от нефтената кула и знам, че стотици танга биват прибирани точно в тази минута благодарение на Мъгс, Гроус и две дузини местни полицейски служби по цялата страна.

Отидох до копирната машина в ъгъла и направих шест копия на оставката на Свещеника.

— Имаш четиридесет и осем часа — казах, като му подадох едно. — Очаквам да прочета във вестниците статия за огромен брой шибани оставки във Вашингтон. Ако не прочета, ще дойда за теб и за всички, които те изпратиха тук.

Направих достатъчно дълга пауза, за да погледна към трупа на Строхаус.

— Така, както дойдох и за него. — Замълчах за ефект. — Разбра ли?

Свещеника кимна тъпо. Да, разбираше. Само дето виждах, че няма абсолютно никаква представа как му се беше случила случката на Строхаус. Знаеше само, че той е мъртъв като камък и че бях го убил, без да оставям следи.

Е, така е добре за мен. Защото истината за съдбата на милиардера беше точно същата, както шибаният надпис на вратата за кабинета на Свещеника в Разузнавателното управление на МО в САЩ, който предстоеше скоро да бъде овакантен.

Всеки да си гледа работата и да не се бърка в моята.

[1] *Office of Strategic Services* — Служба за стратегически действия (Предшественик на ЦРУ). — Б.пр. ↑

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

ADAM — АДАМ: (Алфа Департамент/Американска Милиция). Тайна група танга, склонна към насилие.

Admiral's Gestapo — Адмиралското гестапо: Така в офиса на министъра на Военноморските сили наричат Военноморската следствена служба. Виж *Shit for brains* (лайнян мозък).

AK-47: Автомат „Калашников“ 7,63×39. Най-често срещаното стрелково оръжие в света.

ATF: Специална група за борба с тероризма, или сухохлъзгава (водна) група.

Atropine — Атропин: противоотрова срещу зарин или табун.

AVCNO: Заместник-командващ военноморските операции.

BAW — ДГВ: ДебелоГъз Въздухар.

BIQ — ВК: Въпросната кучка.

BLU-43B: Противопехотна мина, използвана понастоящем от въоръжените сили на САЩ.

BOHICA — НАСХИО: НАведи Се, Хуят Идва Отново.

Boomer: Ядрена ракетоносна подводница.

BTDT (Been There, Done That): Бил съм там, правил съм го.

BUPERS: Военноморско бюро за личния състав.

C-130: Вездесъщият самолет „Херкулес“ на фирма „Локхийд“.

C4: Пластичен експлозив. Можете да го формовате като глина. Можете дори да го използвате, за да си палите огън. Само не го настъпвайте.

Cannon fodder: Пушечно месо: виж *FNG*.

Charlie Foxtrot: Уचित радиоговор за *CF* или *Clusterfuck* — осирене с многократно въздействие.

Christians In Action — Християни в действие: Жаргон на бойците-диверсанти за *Central Intelligence Agency* (Централното разузнавателно управление).

CINC — Commander IN Chief: Главнокомандващ.

CINCLANT — Commander IN Chief AtLANtic: Главнокомандващ атлантическия район.

CINCLANTFLT — Commander IN Chief AtLANtic FLeeT: Главнокомандващ Атлантическия флот.

CINCUSNAVEUR — Commander IN Chief, U.S. Naval forces, Europe: Главнокомандващ Военноморските сили на САЩ в Европа.

Clusterfuck: Виж *FUBAR*.

CNO — Chief of Naval Operations: Главнокомандващ военноморските операции.

CONUS — CONTinental United States: КОНУС — Континенталната част на САЩ.

CQB — Close Quarters Battle: Близък бой, т.е. убиване отблизо и на личностна основа.

CQC-6: Бойният съгваем нож с титанова рамка за близък бой, направен от Ърнест Емерсън.

CRRC — Combat Rubber Raiding Craft: Бойни гумени нападателни съдове. Последно поколение надуваеми малки лодки за тюлени.

CT — Counter Terrorism: Контратероризъм.

Detasheet: Маслиночерен и матов пластичен експлозив с размери тридесет на шестдесет сантиметра, използван като заряд за срязване или пробиване.

DEVGRP — Naval Special Warfare DEVelopment GRouP: Група за развитие на Военноморските специални сили. Текущото название на „ТЮЛЕН-група 6“.

DIA — Defence Intelligence Agency: Отбранителна разузнавателна агенция. Шпионски рай, базиран в Арлингтън, Вирджиния.

Dipshit: Смотан тънкохуест задник.

Dirtbag: боклукчийска торба: външният вид, който Марчинко предпочита за момчетата от своята група.

Do-ma-nhieu (Виетнамски): Върви на майната си. Виж *Doom on you*.

Doom on you: Американският вариант на израза „върви на майната си“ на виетнамски език.

DSD — Defense Signals Directorate: Директорат за сигнали за отбраната. Австралийска разузнавателна агенция.

Dweeb: загубен лайномозъчен видиотен задник, обикновено завързан с вериги към компютър.

EEI — Essential Element of Information: Съществен информационен елемент. Информационните късчета злато, на които се базират и изпълняват мисиите.

EEO — Equal Employment Opportunity: Равни възможности при кандидатстване за работа (Марчинко се отнася към всички еднакво — като към боклуци).

ESBAM — Eat Shit and BArk at the Moon: ЯЛИЛПЛ — Яж Лайна И Лай По Луната.

GFC — Ground Force Commander: Командир на наземни части.

Goatfuck: Чукане на коза, или това обичат Военноморските сили да правят на Марчинко. Виж *FUBAR*.

GSG-9: Grenzschutzgruppe-9. Елитна германска част за борба срещу тероризма.

HAHO — High-Altitude High-Opening: Скок с парашут от голяма височина и с високо отваряне.

HALO — High-Altitude Low-Opening: Скок с парашут от голяма височина и с ниско отваряне.

HK: Ултранадежден пистолет, щурмови автомат или картечница, направени от „Хеклер и Кох“, германска фирма. Тюлените използват картечници H&K MP5-K в различни конфигурации, както и щурмови автомати H&K 93, а също и пистолети .40 или .45 калибър, както и USP9.

Humongous — огромен: Марчинко(вият хуй).

IBS — Inflatable Boat, Small: Надуваема лодка, малка — основното транспортно средство за тюлените.

IED — Improvised Explosive Device: Импровизирано експлозивно устройство.

Issi-doombu: Мъртъв на зулуския вариант на пиджин английски.

Japs: Лоши типове.

Jarheads — бурканоглавци: Морските пехотинци. Армията. Преди ги наричаха *USMC (United States Marine Corps — Морска пехота на САЩ)*, или *Uncle Sam's Misguided Children* (Заблудените деца на чичо Сам).

JSOC — Joint Special Operation Command: Съвместно командване на специалните операции.

KATN — Kick Ass and Take Names: Ритай задници и раздавай наказания. Призванието на Марчинко.

KISS — Keep It Simple Stupid: Прави нещата просто, глупако. Основата според Марчинко на специалните операции.

M-16: Основното американско оръжие .223 калибър, използвано от въоръжените сили.

MagSafe: смъртоносни трошливи патрони, които не проникват в човешкото тяло. Предпочитани са от някои полицейски групи за действия със специално оръжие при близък бой.

MILCRAFT: *MILitary airCRAFT* (Военни САМолети) на пентагонски език.

MK V SOC — Mark V Special Operations Craft: Съд за специални операции. Най-новото средство за транспортиране на тюлени. Дълго е двадесет и пет метра, изминава 550 морски мили и се събира на борда на самолет „С-5“. Побира петчленен екипаж и може да поеме взвод тюлени, четири бойни гумени нападателни съда, както и шест извънбордови двигателя.

NAVAIR — NAVy AIR Command: Командване на военноморската авиация.

NAVSEA — NAVy SEA Command: Командване на военноморските сили.

NAVYSPECWARDRU-NAVal SPECial WARfare GRoUp: Група на Военноморските сили за водене на война със специални методи.

Navyspeak: Военноморскоговор. Многословен канцеларски език на военноморската бюрокрация в писмен неорален или неписмен орален режим, неразшифруем за невоенните (конвенционалните) или военните (неконвенционалните) лица по време на съгласуване на нормалното осъществяване на контакти.

NIS — Naval Investigative Service: Военноморска следствена служба, известна още като Адмиралското гестапо. Виж *Shit-for-brains*.

NMN — No Middle Name: Без презиме.

NOC — Non-Official Cover: Неофициално прикритие. Шпионоговор за таен агент, обикновено от Християните в действие.

NRO — Naval Reconnaissance Office: Военноморска разузнавателна служба. Създадена на 25 август 1960 за административно ръководене и координиране на разработването и

експлоатацията на спътници за разузнавателната общност в САЩ. Много шпионско място.

NSA — National Security Agency: АНС — Агенция за националната сигурност, известна сред общността на диверсантите като Агенция НеСъществуваща (от *No Such Agency*).

NSCT — Naval Security Coordination Team: Група за координиране на сигурността на Военноморските сили (Име на „Червената клетка“ военноморскоговор).

NSD — National Security Directive: Директива за националната сигурност.

OBE — Overtaken By Events: Застигнат от събитията — обикновено по причина на бюрокрацията.

OOD — Officer Of the Deck: Офицер на палубата (този, който кара голямото сиво чудовище).

OP-06: Заместник-главнокомандващ операциите, плановите и политиката.

OP-06B: Помощник на заместник-командващия операциите, плановите и политиката.

OPSEC — Operational Security: Оперативна сигурност.

P-3: Витлов самолет за лов на подводници и за електронна война.

PDFL — Pretty Dangerous Fucking Location: ДОШМ — Доста Опасно Шибано Място.

PDMP — Pretty Dangerous Motherfucking People: ДОМО — Доста Опасни МайкоОсквернители.

PIQ — Platform in Question: ВНК — Въпросната Нефтодобивна Кула.

PUS (NUT) — Paranoid Ugly Shithead (Nefariously Unforgivable Tango): Параноичен грозен лайноглавец (престъпно неопростимо танго).

RSQ-121: Спътник по една свръхсекретна програма на Агенция НеСъществуваща.

S² — Shut the fuck up and sit the fuck down: С² — спри шибаната си уста и седни на шибания си задник.

SAC — Special Agent in Charge: Специален Агент Командир. Местната голяма работа на ФБР (прекалено често това са пъткогъзи канцеларисти).

SATCOM — SATellite COMmunications: Спътникови комуникации.

SEAL — SEa, Air-Land: Тюлен, воин от военноморските сили. Скачащ, стрелящ, мародерстващ косматогъз жабок, който дава пет фъшкии. Съкращението значи *Sleep, Eat, And Live it UP* (Спи, яж и си живеи живота).

Shit-for-brains: лайнян мозък, отнася се за всеки лайномозъчен тънкохуест задник с гноясали топки от Националната следствена служба.

SNAFU — Situation Normal, All Fucked Up: CHBO — Ситуация Нормална, Всичко е Осрано.

SOAUS — Special Operations Association of the United States: Американска асоциация на бойците от специалните операции. Търговска група за бойци диверсанти и нещастни мераклии да бъдат такива.

SOCOM — Special Operations COMmand: Командване на специалните операции, разположено във военновъздушна база Макдил в Тампа, Флорида.

SOF — Special Operations Force: Сили за специалните операции.

SOS — Sack Of Shits: Торба с лайна.

SpecWarrior: Боец диверсант. Човек, който дава пет фъшкии.

SUC: Марчинкоговор за *Smart, Unpredictable and Cunning* — Хитър, Непредсказуем и Лукав.

Tabun: Табун. Смъртоносен и неоставящ следи нервнопаралитичен газ.

TARFU — Things Are Really Fucked Up: HCHO — Нещата са наистина осрани.

TIQ — Tango in Question: BT — Въпросното танго.

TTS: Марчинкоговор за ITap 'em, Tie 'em, Stash 'emI — Фрасни ги, вържи ги, скрий ги.

UGS — Unmanned Ground Sensors: Автономни наземни сензори. Полезни за задействане на противопехотни мини и други.

UNODIR — UNless Otherwise DIRected: Ако няма други указания. Така действа Марчинко, когато е заобиколен от смотани офицери.

VDL — Versatile, Dangerous, and Lethal: Универсален, опасен и смъртоносен.

WTF — What The Fuck: Какво толкова, мамицата му (КТММ).

Zulu: Кодова дума за часовото време по Гринуич, използвана при официалните военни комуникации.

Zulu-5-Oscar: Учения по бягство и убягване от плен, при което водолазите се опитват да поставят бомби-макети на Военноморските сили, докато екипажите на съдовете се опитват да ги заловят в процес на *bombus interruptus*^[1].

[1] Игра на думи — от латинското *coitus interruptus* — принудително прекратяване на полово сношение. — Б.пр. ↑

Издание:

Ричард Марчинко и Джон Вайсман
Свирепия 4. Специална група „Блу“

Превод: Венцислав Градинаров

Библиотечно оформление и корица: „Тандем G“

Предпечатна подготовка: „Атика“

Печат: „Образование и наука“ ЕАД

Хартия: J. W. CARPELEN

Шрифтове: SoflPlus

Формат: 32/84/108

Печатни коли: 21

ИК „Атика“, 1996 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.